

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

She wanted to write a bestseller.
She wasn't ready for the plot twist.

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

KAY COVE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

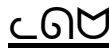
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Role Play

KAY COVE

Bu eser kurgusal bir eserdir. Eserdeki isimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle olan herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Role Play © 2025 Kay Cove LLC

Tüm hakları saklıdır. Kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir şekilde veya elektronik ya da mekanik araçlarla, yazarın yazılı izni olmadan çoğaltılamaz. Bu kitap, yazar veya yayıncının açık rızası olmadan herhangi bir yapay zeka sisteminin eğitimi veya geliştirilmesi için kullanılamaz.

Düzenleme: Michelle Morgan (Fiction Edit)

Düzeltilme: Judy Zweifel (Judy's Proofreading)

Kapak Tasarımı: K.B. Barrett Designs

Sanat: Aga Olario

www.kaycove.com

Bu kitap, kendi hikayelerini unutmuş, kendilerini kelime sayıları ve sıralamalarla ölçen, uykularını teslim tarihleriyle, mutluluklarını ise istatistiklerle takas edenler için.

Uğruna çabaladığınız onca şeyin arasında, unutmayın ki eninde sonunda başarının en büyük ölçüsü kendi mutluluğunuzdur.

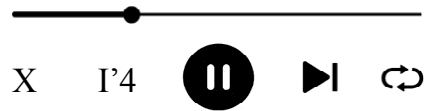
Dünya, korkularınızdan kaynaklanan sese değil, kalbinizden gelen sese aşık olacaktır.

Ya yaz bir okunmaya bir ya da bir
yazmaya yazmaya değer.

- Benjamin Franklin

Role Play

P L A V L I S T

Rnčn Mg Lčšs Zoro Lor>r»n
Sočl»r S»ng gčgč P«r«g Sl»ut
II D»ien - B«nr»n B»ne
H»ld N« Wkčl« Y» W«čt - L«wč« C«p«ldi
Br«ako«toš kšllš Clorkr»n
Whot A&»i4t @r !nb Wkit« Flog
- Dčd»
rnn š»r tkc kšllt - 1ot« l'trRo»
Cl»te - Xčob 7»not. 3"»>« L» Wildstt
Dr«omr - Togl»r ž?iztišt FDllčn' FDr
Yow CmlBče CDčllot Y»r> - Rxr>»l
Dčob«rr»n
Wrčt« o B»k S»N»
Dčrt - Fl»rčdo g«4rgčo Lčn«
(fnmrčtten - Mototko Bedšngščeld

içindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

9. Bölüm

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33 Epilog](#)

[Okuduğunuz için](#) .
[teşekkürler!](#) [Teşekkürler](#)
[Kay Cove'un diğer](#)
[eserleri](#)

1. bölüm

Forrest

*Absolutely no one wants to
date an escort.*

Kızımın okuluna doğru kaldırımında koşarken saatime bir göz atıyorum. *Kırk iki dakika.* Daha kötü de olabilirdi.

Wesley Prep Academy'den dört yaşındaki kızımın bir kaza geçirdiğini bildirmek için arandığımdan bu yana tam kırk iki dakika geçti. Birincil irtibat kişisi olan annesi telefonuna cevap vermiyordu. Dakota anaokulu sınıfından çıkarıldı ve ben ona temiz giysiler getirene kadar şu anda hemşire odasında saklanıyor.

Böyle anlarda, kızımı sadece çarşamba öğleden sonraları ve ayda bir hafta sonu görebildiğim için sinirleniyorum. Benim evimde tam bir gardırop tutmuyor. Zaten küçük dairemde onun kıyafetleri için fazla yer de yok. Aslında, onun gittiği pahalı hazırlık akademisi, benim Güney Bronx'un en ucundaki bir ayakkabı kutusu kadar küçük bir yerde yaşamamın nedenlerinden biri.

Boş bir taksi bulamadığım için, hemen ulaşabileceğim tek seçenek olan Uber Lux'a para harcamak zorunda kaldım. Şoföre beni köşedeki eczaneye bırakmasını söyledim ve Koda'nın bedeninde çocuk iç çamaşırı olmasını umarak dua ettim.

Elimde plastik poşet hışırdayarak, beton merdivenleri tırmanıp Wesley'in ön kapısına ulaştım. Yaşlı resepsiyon sekreteri Tillie beni içeri alana kadar kilitli ön kapının önünde durup beklemek için

Tillie, yaşlı resepsiyon sekreteri, beni içeri alana kadar kilitli ön kapıda beklemek zorunda kalmam biraz hayal kırıklığı yaratıyor.

"Merhaba. Nasıl yardımcı olabilirim?" Sesi, başımın üstündeki interkomdan geliyor.

"Günaydın, Tillie." Yüzüme bir gülümseme takınıyorum. Güvenlik kameraları açıkça görünmüyor, ama beni görebildiğini biliyorum. "Dakota için yedek kıyafet getiriyorum."

"Lütfen tam adınızı, çocuğunuzun tam adını, öğretmenin adını ve aile şifresini söyleyin."

Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum. "Tillie," diye homurdanıyorum. "Beni tanıyorsun. Her çarşamba Koda'yı alıyorum."

Kısa bir duraklama olur. "Bu güvenlik protokolü, Bay Hawkins. İşimi kaybetmek istemem, teşekkürler."

Kısa bir nefes verdikten sonra razı oldum. "Ben Forrest Hawkins. Kızımın adı Dakota Hawkins. Bayan Mazer'in anaokulu sınıfında. Aile şifresi ise 'Go Giants.'"

Hannah ve benim tek ortak noktamız futbol. Onunla evlenip birlikte yaşlanacağımızı sanıyordum. Dakota'ya birkaç kardeş vereceğimizi sanıyordum. Ama şimdi, birbirimize tahammül ediyoruz. Tek ortak noktamız, New York Giants'a olan sadakatimize indirgenmiş durumda.

"Teşekkürler," diye yanıtladı Tillie. "Bu yıl gerçekten kötü görünüyorlar, değil mi? Cowboys geçen hafta onları yuttu. Beni 2012'ye geri götürsen, anlarsın ya? O çocukların artık Lombardi Kupası'nın ne olduğunu bile bildiklerini sanmıyorum."

Sırıyorum. "Hadi ama. Yeni oyun kurucu daha yeni ayak uydurmaya çalışıyor. Bu sezon boşa gitti. Gelecek yıl birkaç lineman daha aldığımızda daha iyi görünecekler. Ayrıca, mağlubiyetler için üzölmek Giants taraftarı olmanın eğlencesinin yarısıdır. Kazanmaya başarlarsa, ne hakkında konuşacağız?"

"Ha." Tillie, okulun ön kapısının kilidinin açıldığını belirten zil sesi çalarken acı bir kahkaha atar. "Bayan Dakota hemşire odasında. İyi günler, Bay Hawkins."

"Forrest, Forrest, Tillie," kapı kolunu tutarken ona hatırlatırım.

"Protokol," diye cevaplar.

Wesley'in çift kapısından geçip keskin bir sola dönüş yapıyorum. Birkaç ay önceki oryantasyon sırasında okulun yerleşimini ezberlemeye özen göstermişim. Kızını sadece yüzde on oranında görebilen, hiçbir şeyden haberi olmayan bir baba gibi görünmek istemiyordum. Gerçi ne yazık ki gerçek bu.

Hemşire odasının kapısını çaldım ve cerrahi asistanlığı bandajlar, ateş ölçerler ve buz torbalarıyla değiştiren, çok tatlı emekli hemşire Bayan Jillian'ı görmeyi bekledim. Bunun yerine, hiç de yaşlı *olmayan*, dolgun vücutlu sarışın bir kadın kapıyı açtı.

"Dakota için mi geldiniz?" diye sordu, fısıltısı neredeyse melodik bir tondaydı.

Plastik poşeti kaldırarak başımı sallıyorum. "O nasıl?"

Omzunun üzerinden bir bakış atıyor. "Sizi temin ederim, gözyaşları sadece biraz utançtan kaynaklanıyor. Yaralanmadı. İçeri gelin."

Hemşire arkamızdan kapıyı kapatırken, ben de yetişkin bedeninde bir tişört giymiş, ofisin köşesindeki küçük ahşap sandalyede oturan küçük kızıma doğru koşarım. Yanakları kıpkırmızıdır ve gözlerinin köşesinden başlayıp çenesine kadar uzanan kalın gözyaşı izleri vardır.

"Merhaba, kızım."

Dakota alt dudağını büküp küçük kollarını kavuşturur. "Ben bebek değilim." Onun küçük somurtkan yüzüne gülmemeye çalışıyorum. Kızgın ve beni ciddiye almamı istiyor.

"Tamam, peki. O zaman büyük kız. İyi misin?" Göz hizasına gelmek için çömelıyorum ama o başını çeviriyor.

"Çok geç kaldın." Hıçkırıklarına bakılırsa, gözyaşları yeniden akmaya başlamak üzere.

"Üzgünüm, Koda. Şehrin diğer ucundaydım. Mümkün olduğunca çabuk geldim." Telefon geldiğinde, tam ölçü alırken terziden fırladım.

Kızım öfkeyle nefesini verir. "Çok uzun sürdü. Bu çok kötüydü."

Kızım dört yaşında. Normal araç paylaşımı ücretinin üç katını ödedim ve çok rahatsız edici ayakkabılarla eczaneden okuluna altı blok koştum, böylece kirli kıyafetleriyle gereğinden bir dakika bile fazla oturmak zorunda kalmasın diye. Şu anda mantıklı davranmak umurumda değil. O acı çekiyor.

“Baban çok üzgün. Bu kadar geç kalmak istemedim. Ama artık buradayım. Giysilerini değiştirmek ister misin?”

Dakota sandalyesinde dönüp gözlerimin içine bakıyor. Büzülmüş kaşları kalbimi parçalıyor. “Seni istemiyorum. Annemi istiyorum,” diye mırıldanıyor. “Annem nerede?”

Kalbimin kırılmasını unutun. Bu, karnıma saplanan bir bıçak gibiydi.

Boğazımı temizledim. “Annen...” *Bilmiyorum ki.* Hannah çalışmıyor. O, onu ve çocuğumu Midtown’daki devasa çatı katı dairesine yerleştiren bir Wall Street adamının gösterişli kız arkadaşı. Hannah’la birlikte olduğu için kıskanmıyorum. Kızımı benim veremediğim her şeyi ona verdiği için kıskanıyorum. “Eminim annem sadece telefonunu kaybetmiştir ve cevap verememiştir. Ama ben buradayım. Bu senin için uygun mu?”

Belki Dakota gözlerimdeki hüznü görmüştür. O sezgileri güçlü bir çocuktur. Aniden kolları beni sarar ve yüzünü boynuma gömer. Cildimde sıcak gözyaşlarını hissedirim. “Brody M. gördü ve sonra herkese benim altıma işediğini söyledi. O söyleyene kadar kimse bilmiyordu. *Herkes*, baba. Hepsi bana güldü.” Bana sarılıp ağlıyor. “Ama ben pantolon bile giymiyorum. Elbiseleri seviyorum.”

“Brody M. tam bir pislik gibi görünüyor.”

Dakota benden uzaklaşıyor ve parlak, iri gözleriyle bana bakıyor. “O *O tam* bir pislik.”

Hemşire arkamızda kıkırdar, sonra konuşmamızın her kelimesini duymamış gibi davranarak hızla boğazını temizler.

“Biliyorsun bebeğim, bazen küçük erkekler hoşlandıkları küçük kızlara kötü davranırlar. O da senin at kuyruğunu çekiyor mu?”

Yüzünü tiksintiyle buruşturur. “*Ben bebek değilim.* At kuyruğu takmıyorum.”

Kalın, sarı saçlarını okşuyorum, bir bukleyi parmağıma doluyorum. “Eskiden takardın.”

Aklımdan bir sürü çelişkili düşünce geçiyor... Saç örgülerini özlüyorum. Çok hızlı büyüyor.

? O sadece birkaç blok ötede yaşıyor. Kızımızdan uzaklaştığında telefonunu yanında bulundurması gerekmez mi? Ayrıca, Brody M.’nin babasının kim olduğunu öğrenip, böyle küçük bir serseri yetiştirdiği için canına okumak istiyorum.

"Üstünü değiştirip sınıfa dönmek ister misin?" Üzerindeki büyük beden beyaz tişört ona bol geliyor.

Yüzünde yaramaz bir gülümseme yayılıyor. "Sanırım karnım ağrıyor, baba." Bir şey istediği için cırtlak, aşırı sevimli sesini kullanıyor. "Bu, eve gitmem gerektiği anlamına gelir." Hatta karnını tutuyor ve acı çekiyormuş gibi yüzünü gerginleştiriyor, bu oyuna tamamen kendini kaptırmış durumda. Numara yapıyor, ama biliyor musun? Minik bir serseri az önce onu tüm sınıfın önünde küçük düşürdü. Bir gün okulu asmasına izin verilir.

Üzerinde Belle, Ariel ve Sindirella resimleri olan 4T beden iç çamaşırı paketini çıkararak başımı sallıyorum. "İyi fikir. Bunlardan birini giy, seni eve götüreyim." Omzumun üzerinden, kulaklarından kulaklarına kadar gülümseyen hemşireye bakıyorum. "Bu bizim küçük sırrımız, değil mi?"

"Bana kalırsa, Dakota'nın karnı bütün gün ağrıyordu," diye cevaplar hemşire, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Ona göz kırptım. "Sen ne reçete ederdin?"

"Kesinlikle kocaman bir kurabiye, çizgi filmlerle dolu bir öğleden sonra ve yumuşacık pijamalar. Ah, bir de kesinlikle ödev yok." Hemşirenin bana gülümseme şekline bakılırsa, göz kırpmasını yanlış anlamış olabilir.

"Nasıl buldun, Koda?"

"Evet, lütfen." Yeni iç çamaşırı paketini kapıp tuvalete doğru ilerliyor.

"Yardım ister misin?" diye sesleniyorum ama o kapıyı çarpıp kapatıyor.

"Diğer kıyafetleri orada." Hemşire, odanın köşesindeki bağlanmış plastik poşeti işaret ediyor. "Umarım sakıncası yoktur, ona kermesten aldığımız fazladan bir tişört giydirdik. Yepyeni."

"Yedek kıyafeti var mı? Bayan Mazer aradığında, sadece şeye ihtiyacı olduğunu söylemişti..."

"Tüm anaokulu ve ilkokul öğrencileri dolaplarında yedek kıyafet bulundurmak zorundadır. Dakota'nın iç çamaşırı dışında her şeyi vardı. Gününüzü böldüğüm için özür dilerim, ama okul kuralları gereği iç çamaşırı veremiyoruz..."

İki elimi de kaldırdım. "Anladım. Gerçekten sorun değil. Adınız ne?"

“Kirsten.” Elini uzattı ve bana doğru iki adım attı. “Jillian Hanım tatilde olduğu için bu hafta onun yerine ben bakıyorum.”

Elini sıkamadan, tuvalet kapısının arkasından yüksek bir gürültü geldi. İçgüdüsel olarak ofisin diğer ucuna koştum. Kilitli kapı kolunu sallayarak kapının arkasından seslendim, “Koda, iyi misin?”

“İyiyim,” diye cıvıladı.

“O ses de neydi? İçeri gelip yardım etmemi ister misin?” “Hayır!” diye bağırdı.

Dakota’nın çok hızlı büyüdüğüünün bir başka kanıtı. Doğduğu günden beri onun bezini değiştiriyorum. Tuvalet eğitimine yardım ettim. Şimdi ise, birdenbire, banyo zamanında benim yanımda utanmaya başladı. Evren bebeğimi benden aldı ve yerine zeki, küstah bir küçük prenses verdi.

İçimden homurdanarak, ofisin diğer tarafında hemşireyle karşılaşıyorum, bu sefer kendimi düzgün bir şekilde tanıtmak için elimi uzatıyorum. “Tanıştığımıza memnun oldum, Kirsten. Ben Forrest. Kızımı yardım ettiğin için teşekkür ederim... ki o benimle hiçbir ilgisi olmak istemiyor.”

Elimi sıkıca sıkıyor, göz teması sabit. “Eminim bu sadece geçici bir dönemdir.” Başını yana eğip gülümsüyor.

“Ne?” diye soruyorum, yüzündeki şaşkın ifadeyi inceleyerek.

“Bu kadar ilgilenen bir baba görmek gerçekten çok güzel. Çoğu zaman unutulmuş öğle yemeklerini, fen projelerini ve yedek kıyafetleri getirenler dadılar ya da au pair’lerdir.”

“Ah...” Sesim kesilir, sonunda yüzündeki o hayali bakışı anlarım. “Şey, biz gerçekten dadı tutmuyoruz.” Hannah bunu önermişti, ama zaten kızımı yeterince göremiyorum. Onu bir dadıyla da paylaşmak istemiyorum.

“Biz derken...?”

“Dakota’nın annesi ve ben.”

Kirsten kızarır, soluk yanakları rekor hızla pembeye döner. “Oh, özür dilerim, ‘biz’ derken siz ve Bayan Hawkins’i kastettiğinizi fark etmemiştim...”

“Öyle demek istemedim,” diye hemen ekliyorum ve o da hemen neşeleniyor.

Ben aptal değilim. Bu çok çekici, sarışın hemşire benden hoşlanıyor. Tatlı, hemşire olduğuna göre muhtemelen zeki ve açıkça

kızımın çok iyi anlaşıyor. Bu kadın tam bir paket. Onunla vakit geçirmekten çok keyif alacağımı eminim.

Tek bir sorun var...

Flört konusunda her zaman karşılaştığım sorun. Geçici ilişkiler yapabilirim, ama temelde yumurtalıklarıyla bana gülümseyen bir kadın tehlikeli bir alandır. İşimi nasıl açıklamaya başlayabilirim ki?

"Hannah'nın annesi ve ben hiç evlenmedik. Sadece velayeti paylaşıyoruz," diye açıklıyorum.

Aslında, *paylaşmak* biraz abartılı bir ifade. İkimizden biri Dakota ile geçirilen zamanın aslan payını alıyor. Diğerisi ise son derece aldatılmış hissediyor, ama aynı zamanda ayıyı kışkırtmaktan da çekiniyor. Hannah beni mahkemeye verse, yargıç nafaka ve ne iş yaptığımı sorardı. Yalan söyleyebilirdim, ki bu iyiye işaret olmazdı. Gerçeği söyleyip patronumu da bu işe karıştırabilirim. Rina'nın en son isteyeceği şey, federal ajanların işinin peşine düşmesidir.

"Tamam, anlıyorum. Peki, o halde..." Kirsten bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, sonra gözlerime baktı. Gülümsemesi ılık, görünüşe göre gerginlikle doluydu. "Genelde bunu yapmam ve okul kurallarına aykırı olabilir - emin değilim, ben sadece yedek öğretmenim - ama bir ara seni bir içkiye davet edebilir miyim?" Donmuş ifademi görünce gözlerini kırptı. "Ya da içki içmiyorsan kahveye?"

"Ah, ben..."

Hemen cevap vermediğimde yüzü dehşetle doldu. Neyse ki, Dakota iki kolunu havaya kaldırarak tuvaletten çıktı ve bu garip anı kesintiye uğrattı. "Ta-da." Etrafında dönerek, üzerinde rengarenk çiçekler olan beyaz elbisesini gösterdi. "Gördün mü? Elbiseleri seviyorum."

"Çok güzelsin, Koda. Gel..." Onu yanıma çağırdım, sonra parmağımı çevirerek onu döndürdüm. Elbisesinin arkasındaki düğmeyi ilikledim. En azından bunu yapmama izin verdi.

"Cinderella'yı seçtim," diyor. "Bu yüzden bu kadar uzun sürdü. Az kalsın Belle'i seçiyordum."

"Neden Sindirella?" Dakota'nın saçlarını düzelterek omuzlarına yayıyorum. Onun sorunlarını gerçekten çözebileceğim bu tür anları seviyorum.

“Bayan Mazer, Cinderella’nın bir işi olan ve destansı bir kariyeri olan tek prenses olduğunu söylüyor.”

“İş *ahlakını* mı kastediyorsun?”

Hevesle başını sallıyor. Omzumun üzerinden, kahkahasını bastırmak için gözlerini sıkıca kapatmış olan Kirsten’e bakıyorum. Dikkatimi tekrar Dakota’ya çevirip soruyorum, “İş ahlakının ne olduğunu biliyor musun?”

“Hayır. Ama ben de istiyorum. Cinderella gibi bir işe nasıl girebilirim, baba?” “İş kelimesini biraz geniş anlamıyla kullanıyoruz, bebeğim. Kötü üvey annesi Cinderella’ya tüm o işleri yaptırdı. O bundan hoşlanmıyordu ve

para almadı.”

Dakota’nın beynindeki küçük çarklar kontrolsüz bir şekilde dönüyor. Açıklamamı anlamaya çalışırken kulaklarından buhar çıktığını neredeyse görebiliyorum. “Yani *sen* Cinderella gibi *misin*?”

Elbisesinin ön eteğini düzeltirken pahalı kumaşı hissediyorum. Hannah’nın bunu pahalı bir butikten aldığından hiç şüphem yok. Paskalya ayininde giyilecek en güzel kıyafet gibi görünüyor. *Ve bunlar okulda sakladığı yedek kıyafetler mi?* “Neden ben Cinderella gibiyim?”

“İşini sevmiyorsun. *Bana sen söyledin.*”

Kızımın acımasız dürüstlüğü bazen beni hazırlıksız yakalıyor. Bu yaşta dünya çok siyah ve beyazdır. Ya bir şeyi sever ya da sevmez. İşimi sevmediğimi, ancak bu sayede ayakta kalabildiğimi anlamak için henüz çok küçük. Şu anda avukat olarak kazanabileceğimden çok daha fazla para kazanıyorum. “Ama babam maaş alıyor. Aradaki fark bu.”

Şaşırtıcı bir şekilde, bu cevap onu tatmin etti. Normalde Dakota, kemik peşinde koşan bir köpek gibidir, söylediğim her şeye “neden?” diye sorar. “Git dolabından sırt çantanı al. Hemen gelip Bayan Mazer’e bugün seni eve götüreceğimi söyleyeceğim.”

Kapının eşiğinde oyalanıyorum, Dakota’nın koridorda zıplayarak —temiz, kuru ve mutlu. Sol taraftaki anaokulu sınıfına girip gözden kaybolana kadar bekliyorum. Kirsten arkamdan yaklaşıyor, elinde Dakota’nın ıslak giysilerinin olduğu plastik poşet var.

“Demek Bayan Mazer, ha?” diye soruyorum.

Kirsten kaşlarını kaldırır. “Sanırım onun kitaplarında prensesler çalışmalı.”

Gülüyorum. “Yani, iş sahibi tek prensesin Sindirella olması... Bu doğru olamaz, değil mi?” İkimiz de gözlerimizi kısarak kafa yoruyoruz.

"Pamuk Prenses tüm o cücelerin bakımını üstlendi, sanırım?" Kirsten dudaklarını büküyor, o da bir çözüm bulamıyor.

“Bence daha çok ona göz kulak oluyorlardı. Ev işlerinin çoğunu da hayvanlar yapıyordu.”

Yavaşça başını salladı. “Doğru. Bu oldukça rahatsız edici, Forrest. Eve gidip biraz Disney araştırması yapmam lazım, çünkü Belle’e bu şekilde saygısızlık edilmesine izin veremem.”

Gülümsüyorum. “Ah, *Güzel ve Çirkin* hayranı mısınız?”

“Aslında tüm Disney prenses filmlerini severim. Ama sadece orijinalleri. Bu yeniden yapımlar bende ciddi bir endişe yaratıyor.” İkimiz de garip bir şekilde gülümseriz ve sonra odadaki fili ele alma zamanı gelir. Tecrübelerime göre, bu konuyu doğrudan ele almak en iyisidir.

“Kirsten, az öncekiyle ilgili olarak, gerçekten çok hoş birine benziyorsun ve ‘sorun sende değil, bende’ demenin saçma bir bahane olduğunu biliyorum, ama seni hayal kırıklığına uğratacağımı biliyorum. İşim gereği bütün gece çalışıyorum. Bunun dışında, zamanımı tamamen kızıma ayırıyorum. Şu anda durumum çok karışık. Sana odaklanabilecek birini hak ediyorsun.”

Gözlerini devirdi ama bunu yumuşak bir gülümsemeyle tamamladı. “Dürüst, çekici ve açık sözlü. Artık haksızlık ediyorsun.”

Dudaklarımı büzerek bakışlarımı yerdeki gökkuşağı desenli karelere indirdim. Derin bir nefes verdikten sonra ekledim, “Umarım kızmamışsındır.”

“Tabii ki hayır. Sana çıkma teklif etmem aptalca ve rahatsız edici bir hareketti belki de...”

“Öyle değildi.” Onu rahatlatmak için ona içten bir gülümseme gösterdim. “Gururum okşandı. Ve başka bir durumda, muhtemelen senden önce davranıp sana çıkma teklif ederdim.”

“Sadece meraktan soruyorum, ne gibi koşullar? Yani, tesadüfen tıp alanında mı çalışıyorsun?”

"Hayır." Ona şaşkın bir bakış atıyorum. "Neden soruyorsun?"

"İşin gereği bütün gece çalışıyorsun demiştin. Ve görev dışı bir doktor gibi giyinmişsin." Gelecek hafta, düzenli müşterilerimden biri olan Celeste'nin Manhattan'daki lüks düğünü için giydiğim kıyafeti işaret etti.

"Belki de 'Doktor Forrest' diye hitap etmek için fazla alçakgönüllüsündür."

"Dalga mı geçiyorsun? Tıp fakültesinden mezun olup lisans sınavlarını geçseydim, Koda'ya bile bana 'Doktor' demesini söylerdim. Bir tür geçiş ritüeli. Ama hayır, o kadar entelektüel değilim." Bu biraz yalan. Columbia Hukuk Fakültesi'nden mezun oldum, sadece baro sınavına hiç girmedim.

Gülerek omuzlarını gevşetiyor. "Peki, ne iş yapıyorsun?"

"Danışmanlık," diyorum dalgın bir şekilde, Dakota parlak pembe sırt çantasını omuzlarına takmış olarak

sınıfından, parlak pembe sırt çantasını omuzlarına takmış olarak geri dönerken. Bayan Mazer, Koda'nın arkasında belirir ve koridorun sonundan beni fark eder.

"Bay Hawkins," diye seslenir, işaret parmağını kıvrarak. "Beni çağırıyorlar. Gitmeliyim," derim aceleyle.

"Tanıştığımıza memnun oldum,

Forrest." "Ben de."

Koridorun yaklaşık yarısına gelmiştim ki, aniden durup hemşire odasına doğru koştum. Kapı hâlâ açıktı, ben de kafamı içeri uzattım. Masasına dönmekte olan Kirsten, beklenmedik girişim üzerine durup arkasını döndü.

"Mulan," diyorum, biraz nefes nefese. "Savaşın ortasında temel eğitimi atlattı. Askerlik bir meslektir, değil mi?"

Kıkırdıyor. "Al sana, Bayan Mazer."

Ben de içten bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Tamam, kendine iyi bak, Kirsten."

Dudaklarının köşeleri hafifçe aşağı doğru kıvrılırken bana el sallayarak veda eder. *Ah, lanet olsun.* Onun duygularını incittiysem üzülürüm, ama onu korumaya çalışıyorum. Keşke aşk hayatımın olmamasının gerçek nedenini bilseydi...

Kimse, ama gerçekten *kimse*, profesyonel bir eskortla çıkmak istemez.

2. bölüm

Sora

*Kitchen sink cookies and assholes
wrapped in pretty packages.*

Vay canına. Bir tane kalmış.

Papa Beans'in efsanevi mutfak lavabosu kurabiyeleri her zaman tükenir, özellikle de erken öğle yemeği kalabalığından sonra. Cuma günü saat 13:00'te, New York'un en değerli aile işletmesi kahvehanelerinden birinde devasa bir "kitchen sink" kurabiyesi kapma şansı sıfırdır, *ama ne diyebilirim ki?* İşte orada, tüm olasılıklara meydan okuyarak, mükemmel altın kahverengi kenarlarıyla çok çekici görünüyor. Bu bir işaret olmalı.

Fırın vitrinine özlemle bakıyorum, bir kurabiyeden çok fazla anlam çıkarmaya çalışıyorum. Çoğu zaman umutlarımı dizginlemeye çalışırım, ama bu bir şey ifade ediyor. Yukarıdan gelen bir mesaj: bugünkü toplantım hayatımı değiştirecek, çığır açacak ve lanet olsun, kariyerimin enkazı *bugün* sona erecek. Bu benim kutlama kurabiyem olacak.

Dürüst olalım, mutfak lavabosu kurabiyeleri çocukların sevdiği bir lezzet. Papa Beans, renk katmak için kurabiyelerine minyatür M&M'ler ekliyor. Pretzel parçaları, karamel, üç farklı türde çikolata parçacığı ve topakları, üzerine dökülmüş çikolata ve ezilmiş fındık serpintisi... Evet, kesinlikle üç farklı tatlı bir araya gelip tek bir dev kurabiyeye kusmuş gibi görünüyorlar. Ama bu karmaşada hoşuma giden bir şey var. Son zamanlardaki beynimi hatırlatıyor bana.

Aynı anda ateşlenen çok fazla rekabet eden unsur var. Hayatım için bu zararlı, ama bir kurabiye için bu kaos sihirli.

Telefonum o kadar güçlü bir şekilde titrediğinde irkiliyorum, arka pantolon cebimde bir delik açacağından endişeleniyorum. *Eyvah.* "Keşke vibratörüm de bu kadar coşkuyla çalışsa," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Bunu duymuş olabilecek bir seyirci olmadığından emin olmak için başımı çeviriyorum. Kafe müşterilerinin hepsi arka duvar boyunca dizilmiş küçük, yuvarlak ahşap masalarda oturmuş sohbetlerine dalmışlar ve şu anda tezgâhtaki tek kişi benim. Birkaç dakikadır sabırla burada duruyorum, espresso makinelerinin yanında mesajlaşan baristanın sakızını çiğnemeyi bırakıp varlığımı fark etmesini bekliyorum.

Telefonumu elime aldığımda, annemin aramasını kaçırdığımı görüyorum. Telefonu cebime koymak yerine, boş ekrana bakıyorum. *Bir dakika bekleyelim... O her zaman iki kez arar.*

Bu sefer, ekran aydınlandığı anda cevap veriyorum. "Merhaba anne."

"Merhaba canım. Ne yapıyorsun?"

"Oh, sadece acı verici bilinmezliğin son anlarını yaşıyorum."

Benim esprili ve çoğu zaman gizemli mizahıma alışkın olan annem, bir an durup boğazını temizledi. Bulmacayı çözmeye çalışırken yüzündeki somurtkan ifadeyi gözümde canlandırabiliyordum.

"Meçhuliyet mi? Kafam karıştı. Bir randevun mu var?"

Bu fikre gülümsüyorum. Ben mi, randevum mu? Bu annem için haber değeri taşırdı. O, kristal peçeteliklere kadar düşünümün tüm detaylarını planlamıştır. Ne yazık ki onun için, peşinde olduğum tek aşk kitap sayfalarının arasında. Önce kariyerimi düzene sokayım. Sonra aşk, evlilik ve çocuklara zaman kalır.

"Hayır. *Randevudan çok daha iyi bir şey.* Tahmin et bugün kiminle buluşacağım?" Telefonu kulağımdan çekip saate bakıyorum. Saat 1:08. Tam olarak kibar sayılmaz, ama henüz on dakika geçmemiş. İş toplantısına önceden mesaj ya da e-posta göndermeden on dakika geç kalmak kabalıktır. Hâlâ biraz zamanı var.

"Kayboldum." Telefonun diğer ucunda tereddüt ediyor, benim heyecanımı paylaşıyor. "Kiminle buluşacaksın?"

"Tahmin et."

"Hayır, teşekkürler Sora. Son zamanlarda hayatın hakkında bana o kadar az şey anlatıyorsun ki, tahminlerim yepyeni bir serbest dolaşan tavuk çiftçisinden başka bir hayalet avcısına kadar uzanabilir."

Cüzdanımı kolumun altına sıkıştırıp, iki parmağımı şakaklarıma sıkıca bastırıyorum. "Mağazadan alınan tavuklara alerjim var..."

"Hayır, değilsin. Bebek bezini giydiğin günden beri Tyson tavuk nuggetlarını gayet rahat yiyorsun."

"—ve Hepzibah hayalet avcısı *değil*. O bir ruhsal enerji rehberi. Hem de çok profesyonel."

"O, bir çuval adaçayı, bir endüstriyel süpürge ve boş bir sırt çantasıyla dairene gelen bir dolandırıcı. Ghostbusters üniforması giydiğini saymıyorum bile."

İçimden bir çığlık atıyorum. *Kahretsin*. Hepzibah geldiği gün annemin de bende olduğunu unutmuşum. "O üniforma değildi. Eşofman ve ona uyan bir ceket giyiyordu. Ayrıca tam olarak Ghostbusters da değildi. Sadece haki rengini çok seviyor." Yanaklarım şişiyor, sonra derin ve sinirli bir nefes veriyorum.

"Mhmm." Gözlerini devirdiğini *görebiliyorum*. "Play-Doh'dan yapılmış kristaller için senden gerçek para istemek ne kadar da profesyonelce."

"Milyonuncu kez söylüyorum, yazar tıkanıklığımı aşmama yardım etmek için evimin dağınık aurasını temizliyordu. Bu arada, o işi bitirdikten sonra o gece dört bölüm yazdım ve hatta..."

Dur.

Neden nefesimi boşa harcayayım ki? On yılın büyük bir kısmını hayat seçimlerimi açıklamaya çalışarak geçirdim, ama bunlar ona asla mantıklı gelmeyecek. Finans yöneticileri rakamlar ve istatistiklerle konuşur. Annem bir yazar olarak içinde bulunduğum zor durumu asla anlamayacak. Ve zor durum derken, finansal başarısızlığı neredeyse garanti eden, aşırı doymuş, giriş engeli olmayan bir sektörde uzaktan da olsa alakalı kalmak için duyduğum çaresiz, amansız arzuyu kastediyorum.

"Başka bir yazar tıkanıklığını atlatmak için Hepzibah'ı tuttuğun için mi bu kadar savunmacı davranıyorsun?" Sesi bal gibi yumuşak. Bana, küçük bir kızken

. Tembel bir öksürükle kıkırdamasını örtbas edene kadar, sesi neredeyse şefkatli ve anaç.

Telefona somurtarak bakıyorum. “Umarım iştahın vardır çünkü sözlerini yutmak üzeresin. Dane Spellman’la buluşacağım.” Dramatik bir etki yaratmak için duraksıyorum, ama annem nefesini tutmuyor, çığlık atmıyor ya da o anda kendiliğinden alev almıyor, bu yüzden tekrar etmek zorunda kalıyorum. “*Dane Spellman*. Spellman Literary’den.”

"Sesin kısılana kadar onun adını söyleyebilirsin, bu bana yine de hiçbir şey ifade etmez."

"O, sektördeki tüm büyük isimleri temsil eden bir menajer.

R.M. Mercer, Paige Gold, Jinny Michaels—ve bunlar onun orta kademe yazarları sayılıyor. *Anne*. Ona kelimenin tam anlamıyla ‘Hayal Kurucu’ diyorlar.” Dane Spellman, Büyük 5 yayıncının hepsiyle bağlantılı ve söylentilere göre yedi haneli rakamların altındaki anlaşmaları imzalamayı reddediyor. O, oyalanıp duran yazarlık kariyerimin tam da ihtiyacı olan kişi.

Telefon hâlâ kulağıma yapışırken, barista ile nihayet göz göze geldiğimizde gülümsüyorum. Sipariş vermeye hazır olduğumu belirtmek için ona hafifçe el sallıyorum, ama o hemen başka yere bakıyor ve espresso makinesinin düğmeleriyle uğraşıyormuş gibi yapıyor. *Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?*

“Ah, Sora.” Annemin bunu söyleme şeklinden nefret ediyorum. Sanki tek aile ineğimizi bir avuç sihirli fasulyeye takas ettiğim için hayal kırıklığına uğramış gibi. “Bunu kaç kez yaşadın?”

"Lütfen başlama..."

“Kalbinin tekrar kırılmasını istemiyorum. Kendini kanıtlamak için havalı bir menajere ihtiyacın yok. Normal bir iş bul. Kitap yazmayı hobi olarak yap. Eğer sadece eğlence için olsaydı, bu üzerindeki baskıyı azaltmaz mıydı? Bankada bazı hizmet pozisyonları açık. İyi sosyal haklar, harika maaş ve her gün birlikte öğle yemeği yiyebiliriz.”

Normal konuşmamıza geri dönerken yanaklarım kızarıyor. Ben, anneme büyük bir fırsatın eşiğinde olduğumu söylüyorum. Annem ise, başını bulutlarda tutarak hayatta hiçbir şey başaramayacağımı söyleyerek, vazgeçip gerçek dünyaya dönmem için yalvarıyor.

“Anne, sevdiğim bir şey yapmak istiyorum.” “Ben işimi seviyorum...”

Onu bir iniltiyle kesiyorum. “Lütfen bu seferlik bana izin verir misin? Mutlu ol ve tüm kariyerimi değiştirecek bu görüşmeyi ayarladığım için beni tebrik et.”

Telefonuma tekrar bakıyorum. 1:09. Dane’in kaba davranmasına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyoruz. On dakika daha geçerse, “bir iş çıktı, randevuyu ertelemek zorundayım” tehlikeli bölgesine girmiş olacağız. İşler o noktaya gelmemeli—bu sabah asistanıyla randevumuzu teyit etmiştim.

Bu görüşmeyi ayarlamak için utanmazca yalvarmak, ikna etmek ve yalakalık yapmak zorunda kaldım. Dane’in ofisi, yeni müşteri kabul etmediğini açıkça belirtmişti. Çeviri: Küçük, parasız, bağımsız yazarlara ilgi duymuyor. Bu canımı yaktı, ama hayatımın bu noktasında, motorum temelde reddedilme ve aşağılanma yakıtıyla çalışıyor, bu yüzden "hayır"ı daha çok çabalamak için bir davet olarak kabul etmeyi öğreniyorum. Azim ve direnç, yayıncılık dünyasında sonsuza dek mutlu olmanın anahtarlarıdır.

Dane’in asistanı Morgan birkaç hafta önce aradığında, West Village’daki en sevdiğim bagel arabasından bir bagel almaya gidiyordum. Tam otuz dakikalık bir yürüyüş mesafesi, ama en iyi krem peynirleri var ve cömertçe sürdürdükleri peynir için ekstra ücret almıyorlar. Telefonumda onun iletişim bilgileri belirdiğinde, Broadway’in ortasında tam anlamıyla olduğum yerde durdum. Kalbim durdu. Nasıl yürümeye devam edebilirdim ki?

Tabii, yaya trafiğini tıkadığım için birkaç kez sertçe itildim ve parmakla gösterildim, ama buna değdi. Morgan, Dane’in benimle görüşmek için bir boşluğu olduğunu söyledikten sonra, Broadway’in tam ortasındaki kirli kaldırımında dizlerimin üzerine çöktüm ve sevinçten haykırdım.

Bu görüşme için her türlü önlemi aldım. Buluşma yerinin, ofisinin yakınında bulunan şanslı kahve dükkanım olmasını sağladım. Batıl inançları bir kenara bırakırsak, sadece iki dakikalık yürüme mesafesi olması, Dane’in randevuyu iptal etme olasılığını azaltıyordu.

Toplantıya bir hafta kala, en yeni taslağımın örnek bölümlerini ve özetini tekrar gönderdim. İki gün kala, bana yardımcı olduğu için Morgan’a küçük bir muffin sepeti ve bir teşekkür notu gönderdim.

Sonunda, bu sabah, toplantının Hell's Kitchen yakınlarındaki mekan değil, Tribeca'daki kahve dükkanında olduğunu teyit etmek için bir bahane uydurdum. Bu küçük bir beyaz yalandı. Morgan basit bir Google araması yapsaydı, Papa Beans'in ikinci bir şubesi olmadığını kolayca fark ederdi. Ama o, ofislerinin hemen yanındaki mekanda saat 13:00'te yapılacak toplantıyı teyit ederken bu ayrıntı gözünden kaçtı.

"Tebrikler. Senin adına sevindim." Annemin zorunlu cevabında zerre kadar coşku yok. Sahte bile yapamıyor. Ama alabileceğim tek şey bu.

"Teşekkürler," diye aynı monoton ses tonuyla cevap veriyorum.

"Sonra beni arar mısın? Yarın planımız olduğunu biliyorum, ama bu akşam da akşam yemeği yemek ister misin?"

"Arka arkaya iki akşam yemeği mi? Bu, anne-kız için fazla zaman değil mi?"

Bu sefer kahkahası melodik ve sıcak. "Sanki en sevdiğim çocuğumdan doyamamışım gibi."

"Tek çocuğun," diye açıklıyorum. "Ve yapamam. Babamla akşam yemeği var.

Hatırladın mı? Şu anda New York uçağında."

"Doğru. Hala doğum gününde seni ziyarete geldiğini unutmuşum," diye homurdanıyor. Annemin sesi, babamdan bahsedildiğinde her zaman olduğu gibi sönükleşiyor. On iki yıldır boşanmışlar, ama yaranın tamamen iyileştiğini sanmıyorum. Çok tutkulu ve değişken bir ilişki yaşıyorlardı. Birbirlerini çok seviyorlardı, ama birbirlerinden daha çok nefret ediyorlardı.

Ayrıldıklarında on dört yaşındaydım. Boşanmadan sonra bana hâlâ ailece vakit geçireceğimize söz vermişlerdi...

Denediler. Ama kısa sürdü.

Ayrılmalarının ilk yılında, doğum günüm için bir araya gelmeye çalıştılar. O gece, babamın saçında konfeti pastası ve annemin onu bir kasap bıçağıyla ince bir şekilde tehdit etmesiyle sona erdi. Ve kayıtlara geçsin, bunu hak etmişti.

Babam efsanevi bir yazardır, ama kronik bir ağız süzgeci sorunu vardır. Boşanmalarından neredeyse bir yıl sonra, annemin yeniden flört dünyasına girmesiyle ve dolabında asılı duran yeni, cüretkar elbisesiyle ilgili pek de duyarlı olmayan birkaç yorumda bulundu. Babamın kesinlikle burnunu sokmaması gereken o dolap. O geceden sonra

O geceden sonra, doğum günü kutlamaları ve tatillerin bundan sonra birbirinden bağımsız olması gerektiğine karar verdiler.

Bir süre, Noel arifesini annemle geçirdik. Noel sabahını babamla. Noel yemeğini annemle. Ailem Şükran Günü'nü gerçekten hiç umursamıyor, bu yüzden bu durum sürekli değişiyordu. Bugüne kadar, yirmi yedi yaşında olmama rağmen, hâlâ annemin Sevgililer Günü randevusuyum. Bir ilişkisi olduğu yıllarda, erkek arkadaşını ekip, birlikte kupa boyardık. Doğum günümde önceki gün babamındım. Doğum günümde ise annemindim.

Harika, özenli ve yakışıklı erkek arkadaşım, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle tüm bu etkinliklere nezaketle katılıyor. Babamın etkileyici yazarlık kariyerini durmadan övüyor. Annemin müşterilerinin karmaşık portföyleri hakkındaki bitmek bilmeyen sıkıcı hikâyeleri sırasında da göz teması kuruyor ve annem en son terfisini alçakgönüllü bir şekilde övünürken coşkuyla başını sallıyor. Uzun boylu, benden daha yakışıklı, ama benim ligimin tamamen dışında da değil. Bana sandalye çekiyor, bana hiç iç çamaşırı hediye etmedi ve her ne kadar kaslı, sert, boğaya binen ve çıplak elleriyle bana bir ahır inşa edebilecek biri olsa da, aynı zamanda çok tatlı. Ara sıra kimse bakmıyorken şiir okur ve sol elim oje fırçasıyla titrediği için sağ el tırnaklarımı boyamama yardım eder.

Açıklığa kavuşturmak gerekirse, erkek arkadaş derken, kurgusal kitap erkek arkadaşımı kastediyorum.

Yıllardır gerçek bir erkek arkadaşla en yakın olduğum şey, çok tembel ve iradesiz vibratörüm. Vasat bir arkadaş.

"Galbi Grill'e mi yoksa Pajeon Palace'a mı gitmek istersin? Rezervasyon yapacağım."

"Sen ne istersen, anne. Kore yemeklerini benden daha iyi bilirsin." Elbette bilir. Gözleri, saçları, gülümsemesi ve açık teni bana benziyor ama annem Güney Koreli. Ben doğduğum günden beri Manhattan'da yaşıyorum. Şehirdeki en iyi, en otantik Kore yemekleri konusunda son sözü söyleyen kişi o.

"Hayır, bu senin doğum günü yemeğin. Sen seç. Galbi Grill'de LA Galbi daha lezzetli, ama Pajeon'da Jjamppong daha lezzetli."

"Hey," diyorum telefona yumuşak bir sesle. "Evet?"

İçimi çekiyorum. “Biliyorsun, sen benim yaşımdayken evliydin, yüksek lisansın vardı ve beni doğurmuştun. Yirmi yedi yaşına girmek üzereyim ve hala doğum günü yemeğimi annemle geçiriyor olmam çok mu saçma?”

Çok uzun süre sessiz kalıyor, eminim kırılğan duygularımı incitmeyecek bir cevap uydurmaya çalışıyordur. “Dünyada en sevdiğin kişi olmamda utanılacak bir şey yok. Nedenini bilmek ister misin?”

Gözlerimi devirdim. “Neden?”

“Çünkü sen de benim en sevdiğim kişisin.”

O kadar duygusal ki. Tam da bir annenin olması gerektiği gibi. Telefona kocaman gülümsemeden edemiyorum. “*Son.*”

Tatlı bir mırıldanma sesi çıkarır. “Bunca yıldır... Hâlâ bunu mu yapıyorsun?”

Bu, küçük bir kız olduğumdan beri benim bir alışkanlığım. Ne zaman mükemmel bir son cümle duysam, sonsuza dek mutlu yaşamaya layık bir cümle, hemen “son” eklemek zorunda kalıyorum.

Barista aniden yüzünde geniş, dişlerini gösteren bir gülümsemeyle aydınlanır. Bana doğru bakıyor, yepyeni bir kadın, siparişimi almaktan heyecan duyuyor gibi görünüyor. Kasadan bana doğru gelir. “Kapatmam lazım anne. Saat sekizde Galbi Grill’e gidelim mi?”

"Harika."

"Yarın görüşürüz." Saati bir kez daha kontrol etmeden önce görüşmeyi sonlandırıyorum.

13:13.

Kahretsin. Hiç iyi değil. Hiç iyi değil.

Hayır, sorun yok, kendimi temin ediyorum. Belki önceki toplantısı uzamıştır, ya da Dane bir blok ötede sakıza basmış ve şu anda ayakkabısını temizliyordur. Birkaç dakika gecikmesi için milyonlarca mazeret olabilir. O, lanet olası Dane Spellman. Başka seçeneğim yok —onu affediyorum.

"Merhaba, ne alırsınız?" Kahverengi önlüğündeki eğri büğrü isim etiketine göre baristanın adı April. Gülümsüyor, ama bana değil. Bakışlarını takip ederek omzumun üzerinden bir göz atıyorum. Telefon görüşmeme o kadar dalmışım ki, sırada birinin daha olduğunu fark etmemişim.

Arkamdaki adama hızlıca bir göz attım. Baristanın ruh halinin neden birdenbire

iyileştiğini anladığımda midem rahatsız edici bir şekilde kıpırdanıyor. Adam bronz tenli, uzun boylu ve düzgünce taranmış koyu renk saçları var. Silah dayansa bile, daha seksi bir adam hayal edemezdim. Güçlü çenesi temizce tıraşlanmış ve saç kesimi taze. Kesinlikle çekici, ama itiraf etmeliyim ki onun hakkında en dikkat çeken şey, bir omzuna asılı olan magenta renkli sırt çantası ve küçük bir kızın elini sıkıca tutan eli. *Kız üç yaşında mı? Belki dört?* Gözleri cam fırın vitrinine yapışmış. Heyecandan yerinde zıplarken adeta salya akıtıyor, bal sarısı saçları dans ediyor.

Sol eline bakıyorum. *Yüzüğü yok.*

Adam beni bakarken yakalamadan dikkatimi tekrar baristaya veriyorum. Zaten ona bakmıyordum... daha çok kızına bakıyordum. Hikayelerimde çocukların davranışlarını yazmakta zorlanıyorum. Ne zaman bir çocuk görsem, özellikle de sarı saçlı, mavi gözlü sevimli bir ufaklık, dikkatimi vermeye çalışıyorum — bir şeye heyecanlandıklarında nasıl işaret ettiklerine, gülümsediklerine ya da yerinde kıpırdadıklarına. Yazılarımda, annelik benim için sanki farklı bir dilmiş gibi, bu durumun çok bariz bir şekilde ortaya çıkmasını istemiyorum.

"Yiyecek bir şey var mı?" diye soruyor barista.

"Evet, bir tane mutfak lavabosu kurabiyesi, ama paket yapabilir misiniz?"

Ve iki flat white da burada içelim."

Barista tezgahın üzerinden bir masa kartı uzatır. "Hangi lezzetlerden?"

"Hayır, teşekkürler." Flat white sofistike görünüyor. Dane'in, iş konusunda da akli başında, olgun bir yazar görmesini istiyorum. Toplantıdan sonra geri dönüp ekstra krem şanti ve çikolata soslu karamel kremalı latte'mi alacağım.

Debit kartımı aceleyle okuttuktan sonra, bana fiş vermeden kartı geri uzatıyor. "Kahveyi size getireceğiz." Barista dikkatini çoktan arkamdaki yakışıklı babaya çevirmiş. "Merhaba. Bugün nasılsınız?"

Gözlerimi devirmeyi zor tutuyorum. Bu selamlama, bana yapılan selamlamadan çok daha sıcak. "Teşekkürler, April," diyorum, emin olmak için isim etiketine bir göz atarak. Birinin zaman ayırıp ismini fark etmesi her zaman günümü güzelleştirir.

Kısa bir baş sallamayla cevap veriyor. "Oh, durun. Kurabiyeniz." Arkasını dönüp gümüş bir maşa alıyor ve fırın vitrininin kendi tarafını açıyor. Maşa son mutfak lavabosu kurabiyesini kavradığı anda, arkamdan yüksek bir çığlık geliyor. Tüm kahve dükkanını delip geçen, acı dolu, gırtlaktan gelen bir çığlık. Her yönden bakışlar üzerime yöneliyor. Sesin arkamdaki küçük kızdan geldiğini anlamam biraz zaman alıyor. Sesinin parlak ve tiz olacağını düşünmüştüm, ama ağzından çıkan ses daha çok bir Spartalı savaş çıığına benziyordu.

"M&M kurabiyesi," diye haykırıyor histerik bir şekilde. Minik ayağını fayans zemine sertçe vurunca hafif bir gümbürtü duyuluyor. "O benim kurabiyemdi."

Oh, hayır. Oh, lanet olsun.

Yanaklarım kızarıyor. *Bu küçük kızın gözünü diktiği kurabiyeyi çalan pislik benim.*

Yakışıklı baba çömelerek kızın göz hizasına indi. Sakinleştirici bir şekilde sırtını okşadı ve kulağına fısıldadı. Alt dudağı büzüldü, sonra onun söylediklerine itiraz etmeye çalışırken titredi. Ama baba sakinliğini korudu ve kız ağlamayı kesene kadar kulağına konuşmaya devam etti.

Bir anlığına başını kaldırır ve gözlerimiz ilk kez karşılaşır. Açık kahverengi gözleri, kızının büyüleyici mavi gözleriyle uyuşmaz. Omuzlarımı silkerek ona özür diler gibi gülümserim. Bana hızlıca göz kırptığında dizlerim neredeyse çöker. Anlamı: *Endişelenme.*

Kızın yanaklarındaki gözyaşlarını nazikçe sildikten sonra, her birine öpücük kondurur. "Her şey yoluna girecek, bebeğim," diye fısıldar. Sonra ayağa kalkar, kızının elini bir kez daha tutar ve sıkıca kendi eline sıkıştırır. Kız artık sakinleşmiştir, sadece sessizce burnunu çekmektedir.

Aklım bana ortadan kaybolmamı ve bu adamla yıkılmış kızını rahat bırakmamı söylüyor, ama "düzeltme" dürtüm hiper hızda devreye giriyor.

Barista kahverengi kağıt ambalajdaki kurabiyemi verir vermez, küçük kıza dönüyorum. "Merhaba. İstedğin kurabiye bu muydu?"

Yanakları kırmızı lekelerle kaplı, bu da az önce yaşadığı duygusal çöküşün kanıtı.

Büyük, hüzünlü gözleriyle başını sallıyor.

Yakışıklı baba, kızının elini nazikçe sıkıyor. “Koda, az önce ne hakkında konuşmuştuk? Seçebileceğin başka kurabiyeler de var. Bu senin değil. Öfke nöbetleri istediğini elde etmeni sağlamaz.”

Aslında, bu durumda, bir şekilde etkiliyor. Gözyaşlarıyla ıslanmış, tombul yanaklar benim zaafımdır. Ve o özellikle çok sevimli. Ona hızlıca bir göz atıyorum. Şık bir yazlık elbise giymiş, altına da Golden Goose spor ayakkabılar giymiş. Ayrıca babasının onun için taşıdığı o zarif pembe Chanel sırt çantasının gerçek olduğuna da eminim. *Tamam, demek ki babası zengin.* Bu konuda ortak bir noktamız var.

Kesinlikle varlıklı biri gibi giyinmiş. Yakışıklı baba, siyah pantolon ve beyaz, uzun kollu, düğmeli bir gömlek giyiyor. Bahse girerim finansçıdır. İş kıyafeti sade görünüyor, ama ayakkabılarını da ekleyince, o kombinasyonun bin dolardan fazla tuttuğuna eminim. New York'ta para tuhaf bir şey. İnsanlar ortama uyum sağlamak için küçük bir servet ödemek istiyor. Net servetlerini ancak gömlek ceplerinden veya kemer tokalarından sızan minik logolardan anlayabiliyorsun. *"Evet, doğru, yoldan geçen. Fark ettiğine sevindim. Gerçekten de senin liginin dışındayım"* diye bağırان tasarımcı markaları.

O beni onu incelediğimi fark etmeden önce dikkatimi küçük kıza geri çeviriyorum. Tıpkı babasının az önce yaptığı gibi, onunla göz hizasına gelmek için çömeliyorum. "Al bakalım, tatlım." Kurabiyeyi uzatıyorum. "Sana hediyem. Zaten o kadar da aç değilim."

"Hayır, teşekkürler. Lütfen kendinize saklayın," diyor yakışıklı baba. "Israr ediyorum," diyorum, onu başımdan savarak.

Küçük kız babasının kollarından kurtulur ve paketi iki eliyle kapar. Bu sefer sevinç çığlığı atar. Gülümsediğinde çok derin gamzeleri belirir. Bu gülümseme bulaşıcıdır.

Onun yüzüne o gülümsemeyi kondurduğum için kendimi tam bir kahraman gibi hissediyorum, ama sonra yakışıklı babanın somurtkan bakışını fark ediyorum.

"Oh, içinde fındık var. Alerjisi mi var?" Kahramanlık hareketimin neden kötü karşılandığını açıklamak için bir şeyler söylemeye çalışarak ayağa kalkıyorum.

O başını sallıyor. "Hiç de değil. Ama az önce kızımın önünde beni küçük düşürdün. Ayaklarını yere vurup ağlayarak istediğini elde etmeye çalışan şımarık bir çocuk yetiştirmemeye çalışıyorum."

Sıcak bir utanç dalgası beni kaplar. Başımı sallarken avucumu alnıma götürürüm. "Hay aksi. Öyle düşünmemiştim. Çok özür dilerim." Kurabiyeyi sıkıca tutan kızına bakarım; gözleri vahşi bir hayvan gibi kocaman açılmış, kimseye hazinesini çalmasına izin vermeyecekmiş gibi. "Bunu düzeltmek için ne yapabilirim?"

Yakışıklı babanın yüzünde küçük bir gülümseme belirir. "Şey, senin kötü adam olmanı ve kurabiyeyi geri almanı isteyeceğim. Muhtemelen daha fazla gözyaşı dökülecek. Ama en azından şımarık davranışını pekiştirmemiş olacağız, değil mi?"

Ağzım açık kalır. "Gerçekten kurabiyeyi ondan almamı mı istiyorsunuz?"

Yakışıklı baba omuz silkiyor. "Özetle öyle."

Teslim olarak avuçlarımı kaldırıyorum. "Bunu yapamam. Bu, bir bebekten şekerini almakla arasında sadece küçük bir adım var."

O, yaramazca sırtıp başını salladı. "Katılıyorum. Tam bir kötü adam hareketi. Bu senaryoda iyi bir izlenim bırakmayacaksın. Ama durumu düzeltmek istediğini söylemiştin."

"Lütfen bana bunu yaptıрма," diye yalvarırım, dehşetle dolan küçük kızın parıldayan gözlerine bakarak. O da bunun nereye varacağını anlıyor.

"O benim kurabiyem," diye mırıldanıyor zayıf bir sesle.

Babası bana kaşlarını kaldırıyor. Bu, seksi babaların "*Hadi, bitir şunu*" demek için kullandığı bir jest. İsteksizce, sanki celladımın emrine uyuyormuş gibi tekrar çömeliyorum. *Ah, çok üzülecek.* Küçük kızla göz hizasına geldiğimde başlıyorum: "Dinle tatlım, özür dilerim, ben, şey... önce babana sormalıydım..."

"Sadece dalga geçiyordum. Lütfen kalk." Gözleri kocaman, iri daireler halinde ve gülümsemesi tam güçte. Hayatımda hiç bu kadar bir yabancıyı tokatlamak istemedim. "Gerçekten yapacağını düşünmemiştim." Nefes nefese kahkahaları ruh halime hiç yardımcı olmuyor.

"Sen bir pisliksin," diye bağıriyorum ayağa kalkarken. Hemen sonra, kızının bizi duyabileceğini hatırlayıp içimden bir çığlık atıyorum. "Kahretsin. Küfür etmek istemedim. *Yani, hay aksi.*" İki elimi ağzımın üzerine kapatıyorum. Boynum lav gibi yanıyor.

"Sorun değil," diyor, hâlâ sırıtarak, aptalca yanan bakışlarıyla beni yoğun bir şekilde süzüyor. "Çoğu zaman annesiyle birlikte, o da

bir denizci gibi küfür eder.” Elini sevgiyle kızının saçlarının üstüne gezdiriyor. “Ne söylememesi gerektiğini biliyor.”

Kafenin kapısından sızan güneş ışığı gözüme çarpar, neredeyse kör olacağım. Başımı kaldırıp Dane Spellman'ı şık, açık gri takım elbisesiyle görürüm, sonra içgüdüsel olarak telefonuma bakarım. E-posta, cevapsız arama ya da mesaj yok, saat 13:20'yi gösteriyor.

Hiç haber vermeden toplantıya yirmi dakika geç kalmış. *Ne kadar kaba.* Ama en azından gelmiş.

Dane beni fark eder, avucunu kaldırır ve kafenin arkasındaki birkaç koltuğu işaret eder. Bu, ona katılmam için bir işarettir. “Bu rahatsız edici sohbeti devam ettirmek istesem de, o benim toplantım.” Masum küçük kıza yüzümü buruşturarak gülümserim, sonra seksi babaya gözlerimi kısıyorum. “Kimse sana komik olduğunu söyledi mi hiç?”

Yüzünde şaşkın bir ifade belirir. “Özellikle hayır.”

“İyi,” diyorum sertçe. “O zaman kimse sana yalan söylemiyor.”

Onu tekrar güldürmek istememiştım, ama tezgahın masa numaramı alıp Dane'e doğru dönerken duyduğum tek şey, onun yumuşak kahkahasıydı.

“Bekle,” diye seslenir yakışıklı baba, kızını öne doğru iterek. “Dakota, seninle paylaştığı için bu nazik bayana teşekkür et.”

“Teşekkür ederim,” diye dalgın dalgın tekrarlıyor, hâlâ kurabiyeyi hayatının yeni aşkıymış gibi süzüyor.

“Rica ederim. Bu, dünyadaki en iyi kurabiye. Afiyet olsun.” Yakışıklı babanın yanından geçiyorum, ama bakışlarını bir kez daha yakalıyorum. Bal rengi kahverengi gözleri kalbimin iki atış atlamasına neden oluyor. Yüzüğün olmadığı parmağına tekrar bakmaktan kendimi alamıyorum. Annem burada olsaydı, muhtemelen elini tutup üzerine telefon numaramı kalıcı olarak dövme yaptırmak isterdi.

O gerçekten mükemmel bir örnek.

Ama burası yanlış yer, yanlış zaman. Şu anda aklımda tek bir adam var ve o, gri bir takım elbise giymiş, tüm geleceğimi ellerinde tutuyor. Hiçbir şey, ama *hiçbir* şey, hayatımın en güzel günü olacağına emin olduğum bu günden dikkatimi dağıtamaz. Dane Spellman ne tür bir temsilcilik teklifi yaparsa yapsın, cevabım kesin bir “evet” olacak.

3. bölüm

Sora

*It's simple.
The readers want dragons.*

Dane Spellman ideal bir kitap erkek arkadaşı değil. Aslında, dürüst olmak gerekirse, onda bir antagonistin enerjisi var. Hiç "resting bitch face" (sürekli somurtkan yüz) olan bir erkek görmemiştim, ama bakın, bu mümkünmüş. Şu anda tam da ona bakıyorum.

"Peki" —sırf rahatsızlıktan dolayı boş kahve fincanımdan sanki bir yudum alıyormuş gibi yapıyorum—"sana gönderdiğim bölümleri inceleme fırsatın oldu mu? Ve lütfen şunu bil, ben geri bildirim almayı gururumdan reddeden yazarlardan değilim. Şahsen, temponun biraz yönlendirilmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyorum, ama özellikle şunu çok seviyorum..."

Dane elini kaldırarak sözümü keser. "Derin bir nefes al tatlım. Gergin olduğunu anlayabiliyorum."

Tatlım mı? Ne hoş. Küçümseyici bir tonla söylenmiş sevgi sözcükleri. "Gergin olmaktan çok heyecanlıyım. Bana zaman ayırıp benimle görüşmeye geldiğin için gerçekten minnettarım. Ne kadar çok talep aldığını hayal bile edemiyorum."

Bana sert bir bakış attı, ince dudaklarının köşesinde acımasız bir sırıtiş belirdi. "Binlerce."

"Vay canına."

Gülümsemesi biraz ürkütücü bir hal aldı. "Ama çoğu asistanımın spam klasöründen öteye geçemiyor."

Dudaklarımı sıkıştırarak heyecanımı bastırmaya çalışıyorum ama elimde değil; onaylanma ihtiyacı sağduyuma galip geliyor. “Sorabilir miyim, sonunda e-postamı açmanıza ne sebep oldu?”

Dane, dalgalı sarı saçlarını elleriyle tarar ve yüzünü buruşturur. “Dürüst olmak gerekirse? Ben açmadım. Asistanlarımdan biri açtı ve ekibimizdeki genç bir ajana ilettiler.”

Bu tam kalbime indi bir yumruk gibi, ama kendimi sakın nefes alıp vermeye zorluyorum. Çocuk gibi davranma, Sora. Bu sektördeki bir numaralı menajer. Yani, Dane senin çalışmanı okumadı, onun altındaki menajer okudu. Kabullen artık. Buradasın, değil mi? Binlerce yazar buraya gelmek istiyor. Minnettar ol.

Saçlarımı kulaklarımdan arkasına sıkıştırıyorum. “Genç editörünüzün ne düşündüğünü sorabilir miyim?”

Omuzlarını silkiyor. “İyi olduğunu söyledi.”

Yüzündeki ifadeye bakarak, buna gülümsemem gerekip gerekmediğini anlamaya çalışıyorum. “İyi derken, ‘iyi şarap’ mı, yoksa ‘iyi yemek’ mi? Yoksa açlıktan ölürken McDonald’s’ta yediğin ılık patates kızartması gibi mi?”

Başını eğiyor ve seyrek kirpiklerinin arasından bana bakıyor. “Dediğim gibi, *nefes al*. İyi sadece bir kelime. Fazla anlam yükleme. Bana biraz kendinden bahseder misin?”

“Tabii.” O kadar hevesle başımı sallıyorum ki, saçlarım kulaklarımdan çıkıp yüzüme düşüyor. “Üç yıldır kendi kitabımı yayınlıyorum, on iki kitabım var ve birkaç ay sonra bir tane daha çıkacak,” diyorum, alnımdan ve yanaklarımdan sarkan saçları düzeltirken. “Biliyorum, bu uzun bir süre ve bir temsilcim olmadan yazdığım çok sayıda kitap, ama ilk birkaç yıl gerçekten ayaklarımdan üstünde durmaya çalışıyordum. Kadın romanlarına da el attım, ama sonunda romantik romanlara aşık oldum. Hikayelerde hüznün ve duygusal derinlikten hoşlanırım, ama şahsen mutlu sonla bitmeyen bir kitabı okuyamıyorum, bu yüzden romantik romanların benim için doğru yol olduğunu biliyordum.”

Dane başını sallayarak onaylıyor, ama ilgisiz ifadesini fark ettiğimde gözüm seğirmeye başlıyor. Elim göz kapağıma gidiyor ve sanki gözümde kaçak bir kirpik çıkarmaya çalışır gibi nazikçe ovuyorum. Bu ele verici hareketimden nefret ediyorum. Yıllardır böyle.

"siktir git" demekten vazgeçip yerine kibarca gülümsemek zorunda kaldığımda, gözüm seğiriyor.

"Özür dilerim. Sorduğun şey bu değildi...?" Cümlemi yarım bırakıyorum, Dane'den sessizce boşlukları doldurmasını rica ediyorum.

"Bu sektörde yeterince uzun süredir varsın, tüm hikayelerin bir şekilde, bir biçimde ya da başka bir şekilde geri dönüştürüldüğünü biliyorsun, değil mi? Özgünlük diye bir şey yoktur. Aynı yemek, farklı sunum."

Dudaklarımı büküyorum. "Tamam," diyorum, çünkü ona tam olarak inanmıyorum. Bir dereceye kadar, tüm hikayelerin bir şekilde yansıttığı temel unsurlar var, ama bu daha çok insan doğasıyla ilgili. Kahramanların zorlukların üstesinden gelmesi, travmalardan iyileşmesi, tüm engellere rağmen aşk—bunlar harika bir hikaye için evrensel tarifler, ama özgünlük ölmedi. *Öyle mi?*

"Yeni yazarlarla anlaşma yaparken aradığım şey kişiliktir. Piyasanın ne istediğini sunmaya hazır, çok yönlü yazarlara ihtiyacım var. Her hikaye anlatıldı, yeniden anlatıldı ve tekrar anlatıldı. Bir yazarın masaya koyabileceği tek değerli şey kişisel tarzıdır. Öyleyse, yazar işini bir kenara bırakıp söyle bana: *sen* kimsin? Ne yapmaktan hoşlanırsın?"

Topluluk önünde konuşmak benim süper gücümdür. Yıllar önce, kısa bir süre kurumsal bir işte çalıştığımda, röportajları seven tuhaf biriydim. *Bu benim en sevdiğim şey.* Konuşma konusunda hiç takılmadım... ta ki şu ana kadar.

"Şey... tabii ki ben Sora." Kızarıp aptal gibi kıkırdıyorum. Beynim ikiye bölünmüş durumda. Bir yarısı gergin bir kıkırdama ile zaman kazanmaya çalışırken, diğer yarısı tam zamanlı — ve zorluklarla boğuşan — bir yazar olduğumdan beri geçen son birkaç yılımı umutsuzca gözden geçiriyor. *Ne yapmaktan hoşlanırım?* Program yazmayı, kelime sayısı yarışmalarını ve yazma dersleri almayı severim. Ama bunun dışında, aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Dane'in kaşları, ikiz tırtıllar gibi alnına doğru yükseliyor. "Neden eğlence için okuduklarınla başlamıyoruz?"

Facebook ve Amazon Reklamları hakkında bağımsız pazarlama kılavuzları... Ama bunu yüksek sesle söyleyemem. Annemin neden ruh sağlığımdan endişelendiğini anlamaya başlıyorum. Eğlence için okuduğum son kitap neydi? Kahretsin, en son ne zaman *eğlendim?*

"Sosyal medyadaki varlığın nasıl?"

"Son derece etkisiz." Ona yarı gülümseme, yarı utangaç bir ifadeyle bakarken şakacı bir şekilde göğsünü işaret ediyorum. "Ama en azından dürüst olduğumu biliyorsun." Zayıf bir kahkaha atıyor, sonra elini yüzüne sürüyor.

Hiçbir şey söylemesine gerek yok. Aklından geçenleri okuyabiliyorum. Bu bir oyuncu seçimi ve o, bende öne çıkan hiçbir benzersiz özellik olmadığını düşünüyor.

Sanki gitmesini engellemeye çalışır gibi iki elimi de kaldırıyorum. Biraz abartılı bir tepki çünkü o yerinden kıpırdamadı bile. "Buna ihtiyacım var Dane. Yardımına *gerçekten* ihtiyacım var. Ben eski kafalıyım. Hikaye anlatımına önem veriyorum, ama diğer her şey? Artık bağımsız yayıncılık yapamıyorum. Bu devasa bir popülerlik yarışması ve ben buraya uyum sağlayamıyorum. Ama nedense, bunun benim için olduğunu hala inanıyorum."

Dane'in bakışları benimkilere kilitleniyor ve şakaklarında uzanan ince damarlar şişiyor. Bu, görünüşe göre dikkatini çekiyor. "Ne demek istiyorsun?"

Masada yumruklarımı sıkıp, kanayan kalbimi ortaya dökmeye hazırlanıyorum. "Sosyal medya hesaplarımda uzaktan bile ilginç bir şey varsa, o da ücretsiz çalışan kişisel asistanımın eseri; onun da sadece sarsılmaz sadakatinden dolayı benimle kaldığına eminim. Kutuplaştırıcı değilim. Sıcak yorumlar yapmam. Görüntüleme toplamakta ve dikkat çekmekte iyi değilim. Sadece yazmayı gerçekten seviyorum. Teslim tarihlerini kaçırmam. Drama yaratmam. Asla TikTok'ta ünlü olmayacağım, ama yemin ederim, kadronuzdaki herhangi bir yazardan daha çok çalışacağım. Bunu *o kadar* çok istiyorum. Yazarlarınızın çok yönlü olmasını mı istiyorsunuz? Bunu yapabilirim. Bana şu anda pazarın ne istediğini söyleyin, ben de onu yazayım."

Gülümsemesi küçüktür. Gözlerine kadar uzanmaz. Aslında, daha çok acıma gibi görünür. "Çok basit. Okuyucular ejderhalar istiyor. Bunu yapabilir misin?"

Kaşımı kaldırıyorum. "Çağdaş romantizmde ejderhalar mı? Lütfen bunun nasıl işe yarayacağını anlatın."

Dane dudaklarını büzüyor. "Olmaz."

"Yani, yönümü değiştirip fantastik roman yazmaya başlamamı mı istiyorsun?"

Sanki acı çekiyormuş gibi kalın kaşlarını birbirine yaklaştırıyor. Tıpkı kötü haber verecek olan insanların yaptığı gibi. "Gerçek şu ki Sora, pazar aşırı doymuş durumda. Bugünlerde herkes

. Üzgünüm ama yazdığın tür çok sıradan. Şu anda kendi kârlı fırsatlarını masaya koymadıkları sürece yeni yazar almıyoruz. O zaman onları memnuniyetle yönetiriz.”

“Anlaşmanın bir payı karşılığında,”
dedim ciddi bir ifadeyle. “Tabii ki.”

Ne plan ama. Yazarları yayıncılarla anlaşmalar yapıyor, sonra ajans devreye girip birkaç idari e-postayı iletmek için yüzde alıyor. Bu nasıl adil olabilir?

“Benim fikrimi sorarsan, bağımsız yayıncılık yolunda kalarak daha fazla para kazanabilirsin. Yazmaya devam et. Büyük fırsatını bekle, sonra yayıncılar tekliflerle akın ettiğinde”—göğsünü işaret ediyor—“senin hak ettiğin her kuruşu almanı sağlayabilirim.”

Yanaklarım gerildi ve ağzım kurudu. Bu duygudan çok nefret ediyorum. İlkokul tiyatrosunda Ariel rolü için seçmelere katıldığım da, ama bunun yerine şarkı söyleyen deniz yosunu rolüne seçildiğim zamanki hisle aynı. Ortaokulda ilk kez aşık olduğum kişinin, en yakın arkadaşına bir aşk mektubu iletmemi istediği zamanki hisle aynı. Lisedeki erkek arkadaşımın, onunla yatmadığım için beni terk ettiği andaki hisle aynı. Ertesi gün tüm okul, son sınıfta hala bakire olduğum hakkında dedikodu yapıyordu. Hatta aşağıda “garip” bir organım olduğu için pantolonumu çıkarmadığım yönünde bir söylenti bile vardı.

Bu, ilk kez tek başıma metroya bindiğim de ırkçılıkla karşılaştığım da hissettiğim duyguyla aynı. Daha önce Koreli kadınlara yönelik aşağılayıcı isimleri hiç duymamıştım, ama metroda uyuşturucu bağımlısı bir serseriden tek bir otobüs yolculuğu sırasında hepsini öğrendim.

Aynı his, beni ilk berbat kitap eleştirime geri götürüyor. İlk kez kitabımı tanıtmak için bir influencer'a bir aylık kirayı harcadım, ama bana yardım etmek yerine, o, eski kitaplarımı tek tek eleştirerek beni sosyal medyada küçük düşürmeyi tam zamanlı işi haline getirdi. O kötü anlaşmada paradan çok daha fazlasını kaybettim.

Reddedilmek herkesi incitir. Ama merak ediyorum, aşağılanmak diğer insanlara da benim gibi gözlerini kapatıp bir daha asla açmamak istemelerine neden oluyor mu? Yetişkinlik ne zaman ilkokulun işkence dolu cehennemi gibi hissettirmeyi bırakacak?

Geleneksel yayıncılık benim çıkış yolum. Dane gibi bir menajer, hayatta kalma planımın ilk adımı olacaktı. Desteğe ihtiyacım var. Bu sektörde bana inanan birine ihtiyacım var çünkü üç uzun yılın ardından kendime olan inancımı kaybetmeye başlıyorum.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" diyorum sonunda.

Dane başını yana eğip gözlerime bakıyor. "Tabii."

"Beni temsil etme niyetin yoksa neden bu görüşmeyi kabul ettin? Sadece beni ekibinin başından savmak için mi?"

"Duyduğuma göre e-posta göndermişsin, hem de inanılmaz sıklıkta... *uzun e-postalar*." Kaşlarını şakacı bir şekilde kaldırdı. "Sadece dalga geçiyorum, Sora. Seninle gerçekten tanışmak istemiştim."

"Neden?"

Yeşil, püsküllü koltuğa yaslanıp ellerini ovuşturdu. Omzunun üzerinden bir göz attığımda, az önce kafede gördüğüm yakışıklı bekar babanın tam da görüş alanımda oturduğunu gördüm. Sanki hızlı bakışım onu çağırmış gibi, aniden elindeki paket kahveden başını kaldırıp gözlerime baktı. Sanki "*Bakarken yakalandın, bayan*" der gibi koyu renkli, keskin kaşlarını kaldırdı.

Kahretsin. Muhtemelen ona ilgi duyduğumu sanıyor. Büyük bir yanılgı içinde.

"Ofiste dolaşan bir söylenti var, umarım sen bunu açıklığa kavuşturabilirsin," diyor Dane, dikkatimi tekrar kendine çekerek.

Midem bir anda düğümleniyor. "Söylenti" kelimesi beni tedirgin ediyor. Genellikle, kesinlikle katılmak istemediğim bir tür kavgayla sonuçlanır. "Ne tür bir söylenti?"

"Sora Cho takma adın mı, yoksa gerçek adın mı?"

"İkisi de," diye cevap veriyorum tereddütle, daha fazla ayrıntı vermemeye dikkat ederek. Bunun nereye varacağını yavaş yavaş anladıkça midem bulanmaya devam ediyor. Dane Spellman'ın benimle görüşmek istemesinin asıl nedeni. "Neden?"

"Nasıl ikisi de olabilir?" diye soruyor. Sanırım beni tuzağa düşürdüğü için sırtıyor. Bu işi çabucak halledersek çok daha kolay olacak.

"Gerçek adım tire ile birleştirilmiş. Sora Cho-Cooper. Cho, annemin kızlık soyadı. Yazar adımdan Cooper'ı çıkardım... sebebi malum."

“Dalga mı geçiyorsun? Yani, doğru mu... Sen J.P. Cooper’ın kızı mısın? O *J.P. Cooper* mı?” Dane sandalyesinde öne doğru kayıyor, artık gerçekten meraklanmış görünüyor. “İletişim halinde misiniz? Aranız bozuk mu? Sorduğum için özür dilerim ama babanın ismiyle, yazar kariyerinde nasıl bu kadar zorlanıyorsun?”

Babam, namı diğer J.P. Cooper, toplumsal yapıya dair yorumlar içeren edebi destanlar yazıyor. Kitapları, George R. R. Martin ve Tolkien’in kitaplarının yanında raflarda duruyor. İlk serisi açık artırmada yedi haneli bir rakama satıldı. Stüdyolar, HBO’da mı yoksa beyazperdede mi daha fazla para kazanacaklarını merak ederek, yapım hakları için birbirleriyle yarışıyor. Projeye dahil olan herkes için Emmy ödülleri neredeyse garantilenmiş durumda.

Ama Dane’in sorusuna cevap vermek gerekirse, zorlanıyorum çünkü babam bedava yemek vermez, kendi kızına bile. Ona yazar olmak istediğimi söylediğimde, beni caydırmaya çalıştı. Bu işe yaramayınca, kariyerimi onunkinden uzak tutmam gerektiğini açıkça belirtti.

"Babam, projelerimde onun adının geçmemesini tercih ediyor." "Ama bu senin de adın, değil mi?"

Öyle mi? Gözlerim kucağıma düşüyor. Başparmaklarımı yavaşça daireler çizerek çeviriyorum, Dane’in cevabını düşünürken. "Sanırım..."

"Bir makalede, Meek Publishing ile olan sözleşmesinin sona ermek üzere olduğunu ve *Hell & Heroes* serisini tekrar açık artırmaya çıkarmayı düşündüğünü okudum. Bu doğru mu?"

"Eğer bunu halka açık bir makalede okuduysan, o zaman benim bildiğim kadarını biliyorsun." Keşke bu konuda beni sorgulamayı bıraksaydı. Babamın yayıncılık alanındaki büyük başarısı benim için hassas bir konu değil, zonklayan, iltihaplı, açık bir yara. *Artık onu kurcalamayı bırak.*

"Hiçbir yerde bir menajeri kayıtlı değil."

"Çünkü kullanmıyor. Evrak işleri için bir avukat tutuyor, ama onun dışında yayıncılar doğrudan ona gidiyor." Acıyana kadar yanağımın içini ısıırıyorum.

Dane, bakışları daha da yoğunlaşırken boğazını temizledi. Ve şimdi bu konuşmaya ilgisini kaybeden ben oldum. "Ama yeni bir dizi üzerinde çalıştığını da duydum. Bu, idare etmesi zor bir iş olmalı. Elbette,

onu temsil edecek bir ekibi olsaydı yazmaya daha fazla odaklanabilirdi, değil mi?”

Dane’in hevesli bakışlarından kaçınmaya çalışarak, boş fincanımı bir kez daha elime alıyorum. Suyun son damlasına kadar bitmiş. Saçma görünmeden bir yudum bile yutmuş gibi yapamıyorum, bu yüzden fincanı tekrar masaya koyuyorum. “Sanırım.”

Sonunda başımı kaldırdığımda, Dane parmakları arasında sallayarak kartvizitini uzatıyor. Sıradan bir profesyonel kartviziti ama ön yüzüne el yazısıyla bir numara karalanmış olduğunu fark ediyorum.

“Sanırım babanıza, sizin ajansıma gönderdiğiniz kadar e-posta gönderdim.” Sanki şakası komikmiş gibi kıkırdıyor. “Yıllar oldu. Hiç cevap vermiyor. Ajanlardan nefret ettiğini duydum, ama Spellman Literary, J.P. Cooper için harika şeyler yapabilir. Bu karta kişisel cep telefonu numaramı yazdım. Bu numarayı asla kimseye vermem, ama baban ararsa, ne yapıyorsam bırakıp cevap veririm. Bunu ona iletebilir misin?”

Boş fincanımı kafasına vurmak istiyorum. Sonuçta bu benim görüşmem değildi. Ben sadece yemdim.

“Tabii,” diye mırıldanıyorum ve kartı parmaklarının arasından alıyorum.

Dane göğsünü tutar ve minnetle başını eğiyor gibi görünür. “Çok tatlısın, Sora. Teşekkür ederim. Eğer J.P. Cooper’ı kapabilirsem”—keskin bir nefes verir—“yani, o kadar. Hayallerimdeki liste tamamlanmış olur.”

Hayal kurmaya devam et. Babam bu kartviziti diğerleriyle birlikte çöpe atacak.

Dane’in avuç içleri, yüksek bir şaplak sesiyle uyluklarının üstüne çarpar. “Vay canına, tamam. Pekala, gitmem gerek, ama seninle tanışmak bu haftanın en önemli olayıydı.”

“Teşekkürler. Ben de öyle,” diye ekliyorum. *Bleh! Ne?* Lanet olsun bu sözlerime. Kontrol bile edemiyorum. Nazik sözler kusmak benim doğamda var. Bu yüzden bu sektörde başım belada. Fazla yumuşak başlıyım. Dane ile tanışmak haftamın en önemli olayı değildi. Alakası bile yok. Aslında, geçen Pazartesi sıcak çorba ile damağımı yakmak, hayalimdeki menajerin beni sıradan, “her yerde bulunan” bir yem olarak gördüğünü öğrenmekten daha iyiydi.

Dane ayağa kalktığında ben de kalkıp elimi uzattım. Önümüzdeki masadaki fincanlara göz attım. Benimki boştu, Dane’inki ise dokunulmamıştı.

Belki de flat white sevmiyordur. Belki de bu yüzden ona bir şey sipariş ettiğim için bana teşekkür bile etmedi.

"Bu arada, senin durumuna yardımcı olabilecek birini tanıyorum," diye ekliyor, elimi sıkarken.

Göğsümde küçük bir umut dalgası kıpırdanıyor. "Öyle mi?" Soğukkanlı görünmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Bir iş arkadaşın mı?"

"Bir bakıma. O, benim birçok tanınmış yazarımın çalıştığı bir pazarlama gurusu. Bağımsız yayıncılık şans ve reklamlara dayanır. Anlaşılan şansın pek yaver gitmemiş, ama benim tanıdığım adam reklam kampanyayı güçlü bir şekilde başlatabilir. Tek sorun, sadece ciddi yatırımcıları kabul etmesi. Başlamak için yaklaşık altmış bin bulabilir misin?"

Ne diyorsun sen? Umarım altmış bin kuruş demek istemiştir. "Şey... ne?"

"Çok mu pahalı?" Burnunu kırıştırdı.

Bu, tüm kitaplarımdan bir yılda kazandığım paradan daha fazla. Ama itibarımı korumak ve kendimi hissettiğim kadar alt tabakadan biriymişim gibi görünmemek istiyorum. "Buna değer mi?"

Dane yavaşça başını salladı. "Her kuruşuna değer. Asistanıma bilgilerini e-posta ile göndermesini söyleyeceğim. Olur mu?"

Sessizce başımı salladım.

Dane omzuma hafifçe vurur ve hızlıca göz kırpar. "Kendine iyi bak, Sora. Yazmaya devam et. Bir gün seni en çok satanlar listesinde görmek için sabırsızlanıyorum."

Dane kafenin kapısından çıkınca, yirmi dakikadır içimde tuttuğum öfkeli homurtuyu dışarı salıyorum. Az önce olanlara ne diyeceğimi bilemiyorum. Bugün *her şeyi* değiştirecekti.

Yumruklarımı sıkıyorum, derimin parmak eklemlerimin üzerinde gerildiğini hissediyorum. Derin bir nefes alıp kendime bunun sadece iş olduğunu söylemeye çalışıyorum. Elbette Dane, J.P. Cooper'a ulaşma fırsatını kaçırmazdı. Babamın serisinin satışından elde edilecek komisyonlar, muhtemelen Spellman Literary'yi tek başına ayakta tutabilirdi. Bu kişisel bir mesele değil, ama *aslında öyle*, çünkü içimdeki büyük bir parçam kendi babamı kıskanmaktan bıkmış durumda.

Onun kitaplarını hiç okumadım. Kinim olduğu için değil. Alçakgönüllü olmaktan çok korkuyorum... ya da daha doğrusu, aşağılanmaktan.

büyük bir aileden geliyorum, ama ben büyük değilim. Birazcık bile büyük değilim. Babamın okuyucuları onun bir sonraki Mesih olduğunu düşünüyor. Tam da ihtiyacım olmayan şey, eksik olduğum her şeye dair bir uyarıydı.

Sandalyeme yığıldım ve Dane'in dokunulmamış kahvesini masanın benim tarafıma kaydardım. Parmaklarımı fincanın kenarında gezdirerek içmeyi mi diye tereddüt ettim. Bunun yerine, soğumuş kahveye bakarak, onun bir yudum bile almaması, bana teşekkür etmemesi, hatta bu jesti fark etmemesinin ne kadar kaba bir davranış olduğunu düşünmeye daldım. Ben olsam nezaketen tüm bunları yapardım. İşte böyle anlarda, beynimin çoğu insandan farklı bir dalga boyunda olduğunu hissediyorum — vicdanın esaretinde.

"O yemedi. Hâlâ ambalajında."

Gözlerim önümde duran uzun boylu adama kayıyor. Yakışıklı baba, hâlâ ambalajında olan kurabiyeyi uzatıyor ama ben almıyorum. Derin bir nefes alarak, kurabiyeyi yanımdaki masaya koyuyor. "Ateşkes mi? Üzgünüm. Az önce buzları kırmak için berbat bir yol seçtim."

Kendimi zorlayarak onun bakışlarına karşılık veriyorum.

"Teşekkürler. Ama aç değilim." "Eh, muhtemelen daha sonra acıkırsın." Dudakları, kurabiyeyi hafifçe vururken

küçük bir gülümseme belirir. "Hepsi senin," der ve arkamdan bir yere bakarak cevaplar.

Omzumun üzerinden bakarak onun bakışını takip ettim. Bana konuşabilmek ve aynı zamanda yakın bir masada oturmuş, dalgın dalgın bir paket kraker yiyen kızını izleyebilmek için kendini o şekilde konumlandırmıştı. Kız, elindeki telefona tamamen dalmıştı. Seksi baba, kızının iyi olduğundan emin olunca devam etti, "Toplantın nasıldı?"

Yabancı birine içimi dökmeye niyetim yok. Bu yüzden konuyu değiştiriyorum. "Kurabiyeyi istemiyorsa, neden onun için ağlıyordu?"

Yüzünde eğlenceli bir ışıltı beliriyor. "Çünkü o dört yaşında."

Bu beni sinirlendiriyor. Belki de açıklamasının basitliğinden dolayıdır. Sanki dünyadaki tek çocuksuz bekar kadın benmişim de, timsah gözyaşlarını anlamayan tek kişi benmişim gibi.

"Biliyor musun? Bugün gerçekten çok kötü bir gün geçiriyorum ve çekici bir gülümseme takınan alaycı bir pislikle daha fazla konuşmaya tahammül edemem. O yüzden, izin verersen."

O berbat içine dudaklarını dudaklarını ve kaldırır kaldırır kaşını “Vay canına.

Beklenmedik.”

Benim gözlerim ise kısıılır. “Ne? Büyüleyici kısmı mı, yoksa pislik kısmı mı?”

Kıkırdıyor. “Sanırım ikisinin birleşimi. Acı tatlı bir şey sanırım.”

Koltuğumdan kalkıyorum. O geriye doğru çekiliyor, yanından geçmem için yer açıyor. “Fazla anlam yükleme. Ve bilgine, kızın Golden Goose spor ayakkabıları giyiyor. Ve küçük pembe Chanel’indeki saf altın C harfine bakılırsa, o sırt çantası benim kiramdan daha pahalı. Çocuğunu şımartmaktan endişeleniyorsan, lanet olası bir kurabiyeden daha önemli sorunların var.”

Gülümsemesi kaybolur ve yemin ederim ki yüzünün kızardığını görürüm. Bir an için birbirimizi incelerken hiçbir şey söylemeyiz. Kalbim deli gibi atıyor, damarlarım adrenaline doluyor, ama bu anı sonsuza kadar hatırlamak istediğim için elimden geldiğince uzun süre tutuyorum. Bu, bir daha asla görmeyeceğim bir yabancı olsa da, benim için çok güçlü bir an. Sonunda nazik davranmak yerine aklımdan geçenleri tam olarak söyledim. Bu tehlikeli derecede heyecan verici.

Şaşkın sessizliğinden kurtulduktan sonra, “Golden Goose ayakkabıları nedir?” diye soruyor.

Başımı sallıyorum, insanların neden yüzlerce dolar verip, sanki çoktan paramparça olmuş gibi görünen özel yapım ayakkabılar aldıklarını açıklamak için sabrım olmadığını düşünüyorum. Masadaki kurabiyeyi işaret ediyorum. “O bir kutlama ikramı olacaktı. Artık ona ihtiyacım yok. Kutlayacak bir şey yok.”

Kapıya doğru birkaç adım atıyorum, sonra beni tutan duygusal bir bağ hissediyorum. Hemen seksi babaya geri dönüyorum. Onun bakışlarıyla buluşmak için başımı tamamen geriye eğmek zorundayım. “Bunun kabalık olduğunu fark ettim,” diye itiraf ediyorum, iç çekerek. “Özür dilerim. Sadece ben...”

“Kötü bir gün geçiriyorsun.”

Gözlerimi ayakkabılarıma indirirken hafifçe başımı sallıyorum. Başımı kaldırdığımda gülümsüyor. Bu sefer çenesini hafifçe kaldırmış ve gözleri yumuşak, gülümsemesi daha samimi görünüyor. “Sana karşı kin beslemeyeceğim.”

Ona avucumu gösterip yarım yürekle el sallayarak veda ettikten sonra kapıya doğru geri çekildim. Sırtımı döndüğümde, içimdeki

bırakıyorum.

Bölüm 4

Forrest

My punishment? A date with Ursula.

Koyu saçlı kadının Papa Beans'ten öfkeyle çıkmasını izlerken, o konuşmada farklı yapmam gereken en az üç şey sayabiliyorum. Ona tekrar yaklaştım çünkü Dakota yalvardı. Kadının birlikte olduğu adam gittikten sonra neredeyse ağlayacak gibi görünüyordu. Belki de onu bir ayrılık anında yakalamıştım?

Az önce sırada tam bir aptaldım. Dikkatini çekmek için, bir çocuğun saçını çekmesine eşdeğer bir şey yaptığımdan eminim. Hala neyin beni alt üst ettiğini bilmiyorum. Bir kadının ne istediği olursa olsun ona göre davranmayı bilirim. Ama genellikle bunu iş sözleşmem gereği söylerler. İş için tutulmadığım zamanlarda kadınlarla nasıl konuşulacağını unutmuş olabilirim.

Tabii ki, ebeveynlikle ilgili konularda çenemi kapalı tutmam gerekirdi, ama bu benim için hassas bir konu. Hannah hayır derse, herkes buna saygı duyar. Ben kurallar koymaya çalıştığımda ise gülünç bir hal alır. Ben de Dakota'nın ebeveyniyim. Bazen öyle muamele görmek güzel olurdu.

Annemle babam boşandığında, "eğlenceli" olan annemdi. Bana istediğim her şeyi alırdı, sonra aylarca ortadan kaybolurdu. Çocukken bu harikaydı. Annem, oyuncaklar ve elektronik aletlerle dolu bir çuval dolusu rüşvetle Noel Baba gibi içeri daldı. Bana asla istemediğim bir şeyi yaptırmazdı. Çiftçi babam ise

, harçlık kazanmam için bana ev işleri yaptıırırdı. Bana, sıkı çalışmayla geçen bir günden gurur duymayı öğretti. Babam iyi bir eğitim almamı sağladı ve hatta on yıldan fazla bir süre boyunca sadakatle para yatırdığı bir tasarruf hesabı açtı. Şimdi yirmi sekiz yaşındayım... Tahmin edin hangi ebeveyne saygı duyuyorum.

Ve hangisiyle hâlâ konuştuğumu tahmin edin.

"Oynamak istemedi mi?" diye sordu Dakota, ben karşısına otururken telefonumdan başını kaldırarak.

"Ne dedin?"

"Arkadaşın nereye gitti?"

Omuz silktim. "Gitti. Sanırım onu üzdüm."

Dakota, elimde hâlâ duran pastane ikramına bakarak kaşlarını çatır.

"Ona kurabiyeyi vermedin."

Başımı sallıyorum, sonra koltuğuma yaslanıyorum. "Denedim. İstemedi."

"Baba, senin arkadaşların var mı?" Dakota kollarını kavuşturup dirseklerini tutar. Gülümsemesi zayıftır... neredeyse acıyormuş gibidir.

"Tabii ki var. Taio ve Saylor'la tanışmıştın."

Parmaklarını şakaklarına bastırıp inliyor. "Hayır, *kız arkadaşlar.*"

Yüzündeki sinirli ifadeye gülüyorum. "Ne, şimdi bana sinirlendin mi?"

Kafası karışmış gibi yüzünü buruşturur.

"Evet, doğru, ukala. Bahse girerim o kelimenin anlamını bilmiyorsundur."

Dakota bana somurtarak bakar. "Biliyorum da."

"Mhm, tabii." Ona alaycı bir göz kırpma yapıyorum. "Neden birdenbire arkadaşlarım olup olmadığı konusunda endişelenmeye başladın? Ya da kız arkadaşlarım?"

"Çünkü... ben okuldayken ya da annemle Henry'yle birlikteyken kiminle oynuyorsun?"

Alt dudağımı büzerek ona somurtuyorum. "Oynamıyorum. Seni tekrar görene kadar oturup somurtuyorum."

"Baba."

"Koda," dedim, onun sızlanma dolu ses tonunu taklit ederek. "Bu yüzden mi o bayana kurabiyesini geri vermemi istedin?" Haydi ama. Anlaşılan aşk hayatım o kadar içler acısı ki, dört yaşındaki kızım bana yardımcı olmaya çalışıyor.

Başını eğiyor. "O çok güzel."

Kesinlikle öyle...

"Adı ne?" diye soruyor Dakota.

Birdenbire, ona adını bile sormadığım aklıma geliyor. Kendimi de tanıtmadım. Tamam, farklı yapmam gereken *dört* şey oldu.

Yüzümü kurtarmak ve kızımın merakını gidermek için kadına bir isim uydurmadan önce telefonum çalar. Dakota görev bilinciyle telefonumu bana uzatır. Bu, onun saygı duyduğu tek kuraldır. Ona istediği kadar Kiddopia oynamasına izin veririm, ama asla, *asla* telefonuma cevap vermez. Gizli numaram hala cihazıma bağlı ve en büyük korkularımdan biri, müşterilerimin kızımdan haberdar olması. Bunlar, birbirinden ayırmak için çaresizce uğraştığım iki farklı dünya.

Kızıma "teşekkür ederim" diye fısıldıyorum, sonra arayan numaraya bakıyorum. *Sonunda*.

"Hannah, neredesin?" diye soruyorum, biraz paniklemiş bir şekilde. "İyi misin?"

"İyiyim. Kulüpte sıcak yoga dersini yeni bitirdim. Neden?"

"Koda'nın okulu seni dört kez aradı. Cevap vermediğini söylediler." Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp kendimi hazırlıyorum. "Onu erken eve getirdim. Benimle birlikte. Bugün benim günüm değil, biliyorum, ama sınıfındaki bir serseri ona zorbalık yapıyordu ve..."

"Forrest. Sorun yok."

"Kızmadın mı?" Şimdi kafam karıştı. Onun izni olmadan kızımızı almam, bana bağırması için mükemmel bir fırsat. Hannah, bana bağırarak için her türlü bahaneyi sever. Hâlâ ayrılığımızın sebebi olduğum için bana kızgın ve sanırım sonsuza kadar beni cezalandırmaya kararlı.

"Hayır. Zaten seni soruyordu. Birlikte güzel vakit geçirmeniz iyi olmuş."

"Bu yoga dersinde yenilebilir şeyler falan mı dağıtıyorlardı?"

Hannah kıkırdıyor ve şimdi çok şüpheleniyorum. "Hayır. Ben... Şey, bu gece Koda'ya bakabilir misin?"

Parmaklarımla masaya vuruyorum. "Neden?"

"Neden mi? Onu bakmak istemiyor musun?"

"Tabii ki, ama bu hafta sonu benim değil. Ve bu gece çalışmam gerekiyor."

Hannah telefonda homurdanıyor. "Ne tür bir finans danışmanı cuma akşamları nöbet tutmak zorunda kalır ki?"

"Yurtdışındaki büyük bir satın alma işlemi için. Video görüşmesi talep ettiler. Mşterimin danışmanının destek vermek için orada olması daha iyi görünür." Yalan söylerken duvara bakıyorum. Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama herkesi finans danışmanlığı alanındaki sahte kariyerime inandırmak gittikçe daha kolay hale geliyor. Kimse finans portföyleri hakkında bir şey duymak istemiyor, bu yüzden sahte mesleğim, sorgulayıcı soruları çabucak kesip atıyor.

"Peki, tamam. O zaman Koda'yı annelerin evine getirebilir misin?"

"Orada olacaklar mı?" Gözlerim, pretzel torbasına dalmış olan kızıma kayıyor. Parmaklarını torbanın derinliklerine sokup, dökülmüş tuz tanelerini yakalamaya alışıyor.

"Bilmiyorum... Ama hizmeti orada olmalı."

"Hizmetçi mi? Hizmetiyi tanıyor musun ki?"

"Forrest, bana nasıl anne olacağımı söyleme. Ailemin evinin her yerinde güvenlik kameraları var. Sorun yok. O güvende olacak."

Ağzımdan çıkacak sözlere inanamıyorum. "Sen dışarı ıkıyorsan, kızı Henry'nin yanında kalamaz mı? En azından orası onun evi ve oyuncakları da orada."

"Hayır... Henry ile bu akşam halletmemiz gereken bazı işler var. Baş başa."

Cevabında gerginlik var ama neler olduğunu anlayamıyorum. "Hannah, sana mesaj atacağım."

Telefonu kulağımdan çekip, Dakota duymaması için ona hızlıca bir mesaj gönderiyorum.

BEN:

Hamile misin?

Mesajın gönderildiğini belirten ses duyulur duyulmaz, Hannah telefona cevap veriyor: "*Tanrım, hayır.* Neden böyle bir şey soruyorsun?"

"nk geçen sefer de bu kadar gizemli ve gergin konuşuyordun, sonra hamile olduğun ortaya ıktı. Sonra Koda doğdu."

"Hayır, değilim," diye tersledi.

"Tamam, tamam. Sadece şunu bilmeni istedim, eğer sen ve Henry bunu istiyorsanız, sorun yok. Bu konuda sana zorluk çıkarmam."

Hannah alaycı bir şekilde, "Bu kesinlikle Henry'nin istediği bir şey *değil*. O yüzden bu konuyu kapat, dedektif," der.

"Özür dilerim."

Aramızda sessiz bir durgunluk olur. Dakota'nın pretzel torbasını ağzına boşaltmasını, sonra da tuz ve kırıntıların son kalıntılarını tadarken dudaklarını yalamasını izlerim.

"Bu gece ona ben bakacağım," derim sonunda, giydiğim, bir müşterinin hediye ettiği pahalı gömleğin düğmelerini parmaklarımla okşayarak.

"Peki ya toplantın?" "Bir çaresini bulurum."

"Ama..." Birden durur. "Tamam, boş ver. Teşekkürler. Koda'ya benim için iyi geceler öpücüğü gönder."

"Onunla konuşmak ister misin?"

Hannah'nın çoktan telefonu kapattığını fark etmem birkaç saniye sürer. İç çekerek, hemen başka birini ararım.

"Evet?" Patronum Rina asla "alo" demez. Her zaman "evet" ya da "neye ihtiyacın var?" der. Onun savunması olarak, sanırım hiçbirimiz onu sohbet etmek için aramıyoruz, sadece bir şeye ihtiyacımız olduğunda arıyoruz.

"Selam, bu gece benim yerime bakabilir misin?"

"Hiç. İmkansız."

"*Rina*. Daha kontrol bile etmedin."

Akrilik tırnaklarının klavyeye çarptığı son derece yüksek sesli tıklamadan, telefonu dizüstü bilgisayarının hemen yanında hoparlörde tuttuğunu anlıyorum. "Şuna bak," diyor hemen, "az önce baktım. *Hiç şans yok.*"

"Çok komik," diye homurdanıyorum. "Ama bu gece gelemem."

"Bu beş bin dolarlık bir gece, Hawkins. *Özellikle* seni istedi. Bayan Connor'dan daha zengin kimse yok. Onu kızdırma riskini göze alamam."

"Saylor, Bayan Connor'ın agresif bir şekilde dokunmaya meraklı olduğunu söyledi. Ve bu, ek ödeme yapılmadan önce."

Rina hoparlöre doğru gülüyor, bu da kulağımda bir cızırtıya neden oluyor. "Kayıt dışı ne yaptığınız sizi ilgilendirir, ama mesai saatlerinde temiz olsanız iyi olur

. Limuzini saat yedide seni alacak. Unutmadan, duş alırken kokulu sabun kullanabilirsin ama kesinlikle parfüm kullanma. Migrenini tetikliyor.”

“Beni dinliyor musun sen?” Gözlerimi tavana diktim. “Gelemeyeceğimi söyledim.”

Sinirli bir şekilde homurdandı. “Mazeretin ne? Ve Hawkins, *çok iyi bir* mazeret olsa iyi olur.”

“Kızım.” Masanın karşısındaki Dakota’ya gülümsedim. O da dilini çıkarıp gözlerini çaprazlayarak komik bir surat yaptı. “Bu akşam beklenmedik bir şekilde kızım bende kalacak.”

Rina’nın uzun ve abartılı nefes verişinden, tartışmayı kazandığımı anlıyorum. “Çocuk kartını mı oynuyorsun? Bana tam bir baş belası, bunu biliyor musun?”

"Cam bu akşam boş." Rina’nın benim çok yardımcı olan önerime somurarak baktığını hayal ediyorum.

"Cameron bir soytarı."

"Utanmadan elle taciz edilmeyi umursamayan bir soytarı."

"Peki," diye homurdanıyor. "Bir yolunu bulurum. Ama bana borçlusun ve bunu cehenneme çevireceğim. Bayan Connor’ın ellerinin ağır olduğunu mu düşünüyorsun? Bir sonraki işin, Levi’nin insan ahtapot dediği kadınla olacak."

"Dur, ne..."

Ama Hannah gibi, Rina da "hoşça kal" demeden görüşmeyi sonlandırıyor.

İnsan ahtapot mu? Bu iyiye işaret olamaz.

Ayaklarımın yanında duran Dakota’nın pembe sırt çantasını açıyorum. “Acaba burada pijaman var mı, bebeğim?” Dakota’nın benim ayakkabı kutusu kadar küçük dairemde sadece iki çift pijaması var ve onu önümüzdeki hafta sonuna kadar beklemediğim için henüz çamaşır yıkamamıştım.

Kafasını şiddetle sallıyor, saçları yüzüne çarpıyor.

"Sanırım alışverişe çıkacağız."

"Neden?"

"Çünkü az önce annenle konuştum ve bu gece ikimiz birlikte yatıya kalacağız."

Küçük yumruklarını sıkıca sıkarken, kocaman mavi gözleri şaşırtıcı boyutlara genişledi. “*Evet!*” diye çığlık attı ve

diğer müşterilerin dikkatini çekiyor.

Yüzündeki sevinç ifadesi, bir sonraki işimin, zihnimde *The Little Mermaid*'deki deniz cadısı olarak canlandırıdığım bir kadınla olacağı gerçeğini neredeyse telafi ediyor.

Dakota'nın gözleri kapanacak kadar geniş gülümsemesine bakıyorum.

Ah, kimi kandırıyorum ki? O gülümseme, Ursula ile randevuyu kesinlikle telafi ediyor.

5. bölüm

Sora

*A svelte Santa Claus...
just not as cheery.*

Babam, hatırladığımdan en az iki ton daha esmer. Onu en son altı ay önce tatilde görmüştüm. Dizisinin film uyarlaması için yazar ve yapımcı olarak anlaşma imzaladığından beri Kaliforniya ile New York arasında gidip geliyor.

Doğum günü geleneğimizi artık bırakacağımızı düşünmüştüm. Artık çocuk değilim, ama ben yaşlandıkça, o geçmişe daha da sıkı sarılıyor gibi görünüyor. Sadece beni doğum gününden önceki gece, o havalı restoranda akşam yemeğine götürmek için altı saatlik bir uçağa atladı. Geçen yıl ona, her zaman The Gilded Perch'te yemek yemek istediğimi ama paramın yetmediğini söylemiştim. Bunu... *tam bir yıldır* planlıyordu.

"İyi görünüyorsun baba. *Bronzlaşmışsın*. Hollywood güneşi sana yakışıyor."

O küçümseyerek homurdandı. "Güneşe çıktığım tek zaman, yazarlar odasından arabama yürürkenki zaman. Kaliforniya çok fazla güneşli."

Onun huysuz cevabına masum bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "*Yazarlar Odası*," diye mırıldanıyorum. "Lütfen bana her şeyi anlat. Hem de en ince ayrıntısına kadar. Nasıldır orası?"

"İş gibi," diye kuru bir cevap verdi.

“Hayır, gerçek bir stüdyonun yazar odasında olmaktan bahsediyorum. Sektörün en iyi senaristlerinden bazılarıyla çalışıyorsun. Senaristlerin ve romancıların farklı zanaatları olduğunu biliyorum, ama yine de tek bir odada inanılmaz bir yazma yeteneği var. Konuşmalar nasıl oluyor?” Yavaşça nefes vererek sakinleşmeye çalışıyorum. Hollywood’un film uyarlaması için kapıştığı, bu kadar saygı duyulan bir kitap yazma fikri karşısında, ağzımın suyu akmasına ramak kalmış durumda. Babam benim en çılgın hayallerimi yaşıyor.

“Bir sürü geveze maymun, sözlerimi kesip biçiyor, durum bu.” Konuşmayı eliyle savuşturuyor. “Ama doğum gününde iş konuşmak istemiyorum.”

“Doğum günüm yarın,” diye zayıf bir bahane mırıldanıyorum, ama işe yaramıyor. Babam hep böyledir. İşle ilgili o kadar ketumdur ki, sanki CIA için kirli işler yapıyormuş gibi gelir insana.

Yenilgiyi kabul ederek, ona isteksiz bir gülümseme gösterdim ve sonra çatalımı sarımsak ve otlarla kaplanmış barramundi balığının küçük bir parçasına batırdım. Hızlı bir zihinsel hesaplama, bu balığın ısırik başına yaklaşık altı dolar olduğunu gösterdi. Yavaşça çiğnedim, sadece babamın cüzdanının karşılayabileceği bu lüksün tadını çıkardım.

Garsonların hepsi beyaz eldivenleri dışında baştan aşağı siyah giyinmiş. Sanki mimler etrafta dolaşıyor ve bardağım dudaklarımdan ayrılıp masaya değdiği anda içtiğim her yudumu yenisiyle değiştiriyorlar. Harika servis vardır, bir de masayı takip etmek vardır ve korkarım ki The Gilded Perch sınırda yürüyor.

"Neden öyle çiğniyorsun? Balık kötü mü?" O, çoktan iki parmağını havaya kaldırmış, bir pandomimciyi çağırıyor.

"*Hayır*. Elini indir. Harika. Hiç bu kadar iyi yemek yemedim. Yemeğimi tadını *çıkartıyorum*." Bir Labrador'un yalayıp temizlemiş gibi görünen temiz tabağına bakıyorum. Bir damla Béarnaise sosu bile kalmamış. Babam, buradaki porsiyonların küçüklüğünden şikayet etmeden hemen önce, pastırma sarılı filet mignon'unu iki ısırikta bitirdi.

Gür, tuz-biber gibi kırıışık kaşlarından birini kaldırıyor. “Ne demek hiç bu kadar iyi yemek yemedim?”

“Benim için lüks, ramenin üzerine biraz acı biber eklemektir. Bir de bir gün önce pişirilmiş tavuk ekle, voilà.” Parmaklarımla tabağıma biraz serpiştiriyorum. “Bir mutfak şaheseri.”

“Hala akşam yemeğinde ramen mi yiyorsun, Sora?”

“Evet. Hayatım krallara layık,” dedim ciddi bir ifadeyle.

Babam boğuk bir iç çekişle, kapitone kumaşlı yemek sandalyesine yaslandı. Başını eğip gözlerini kaldırarak bakışlarımı karşıladı, ama gülümsememe karşılık vermedi. “Paraya ihtiyacın var.”

Elbette. Ama sanki bu çok saçma bir şey gibi başımı sallıyorum. “Sadece şaka yapıyordum. Ben iyiyim.”

“Ramen, hayatlarını çözmeye çalışan parasız üniversite öğrencileri içindir.” “Üniversite kısmını çıkar...” Masumca omuz silktim. “Oldukça doğru.”

“Ne kadar?” diye çok ciddi bir şekilde soruyor.

Masadan ona uzanıyorum, ama babam çok uzakta. Bunun yerine parmaklarımı masanın yüzeyine vuruyorum, kalın masa örtüsü vuruşlarımı boğuk bir ses haline getiriyor. “Senin paranı istemiyorum.” Ona birkaç kez göz kırpyorum. “Yani, akşam yemeğini ödemek dışında, çünkü bu yemeği kesinlikle karşılayamam. Sipariş ettiğim kokteylin otuz dolar olduğunu biliyor muydun?”

Dudakları neredeyse bir gülümsemeye dönüşüyor, ama dikkatinin dağınık olduğu belli. “Bu senin doğum günü yemeğin. İstediyin her şeyi sipariş et.”

“O zaman paket olarak daha fazla balık sipariş edeceğim.”

Gülümsemesi hızla genişledi, sonra da aynı hızla kayboldu. “Hala aynı banka hesabın mı var? Havaledeyim.”

Yüzüme samimiyet katmaya çalışarak, yavaşça başımı salladım. “Şaka bir yana, *hayır*. Teşekkür ederim, ama hayır. Elini uzatan çocuk olmak istemiyorum. Hâlâ ramen yediğim bir dönemden geçiyorum ama bu sonsuza kadar sürmeyecek. Bir gün seni böyle bir restorana götüreceğim ve hesabı babamın verdiği parayla değil, kendi kazandığım parayla ödeyeceğim.”

Yüzünde bir gurur parıltısı belirir. Ağzını tekrar açana kadar, neredeyse tatlı bir baba-kız anıdır. “Neden bekleyesin ki? Zaten öldüğümde hepsi senin olacak. Kutlamaya erken başla.”

Gözlerimi o kadar sertçe devirdim ki, yemin ederim ön lobuma çarptılar. “Şok edici gelebilir ama miras çekini almak için senin ölümünü iple çekmiyorum.”

“Bu tavırla Hollywood’da asla başarılı olamazsın, evlat.”

“Şey, yazarlık kariyerim bu şekilde batmaya devam ederse, bağımsız tavrımı bir kenara bırakıp, bir sonraki mesleğim olarak ‘nepo baby’ olmayı ciddi ciddi düşüneneğim.”

Onun kahkahası restorandaki alçak sesli mırıldanmaları kesip, yakındaki müşterilerin dikkatini çekiyor. Birinin onu tanıyıp tanımayacağını merak ederek yanağımın içini ısıırıyorum. Utanmaz, diehard J.P. Cooper hayranlarının özel yemeklerimizi bir iki kez mahvettiği olmuştu. Ama bu gece değil. Müşteriler dikkatlerini tekrar kendi tabaklarına çeviriyorlar.

Ellerimi kucağımda birleştirip, babamın bana yazdıklarım hakkında soru sorması için dua ediyorum. Az önce ona yem attım. *Kariyerim dibe vuruyor.* O hemen para teklif eder, ama para bana sunabileceği en değerli şey değil. Tavsiye söz konusu olduğunda, o kadar cimri ki. Sanki Michael Jordan çocuğuna basket atmayı öğretmeyi reddediyormuş gibi. Anlamsız.

Eğilip çantamdan Dane Spellman'ın bilgilerini çıkarıyorum. "Unutmadan, sana bir şeyim var." Bir parmağımla kartviziti masanın babamın tarafına kaydırıyorum.

"Bu ne?"

"Spellman Literary'yi duydun mu? Bugün sahibi ile tanıştım. Bunu sana iletmemi istedi." Dane'in kişisel numarasını yazdığı yeri işaret ettim. "Bu onun cep numarası. Gece gündüz aramamı söyledi."

Babam kartviziti aldı ve ikiye yırttı. "O zaman nefesini tutsun, boğulsun gitsin."

"O kadar çekiciliğinle, kadınları sopayla kovmak zorunda kalıyorsundur herhalde."

"Bu kart neden sende?" diye sordu, zekice yaptığım espriyi görmezden gelerek. "Ne halt ediyorsun da bu serseri menajerlerle görüşüyorsun?"

Oh, hay aksi. İşte başlıyoruz. "Neden ahlaksız olması gerekiyor ki?" "O bir menajer mi?"

"Evet."

Babam avucunu uzatır. "İşte örnek."

"Bilgin olsun, o bu işin en iyisi. Onunla görüşme ayarlayabildiğim için şanslıyım. Oldukça dostçaydı. Bana

bana okuyucu kitlemi genişletmeme yardımcı olabilecek bir kitap pazarlama uzmanıyla tanıştırdı. Önce biraz yatırım parası bulmam gerekiyor.”

"Ah, pazarlama uzmanı derken, yozlaşmış bir rejimin ortasında sıkışıp kalmış ve hak ettiği krallığına barışı geri getirmek için banka hesap numaranı isteyen kayıp Nijeryalı prensi mi kastediyorsun? Tabii ki bundan sonra, sana sihirli bir bestseller yazar kariyeri ile cömertçe ödüllendirecek."

Gözlerimi kısarak baktım. "Biliyor musun, insanlar bana bu alaycılığı nereden aldığımı soruyorlar. Onlara ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ah, Sora." Ellerini havaya kaldırdı ve bu hareketi keskin bir nefes verişle tamamladı. "Sen akıllı bir kızsın. Sağduyunu kullan."

"Sağduyu mu? Bu ne demek oluyor ki..."

"Bir doğum günü kutladığınızı duydum," dedi mimik yapan garsonumuz, masaya yaklaşırken şarkı söyler gibi bir sesle sözümü kesti. Bana gülümsedi, tüm dişleri görünüyordu. "Kaç yaşına giriyorsun?"

Babama sert bir bakış attım. "Şu anda oldukça üzgün olacağım."

Garson ağzını açar, ama uygun bir cevap bulamadığını fark edince hemen kapatır.

"Pardon. Yirmi yedi. Yarın," diye devam ettim. "Bu babam. Los Angeles'ta uzun vadeli bir proje üzerinde çalışıyor, ama sırf bana akşam yemeği ısmarlamak için ülkenin bir ucundan diğer ucuna uçtu."

Garsonun benim açık açıklamama ihtiyacı yoktu. Bu daha çok benim içindi. Bu gecenin ne anlama geldiğini hatırlamam gerekiyordu — babamın çaba göstermesi. Büyük bir çaba. Ergenliğimin büyük bir kısmında pek yanımda değildi. Yanımdayken de sürekli dikkati dağınıktı. Şimdi, kaybedilen zamanı telafi etmeye çalıştığı çok açık.

"Doğum gününüz için şef, istediğiniz herhangi bir tatlıyı size ikram etmek istiyor." Garson, ince ve uzun bir tatlı menüsü uzattı. Yazı tipi o kadar kıvrımlıydı ki, seçenekleri zar zor okuyabiliyordum.

"Şey..." Gözlerim menüyü baştan aşağı tarıyor. "Berry Chantilly kek ile mocha çikolatalı cheesecake arasında kararsız kaldım. Ne önerirsiniz?"

"İkisi de çok lezzetli. Hangisini seçerseniz seçin pişman olmayacaksınız," diyor garson, elini ruh parmakları gibi sallayarak.

"O zaman ikisini de getirin," diye araya giriyor babam. "Bana pralinli turtu. Ve iki espresso." Bana bir bakış atıyor. "Hâlâ kahve içiyorsun, değil mi?"

"Sadece nefes aldığım günlerde," diye cevap veriyorum, *ateşkes* sinyali veren geniş bir gülümsemeyle.

Garson, su bardağımı doldurduktan sonra aceleyle uzaklaşır. Hata yapıyor. O bardağıma son dokunduğundan beri ben çoktan iki yudum içtim.

"Çok güzelsin." Babam bana utangaç bir gülümseme gösterir, bu normalde daha somurtkan tavırlarına hiç uymayan bir davranıştır. Çok az makyaj yapmışım ve restoranın kıyafet kurallarını zar zor karşılayan sade siyah bir elbise giymişim.

"Teşekkür ederim."

"Annene çok benziyorsun."

Bu beni hazırlıksız yakaladı. *Annemi mi gündeme getiriyor?*

"Bu dünyada elli dört yıldır yaşıyorum ve hâlâ onun, gözlerimle gördüğüm en güzel kadın olduğuna inanıyorum."

Şimdi şoktan ağızım açık kalıyor. "Bu çok tatlı. Gördün mü? Neden böyle şeyleri anneme doğrudan söyleyemiyorsun? O zaman hep birlikte bir doğum günü yemeği yiyebilirdik."

Bir süre sessiz kalıyor, kaşlarının arasındaki çizgiler düşüncelere dalmış gibi görünüyor. "Bu aralar kimseyle görüşüyor mu?"

Başımı yana eğiyorum, ortada duran bariz gerçeği anlamakta zorlanıyorum. Babam annemin bekar olup olmadığını mı merak ediyor? Bu doğru olamaz. Ölümcül düşmanlar genellikle düşmanlarının ilişki durumuyla ilgilenmezler. Ama yine de, kitap meraklılarının sosyal medyasında duyduğum tek şey düşmanların sevgiliye dönüşmesi. Belki de bunda bir gerçeklik payı vardır.

"Hayır. Richard'dan beri kimseyle çıkmadı. Bir yıl önce ayrıldılar."

Sandalyede dikleşti. "Neden?"

"İyi biriydi ama sıkıcıydı. Fazla tembeldi. Dostane bir şekilde ayrıldılar."

Babam dudaklarını büzüp başını salladı. Belki çok hevesli görünmek istemediği için bir an daha bekledi, sonra sordu: "Sence ben kanepe patatesi miyim?"

"Evet." Cevabım, kendimi toparlayamadan ağızımdan kaçır. "Ama *zarif* bir patates gibisin. Eğer

bu yardımcı olacaksa.”

“*Jenni—annen* her zaman Güney Kore’ye bir aile gezisi yapmamızı isterdi. Bize nerede büyüdüğünü ve büyükannenin ve büyükbabanın nerede gömülü olduğunu göstermek istiyordu. Sokak yemekleri yemek, yerel pazarlarda alışveriş yapmak, gezmek, yürüyüşe çıkmak... kanepede oturmak dışında pek çok aktivite.”

Başımı salladım. “Biliyorum. Hâlâ bazen gitmekten bahsediyor.”

“O zaman yapmalıydık.” Ağzı, çirkin yüzünü gösteren istenmeyen bir duyguyla mücadele ediyormuş gibi bir grimasa büründü. “Belki gelecek yılki doğum gününde sen, ben ve annen bir geziye çıkabiliriz. Ne dersin?”

Bence cehennem dondurucuya dönse bile annem babamla vakit geçirme fikrini kabul etmez. “Onunla en son ne zaman konuştun?”

“Yaklaşık bir ay önce mesaj attım, bugün kasabada olacağımı .”

Kaşlarımı kaldırıyorum. Bu yeni bir haber. Annem bana her şeyi anlatır ama bunu söylememiştir. “Peki ne dedi?”

“Hiçbir şey, sadece ‘okundu’ bildirimi.” Babam bakışlarını kaçırdı.

Eğer mesajıma cevap vermeyecekse, eğlence dolu uluslararası bir aile tatili kesinlikle söz konusu olamaz. “Şu anda ne diyorsun? Birdenbire annemi mi özledin?”

Derin bir nefes verdi. “Flört etmeyi denedim. Bir siteye üye oldum.”

Hangi site olduğunu sormak istiyorum ama babamın Tinder’da olduğunu hayal etmek midemi kaldırabilir mi bilmiyorum, bu yüzden daha fazla soru sormaktan kaçınıyorum. “Harika... harika. Bir viski sour daha mı sipariş edeceksin?”

“Kadınlar... Bilmiyorum. Elli yaşlarında flört etmek farklı bir şey.”

Görünüşe göre bu konuyu konuşuyoruz. Harika. Kendi kokteyliyi alıp, lavanta şurubu ile hazırlanmış çilekli Cosmo’nun kalanını bir dikişte içiyorum. “Nasıl farklı?”

“Eşleşmelerimin de ellili yaşlardaki kadınlar olacağını düşünerek yaşıma ve ilgi alanlarımı girdim. Ama garip bir şekilde, bana mesaj atan kadınların çoğu yirmili ve otuzlu yaşlarda. Ortak hiçbir yanımız yok. Ne hakkında konuşacağımı bilemiyorum. Neyin peşinde oldukları belli değil.”

Yanılıyorsun. Nedeni gayet açık: cüzdanı. Ama onun çabalarını küçümsemek ya da duygularını incitmek istemiyorum. “Hadi ama baba. Sen çok çekicisin.”

“Yaşlandım. Bu genç kadınların benden ne istediğini bilmiyorum.”

“Yaş farkı olan ilişkiler şu anda moda. Sen zayıf bir Noel Baba gibisin

gibi... sadece o kadar neşeli değilsin.”

Babam, şakamdan hiç hoşlanmamış gibi yüzünü asıyor. “Yaş farkı mı?”

“Evet. Zaddy çağındasın.”

“Zaddy mi?” Babam tekrarladi. “Hâlâ İngilizce mi konuşuyorsun?”

İçimden kıkırdıyorum. Babam her zaman odadaki en kendine güvenen, bazen de kibirli adamdır. Bu konuda biraz güvensiz olduğunu görmek sevimli geliyor. “Bu, her yaştan kadının kendine güven ve sofistike tavırlardan etkilendiği anlamına geliyor.”

“Hmph,” diye homurdanıyor. “Şey, bu tuhaf. Kendimi bu konuyu biriyle konuşmak isterken buluyorum. Belki biriyle gülmek ya da bu durumu nasıl idare edeceğime dair tavsiye almak bile. Ama sonuçta...”

“Gerçekten konuştuğun tek kişi annenmiş, değil mi?”

“Annen, bu dünyada kendimi bağlı hissettiğim tek kişiydi. Her zaman kafam bulutlarda, zihnim başka bir boyutta yaşırdım. Ama annen beni bu dünyaya bağlı tutmanın bir yolunu bulmuştu. Bunun ne kadar büyük bir lütuf olduğunu ancak son zamanlarda fark ettim.”

Gözlerimin önünde küçülüyor gibi görünüyor. Büyük J.P. Cooper, kaçırdığı aşkın karşısında alçakgönüllü davranıyor. Bildiğim kadarıyla babam annemi hiç aldatmadı. Asla şiddet uygulamadı. Babam sadece yoktu ve annem onun ilgisini çekmek için yalvarmaktan yoruldu. Yazmak onun gerçek aşkı ve bağlılığıydı, karısı ise sadece bir metresi.

“Onunla konuşmamı ister misin?”

Onun hevesle başını sallayarak kabul etmesini beklemiyordum. “Konuşur musun?”

Parmaklarımı birbirine geçirdim, gururlu bir mafya patronu gibi başparmaklarımı döndürdüm. Babam en son kurbanım ve onu tam istediğim yerde yakaladım. “Yaparım... tek bir şartla.”

“O şart nedir?” İki kaşını da kaldırdı, sonra içkisinin kalanını bir dikişte içti.

“Bana yazar olarak, *gerçek* ve dürüst bir tavsiye ver.” “Cebim derin, Sora. Tek istediğin kariyer tavsiyesi mi?”

Hayal kırıklığından düşük bir homurtu çıkardım. “Hayır, baba, istediğim şey beni kanatlarının altına alman. Oturup seninle birlikte yazma maratonları yapmak istiyorum. Senin içtiğin markadan kahve içmek istiyorum ki ben de mükemmellik püskürtebileyim. Ama bu konuyu her açtığımda beni dışlıyorsun. Bunun ne kadar acımasızca olduğunun farkında mısın? *Sen J.P. Cooper’sın*. Tek kızın yazarlık kariyerini başlatamıyor ve istesen bana yardım edebilirdin, ama bunun yerine beni tozun içinde bıraktın. *Neden?*”

Babam iki dirseğini masaya dayadı. Bir elini yumruk yapıp çenesini parmak eklemlerine dayadı. Birkaç kez derin nefes aldı. “Tavsiyemi ister misin?”

“Çok istiyorum,” diye tekrar ediyorum. “Vazgeç.”

Tek bir kelime kalbimi vurur ve milyonlarca parçaya ayrılır. “Bırak?” Zayıf bir fısıltıyla tekrarlarım. Babamın yazdığım bir aşk romanını eline alıp okuduktan sonra, sorunumun tek çözümünün pes etmek olduğuna karar verme ihtimali ne kadar? “O kadar kötü müyüm?”

Başını salladı. “Ne tür bir yazar olduğunu bilmiyorum, Sora.”

“Keşke bunun basit bir çözümü olsaydı,” diyorum alaycı bir tonla.

Beni görmezden gelir ve devam eder, “Ama sana şunu söyleyebilirim ki, bana çok benziyorsun. Onay aradığın yerler tamamen yanlış ve istediğin bu kariyer hayatını mahvedecek. Şansın yok ve başarısızlık kaçınılmaz. Eğer bu dünyada sana birazcık da olsa mutluluk ve tatmin getirecek başka bir şey varsa... *onu yap*. Kendine işkence etme.”

Gözyaşlarımı tutmaya bile çalışmıyorum. Gözlerimin yaşarmasına izin veriyorum ki babam neye neden olduğunu görebilsin. “Teşekkürler baba. Harika bir tavsiye.”

“Seni üzmem istemedim...”

“Önemli değil. Dürüst olmanı istedim... Dürüst oldun.”

Aramızdaki sessizlik kulakları sağır edecek kadar yoğunlaşıyor. Sonunda odadaki fili dile getirdim, ama o ortadan kalkmadı, sadece daha da büyüdü. Artık tatlı yemek için havamda değilim. Tek istediğim bu akşamın bir an önce bitmesi.

“Şimdi sana doğum günü hediyeni verebilir miyim?”

Ben huysuz bir yetişkin çocuk olabilirim. Babam duygularımı incitti ve sanırım olay çıkarmaya hakkım var. Ama onun burada olduğu gerçeğini görmezden gelemem. Çocukluk çağını çoktan geçtim. Babamın bana hiçbir borcu yok. Yine de benimle bağ kurmaya çalışıyor. Kaç kız, babasının bu çabası için canını vermez ki?

“Bu akşam yemeği hediye olarak fazlasıyla yeterli. Benimle vakit geçirmek için buraya kadar uçman benim için çok anlamlı.”

Cebine uzanırken dudakları bir gülümsemeye büründü. “Akşam yemeği akşam yemeğidir. Bu senin hediyen.” Bir anahtar demetini salladıktan sonra masanın üzerine koydu ve bana doğru kaydıldı.

“Lütfen bunların bir hazine sandığını açtığını söyle,” diye şaka yapıyorum ve şekilleri birbirine benzeyen iki gümüş anahtar alıyorum.

“Brownstone. Artık senin.”

Ruhum bedenimden süzülüp çıkıyor. Birkaç saniye boyunca, restoranın zeminini silen kendi çeneme baktığıma yemin edebilirim. Konuşamayan, katatonik halim yatıştığında, “Ciddi misin?” diye soruyorum boğuk bir sesle.

“Ciddiyim.”

Babamın West Village'daki brownstone'u, boşandıktan sonra satın aldığı anda milyonlar değerindeydi. O günden bu yana geçen on iki yılda değeri ikiye katlandı. “Sen nerede yaşayacaksın?” diye soruyorum.

“Şimdilik Los Angeles'ta. Stüdyo, çekimler başladığında set danışmanı olarak yakınlarda kalmamı istiyor.”

“Tek kişi için çok büyük bir ev,” diyorum. “O zaman doldur. Ama hikayelerle değil, insanlarla.”

“Ne?” diye soruyorum, elimdeki anahtarları çevirip, tavandaki avizenin gümüşe yansıyan loş ışığını izliyorum.

“Sayfalar üzerinde kurduğum fantastik dünyalarda o kadar çok zaman geçirdim ki, gerçek hayatımı yaşamayı unuttum. Bu gece gibi kısa mutluluk anlarım olsa da, mutlu bir adam değilim. Benim gibi olma, Sora. Daha iyi ol.”

Gözlerindeki hüznü anlamıyorum. Kariyeri için çok şey feda etti, ama karşılığını fazlasıyla aldı. Babamın, hayattaki her yazarın kıskandığı şöhreti, serveti ve mirası var.

Neye pişman olabilir ki?

6. bölüm

Sora

Tropey reader stuff.

Yatağımın ayak ucundaki bir hareket beni uyandırıyor. Göz kapaklarım isteksizce açılıyor ve en iyi ve tek arkadaşım Daphne, yatağın kenarında bağdaş kurup ayak parmaklarımı ezerek beni karşılıyor.

"Bir ev baskınından sağ çıkamayacağına tamamen ikna oldum," diyor ciddi bir ifadeyle.

Ayak parmaklarımı onun kışının altından kurtarıırken dudaklarımdan geniş bir esneme kaçır. Otururum, sallanan ahşap başlığıma yaslanırım. "Eğer hırsız sensen, kaybedeceğim tek şey Toaster Strudels ve belki biraz kutu şarap."

"Ciddiyim, Sora. Otuz dakikadır buradayım. Seni uyandırmak için mutfakta bilerek bir karıştırma kabını düşürdüm."

Ona gözlerimi kırpıyorum. "Bu işe yaradı mı?"

Burnunu kırıştırıyor. "Dürüst olmak gerekirse, karıştırma kaselerin olmasına şaşırdım. Onları ne için kullanıyorsun? Patlamış mısır mı?"

Haklı olduğu için alaycı bir gülümsemeyle bakıyor. Mikrodalga olmadan hiçbir şey pişiremiyorum. "Belki," diye mırıldanıyorum, kollarımı başımın üzerine uzatarak.

Daphne'nin yüzündeki gülümseme yumuşadı. Başını yana eğdiğinde, kalın sarı saçları sağ omzuna döküldü. "Doğum günün kutlu olsun

doğum günün kutlu olsun, en iyi arkadaşıma ve dünyanın en iyi romantik yazarına. Bu senin yılın olacak, bebeğim. *Hissedebiliyorum.*”

Geçen yıl ona inanmışım. Ve ondan önceki yıl. Ayrıca, ondan önceki yıl da. Daphne’nin coşkusu artık azalıyor. “Teşekkür ederim.”

“Sana harika bir haberim daha var.” Sevinçle ellerini çırpı. “Senin olağanüstü kişisel asistanın senin için ne yaptı tahmin et?”

Ona kurbağa gibi, dudaklarını sıkıca kapalı tutarak gülümsedim. “Şafak vakti daireme mi zorla girdi?”

Daphne tırnaklarını kontrol ediyormuş gibi yapıyor. “Öncelikle, çıkarken senin için aldığım tüm balonları patlatacağım. İkincisi, ne başardığımı anlattığımda bu somurtkan tavrından pişman olacaksın. Ama dur! Önce, dün nasıl geçti?”

“İyiydi. Babam... *babamdı*. Bana brownstone’u verdi.”

Ağzı açık kalır. “*Brownstone mu? West Village’deki brownstone mu?*”

Başımı sallıyorum. “Los Angeles’ta kalıyor çünkü *Hell & Heroes’un* yapımcısına bakıcılık yapmakta ısrar etti.”

“Bu beni hiç şaşırtmadı,” diyor Daphne, sadık bir labradoodle gibi uzanıp kaz tüyü yorganımın üzerine kıvrılıyor. “Coop kontrol delisidir.”

“Bu arada, ona öyle demenden nefret ediyor.”

Gülüyor. “Oysa ben, varlığımı bildiği için gurur duyuyorum.”

Tabii ki babam Daphne’yi tanıyor. O benim tek arkadaşım ve iyilikseverliğinden dolayı asistanım. O olmasa, neredeyse acınacak bir haldeyim. Ara sıra anneme ve babama, en azından bir tane gerçek hayattaki arkadaşım olduğunu hatırlatmayı seviyorum. Aksi takdirde, benim için çok gerekli olduğunu düşündükleri antidepresanlara geri dönebilirler.

“Ama ben bundan bahsetmiyordum,” diye devam eder Daphne. “Bu sabah, sen hala biz gibi sıradan insanlarla konuşurken uğrayayım dedim. Dane ile nasıl gitti? En azından bana mesaj atarsın sanmışım. Sözleşme getirdi mi, yoksa bir sonraki toplantı var mı?”

Büyük yeşil gözleri umutla parlıyor ve bu anında gözlerimi yaşırtıyor. Her gün uyanıyorum ve bu sektör tarafından kalbim paramparça oluyor. İster kötü niyetli bir eleştiri olsun, ister

, satış panomun bu kariyeri sürdürmeye artık gücümün yetmediğini söylemesi ya da hayalimdeki menajerin bana yeterince iyi olmadığını söylemesi olsun, kırık bir kalple nasıl yaşayacağımı biliyorum. Ama Daphne'nin kalbini kırmak? Nedense bu en çok acıtıyor. O bana inanıyor.

Ve belki de inanmamalı.

"Bebeğim... gözyaşları mı?" diye soruyor, yatağa tırmanıp yanıma otururken.

"Beni istemedi. Babamla bir bağlantı kurmak istiyordu." Onun ince kollarına sarılmadan önce tek söyleyebildiğim bu. Reddedilmeyi "doğru zaman değil" ya da "kariyerimin henüz başındayım ve ileride bir şansım olabilir" gibi bir şekilde yumuşatarak açıklamak istiyorum, ama basit gerçeği görmezden gelmek için güç bulamıyorum: Dane bende hiçbir değer görmedi.

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye soruyor Daphne. "Çünkü on beş dakika sonra işe gitmem gerekiyor ve doğum gününde seni burada ağlarken bırakıp gidemem." Başımın üstüne bir öpücük konduruyor, sonra beni incelemek için geriye doğru kayıyor. "İyi olacaksın, Sora. Sen kırılmazsın."

Ama yanılıyor. Ben kırıldım. Ama gününe devam edebilmesi için bir gülümsemeye ihtiyacı var, bu yüzden bunu söylemiyorum. Bunun yerine, en iyi yaptığım şeyi yapıyorum: yatıştırmak.

"Teşekkürler. Sadece bunu atlatmak için bir güne ihtiyacım var." Ellerimi birleştirip, ateş yakmaya çalışır gibi şiddetle ovuşturuyorum. "Ah, unutmışum. Geçen hafta sormuştun. O büyük influencer RoxyReadz için bir tane daha folyo kaplı özel baskı *Love/ly* buldum. Paketi için bir sürü sevimli şey aldım ve geçen hafta gönderdim, o yüzden sosyal medyada unboxing videosunu takip et. Takipçi sayısı çok fazla, umarım bu, ikinci kitap çıkmadan önce görünürlüğümüze yardımcı olur."

Daphne'nin gözleri kucağına indi. "Kahretsin."

"Ne oldu?" diye soruyorum. Ama cevabı zaten biliyorum.

Gözleri benimkilerle buluşur. "O sadece bir okuyucu ve bir görüşü var. Kafana takma."

Tanıdık bir lav topu midemde yerleşirken, utanç baştan aşağı beni kaplıyor. Hayal gücüm bir yabancıнын tercihlerini tatmin edemediğinde her seferinde kalbim kırılıyor. Ama yayıncılıkta özür dilemeye yer yok.

, kısa sürede kendilerini dışlanma ve aşağılanma durumuyla karşı karşıya bulurlar. Acıya rağmen gülümsemeyi öğrenenler ise fırtınayı atlatır.

Başımı eğip, anladığımı belirtircesine başımı sallıyorum. Demek Roxy kitabı çoktan okumuş... ya da belki de okumamış. Ama her halükarda, hikayem hakkında bir fikir oluşturmuş olduğu kesin. "Beni ne kadar yerden yere vurdu?"

"Önemli değil. Sert eleştiriler şu anda sektör standardı. Sadece dikkat çekmek için," diyor Daphne beni teselli ederek. Omuzlarını silkiyor, sanki önemsiz bir şeymiş gibi geçiştiriyor. "O paket ne kadara mal oldu?"

"Kargo dahil 150 dolar."

Daphne yumruklarını sıkıyor. "Parayı geri ödeyeceğim. Çok üzgünüm. İşbirliğine başladığımda onun nasıl bir insan olduğunu fark etmemiştim. Sadece biraz daha fazla görüntüleme almanı sağlamak istemişim. Sosyal medyada onu takip etmeyi bıraktım ve sessize aldım, böylece seni başka hiçbir agresif paylaşımda etiketleyemez. Ona bakma, Sora. Hatta, Instagram şifreni de değiştiriyorum."

Merakım tehlikeli bir şekilde ilgimi çekiyor. Onun ne dediğini bilmemden iyi bir şey çıkmaz. Ve Daphne'nin buna izin vermesi imkansız. Bu aralar benim ruh sağlığımı benden daha iyi koruyor.

"Bana geri ödeyecek misin?" diye soruyorum, bir kaşımı kaldırarak. "Bana yardım etmeye çalıştığın için en iyi arkadaşımın para almamı mı istiyorsun? Saçmalama. Bilmiyorum. Belki de sadece daha iyi bir şey yazmam gerekiyor."

"*Lovely* harika bir kitap. Senin kitapların arasında en sevdiğim kitap." Yorganın üzerinden dizimi tutup sıkıyor. "Yazdığın her şeyi seviyorum, ama o kitap"—kalbine dokunuyor—"ruhuma hitap etti."

"O zaman neden satmıyor sence? Neyi yanlış yapıyorum?" diye soruyorum ona açıkça.

"Bilmiyorum, canım. Elimden geleni yapıyorum. Gerçekten..."

"Hey," diye sözünü kesiyorum, onun hüzünlü bakışlarına karşılık vererek. "Sana minnettarım. Buradaki zayıf halka sen değilsin... Benim."

Sosyal medya benim başımın belası, ama Daphne'nin parladığı bir arena. Onun kişisel hesabı, kendi deyimiyle sırf eğlence için açılmış olmasına rağmen, benim yazar hesabımın on katı takipçiye sahip. O kişilik dolu biri ve nasıl izleyici çekeceğini biliyor.

Yazarlığın sosyal medyada varlık göstermeyi gerektirdiğini öğrendiğimde, neredeyse kitabımı yayınlamayacaktım. Neyse ki en iyi arkadaşım devreye girip durumu kurtardı. Daphne benimle birlikte NYU'dan mezun oldu, ama her zaman planladığı gibi Columbia Hukuk Fakültesi'ne giremedi. O zamandan beri, barmenlik ve garsonluk yapmanın yanı sıra kariyerime yardım etmeyi hayatının misyonu haline getirdi. Tabii ki, planım her zaman ona cömertçe ödüllendirmektir. Ancak, yıllarca uykusuz geceler geçirdikten, yenilmezmişiz gibi koşturduktan sonra, elimizde pek bir şey kalmadı.

Telefonum komodinin üzerinde neredeyse hiç çalmadan onu elime aldım. "Annem," dedim Daphne'ye.

"Sen cevapla," diyor Daphne, yataktan geriye doğru yuvarlanarak ayakları üzerinde durup kedi gibi çevikliğini sergiliyor. "Ben de bize biraz pasta keseceğim."

"Merhaba anne," diye cevap veriyorum ve kendimi "Happy Birthday" şarkısının acı verici bir serüvenine hazırlıyorum. Annem yetenekli bir şarkıcı değildir.

"Doğum günün kutlu olsun, tatlı kızım. Yirmi yedi güzel ve mutlu yıl." Ses tonunda bir tuhaflık var.

"Yirmi yedi yıl ve dokuz aylık mutluluk," diye düzeltiyorum.

"Hayır. Senin hamileliğin hiç de hoş değildi, canım. Kendini hazırla. Chos'ların hamilelikleri berbat geçer. Kusmaya alışsan iyi olur."

"Harika," diye sızlanıyorum. "Bu akşam saat sekizde buluşuyor muyuz?"

"Bu yüzden arıyorum. Çok üzgünüm tatlım, ama mide virüsü kaptım. Bütün gece banyo zemininde yatıyordum. Bu hafta sonuna erteleyebilir miyiz?"

"Ah, anne." Yorganı çekiyorum, hafif bir esinti çıplak bacaklarımı üşütüyor. "Sana bir şey getireyim mi? Çay? Çorba?"

"Hayır, hayır," diye ısrar ediyor. "Bu her neyse sana bulaşmasını istemem. Çok bulaşıcı. Ofisteki herkes birer birer düşüyor. Üstelik bugün senin doğum günün. Git eğlen."

"Seni orada tek başına çürümeye bırakmayacağım. Giyinip hemen oraya geleceğim."

"Sora," diyor annem, sonra Korece konuşmaya başlıyor. Bu dili öğrenmem gerekiyordu ama hiç zaman ayırmadım. Annem sanki sihirli bir şekilde beynime işleyecekmiş gibi sık sık benimle ana dilinde konuşur.

“Akşam beni arayıp iyi olduğunu haber verecek misin?” diye soruyorum, o konuşmasını bitirince.

“Benim için endişelenme. Sadece doğum gününü kaçırmak istemiyorum. Bu, ilk kez...”

“Hiç,” diye sözünü tamamlıyorum. Annemin beni ne kadar şımarttığını fark edince içimde bir utanç hissi uyanıyor. Bir yerlerde, sosyal hayatın önemini görmeyi bırakmışım. Annem, Daphne ve hatta babam da kendi tarzında beni çok seviyor. Kariyerimi başlatmaya o kadar odaklanmışım ki, bunun yeterli olup olmadığını hiç sormadım.

“Belki de bu iyi bir şeydir. Eminim arkadaşların seni dışarı çıkarmak isterler.” Oh, çoğul eklemesi yaparak ne kadar da cömert davranıyor.

“Umarım kendini daha iyi hissedersin anne. Bir şeye ihtiyacın olursa bir telefon kadar uzağım.”

Hızlıca “Kapatmam lazım” diyerek telefonu kapatıyor. Muhtemelen yine tuvalete başını sokması gerektiğini düşünerek içim sızlıyor. Zavallı şey.

“Mama Cho nasıl?” Daphne yatak odama geri gelirken soruyor. “Ona tavşan çubuklarını ustaca kullanabildiğimi ve Pajeon Palace’daki bir sonraki dersime hazır olduğumu söyledin mi?”

Gözlerim Daphne’nin elindeki çikolatalı kek tabağına kilitlenmiş durumda. Midem guruluyor. Diğer elinde ise çeşitli şekerlemeler ve diğer lezzetlerden oluşan küçük bir hediye sepeti var. “İster inan ister inanma, annemle her konuştuğumda sen konu gündeme gelmiyorsun.”

Daphne, bir diva gibi saçlarını savurarak alaycı bir şekilde gülümsüyor. “Bu çok kırıcı. On yıldır birlikteyiz. Sanki güneş benim kışımından doğup batmalı gibi hissediyorum. Ama bilirsin, bu senin kararın.” Göz kırıyor. “Madem uyandın, mutfakta yemek ister misin?”

“Yatakta pasta yemek istiyorum,” derim, yatağıma daha da gömülerek.

“Çikolatalı pastayı aç bir ayı gibi yediğini gördüm. Çok dağınık oluyor ve yorganın çok beyaz.” Dudaklarım açılır, ama itiraz edemedim Daphne ekler, “İstediğin kadar inkar et, ama elimde video kanıtı var.”

Gözlerimi devirerek onu mutfağa kadar takip ediyorum. “Son üç yıl içinde bir kez kafam tamamen duman olmuştu ve o gün hiç

. Tabii ki sen de telefonunla orada olup çekim yapıyordun.”

Omzunun üzerinden sırtarak bakıyor. “Bu en iyi arkadaşın görev tanımı içinde. Düşün videosu montajın için içerik topluyorum.”

Hangisi daha komik bilemiyorum, benim evlenmem fikri mi, yoksa Daphne’nin söz konusu hayali düğünde bir video montajına izin vereceğimi düşünmesi mi?

Mutfak tezgahına, önümdeki pasta tabağının karşısına oturuyorum. Yemek masam yok. Dairem 56 metrekareye biraz az, ki bu New York’ta bir lütuf. Kira kontrollü bir alt kiralama sayesinde, başımın üstünde bir çatı varken uyuyabiliyorum.

“Sen yemeyecek misin? Doğum günü pastamı tek başıma yiyemem.”

Daphne dudaklarını büzerek, kararlı bir şekilde başını sallıyor. “Yarım saat sonra hazırlık yapmam gerekiyor. Çok fazla fiziksel emek gerektiriyor ve şekerin beni uykulu yaptığını biliyorsun.”

“Bu gece nerede çalışıyorsun?” Küçük parmağımla krema sürüp parmağımı ağzıma atıyorum. Krema günahkar derecede lezzetli. Kurabiye kırıntılı tabanlı üç katlı çikolatalı pasta varken kim orgazma ihtiyaç duyar ki?

“The Plaza’da bir düşün var. Garsonlara saat başına yüz dolar ödüyorlar. Reddedemedim.”

“Yüz dolar mı?” Ona hayretle bakıyorum. “Vay canına. Garsonluğa başlamak için iyi bir zaman.”

“Bu, temelde kraliyet düşününün ABD versiyonu. Bir milyarderin etkinliği. Kadın garsonlar için özel dikilmiş couture uniformalar hazırlattılar. Straplez elbiseler içinde görünür dövmemiz olmadığından emin olmamız gerekiyordu. Geçmiş kontrolünden geçtim. Yapmadıkları tek şey vücut aramasıydı, ama oraya gittiğimde ne olacağını kim bilir.”

“Umarım vücut araması yapmazlar.”

“Neyse,” diyor, hediye sepetimi işaret ederek. “En sevdiğin şeyleri aldım. Bademli çikolata. Tuhaf biri gibi özel sipariş ettiğin küçük İskandinav ekşi şekerleri. Ve rahatlamana yardımcı olacak bazı jelibonlar. Tamam mı?”

“Beni şeker komasına sokarak rahatlamamı mı sağlamaya çalışıyorsun?”

Bana dişlerini göstererek gülümsedi. "Sen pek içki içen biri değilsin. Biraz özgürlük kullanmam gerekti."

Önümdeki hediye sepetine ve en sevdiğim çikolatalı pastaya göz attım. "Bu sepeti sen mi hazırladın ve şeffaf ambalajla sardın?"

Başını salladı. "Chanel çanta falan olmadığını biliyorum, ama birikim yapmaya başlamam gerekiyordu..."

Daphne'nin elini tutuyorum. "*Önemli değil*. Bu çok düşünceli ve harika bir şey. Beni her zaman özel hissettirdiğin için teşekkür ederim. Sadece doğum günlerimde değil. En berbat günlerimde bile, sen varsın diye iyiyim Daph. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Her zaman senin yanıdayım." Bu sözleri yumuşak bir gülümsemeyle söylüyor ama gözlerinin köşelerinde hafif bir hüzün var.

"Ne için para biriktiriyorsun?" diye soruyorum, elini bırakmadan önce sıkıca tutuyorum.

"Hayat," diye cevaplıyor, oldukça gizemli bir şekilde.

"Benimle birlikte o brownstone'a taşın. Böylece kiradan tasarruf edersin, değil mi? Evin borcu bitti. Sadece faturaları ödememiz gerekecek."

"Bu çok cömert bir teklif, dostum. Gerçekten çok nazıksın." Başını yana eğiyor. "Bunu düşünüp sana haber verebilir miyim?"

Otomatik bir "tabii ki evet" cevabı bekliyordum. Daphne'nin nefret ettiği iki ev arkadaşı daha var. En başından beri birlikte yaşamalıydık ama ben şaheserler yazmak için yalnızlığa ihtiyacım olacağını düşünerek burayı tercih etmiştim. Şu ana kadar burası sadece yazarlık tikanıklığının kalesi oldu.

Onun tereddütünü anlamasam da, bunun beni biraz incittiğini ona söylemeye cesaret edemiyorum. "Tabii ki düşünebilirsin. Baskı yok." Daha fazlasını paylaşmak istemediğini hissederek, dilimin ucundaki tüm soruları geri yutuyorum.

"Ama hey, senin için ne başardığımı sana anlatabilir miyim? O kadar heyecanlıyım ki, patlayacağım."

"Anlat bakalım," diyorum.

"Brooklyn'deki imza günü etkinliğini biliyor musun, City Nights and Novels?"

"Hafızamda var," diye cevaplıyorum. Ama elbette hatırlıyorum. Kendi bölgemdeki büyük imza gününe başvurdum, ama beni her

. Etkinlik, Cupids adında büyük bir PR şirketi tarafından düzenleniyor ve bu şirket de üç yıl üst üste hizmetlerimi reddetmişti. Bu çok canımı yakıyor. Ajanlar, okuyucular, yayıncılar, ne dersiniz reddedildim. Ama *para ödemeyi teklif ettiğiniz* biri sizi hala ilgisine layık görmediğinde, bu biraz daha acıtıyor.

"Bir yazar son dakikada çekildi ve birkaç ısrarlı DM'den sonra sana bir masa ayarladım." Gülümsemesi o kadar geniş ki tüm dişlerini görebiliyorum.

"Şaka yapıyorsun."

"Şaka yapmıyorum. Her şeyi hazırlamak için bir haftamız var, ama başarabileceğimizi biliyorum. Elinde ne kadar stok olduğunu görmen gerekiyor, ama satacak çok fazla kitabımız olmasa bile, yine de bağlantılar kurabilir ve insanlarla tanışabiliriz."

İlk şokum heyecana dönüşüyor. *İşte bu*. Dün Dane ile yaptığım görüşmenin verdiği o ağır darbenin ardından gelen küçük bir umut ışığı. Sandalyemden kayarak kalkıyorum ve Daphne'yi kaburgalarımı kıracak kadar sıkı bir kucaklamaya alıyorum. "Sen bu gezegendeki en sevdiğim insansın."

Onu bir piton gibi sarmış olduğum için kollarını hareket ettiremiyor. "Tabii ki öyleyim," diye hırıltılı bir sesle söylüyor. Onu bıraktığımda sesi normale dönüyor. "Bu akşam annenle akşam yemeği yiyeceğini biliyorum, ama sonra bir şeyler içmek için buluşmaya ne dersin?"

"Annem hasta. İptal etti."

"Ah, bebeğim..."

"Sorun değil," diye ısrar ediyorum. "Aslında Ellie'nin düzeltmelerini gözden geçirmem gerekiyor. Evde sessiz bir doğum günü geçirmek benim için sorun değil."

"Çalışmak," diye ekliyor Daphne.

"Ama sevdiğin zaman, iş gibi gelmez." İkimiz de benim mazeretime inanmıyoruz. Son zamanlarda yazmak, kömür madeninde on saatlik bir vardiyadan daha yorucu geliyor.

"Bugün senin doğum günün, Sora. Burada hiçbir şey yapmadan saklanamazsın. Bir fikrim var. Benimle gelmeye ne dersin? Etkinlik için bir misafir hakkım var."

Onun yönüne doğru gözlerimi kısıyorum. "Bu düğünde çalışmak için güvenlik izni gerektiğini sanıyordum. Bir garson nasıl bir misafir hakkı elde etti?"

“Görünüşe göre personel konusunda katı, konuk listesi konusunda ise biraz esnekler.” Omuzlarını silkiyor. “Nedenini bana sorma, ama resepsiyona bir misafir getirmeme izin verildi. Ancak kıyafet kuralı olan resmi bir etkinlik. Hâlâ o Marc Jacobs balo elbisen var mı?”

“Göğüslerimi tek parça gibi gösteren mi?”

“Sadece bandeau ile giymeye çalıştığında. Sana defalarca söyledim, o elbiseyle göğüslerini serbest bırakmalısın.”

Düşünürken yanaklarımı biraz şişirip ileri geri sallıyorum. “Bilmiyorum.”

“Ben biliyorum.” Daphne omuzlarımı tuttu ve ona bakana kadar bekledi. Benden en az on beş santim daha uzundu. “Bu dört duvarın dışında bir hayata ihtiyacın var.”

“Bence odaklanmam lazım. Bir kitap daha yazmam gerekiyor. Başarısızlık çukuruna doğru hızla ilerliyorum ve oradan çıkamayacağım.”

“*The Way We Were*’i yeni bitirdin. Biraz nefes alıp eğlenceli bir şeyler yapmaya ne dersin? Belki bir hafta sonu gezisi?”

Gerçek şu ki, bir sonraki kitabımı iptal etmeyi düşünüyorum. “Robot” lakabını taktığım editörüm Ellie, geri bildirim konusunda her zaman ketum davranmıştır. Odak noktası yapı ve sözdizimidir. Ama normalde, metnimde onu güldüren ya da kendinden bir şeyler bulduğu anlarla ilgili birkaç yorum bulurum. Son kitabım için tek söylediği şeydi: *Al bakalım*.

Ona e-posta gönderip kitap hakkında ne düşündüğünü sordum. Cevabı daha da acı vericiydi: *Fena değil. Ayrıca, ücretim artıyor*.

Yüz yirmi bin kelimedenden fazla bir metne tüm kalbimi döktüm ve onun bulabildiği en iyi yorum “*fena değil*” oldu. Belki de hikayemi o kadar çok sevmedi ki, bundan sonra daha fazla ücret almayı hak ettiğine karar verdi. Eğer bu bir ego kontrolü değilse, neyin ego kontrolü olduğunu bilmiyorum.

“Eğlenmek istemiyorum, Daph. Bir bestseller yazmak istiyorum. Bir menajer istiyorum. Her gün uyanıp yerinde koşuyormuş gibi hissetmekten kurtulmak istiyorum.”

“Tamam, şuna ne dersin?” Daphne derin bir nefes vererek beni bıraktı. “Düğüne gel, lüks bir yemek ye, bedava

içkileri iç, sonra temizlik bittikten sonra, sen ve ben kalem ve kağıtla oturup, bir best seller yapan tüm klişe okuyucu unsurlarını planlayacağım ve bir sonraki kitabını sosyal medyanın istediği tüm viral saçmalıklarla dolduracağız.”

“Klişeleşmiş okuyucu unsurları mı?” Kaşımı kaldırıyorum.

“Evet, iki farklı şeyden bahsediyoruz, Sora. En çok satan yazar olmakla yetenekli bir yazar olmak aynı şey değil. Kötü kitaplar tonlarca para kazanırken, günümüzün en iyi edebiyat eserlerinden bazıları okunmadan, bilinmezlik içinde yok olacak. Viral olmak istiyorsan, trendlere uymak zorundasın.”

“Yani kendimi satmamı mı kastediyorsun?”

“Hayır, bir stratejin olsun demek istiyorum. Harika bir yazar olmak için bu kadar çok çalışmana gerek yok. Zaten öylesin. Ama fark edilmek istiyorsan, evet, karakterlerinin bir gecede kar fırtınasına yakalanması ve yürüme mesafesindeki tek hanın tek yataklı tek bir odası olması gerekecek. Ya da, ormanda bir kadını palayla kovalayan maskeli bir adama ihtiyacın var. Kahramanını birinin ağabeyi yap. Eğer diğer her şey başarısız olursa, romantik fantastik bir şey yazabilirsin, çünkü bu tür görünüşe göre her zaman tutuyor.”

“Okuyucular ve onların lanet ejderhaları,” diye homurdanıyorum.

“Ama tamam, evet. Bu noktada her şeye açığım. Anlaştık.”

“Güzel. Gitmem gerek, ama detayları sana mesaj atarım. Ve Tanrı aşkına Sora, parmak arası terlik giyme. Üzerinde yapay elmaslar olsa bile umurumda değil. En azından topuklu ayakkabı giymelisin, tamam mı? Dolabımı talan etmen gerekirse daire anahtarım sende.” Daphne eğilip yanağını yanağıma dayadı. “Doğum günün kutlu olsun dostum. Seni seviyorum. Fazla endişelenme. Her şey yoluna girecek.”

“Seni seviyorum,” diye cevap veriyorum, o da ön kapıya doğru yöneliyor.

Beni en iyi tanıyan, dünyadaki en iyi arkadaşıma gülümsüyorum. Çünkü evet, bu gece süslü parmak arası terliklerimi giyip giymemeyi kesinlikle düşünüyordum.

7. bölüm

Forrest

*I'm bored of you now,
cabana boy.*

Randevumun gözleri, milyonuncu kez omzumun üzerinden arkamızdaki tehlikeli duruma kayıyor. Celeste'yi bu kadar tedirgin görmek tuhaf. Milyar dolarlık, ünlülerin desteklediği bir moda imparatorluğunun sahibi. Manhattan elitleri arasında bir ikon. Dünya parmaklarının ucunda, ama eski kocasını her gördüğünde gözle görülür şekilde küçülüyor.

O pislikten gerçekten nefret etmeye başlıyorum.

Köşede çalan düğün orkestrası daha yavaş, romantik bir şarkıya geçiyor. Bu fırsatı değerlendirip smokin ceketimin düğmelerini açıyorum ve sandalyesinin altından tutup onu kendime doğru çekiyorum. Dudaklarım kulak memesine değecek kadar yaklaşırken sesimi alçaltıyorum. “Celeste, tatlım, derin bir nefes alman ve eski kocana bakmayı *kesmen* gerekiyor. Bakışlarını fark edecek. Kimliğimizi açığa çıkarıyorsun.”

Beni dinlemeden, onun masasına ve koluna taktığı şehvetli esmer kadına bakıyor. Kadın odanın diğer ucundan yüksek sesle gülüyor. Buradan bile bunun sahte olduğunu anlayabiliyorum, sadece yeni şeker babasını memnun etmeye çalışan bir kız. Daha dün liseden mezun olmuş gibi görünüyor, reşit bile değil. Baba olana kadar bu tür şeyler beni hiç rahatsız etmezdi.

“Onu haklı çıkarmak gerek, kız güzel.”

“Kıskandın mı?” diye soruyorum ona, kadehime bakarken; son yudumumdan kalan şampanyanın acısı hâlâ dilimde.

Başını geriye doğru çekip bana bakıyor. “Senin düşündüğün nedenlerden dolayı değil.”

Başparmağımı nazikçe dudaklarının üzerinde gezdiriyorum, böylece o aldatıcı kırmızı ruj bulaşmasın. “Kıskançlıktan deliye dönmüş. Buraya gelip seni kapıp kaçmamak için tüm gücünü kullanıyor.”

Ağzının köşesi seğirerek alaycı bir şekilde gülümsedi. “Bana bir kez bile bakmadı...”

“Çünkü beni izliyor. Rakibini ölçüp biçmekle meşgul. Bunu söylemek istemezdim ama bu oyunda senden daha iyi.”

Bana samimiyetsiz bir gülümseme atıyor. “Greg’in benden daha kolay kindar olabilmesini bir iltifat olarak alıyorum.”

“Sen arkadaşlarınla sohbet ederken, o barda bana sarkıntılık etti,” diye itiraf ettim, ardından kadehimden bir yudum daha aldım. Açıkçası, şampanyanın kokusundan ve tadından nefret ediyorum. Ama Celeste ne içerse, ben de şikayet etmeden itaatkar bir şekilde içiyorum. Gecelik dört bin dolar kazanmak, sevmediğim pahalı içkiler karşısında yüzümü buruşturmamam anlamına geliyor. “Bir tane daha ister misin?” diye sordum, boş kadehine başımı sallayarak.

“Ve barda bir kez daha sözlü azarlamaya maruz kalmak mı? Hayır. Greg sana ne dedi?” Gerçekten endişeli görünüyor, belki de bir yavru köpeği aslanın inine göndermiş gibi, alnında suçluluk çizgileri belirliyor.

“Sadece ilişkimizin ne kadar ciddi olduğunu ve eski sevgilisiyle niyetimin ne olduğunu sordu.”

Aslında durum, gösterdiğimden daha ciddiydi. Yirmi dakika önce, Celeste'ye açık bardan bir kadeh daha şampanya getirirken, Greg beni köşeye sıkıştırdı. Pahalı parfüm kokusu yayarken beni tehdit etti, yüzünde kesik bir gülümsemeyle küfürler fısıldadı, böylece kimse onun yetişkin birinin öfke krizini şüphelenmesin diye. Bana meteliksiz, küçük penisli bir kabana çocuğu dedi – bu arada, üçü de yanlış – ve Celeste'den şımarık artıkları olarak bahsetti. Ama onun tüm bunları bilmesine gerek yok.

O, bakımlı kaşlarını kaldırarak, yüzümdeki şeytani sırıtışı inceledi. “Peki sen ne dedin?”

"Ona ilişkimizi gizli tutmayı tercih ettiğimizi söyledim. Ve niyetime gelince" —kaşlarını şakacı bir şekilde kaldırıyorum— "ona tek bildiğim şeyin, bütün gece yüzümü bacaklarının arasına gömmek için önce o güzel elbiseni paramparça edeceğim olduğunu söyledim."

Kahkahalarla gülüyor. Bu, bütün gece boyunca kazandığım ilk samimi gülümseme. "Bunu söylemedin, Forrest."

"Kesinlikle içtim."

"Muhtemelen umurunda bile değildir." Omuz silkiyor, boş bardağına uzanıyor, sonra ikisini bitirdiğini hatırlayınca tekrar masaya koyuyor.

"Sana bir tane daha getireyim," diye ısrar ediyorum, sandalyemi geriye çekiyorum, ama o elini n koluma dolayarak beni yerinde tutuyor. Dokunuşu, smokin ceketinin beni terletmesinden dolayı sıcak olan tenime serinlik veriyor. Bu şeyi çıkarmak için sabırsızlanıyorum.

"Eminim garson birazdan gelir. Benimle kal." Başını dik tutuyor, ama gözlerinin arkasındaki endişeyi, alt dudağındaki hafif titremeyi görüyorum. Greg'in arkadaşlarının düğününde burada olması ek bir stres kaynağı olmakla kalmıyor, son birkaç randevumuzda Celeste'nin sosyal kaygısı olduğunu da öğrendim. Moda tasarımcısı olmayı seviyor, ama markasının yüzü olmaktan nefret ediyor. Eğer kendi istediği gibi yapabilseydi, uzak bir adaya kaçıp saklanırdı. Sadece o, bir eskiz defteri ve tropikal bir esinti.

Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirip iki kez sıkıyorum, elinin narin kemiklerini hissediyorum. "Ben buradayım. Her şey yolunda. Bu arada, harika gidiyorsun. Geline zrlerimi ilet, ama bu gece buradaki en büyüleyici kadın sensin."

"Eski kocamın son fethi hariç. O muhteşem."

Ben taraflıyım. Greg'in randevusunda tek gördüğüm sahte göğüsler, ağartılmış dişler ve küçük bir kuş ailesini barındıracak kadar büyük salar. Daha önce parfümünün kokusunu almıştım — ok fazla. *ekici mi?* Fiziksel olarak... *sanırım?* Emin değilim. Randevusu, Barbie bebeği gibi giyinmiş, fark edilmeyi yalvaran genç bir kadın. Peki ya Celeste? O klas, zarafet ve alçakgönüllülüğün vücut bulmuş hali; tüm yenilikleriyle o kadar meşgul ki, bu kadar çaresizce ilgi beklemek gibi bir lüksü yok.

daha kırkına yaklaşan bir bomba gibi, bu da Greg'i bu gezegendeki en aptal herif yapıyor.

Onun üzerinde hâlâ yarattığı etkiden nefret ediyorum. Ama bana anlattıklarına göre, lise aşıklarıymış. O adamı neredeyse yirmi yıl sevmiş. Boşanmaları daha altı ay önceydi. Şu anda kırılğan olmasına hakkı var.

"Elbisesi güzel sanırım." Görünüşüyle ilgili daha fazla yorum yapmaktan kaçınırken, yüzeysel bir iltifat ediyorum. Genç kadını övmüyorum, ama hakaret de etmiyorum. Hikayesini bilmiyorum. Belki de koşulların kurbanıdır. Kim bilir? Belki de Greg, Celeste'nin beni işe aldığı gibi, randevusunu da aynı şekilde işe almıştır. Bu ironik olmaz mıydı?

Bir garson, çikolata kaplı çileklerle dolu bir tepsiyle yanımdan geçiyor. Celeste onları geri çevirdiğinde içimden sessizce somurtuyorum. Bu kadın kuş gibi yiyor, yani onunla birlikteyken ben de aç kalıyorum.

"Bu, yeni sonbahar koleksiyonumdan çıkacak parçalardan biri."

"Anlamadım?" diyorum, kalın bir fıstık ezmesi ve reçelli sandviç hayal ederken bir an dikkatim dağılıyor.

"Giydiği elbise. Onu ben tasarladım. Greg, hâlâ şirketimin yönetim kurulu başkanı olduğu için numunelere erişebiliyor. Yaraya tuz basmak için ne kadar uğraştı. O dantel o kadar narin ki..." Sesini alçaltıyor. "Onu mahvetmişler. Ona uydurmak için yanlara orijinal tasarıma uymayan kumaş eklemişler..." Celeste, kadının dolgun göğüslerini ima ederek ellerini göğüslerinin önüne getirir. "Korsaj çok küçük olduğu için arkası büzülmüş. Eminim orada nefes alamıyordur. Zavallı şey."

"Elbiseni çaldıktan sonra şimdi ona acıyor musun?"

Celeste sırtıyor, gözlerinde bir parça yaramazlık dans ediyor. "Kesinlikle acıyorum. Greg'le eve gitmek zorunda. Bu yeterince ceza." Celeste işaret parmağını kaldırıp kıvrıyor, yüzünde komplocu bir parıltı belirliyor. "En fazla on bir santim, üstelik de eğri. Ne kadar dar kafalıcı, değil mi?"

Dudaklarımı sıkıca kapatarak kahkahamı bastırıyorum, bu çaba yüzünden göğsümün sıkıştığını hissediyorum. "Çok küçük düşürücü. Aferin." Ve o pislik, erkekliğimi aşağılamaya cüret mi etti? En iyi haliyle yansıtmı.

Gözleri, küçük masamızdaki fildişi rengi keten örtüye düşer. Bu gece başka bir çiftle birlikte oturmamız gerekiyordu, ama gelmediler. İstedğimiz tüm mahremiyete sahibiz.

“Kiminle olduğu ve ne giydiği kimin umurunda? O sen değilsin, yani o zaten kaybetti. Neden ona bakıyorsun?”

“Onu fark etmemek zor,” diye karşılık verir Celeste, küpesini düzeltirken.

"Numarasını mı istiyorsun? Senin yardımcın olmaktan mutluluk duyarım. Bu, ayrılık hikayene eğlenceli bir dönüş olabilir. Ya Greg'in metresi onu senin için terk ederse?"

Gözlerini kısar, köşeleri bastırılmış bir eğlenceyle kırışır. “İlk randevumuzda çok uysaldın. Ne oldu?”

Göğsümün derinliklerinden gelen bir sesle homurdanarak güldüm. “Üzgünüm. Senin yanında kendimi çok rahat hissediyorum.”

Normalde asla aynı müşteriyle tekrar çalışmam. Bu tehlikeli bir oyun. Müstehcen bir geceden sonra bağları koparmak kolaydır. Birlikte çok fazla zaman geçirmeye başladığınızda, sınırlar bulanıklaşır. Bir kadının fantezisi olmak için para alıyorum ve bu rolü oynamakta mükemmel hale geldim. Ama bu bir oyun. Gerçek değil. Ve sonsuza kadar sürmeyecek.

Ama Celeste bir istisna çünkü seks yapmıyoruz. Bunu ilk buluşmamızdan itibaren açıkça belirtmişti. Bana sadece eşlik etmem için para ödüyor.

Sanki bir kediye yarım yürekle azarlıyormuş gibi burnuma hafifçe vuruyor, akrilik tırnağının ucu cildime zar zor değiyor. “Her neyse, seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama Greg’in randevusu hakkında lezbiyen düşüncelerim yok. Beni rahatsız eden şey ikiyüzlülük.”

"Ne demek istiyorsun?"

Derin bir nefes verip boş bardağını iterek masanın üzerinde ellerini birleştirmek için yer açtı. “Sonbahar koleksiyonuna başlamadan önce, yönetim kuruluna, Greg dahil, farklı bir vücut prototipini temel alarak tasarım yapmaya başlamak istediğimi söyledim. Kıvrımlı kadın vücudunu onurlandırmak için tasarlanmış elbiseler piyasaya sürmek istedim. Kadınlar göğüslerinden ve kalçalarından gurur duymalı. Sanki çocuk doğurmuş olmaktan utanıyormuş gibi bütün gece nefeslerini tutup karınlarını içe çekmek zorunda kalmamalılar. Yüksek moda

. Bu gece o elbiseyi giyebilmesi için çalışmalarımı ucuz polyesterle Frankenstein'a çevirmeleri gerekmemeliydi.”

Kaşlarının arasında beliren ıstıraba bakılırsa, Celeste istediğini elde edememişti. “Fikrini reddettiler mi?”

“Kesinlikle. Podyum modası istiyorlar. Tüm numuneler 00 ila 2 beden arasında. 6 bedeni büyük beden olarak adlandırmak istiyorlar. *Bu iğrenç.* Ve şimdi burada oturmuş, Greg’in *böyle* bir kadınla nasıl yatabildiğini ama onun için savunuculuk yapmadığını merak ediyorum.”

“Eski sevgilim Hannah, Versace’ye sığabilmek için neredeyse kendine yeme bozukluğu yaratacaktı. İnanılmaz pahalı bir elbise istiyordu, ama onun bedeninde hiç stokta yoktu. Vücudunu küçültmesi gerektiğine karar verdi.”

“Muhtemelen onun bedeninde hiç üretmediler bile,” diye onayladı Celeste, yüzünde utançla omuzları hafifçe çökerek. “Eski bir ticaret hilesinin kurbanı oldu. Web sitesine büyük bedenleri ekliyorlar, ama her zaman stokta yok olarak işaretleniyor. Aciliyet hissi yaratmak için her şeyi sınırlı sayıda üretiyoruz. Yeterince çaresiz hale geliyorlar ve tersi yerine elbiseye uymak için vücutlarını değiştiriyorlar.”

“Cidden mi?” Kaşlarımı kaldırıyorum, yaylı dörtlüsü tempolu bir vals çalmaya başlıyor ve aramızdaki kısa sessizliği dolduruyor. “Böyle bir şey mi var?”

Celeste gözlerini kucağına indirdi, parmakları düşüncesizce peçeteyi büküyordu. “Öyle bir şey.”

“Bu *senin* şirketin, Celeste. Bir değişiklik yapmak istiyorsan, yap.”

Naifliğime gülüyor, sesinde bir parça pes ediş var. “Ben tasarımcıyım, karar verici değilim. Greg’in ilk yatırımları olmasaydı sahip olduğum şeyi inşa edemezdim. Yani, ben işi yapıyorum, kararları ise o ve zengin danışmanlar kurulu veriyor.”

“Erkekler adına özür dilerim... eğer bu bir yardımı olacaksa.”

Parmak uçlarıyla saçlarımı okşarken dudakları gevşiyor. “Biz arkadaşız, değil mi? Tuhaf arkadaşlar, ama yine de...”

“Kesinlikle arkadaşız,” diye onu temin ettim. “Bana para versen de versen de bu gece sana katılırdım.” Elimi onun elinin üzerine koyup

avucunu çevirip başparmağımla küçük daireler çiziyorum. Bu hareket onu her zaman sakinleştirir.

“O zaman arkadaş arkadaş, erkekler neden aldatır?” diye sordu Celeste, beni hazırlıksız yakalayarak. O soruyu hiç beklemiyordum. Genelde temkinli olan ela gözleri, şimdi rahatsız edici bir doğrudanlıkla gözlerime bakıyordu.

Boğazımı temizliyorum, ani kuruluk bana bir içki daha içmeyi arzulatıyor, aydınlatıcı bir cevap için zaman kazanıyorum, ama aklıma yararlı bir şey gelmiyor. “Bilmiyorum. Hiç bilemedim,” diye itiraf ediyorum. “Greg her şeyi çok karmaşık hale getirdi. Evlilik sözleşmesi yoktu. Benimle olmak istemiyorsa, neden benden ayrılmadı ki? O zaman, istediği kadar aptal, göğüslü, para peşinde koşan kadınlarla suçluluk duymadan yatabilirdi. Neden aldatıp beni rezil etmek zorunda kaldı

? Onu geri istemiyorum, Forrest, sadece...”

Sesinde hissedilen acı, gözlerindeki o acı verici kırılganlıkla tezat oluşturuyor. Loş ortam ışığı altında gözleri parlıyor, ama henüz akmayan gözyaşlarını zorla tutuyor.

“Gururun incindi mi?” diye soruyorum nazikçe, sesim etrafımızdaki kadehlerin tınlaması ve fısıltılı konuşmaların arasında zar zor duyuluyor.

Ciddiyetle başını sallıyor, koyu renkli bir saç teli yüzüne düşüyor. “Kırk yaşına girmek üzereyim. Bunların hepsini geride bıraktığımı sanıyordum. Greg, birlikte olduğum tek erkek. Şimdi yeniden randevulara mı çıkmam gerekiyor? Yapamam. Bunu kafamda bile canlandıramıyorum.”

“Şu anda bir randevudasın,” diye karşılık veriyorum, masamızın üzerine çöken ağırlığı hafifletmek umuduyla hafif bir gülümsemeyle aramızda bir işaret yapıyorum.

“Aynı şey değil.” Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor, neredeyse bir gülümseme ama tam da değil. “İkimiz de bu gecenin bundan öteye gitmeyeceğini biliyoruz.”

“İstersen olabilir.”

Bu sözlerim onun tüm dikkatini çeker. Kaşları yukarı doğru kalkar. “Ne demek istiyorsun?”

Omuzlarımı silkiyorum ve ona samimi bir gülümseme gösteriyorum. Aklımın sesine karşı gelerek kalp atışlarım hızlanıyor. “Güvendiğin biriyle buzları kırman gerekiyorsa, ben buradayım. Bana zamanım için para ödersin. O zamanla ne yapacağın sana kalmış.”

Bana doğru eğildi. “Senden on yıldan fazla büyüğüm. Yaşlı bir kadınla seks yapmak gerçekten istediğin şey mi?” Ses tonunu alçaltıyordu ama göz bebeklerinde ateşli bir cesaret parıltıyordu.

“Bir daha kendine yaşlı kadın deme, Celeste. Hayatın bitmiş gibi konuşmayı bırak. Kontrolünün olduğu yeni bir şirket kur. *Çık*. Yeniden aşık ol. Senin için her şey bitmedi.” Elinin tersini dudaklarıma götürdüm. “Henüz bitmedi.”

Bir an için, bakışlarımin altında eriyor. Teklifimden anında pişman oluyorum. Eğer Celeste işlerin daha ileri gitmesini isterse, bu aramızdaki dengeyi değiştirecek. Ona pek çok konuda içimi döktüm. Kızımdan bahsettiğim tek müşterim o.

“Ne dersin? Buradan çıkmak ister misin?” Gelin ve damat resepsiyondan çoktan ayrılmış. Konuklar yavaş yavaş dağılıyor, muhtemelen böylesine görkemli bir ortamı terk etmek istemiyorlar. Bu, şüphesiz şimdiye kadar katıldığım en lüks düğün. Küçük güller şeklinde oyulmuş tereyağı, her masada minyatür bir buz heykeli... Bu düğünün temasının “*Bir sürü paramız var*” olduğundan eminim.

“Evet.” Kaşları hafifçe kalkıyor. “Ama seninle değil.”

Sanki yaralanmış gibi göğsümü tutuyorum. “Ah.”

Rahat ve tatlı bir şekilde kıkırdıyor, şakacılığı rahatsızlığı ortadan kaldırıyor. “Kulağa tuhaf gelse de, şu anda bir erkekle yaşadığım en rahat ilişki seninki. Tek gecelik iyi bir seksin bunu tehlikeye atmasını istemiyorum... Ya da en azından iyi olacağını varsayıyorum.”

Flörtöz bir şekilde göz kırptım. “Harika olur.” Ama aynı zamanda rahat bir nefes aldım, gerginlik kaybolurken omuzlarım düştü, aynı frekansta olduğumuzu anladım. “Bir yavaş dans daha yapalım mı, sonra şoförünü arayıp seni eve götürüyüm?”

“Kulağa harika geliyor.”

Sandalyeyi geriye itiyorum, ayakları yumuşak halının üzerinde hafifçe sürtünüyor, Celeste’ye mümkün olan en centilmen şekilde yardım etmeye niyetliyim... ama tam o anda arkamdaki biriyle çarpışıyorum. Yumuşak bir elbisenin kumaşı koluma sürtünüyor. “Özür dilerim. Affedersiniz—”

Zavallı kurbanımla konuşmak için başımı çevirdiğimde, kime çarptığımı görünce dilim tutuldu. Siyah tülle kaplı pembe bir balo elbisesi giyiyordu. Saçları düzgün bir şekilde bükülmüş,

ve ensesinde duruyor. Gözleri kırmızı ve şişmiş, yanaklarından gözyaşları akıyor.

Kurabiye kızı. Kahvehaneden.

"İyi misin? Canını yaktım mı?" Koltuğumdan kayarak kalkıyorum, ani endişem bir yabancıнын nezaketinin çok ötesinde.

"Oh, mesele o değil." Yüzüne dokunuyor, gözyaşlarını o kadar sert bir şekilde siliyor ki, adeta yüzüne tokat atıyor, sesi şaşırtıcı derecede keskin. "Ama sen elbisemin üstündesin."

Elbiselerinin eteğinin üzerine kaydırđığım sandalye ayağına bakıyorum. Gereksiz bir Hulk benzeri coşkuyla, sandalyeyi eteğinden çekip onu kurtarıyorum. Kesinlikle benim neden olduğum tülün hasarını fark ediyorum. Onu değerlendirmek ve neyi düzeltebileceğime bakmak için çömelıyorum, ama kurabiye kızı da aynı anda eğiliyor ve bir şekilde alnım tam göğüslerinin arasına denk geliyor.

O bir sıçrayışla uzaklaşır ama elbisesinin fazla kumaşına takılır. İçgüdüsel olarak, arkasındaki masaya düşmesini engellemek için elimi uzatırım. Ancak tutabildiğim tek şey elbisesinin ön kısmıdır. Bu sefer kumaşın yırtıldığını duyarım.

"Kahretsin!" diye bağırdım. *Ne oluyor lan?* Bu elbise tuvalet kağıdından mı yapılmış?

Ayakları yere sağlam basınca onu bırakıyorum. Göğüslerinin açığa çıkmaması için elbisesinin V yakasını sıkıca tutmak zorunda kalıyor. Farkında olmadan parfümünün kokusunu alıyorum — şeftali ve krema gibi tatlı bir koku. "Kasıtlı değildi. Özür dilerim, sana dokunmak istemedim. Refleks oldu."

Başı eğik, sildiğı gözyaşlarının yerini yenileri almış. "Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum. Düşmemi engellemeye çalışıyordun." Elini bir milisaniye havaya kaldırdıktan sonra tekrar elbisesine sarılıyor. "Sorun yok."

Beni tanıyor mu? Belki ben unutulabilir biriyim... Ama o kesinlikle değil.

"Yenisini alması için parayı ben öderim," diyorum beceriksizce, utançtan boynum yanıyor.

"Merak etme. Sorun değil." Burnunu çekiyor, bana, sonra da Celeste'ye başını sallayarak zorla gülümsüyor. "İyi akşamlar." Sonra,

muhtemelen tuvalete doğru, hasarlı tül eteği arkasında sürükleniyor.

Sonunda onu sandalyesinden kaldırmak için elimi uzattığımda Celeste bana sırtıyor. Ayağa kalkarken elbisesinin sateni ince vücudunu zarifçe sarıyor. "Vay canına, Forrest, bu... pek de pürüzsüz değildi."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum acı bir şekilde, gözlerim hala balo salonunda dolanan kurabiye kızın üzerinde, elleri hala göğsünü sıkıca kavıyor, gece elbiseleri ve smokinler arasında kayboluyor.

"Onu görünce şok olmuş gibiydin. Tanıdığın biri mi?"

Kurabiye kızı nihayet gözden kaybolduğunda, başımı tavana doğru eğip, başımın üstündeki düzinelerce kristal avizeyi fark ettim. "Sayılır."

"Çok güzel. Marc Jacobs tasarımı biraz modası geçmiş ama ona çok yakışıyor."

"Ben yırtana kadar," diye sızlanıyorum.

"Düzeltilir. Tül kolayca değiştirilebilir."

Tanrım, Celeste sektörünü iyi biliyor. Tasarımcı markaları söz konusu olduğunda adeta bir taziye gibi. Etiketlere bakmadan odadaki herkesin ne giydiğini söyleyebilir.

"Adı ne?" diye sordu Celeste, merakını gizlemeye bile çalışmadan.

"Bilmiyorum bile. Birkaç gün önce bir kafede rastlaştık. Şaka yapmaya çalıştım ama aptal gibi göründüm. Özür diledim. O da pek iyi gitmedi."

Celeste onaylayarak başını sallıyor. "Az önce tanık olduğum etkileşime dayanarak sana tamamen inanıyorum."

"Ha-ha," derim, yüzümde hiçbir ifade yok. Elimi ona uzatarak sorarım, "Dans etmeye hazır mısın?"

Beni baştan aşağı süzerek, açıkça bir kez gözden geçiriyor. "Biliyor musun? Ayaklarım ağrıyor." Altın rengi el çantasından minik bir dikiş seti çıkarıp parmakları arasında oynatıyor. "Acil durumlar için bunu hep yanımda taşıyorum. Şoförümü arayacağım, sen de gidip hasar kontrolü yapmaya ne dersin?"

Göğsümdeki belirsizlik hissini görmezden gelerek başımı salladım. "Saçmalama. Buraya seninle geldim. Greg'in bizi birlikte ayrılırken görmesi gerekiyor."

“Bu gece Greg için endişelenmekten bıktım. Ayrıca”—elini sallayarak beni kovuyor—“artık senden sıkıldım, kabana çocuğu. Defol buradan.” Celeste, kurabiye kızın kaybolduğu odanın köşesine doğru başını sallıyor, gözleri cesaret verici bir şekilde parlıyor.

“Emin misin? Düşündüğün gibi değil... Onu küçük düşürdüm ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum.”

Celeste dudaklarını sıkıca kapatarak gülümsedi, eğlendiğini belli ediyordu. “Sormadığım sorulara cevap veriyorsun, Forrest.” Gözleri bilmiş bir şekilde parladı ve tekrar sağa doğru başını salladı. “Git.”

Kendimi sorgulamaya fırsat bulamadan, yanağına bir öpücük konduruyorum ve sonra, açıkçası...

O beni sürekli oyumdan düşürüyor.

8. bölüm

Sora

For the right price.

Berbat doğum günlerine alışkınım, ama bu seferki hepsini geride bırakıyor — üstüne üstlük yüzüme de vuruyor.

Etrafta kimse olmadığından emin olduktan sonra, büyük banyo aynasında kendime dikkatle bakıyorum — bulaşmış göz kalemi alt kirpiklerimin altında gölgeli kanatlar oluşturmuş, yırtık elbise istediğimden çok daha fazla dekolteyi ortaya çıkarmış ve şu anda bu çok önemli olmasa da, sürdüğüm ruj renginin bu kıyafetle korkunç bir şekilde uyumsuz olduğunu fark ediyorum. Siyah tülün altındaki soluk pembe elbiseyle magenta dudaklar mı? Beni bu halde evden çıkmaya kim izin verdi?

Ben. Sorun benim. Her zaman kendi moda felaketlerimin mimarı benim.

Daphne, bu düğünde çalışırken ne kadar boş vakti olacağını ciddi şekilde hafife almıştı. Son üç saat içinde, onu belki dört kez yanımdan geçerken gördüm. Her seferinde elinde bir tepsi ile barın önünden koşar adım geçiyordu, bana özür diler gibi dudaklarını oynatıyordu, gözleri Manhattan'ın seçkinlerine hizmet etmenin stresiyle kocaman açılmıştı.

Bu düğünde gerçek bir konuk olmadığım için, sadece doğum günümde bedava lüks bir yemek arayan en iyi arkadaşıma yapışan bir sülük olduğum için, benim için bir koltuk ayrılmamıştı. Tavuğumu ayakta yemek zorunda kaldım, ağırlığımı ağrıyan bir ayağımdan

. Yemeğimi aldığımda, barda bir yer açılmasını bekledim. Tabağımı düz yüzeye attım ve bıçağımı bir katana gibi kullanarak, güzel otlı tavuğumu hızla ısırık büyüklüğünde parçalara ayırdım. Sonra, aceleyle daha fazla sarhoş olmak isteyen sarhoş düğün konuklarına yer açmak için, bar tezgahındaki küçük köşemi terk ettim ve duvar kağıdının arkasına karıştım. Bir elimde çatal, diğer elimde tabağımla, o akşam insanları izlemeye razı oldum.

Parmak arası terliklerimi giymiş olsaydım, şu anda ayaklarım muhtemelen bu kadar ağrııyor olurdu; her ağrı atışı, burada ne kadar yersiz olduğumu hatırlatıyordu. Hiç gelmeseydim, bu kadar sıkılmamış ve rahatsız hissetmemiş olurum; o zaman gizli Instagram hesabıma girip RoxyReadz'ın kitabımla ilgili videosunu izlemeye karar vermezdim — bu karar, kendini sabote etme ölçeğinde "kendi kâküllümü kesmek" ile "eski sevgilime mesaj atmak" arasında bir yerde yer alıyor.

Her zaman bazı eleştirilerin yararlı olabileceğine inanırım. Ama Roxy'nin incelemesinde yapıcı olan hiçbir şey yoktu. Bu, şimdiye kadar maruz kaldığım en belirsiz eleştiri oldu; her bir kayıtsız reddetme, bir ok gibi yazar kalbime saplandı. Karakterlerle bağ kuramamış, ateşli sahneleri tuhaf bulmuş ve hatta kahramanımın kahramanıma taktığı takma adı bile sevmemişti. Ve bu, çok pahalı bir tanıtım paketi gönderdikten sonra kitabımı okumasını *istediğim* bir içerik yaratıcısı. Yani, esasen, bu okuyucuya yalvardım, ayağını kıcıma o kadar derine sokması için ki boğazımda tadını alabileceğim kadar. Bunu ilk kez yapmıyordum bile. Daha önce dersimi almamış mıydım?

Ama Roxy'nin kendi görüşüne hakkı var. Bunu kişisel almamaya çalışıyorum, her ne kadar çok ama çok kişisel hissettirse de, sanki sadece yazımı değil, yaratıcı ruhumun özünü eleştiriyormuş gibi. Bana zaman ayırdığı için bile minnettar olmaya çalışıyorum. Bu fiyaskonun bir yerlerinde, henüz farkında olmadığım bir umut ışığı olmalı. Onun yorumunu izledikten sonra, kendime biraz moral verdim ve bunu kafamdan atmaya zorladım, zihnimde omuzlarımdaki olumsuzluğu silkeledim.

Eğer orada durmuş olsaydım, histerik gözyaşlarına boğulmamış olabilirdim. Ama asıl mesele şu ki, merak denen kedi

adlı kedi, keskin pençeleri ve yazarların kanına susamış gerçek bir canavardır. Roxy'nin kitabımın berbat olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama merak etmeye başladım...

Başka kimler aynı fikirdeydi?

Deliliğe doğru iniş hızlı ve acımasızdı, sanki tereyağı sürülmüş bir su kaydırağından kaymak gibiydi. Bir yazar olarak, kötü eleştirileri okumak, metamfetamin bağımlılığı kadar bağımlılık yapıcı ve yıkıcı olduğuna ikna oldum.

Birer birer, alay ve aşağılama dolu yorumları okudum; sonsuz sayıda beğenmeme ve kasma emojileriyle eşlik eden bu yorumların her biri, özgüvenimi kesip biçen minik bıçaklar gibiydi. Bir kız, takma adımın aptalca olduğunu düşündüğü için bana bir yıldız bile vermedi. Sora Cho takma ad değil, benim gerçek adım; bu yüzden bu endişesini ailemle görüşebilir.

Daha iyi bir yazar... hayır... daha güçlü bir kadın, bu saçmalığa gülerdi. Nefret edenlere hak ettikleri kadar ilgi göstermeyi seçerdi: hiç. Omuzlarını geriye atıp dik durur ve bir sonraki şaheserine doğru ilerlerdi.

Sanırım ben güçlü bir kadın ya da iyi bir yazar değilim, çünkü bu canımı yakıyor. *Hem de çok*. Bu acı, göğsümde gerçek, fiziksel bir his. Alaycı eleştirilerde ya da hikayemi parça parça eleştiren sayfa uzunluğundaki tezlerde eğlenceli hiçbir şey bulamıyorum. Şikayet edecek o kadar çok şeyleri vardı ki, kendi romanlarını yazabilirlerdi. Çalışma başlığı: *Sora'nın Kariyeri Burada Sona Eriyor*, alt başlık: *Bir Romantik Yazarın Hayalleri The Plaza'nın Tuvaletinde Nasıl Öldü*.

Zihnimde acımasız yorumlar dolaşırken, el çantama uzanıp içindekileri tek tek çıkarıyorum: en iyi günlerini geride bırakmış bir kapağı olan seyahat boyu bir göz kalemi; yanlıştır renkteki, banyonun sert ışığı altında daha da çirkin duran ruj; nemden birbirine yapışmaya başlayan yağlı cildim için yağ emici kağıtlar; ve topaklanmaya başlayan krem allık. *Bunlarla idare etmek zorundayım*.

Elbisem, o seksi babacık sayesinde, devasa eliyle bir çekişte zariflikten sürtüklüğe dönüştü. *Adi herif*. Gerçi, lotus çiçeği şeklindeki buz heykelinin üzerine ters düşmemi engellemek için beceriksizce müdahale etmesine kızdığımı sanmıyorum. Bu oldukça centilmence bir hareketti, çünkü o şeyin yapraklarıyla beni delip geçme ihtimali yüzde ondu; bu da bu felaket doğum gününü

garip bir kaza manşetine dönüştürebilirdi: "Yerel Yazar, Davet Edilmediği Bir Yabancınnın Düğününde Soğuk Bir Sonla Karşılaştı."

Hayır, canımı sıkan şey, onun bu düğünde, düğün konuklarından kulak misafiri olduğum dedikodulara göre, Bruce Wayne'i meteliksiz bir dilenci gibi gösterecek kadar parası olan bir moda tasarımcısı olan bir kadınla birlikte olması. Bütün gece gözleri kadının gözlerine kilitlenmişti. *Gözlerine*. Vücuduna değil. Bu, şehvet içinde değil, aşık bir adam. Ve onu suçlayamam. Kadın biraz daha yaşlı, çarpıcı ve her yönüyle asil.

Daha da sinir bozucu olan şey ise, düğünde seksi babayı ilk gördüğümde göğsümde hissettiğim heyecan ve onun yalnız olmadığını fark ettiğimde midemde hissettiğim karnımdaki o garip his, tek bir anlama gelebilir...

"*Tamam*. Onu biraz sevimli bulmuştum," diye aynaya bakarak kendi kendime mırıldanıyorum, "sevimli" derken aslında cehennem derecesinde, iç çamaşırlarını düşürecek kadar seksi, herhangi bir romantik romanda başrolü oynayabilecek ve okuyucuları ateşli bir yoğunlukla sayfaları yakan türden bir erkeği kastettiğimi çok iyi biliyorum.

İşleri daha da kötüleştiren şey, kızına karşı çok iyi olmasıydı. Bir nanosaniye kadar hayal kurmuş olabilirim, önümüzdeki hafta birkaç kez daha Papa Beans'e uğrayıp tesadüfen karşılaşmak için planlar yapmış olabilirim. Ama artık bitti.

Tamamen yanılmışım, ama savunmam gerekirse, parmağında yüzük yoktu. Hayatındaki kadından, karısı değil, kızının annesi olarak bahsetmişti. Bana gülümseme şekli flörtöz görünüyordu, ağzının köşesi, içini sıcak bir arabada bırakılmış çikolata gibi eriten o belirgin şekilde kalkıyordu. Düşündüm ki...

Eh, ne düşündüğümün bir önemi yok. Benim için evli bir erkekten daha itici bir şey yok. Evlilik yıkıcısının zıttı ne bilmiyorum, ama benim yolum bu. Bana paranoyak deyin, ama evli bir erkeğe yardım istemeden önce, marketten bir süpürge sopası alıp yüksek raftaki bir şeye uzanırım. Günümüzde kadınlar arasında çok fazla suç işleniyor. Troller'in internette beni yerden yere vurmasını engelleyemem; bu benim kontrolüm dışında. Ama bir ilişkiye saygı duyan bir kadın olmaya devam edebilirim.

Çok üzgünüm, "seksi baba". Az önce "birinin babası"na indirildin.

Çantamdan bir ses geliyor, bu ses içimdeki acıma partisini kesiyor. Dikkatimi dağıtacak bir şeye sevinerek telefonuma uzanıyorum, bu sırada küçük nane şekeri kutum ve Daphne'nin hediye ettiği jelibonlar çantamdan düşüp yere saçılıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, onları toplamak için çömelirken, telefonumdan gelen zil seslerini bir an için görmezden geliyorum; uyarılar sabırsız, dijital bir senfoni gibi çalıyor.

Nane şekerleri mahvoldu. Teneke kutu açılmış, küçük beyaz diskler tuvalet kabinlerinin altına yuvarlanmış. Burası temiz, ama o *kadar* da değil. Nefesimi tazelemek için bile olsa, tuvalet fayanslarından Altoids yemeyeceğim. Jelibonlarım kapalı paketlerinde güvende. İnsanlara, hipoglisemiye yakın olduğumu ve bu yüzden her zaman yanımda şeker bulundurduğumu söylüyorum. Gerçek şu ki, şekere ciddi şekilde bağımlı olabilirim. Ama bir sorunu kabul ettiğinizde, onu "düzeltme" baskısı başlıyor ve ben diyet yapmaya karar vermektense çıplak vücuduma mısır taneleri yapıştırıp tavuk kümesine dalmayı tercih ederim.

DAPHNE:

Bebekler, çok üzgünüm.

Temize başlamak üzereyiz.

En az iki saat daha beni bırakmayacaklar.

Doğum gününü mahvettim.

En iyi arkadaşın olarak kovuldum.

BEN:

Acıma partisini kendine sakla *öpücük emoji*. Tavuk, hayatımda yediğim en lezzetli tavuktu. İşini kaybetmemek için tek yapman gereken beni beslemek.

DAPHNE:

Yarın uğrayıp seni kahvaltıya götüreceğim.

En sevdiğimiz brunch mekanına gideriz.

Ve bir sonraki bestseller'ını planlayana kadar oradan ayrılmayacağız.

Prologdan epiloga.

İyi dinlen.

Sabahleyin beyninin tam kapasite çalışmasına ihtiyacımız olacak.

Daphne'nin mesajlaşma şekli beni eskiden deli ederdi. Her düşünce dizisi yeni bir mesajdı, sanki parmakları zihninin tam bir cümleyi bitirmesine izin vermeyecek kadar sabırsızdı. Şimdi ise bu, onun en sevdiğim özelliklerinden biri. Hızlı *ping, ping, ping, ping* sesleri onun parmak izi kadar kendine özgü zil sesidir.

BEN:

Harika. Sabırsızlanıyorum!

Siktir. Cevabım o kadar sahte ki içim burkuluyor, kelimeler bayat bir krepın üzerine dökülen şurup gibi yapay bir coşkuyla damlıyor. Daphne'ye ne yaptığımı söyleyip söylememeyi tartışıyorum. Sorun şu ki, internette benim ve işim hakkında yazılmış her nefret dolu, acımasız şeyi okuyarak kendimi neden cezalandırmayı seçtiğimi bilmek isteyecek. Gerçek şu ki, bir cevabım yok. Nedense, moralim bozuk olduğunda, daha da dibe vurmak istiyorum. Belki de bir bakıma, tüm bu hakaretlere dayanabilirsem, başarabileceğimi düşünüyorum. Her şeye dayanabilirim.

Ama dayanamadım.

Manhattan'ın en sofistike düğününün ortasında, hıçkırıklarla ağlayarak eriyip gittim. Hiç bu kadar kendimi bir ezik hissetmemiştim, özellikle de burada, başarılarını, kahkahalarını ve şampanya kadehlerinin tınlamalarını, benim başaramadıklarımı sürekli hatırlatan tüm bu zengin insanlarla çevriliyken. Ve belki de asla başaramayacağım.

Ya eğer...

Ya nefret edenlerin kazanmasına izin versem? Kare çiviye yuvarlak deliğe sokmaya çalışmaktan çok yoruldu. Ya annemin önerdiği o giriş seviyesindeki banka işini kabul etsem?

Hayat daha basit olurdu.

Her şeyden çok, bu umutsuzluktan bir süreliğine kurtulmak istiyorum.

Mahvolmuş elbisemle banyo zeminine çöküyorum, bir hapşırıkla meme uçlarımin ortaya çıkacağından umursamıyorum. Gummy bear paketimin üstünü yırtıp açıyorum, bugünün iyi yanlarına odaklanmaya çalışıyorum. Hayatımdaki her nimet için bir jelibon yiyorum. *Kırmızı bir ayı*. Her zaman yanımda olan harika bir en iyi arkadaşım var. *Yeşil bir ayı*. Ailem beni seviyor. *Turuncu ve mavi birer ayı*. Sağlığım ve başımı sokacak bir evim var. Şu anda aklıma gelmeyen, şükretmem gereken daha çok şey olduğuna inanarak, renkli jelibonlardan bir avuç daha yiyorum.

Dilimle damağımı okşadığımda, kaygan ve hafif acı bir tuhaf tabaka hissediyorum. Bu ayıcıkların tuhaf bir tadı var. Daphne, homeopatik-organik-otla beslenen evreye dizlerine kadar batmış durumda. Bahse girerim bu ayıcıklar ölü deniz yosunlarından ya da ay dansı yapan şamanlar tarafından hasat edilen bir şeyden yapılmıştır. Doğum günü sepetimden tatlı-ekşi İskandinav sakızlı kafataslarını almalıydım, ama sakızlı ayıcık paketi küçüktü ve sanki bu gece benimle gelmek için yaratılmış gibi, el çantama mükemmel bir şekilde sığıdı.

Tık, tık.

Banyo kapısında sert bir gümbürtü duyulur, ses fayanslarla kaplı mekanda yankılanır. Sanki kapının diğer tarafındaki kişi şaşkınlığımı görebiliyormuş gibi, gözlerimi kabinler arasında tek tek gezdiririm. "Uh, açık." *Kim bir umumi tuvaletin kapısını çalar ki?*

"Kurabiye kızı? Orada mısın?" diye bağılıyor kalın ahşap kapının arkasından, sesi derin ve tanınmaz.

Ha? Ayağa kalkıyorum, sonra siyah kedi topuklu ayakkabılarımla tıklar tıklar kapıya doğru yürüyorum, her adımda ayak kemerlerimden taze bir acı dalgası geçiyor. Kapıyı açıp onun aptal, yakışıklı yüzünü görüyorum. Tıraşlı, erkeksi, keskin çenesini sergiliyor,

ekmeği kesip kalpleri kırabilecek kadar keskin. “*Kurabiye kız? Striptizci mi arıyorsun?*” diye karşılık veriyorum, sesim alaycı bir tonda.

Beni görünce gülümsüyor, yüzünde yavaşça yayılan bir sırıtış. Sonra gözleri bir anlığına göğsüme kayıyor, yırtık kumaş hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor. Hemen toparlanıyor, bakışlarımı yakalıyor ve bana o milyon dolarlık gülümsemeyi gösteriyor. Aslında, kiminle çıktığını düşünürsek, belki de milyar dolarlık bir sırıttır. “Seni arıyorum. Üzgünüm, adını bilmiyorum,” diye itiraf ediyor, sesi artık daha yumuşak.

“Ben de seninkini bilmiyorum... Peki neden beni arıyorsun?” Kollarımı uzatıyorum, elbisenin başına getirdiği felaketi değerlendirmesine izin veriyorum. “İş bitirmek için mi geri döndün?”

“Hayır, tabii ki değil. Ben Forrest.” Elinde, içinde bir iğne ve rengarenk iplikler bulunan küçük, şeffaf bir kutu tutuyor. “Belki yardımcı olabilirim diye düşündüm.”

Ona yavaşça ve dikkatlice göz kırpıyorum. “Sırf kadınım diye dikiş dikmeyi bildiğimi mi sanıyorsun?”

Gözleri şaşkınlıkla yuvarlaklaşır, sanki tırmığa basmış bir çizgi film karakteri gibi büyür. “Öyle demek istemedim...”

“Çünkü yanınızda süper yapıştırıcı ya da koli bandı yoksa, bana yardım edebileceğinizi sanmıyorum. Ayrıca, burası kadınlar tuvaleti, yani...” Kapıyı yüzüne kapattığımı söyleyemem, sadece kolu bıraktım. Yerçekimi benim kontrolüm dışında, arkadaşlar. Fizik kanunları benim sorumluluğumda değil.

Ama zaten bir faydası yok. Kedi gibi “refleksleri” yine devreye giriyor ve kolunu uzatıp, düzleştirilmiş avucuyla kapıyı yakalıyor. Sanki muhteşem bir smokin giymiş kartal gibi, geniş kanat açıklığıyla kapıyı ardına kadar açık tutabiliyor. “Burada başka kimse var mı?” diye soruyor Forrest, bakışları arkamdaki alanı tarıyor.

“Tabii ki,” diyorum, her heceyi şekerleme gibi uzatarak. “Bütün ekip buradayız. Büyük final flash mob’u için hazırlanıyoruz. Yani, sakıncası yoksa, biraz mahremiyete ihtiyacımız var.”

“Tamam, yani yalnızsın,” der, omzunu silkeler, smokininin kumaşı vücudunda yumuşak bir hareketle kayar.

“Evet.”

Gülümsemesi genişler, gözlerinin köşelerinde kırışıklıklar oluşur. “Küstah olduğunu biliyordum, ama bu kadar vahşi olduğunu fark etmemiştim.”

Yüzüme yapışmış alaycı bir gülümsemeye reverans yapıyorum. Sonra fark ediyorum ki, yırtık elbisem yüzünden bu hareket hem gülünç hem de biraz müstehcen. “Ben Sora. Şaka bir yana, seninle resmi olarak tanışmak güzel, Forrest.” Kaşlarımı o kadar yukarı kaldırıyorum ki, saç çizgimin içine kayboluyorlar, belki de bir daha geri dönmeyecekler. “Kız arkadaşın nerede?” diye soruyorum suçlayıcı bir tonla.

“Kız arkadaşım yok,” diye cevaplar, alnında hafif bir kırışıklık dışında ifadesi nötr kalır.

En küstah ergenleri bile etkileyecek bir incelikle gözlerimi devirdim. “Domuz gibi davranma.”

“Anlamadım?” Çenesi gevşiyor ve gözleri, pencerelerin kepenkleri kapanır gibi kısılıyor. Hâlâ şakalaşüyor muyuz, yoksa onu gerçekten kırdım mı, anlayamıyorum. *Neyse ne*. Kahvehanedeki o küçük şakasından sonra bunu hak etmişti. Üstelik bugün benim doğum günüm. Yaramazlık yapma hakkım var... ağlama hakkım... ve hiç pişmanlık duymadan bol bol şeker yeme hakkım.

“Seni kızınla—yani kadınla—gördüm. Görmesem bile, düğünde herkes sizden bahsediyordu. Herkes sizin bir çift olduğunuzu biliyor, yani kurnaz değilsin, sadece ahlaksızsın. Bayanlar tuvaletinde benimle flört etmeni onun hoşuna gideceğini sanmıyorum,” diyorum, çenemi meydan okurcasına öne doğru uzatarak.

O, parmakları arasında küçük dikiş setini oynatarak suçlamalarımı görmezden geliyor. “İster inan ister inanma, iğne ve iplikle çok iyiyimdir. Mütevazı bir ortamda, bir çiftlikte büyüdüm. Levi’s’ımı yamayı öğrenmek zorunda kaldım.”

“Çiftlik mi?” diye itiraz ediyorum, mesafeli kalmaya çalışmama rağmen ilgim uyanmış durumda. Lanet olsun merakıma, her zaman haklı öfkemi alt ediyor. “Ama sen çok... *Manhattan*’lı görünüyorsun.”

“Sen de hemen sonuca varan birine benziyorsun,” diye karşılık veriyor, sırtarak. Arkamı işaret ediyor, hareketi yumuşak ve kontrollü.

“Açıklayacağım, ama önce kapının kapanması lazım.”

Onu şüpheyile süzdüm, sanki lanet bir langırt makinesindeymiş gibi midemin duvarlarında zıplayan kelebekleri görmezden geldim. “Kız arkadaşın kızmayacak mı?”

“O benim kız arkadaşım değil. O benim müşterim.” Sesi fısıltıya düşer, sözleri havalandırma sisteminin uğultusu arasında zar zor duyulur. “Bu gece çalışıyordum.”

Çalışmak mı? Bunu söyleme şekli, sanki pahalı bir kağıda sarılmış küçük, kirli bir sırmış gibi. Aman. Tanrım. Lanet olsun. Olamaz... değil mi? Ama küçük kızını gördüm. İmkanı yok. Belki de randevusunun tıbbi bir sorunu vardır ve o da bakıcısıdır?

“Hemşire misiniz?” diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çatarak. Şaşkın bir şekilde gözlerini kısıyor, alnında derin kırışıklıklar oluşuyor.

“Neden herkes benim tıp alanında çalıştığımı varsayıyor? Öyle bir hava mı yayıyorum?”

Daha önce vardığım sonuca gittikçe yaklaşıyoruz, zihnim bir bayrak yarışının son turu gibi hızla dönüyor. “Peki bu gece çalışıyordun derken ne demek istiyorsun?”

“Beni içeri alana kadar tek kelime daha etme, Sora,” diye cevaplıyor, son derece ciddi bir şekilde. Gözlerini gözlerime kilitliyor ve ben nefesimi tutuyorum; onun cazibesinin yarattığı sis beni yerinde tutuyor ve hareketlerimi yavaşlatıyor, sanki aniden balın içinde yüzüyormuşum gibi.

Geriye bir adım atıyorum, ona kadınlar tuvaletine girebilmesi için yer açıyorum. O ilerliyor, sonra arkasındaki kapıyı yumuşakça kapatıyor, mandalın çıkardığı ses garip bir şekilde tedirgin edici. “Daha fazla açıklama yapmadan önce benden iki söz vermeni istiyorum.”

“Tamam.” Kilidi çevirdiğinde sesli bir şekilde yutkunuyorum, metalin yerine oturma sesi kalbimin hızlanmasına neden oluyor.

Aklımdan geçen çılgın düşünceleri görmezden geliyorum. Dürüst olalım, bu durum benim kitaplarımdan birinden çıkmış gibi ateşli bir sahnenin önsözü. Ama fantezim sayfalardan dışarı fırlasa bile, kahramanlarım kadar cesur olamazdım. Göz makyajımın tam bir kaos içinde olması nedeniyle ıslak bir rakun gibi görüldüğümden bahsetmiyorum bile.

Forrest uzun parmağını kaldırıyor. “Birincisi, sana söyleyeceğim şeyi kimseye anlatamazsın. Sana güvenerek büyük bir risk alıyorum.” Bir parmağını daha kaldırıyor. “İkincisi, beni yargılamamaya çalışmalısın. Koşullar konusunda anlaştık mı?”

Sessizce başımı sallıyorum. Gözlerim o kadar fal taşı gibi açılmış ki, şok ve beklenti içinde biraz kurudular. Şimdi, onun bir

. Bana yönelttiği lazer gibi odaklanmış bakışından bir tetikçi havası alıyorum.

“Güzel.” Yanıma geçip makyaj masasına doğru ilerliyor. Hareketleri çok hassas; eşyalarımı özenle kenara itip dikiş setini masaya koyuyor. İğneyi çıkardıktan ve küçük siyah iplik makarasını aldıktan sonra parmağının ucunu yalıyor. “Ben bir eskortum. Celeste ile bu düğüne katılmak için tutuldum.” İğneye ipliği rahatça geçiriyor, ipliği büküp bir düğüm atıyor.

Rahat bir nefes alıyorum, gerginlik bir anda vücudumdan akıp gidiyor. “Tamam, yani sen sadece para karşılığında eşlik eden birisin. Aslında para için kadınlarla yatmıyorsun.”

“Hayır, yatıyorum.” Aynada şaşkın ifademi fark eder ve göz kırparak kendini beğenmiş bir gülümseme atar. “Uygun bir fiyat karşılığında.”

9. bölüm

Forrest

*Ma'am, you keep touching me,
and I'm going to bill you.*

"Hareket etmeyi kesmezsen, yanlışlıkla göğüslerini birbirine dikeceğim." Parmaklarımın arasındaki yakasının büzülmüş kumaşına odaklanıyorum, kumaşı delmek için doğru noktayı bulmaya çalışıyorum.

Banyodaki sert floresan ışığı beyaz fayanslardan yansıyor ve tereddüt ediyorum. Denimle çalışabilirim; bu malzeme ise tam bir baş belası. Kızın kıpırdanması hiç yardımcı olmuyor çünkü her hareket ettiğinde göğüsleri sallanıyor ve dikkat çekmek için yalvarıyor. Banyo pahalı el sabunu ve birinin parfümünün hafif kokusuyla dolu—muhtemelen daha önce buraya gelen düğün konuklarından birine ait.

"Üzgünüm. Ayaklarım ağrıyor," diyor Sora, bir bacağını uzatıp ayağını sallayarak. "Bu ayakkabılar acımasız." Topuklu ayakkabısının ince kayışları, ayaklarında kızarıklık izler bırakmış.

İğneyi güvenlik için avucumun içine düz bir şekilde yerleştirdikten sonra, ince belinden tutup onu banyo tezgahına oturtuyorum. Serin mermer yüzey, yere indiğinde sağlam bir gümbürtü çıkarıyor. Şaşkınlıkla yüksek sesle nefesini çekiyor. Onu sertçe tuttuğum için beni azarlayacağını sanmıştım, ama kısa topuklu ayakkabılarını tek tek çıkarırken, parmaklarım ayak bileklerinin sıcak tenine dokunurken sessiz kalıyor. "Daha iyi mi?" diye soruyorum, sonra dikkatimi tekrar boyun çizgisine veriyorum.

Resepsiyondan gelen müzik duvarın arkasından gümbür gümbür geliyor — bası fazla olan, aşırı çalınan bir dans parçası. Birkaç sarhoş ses, banyo kapısının önünden geçerken gülüyor. Donup kalıyorum. Kapı hala kilitli, ama Tanrı aşkına, *lütfen kapıyı çalmayın... lütfen bu her neyse, kesintiye uğratmayın*. Başka bir kapı açılıp çarpıldığında, sesler kayboluyor ve rahat bir nefes alıyorum.

Şimdi görevime geri dneyim. Elbisesini çıkarsaydı bu çok daha kolay olurdu, ama bunu önermedim çünkü bu çok saldırgan bir hareket gibi görünürdü. Geriye dönüp bakınca, bu durum daha da kötü. Mükemmel göğüsleri burnumun ucuna bir santim uzaklıkta dururken onun V yakasını dikmek, kasıklarımaya çok agresif düşünceler gönderiyor. Fark etmemesini umarak duruşumu değiştiriyorum.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyorum dalgın bir şekilde, iğneyi yeniden yerleştirmeye çalışırken. Artık makyaj masasına oturduğu ve boyu benimle aynı seviyeye geldiği için işim daha kolay. Kumaşın yırtık kenarlarını hizalamaya çalışırken iplik nasırlı parmaklarıma takılıyor. Geçen hafta sonu oynadığımız aşırı rekabetçi paintball oyununun izleri ellerimde belirginleşiyor.

Sora yine kıpırdanıyor ve iğne kayıyor.

"*Kıpırdama*. Göğüslerini dikmek konusunda ciddiymdim." "Yine başlıyorsun. Onlara gerçekten *göğüslerim mi* diyorsun?" diye diye soruyor.

"Evet. Neden?" Gözlerim, yüzündeki ifadeyi okumak için yukarı kayıyor, sonra tekrar elimdeki işe dönüyor. İğneyi saten kumaşa sabitliyorum. Bunu mahvedeceğim, ama asıl amacım, kimsenin gözüne çarpmadan buradan çıkabilmesini sağlamak. Elbisesini kurtarmak için bunu profesyonel bir terziye götürmesi gerekecek.

"Bu çok anatomik. Senin gibi birinden duyunca biraz komik geliyor."

"*Senin gibi bir erkekten* mi? İkinci dönem dersimizin konusu neydi, Sora? Çünkü yargılayıcı konuşmaya başladın." İğneyi gereğinden fazla gle kumaşa batırıyorum, çenem geriliyor.

O gergin bir şekilde kıkırdıyor, sesi fayanslı banyoda hafifçe yankılanıyor. "Eskort demek istemedim. Çekici bir erkek demek istedim... muhtemelen çok seks yapan bir erkek."

İğneyi batırırken, keskin bir kahkaha atıyorum. “Düşündüğün kadar çok değil. Zaten, bol bol seks yapan bir adam, göğüs bölgenizden bahsederken ne demeli?” İğnenin ucu, sateni delerken ışığı yansıtıyor.

"Göğüsler, sanırım," diye cevapladı o, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi.

Yemin ederim ki yüzde doksanım beyefendiyim, ama içimdeki yüzde on ara sıra sınırları zorlamayı seviyor. Sora’dan etkilenmediğimi söylersem, apaçık yalan söylemiş olurum. Yine de onun nasıl bir kız olduğu konusunda hâlâ hiçbir fikrim yok. Bana papaz kızı havası veriyor. Ama öte yandan, memeler konusunda aşırı meraklı, bu yüzden bunu *kendi yöntemimle* çözmeye karar veriyorum.

"Bir kadın tamamen çıplak, yüzü yastığa gömülü, kıcı havada dururken, müstehcen konuşmalarında 'göğüsler' kelimesini kullanırım. 'Göğüsler' kelimesi ise, mahvettiğim elbiseyi dikmek gibi bir arkadaşına iyilik yapmaya çalıştığım zamanlar içindir... Tekrar özür dilerim." Sesimi alçak tutuyorum, gözümün ucuyla tepkisini izliyorum. Parfümü —tatlı ve çiçeksi bir koku— aramızda hoş bir şekilde yayılıyor.

“Seni çoktan affettim,” diye cevaplıyor, sesi hafifçe titriyor. “Özür dilemeyi bırakabilirsin.”

Kumaşı birkaç kez daha iğneliyorum, iki inçlik yırtığın etrafına ince ipliği sabitliyorum. İğne parmağımı deliyor ve küfür etmeyi yutuyorum, kanı hızla emerek ağızda bakır tadı hissediyorum. Sora’ya iyi olduğumu söyledikten sonra, ona dik oturmasını söylüyorum. Banyo ışıkları köprücük kemiğinin üzerine bir gölge düşürüyor, onarılmış kumaşın üzerinde hâlâ görünen üçgen şeklindeki cildi vurguluyor.

“Tamam o zaman. Derin bir nefes al. Göğüs kafesin genişlediğinde dikişlerin açılmadığından emin olalım.”

Elini karnına düz bir şekilde bastırarak derin bir nefes alır. Kumaş sıkıca birbirine bağlı kalır. Kendi kendine kıkırdar, sesi küçük odayı ısıtır.

"Ne?" diye soruyorum, gülümsemesine karşılık vererek.

"Blöf yaptığını sanmıştım, ama iğneyle gerçekten de beceriklisin."

"Söylemiştim." İğneyi plastik kutusuna geri koyduktan sonra, dikiş setini Sora'nın diğer eşyalarının yanına makyaj masasına atıyorum

eşyalarının yanına atıyorum. Çarpma sesi mermerden yankılanıyor. "Ne olur ne olmaz diye sakla."

Derin kahverengi gözlerinin rengini takdir etmek için bir an durduğumda gözlerimiz buluştu, ama çok uzun süre bakmış olmalıyım ki utangaçça başka yere baktı, yanakları hafifçe kızardı. Tavan ışığı alnındaki hafif ter parıltısını yakaladı. Onu silme dürtüsüne direndim. Çok hızlı ve çok samimi bir hareket olurdu, özellikle de ona itiraf ettiklerimden sonra. *Ama yapmak istiyorum.*

Bunun yerine, pantolonumun cebinden telefonumu çıkarıp havaya kaldırıyorum. "Zelle'in var mı?"

"Evet. Neden?"

"Uygulamayı açabilir misin?"

"Tabii." Kafasını yana eğip şaşkın gibi görünüyor, ama tereddüt etmeden itaat ediyor. Uygulamaya girerken ekranından gelen mavi ışık yüzünü aydınlatıyor. Bankacılık uygulamasını açtıktan sonra telefonunu bana uzatıyor. Bir yabancıyla bu kadar açık davranmasına şaşırarak dudaklarımı aralıyorum. Tüm hesap bakiyelerini görebiliyorum. Hannah'yla dört yıl birlikteydim ve o, saklayacak hiçbir şeyi yokmuş gibi hiç bu kadar rahat bir şekilde telefonunu bana uzatmamıştı. Sora'nın samimiyeti sarsıcı... ama en iyi şekilde.

"Buraya kendimi kaydedeceğim. Celeste, elbiseni bir tasarımcının yaptığını söyledi. Tamir ettirdiğinde, faturayı bana kesmeni istiyorum." Bilgilerimi telefonuna giriyorum, başparmaklarım ekran üzerinde hızla hareket ediyor. Kişi bilgilerim kaydedilince telefon çınlıyor. "İşte oldu. Kişilerinden para talebi başlat yeter. Ne kadar olursa olsun öderim."

Telefonunu ona geri veriyorum ve o ekrana bakıyor. "Forrest Hawkins gerçek adın mı yoksa kod adın mı?"

Dudaklarımdan küçümseyen bir homurtu kaçıyor. "Gerçek. Gizli ajan değil, eskort olduğumu söyledim." İnternette açık bir hizmet ilanı olsaydı adımları gizlerdim. Ama tüm müşterilerimi Rina aracılığıyla gizlice buluyorum. Konuşulmamış bir kural var. Eskortlar ve onları tutan müşteriler işlerini kendilerine saklarlar. Hiçbirimiz kolluk kuvvetlerinin burnunu sokmasını istemeyiz. Rina ve onun bu yan işinden maddi olarak büyük fayda sağlayan eski kocası Sean, ikisi de saygın avukatlardır ve meşru

işlerini savunabilirler. Ancak, Rina'nın kesinlikle görmezden geldiği, benim ve diğerlerinin *kayıt dışı* yaptıkları işleri haklı çıkarmak daha zordur.

“Ama yaptığınız şey yasadışı, değil mi? Biraz daha dikkatli olman gerekmez mi?” Sorusu, aramızda, imalarla dolu bir şekilde havada asılı kalır. Bir adım geri çekilip, Sora'nın ellerini tutmak için ellerimi uzatırım. Parmaklarını benimkilerin etrafına dolayarak, benim desteğimi kullanarak tezgahı atlar. Ellerin hafif baskısı, kollarımda beklenmedik bir heyecan dalgası yaratır. Ayakları yere değdiğinde tıslar. “Oh, iğrenç. Ayakkabılarımın çıkmış olduğunu unutmuşum.”

“Kahretsin. Özür dilerim.” Ayakkabılarını kapıp tek dizimin üzerine çöküyorum, *Cinderella'daki* bir sahne gibi ayaklarını tek tek giydiriyorum. Ben ayak bileklerindeki kayışları bağlarken, o dengede kalmak için elini omzuma koyuyor. İşimi bitirdiğimde, beni bırakmıyor. Ben ayağa kalkarken eli omzumda kalıyor.

Ona çarpık bir gülümseme attım. “Hanımefendi, bana dokunmaya devam ederseniz, size fatura keseceğim.”

Ortamı yumuşatmak için şaka yapıyordum ama yüzündeki büyülenmiş ifade bir anda utançla yer değiştiriyor ve elini benden öyle bir şiddetle çekiyor ki, geriye doğru sendeliyor. “Ben öyle demek istemedim...”

“Şaka yapıyorum. Tanrım, gerçekten çok korkmuşsunuz, değil mi?” Esprili ses tonum, içimdeki endişeyle uyuşmuyor. Umarım kalbimin göğsümde çarptığını duymaz. *Gördünüz mü?* Bir kadınla müşteri-müşteri ilişkisi dışında samimi bir etkileşim kurmayı düşündüğümde, bu durum en büyük korkum oluyor. İyi kızlar mesleğimi öğrendiklerinde benden öğreniyorlar.

“Korkmadım,” diyor Sora, iki adım daha geriye gitmiş olmasına rağmen. Her adımında topuklu ayakkabıları fayans zemine tıklıyor. “Sorularım var.”

Tezgaha yaslanmadan önce işaret parmağımı ve orta parmağımı barış işareti yaparak kaldırıyorum. Kenarı belimin alt kısmına sertçe batıyor. “İki soru hakkın var.”

“Üç,” diye patlar. Bana attığım bakışı görünce utangaçça sırtlıyor. “Özür dilerim. Sanırım tartışmak için programlanmışım.”

“Hukuk mu okuyorsun?” diye soruyorum. Gerçi bundan şüpheliyim. Avukatlara pek ilgi duymam. Sora'nın mahkeme salonunda itirazlar yağdırdığı görüntüsü, karşımda duran kadınla pek uyuşmuyor.

"Hayır. Ama bu geceden itibaren, kariyerimde ciddi bir değişiklik yapmayı çok ciddi olarak düşünüyorum. Herhangi bir önerin var mı?"

Ağzımın köşesinde hafif bir gülümseme belirir. "Bu da sorularından biri mi?" "Duruma bağlı. Üç tane sorabilir miyim?"

Kıkırdıyorum, ses banyo duvarlarından yankılanıyor. "Tabii."

Dudaklarını büküyor. "Boş ver kariyer tavsiyesini. Aklımda üç tane somut soru var."

"Sor." Kollarımı kavuşturuyorum, gömleğim omuzlarımda gerginleşiyor.

"Ne zamandır...?" Alt dudağını üst dişleriyle çeker. "Yani, bu işin içindesin?"

Onun garip nezaketine gülerek kaşlarımı kaldırıyorum. "Eskort diyebilirsin. Alınmam."

Derin bir nefes alıp göğsünü kabarttı, sonra sanki karanlık, derin bir havuzun dibine dalmak için kendini cesaretlendirir gibi, keskin bir nefes vererek havayı dışarı attı. "Tamam o zaman. Resmi ilk soru: Ne zamandır eskortluk yapıyorsun, Forrest?"

"Dört yıldır. Kızım doğduktan birkaç ay sonra başladı." Sora'nın ağzı açık kalır ve ben de onunla birlikte gözlerimi deviririm. "Sana bedavaya bir bonus soru soracağım, böylece kafanda dolaştığını *bildiğim* saçmalıkları açıklığa kavuşturabilirim. Dakota'nın annesini aldatmadım, ne de birlikte olduğumuz süre boyunca hiçbir zaman eskortluk yapmadım. Hannah doğum yapmadan kısa bir süre önce benden ayrıldı."

"Gerçekten mi? Neden?"

Göğsünü, tam da düzeltilmiş dekolte bölgesini işaret ediyorum. "Şimdi, bu soru sana pahalıya mal olacak."

Gözlerini kısıyor. "Hayır. O zaman cevap verme. Aklımda başka sorular var. Bir sonraki sorum biraz utanç verici."

İşimi bu şekilde sorgulanmaktan daha utanç verici mi? Uzun süre kambur durmaktan dolayı hala gergin olan sırtımı hafifçe çatlatarak dikleşiyorum. "Utangaç değilim. Devam et."

"Kısa bir süre içinde birden fazla kadınla yattığını varsayarsak... nasıl... temiz kalıyorsun?"

Önce "göğüsler"le ilgili sorgulama. Şimdi de cinsel sağlığımı mı merak ediyor? Hm, belki de o kadar da vaizin kızı değil

. Onu anlamaya çalışarak yüzünü inceliyorum.

"Açıkçası, prezervatif ve rutin testler. Bir müşteri korunmasız bir ilişki isterse, bu ekstra ücrete tabidir ve bana klinikten temiz test sonuçları sunmaları gerekir." Sesi, sanki cinsel hayatımdan ziyade hava durumunu tartışıyormuşum gibi, olgusal tutuyorum.

"Vay canına. Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi? Bunu gerçekten işin olarak yapıyorsun, değil mi?" Gözleri fal taşı gibi açıldı, göz bebekleri büyüdü.

"Neden sana bu konuda yalan söyleyeyim ki?" Aslında söylemek istiyorum. Sora'ya itfaiyeci falan olduğumu dürüstçe söylemek için neler vermezdim.

Resepsiyondan gelen müzik daha yavaş bir ritme geçince ikimiz de dikkatimizi kapıya çeviriyoruz, bas sesleri artık duvarlardan yankılanmıyor.

"Neden yalan söylemeyesin ki? Ben bir yabancıyım. Bana hiçbir borcun yok."

Göğüslerine tekrar bakıyorum, ama görmek istediğim manzara artık yamalı yaka tarafından engelleniyor. "Artık birbirimize yabancından biraz daha fazlasıyız, değil mi?"

Aynaya dönüyor, yansıma aracılığıyla beni izliyor, sanki beni farklı bir açıdan kontrol etmeye çalışıyormuş gibi. "Sanırım."

Sora tezgaha doğru ilerler ve makyaj malzemeleriyle uğraşır. Küçük çantasının içindekiler mermer yüzeye dağılır. Eyeliner'ına uzanır ama iskalar, sanki derinlik algısı bozulmuş gibidir. Sersemlemiş bir halde, elini yüzünün önünde yavaşça döndürür, şaşkın ve halsiz görünür, sanki suda hareket ediyormuş gibi.

"İyi misin?" Soru, istemediğim kadar keskin çıkıyor, sesimde endişe belirliyor.

"Biraz tuhaf hissediyorum... başım dönüyor." Sözleri biraz belirsiz çıkıyor. "Nasıl tuhaf?" diye soruyorum, onun aniden tuhaflaşan tavırları beni endişelendiriyor. Yaklaşıyorum, düşerse onu yakalamaya hazırım.

"Çok içki içen biri değilim ve birkaç kadeh şampanya içtim. Sanırım başıma vurdu. Muhtemelen sadece bir şeyler yemem gerekiyor." Sanki aşırı odaklanmış gibi bakışlarını tezgaha sabitler. Küçük şeker torbasını

küçük şeker paketini başarıyla kapar. "İster misin?" diye sorar.

Torbanın sağ üst köşesindeki yaprağı görünce başımı sallıyorum. Etiketini tanıyorum. "Hayır, teşekkürler. Ev arkadaşım Taio hep o markayı kullanır. Bir kez denedim ve beni yerden yere vurdu. Benim damak tadıma göre çok güçlü. Ama tüm bunlarla başa çıkabilmene hayran kaldığımı söylemeliyim."

"Gözlerin bulanık," diye cevaplıyor, bakışları odaklanmamış bir şekilde. Şeker poşeti parmaklarından gevşekçe sarkıyor.

Nefesim kesik kesik bir kahkaha atıyorum. "Öyle mi? Etkisi mi başladı?"

"Sen neyden bahsediyorsun?" Sesi yükselir, yankılanır.

Kendi sesinin yüksekliğine gözleri fal taşı gibi açılır.

Aniden farkına varıyorum. *Oh, lanet olsun.* Bunların normal şeker olduğunu sanıyor olmalı. "Sora, bunlar gerçekten çok güçlü yenilebilirler. İki tane, senin iki katın büyüklüğündeki bir yetişkin erkeği bütün gece uçurur. Bunu bilmiyor muydun?" Sessizce başını sallıyor. Göz bebekleri artık tamamen genişlemiş, irislerinin kahverengisini neredeyse yutacak kadar. "Kaç tane yedin?"

Şok ve korku yavaşça yüzüne yansıyor. "Altı," diye mırıldanıyor. "*En az altı.*"

"Şey... *siktir.*" Elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum, durumun ne kadar kötüye gideceğini zihnimde hesaplıyorum. "Muhtemelen eve gidip uyuyarak kendin kendine gelmelisin."

Kabul edercesine başını sallayarak yanıma gelir. Beceriksiz bir tembel hayvanın zarafetiyle kışını tezgaha kaldırır, uyluklarının kenarı kalçama baskı yapar. "İyi fikir."

"Seni eşlik etmemi ister misin?"

Uykulu bir sırıtışla bana bakar. "Sana param yetmez herhalde."

Onu çok acımasızca kızdırmamak için gülmemi zor tutuyorum. "Hayır, *seni dışarıya kadar eşlik etmeyi* kastediyorum, Sora. Belki eve gitmek için bir araç çağırmana yardım edebilirim?"

"Oh, evet. Tamam, teşekkürler." Ama hâlâ kıpırdamıyor. Başını geriye eğiyor, gözleri tavana sabitleniyor.

"O zaman gidelim mi?" diye önerdim, kahkahayı patlatmamaya çalışarak. Şu anda çok sevimli ve komik görünüyordu.

“Sen git. Ben bu güzel yıldızlarla biraz daha vakit geçirmek istiyorum,” diyor monoton bir sesle, gökyüzü manzarası sanıp benekli tavan fayanslarına bakıyor.

"Tamam, bu kadar yeter." Ellerimi bileklerine doluyorum ve onu tezgahdan nazikçe indiriyorum. "Seni şimdi tek başına bırakmam mümkün değil. Seni eve götüreceğim."

“Saçmalama,” diye ısrar ediyor. Ama itirazlarına rağmen, vücudumu destek olarak kullanarak göğsüme yaslanıyor. “Yapma. Bırak beni, Forrest.”

"Yapamam," diye mırıldanıyorum, eğilip ince beline kolumu dolayarak onu sabitliyorum.

İstemiyorum.

10. bölüm

Forrest

Panty-dropping delicious...

Sora'dan en az yirmi santim daha uzunum, bu yüzden doğal olarak adımlarım onunkinden daha uzun. Ama şu anda o da o kadar yavaş ilerliyor ki, Upper West Side'a doğru yürüyerek giderken onun hızına ayak uydurmak için neredeyse geriye doğru yürümek zorunda kalıyorum.

Düğünden ayrıldığımızdan beri gece havası oldukça soğudu ve sokak lambaları kaldırıma uzun gölgeler düşürüyor. Ayakkabılarım kaldırımda düzenli bir ritimle tıklıyor, bu da onun düzensiz sürünerek yürümesiyle keskin bir tezat oluşturuyor.

Taksi çağırmak istedim, ama Sora ayrılmak için yürümeye ısrar etti. *Bol şans.* O minicik bir kız ve bir gergedanı uyutacak kadar esrarlı yiyecek yedi. Bahara kadar kafası güzel olacak. Gözleri cam gibi, yanımızdan geçen neon ışıkları yansıtıyor ve birkaç adımda bir, sanki sağlam zeminde değil de hareket eden bir gemide yürüyormuş gibi hafifçe sendeliyor.

"Peki, yabancılardan şeker almamamız gerektiği dersini aldık mı?" diye soruyorum, parmaklarımı onun narin parmaklarının arasına geçirerek.

Eli benimkine göre soğuk ve bileğinde nabzının attığını hissedebiliyorum. Önümüzde kaldırımda duran iri yarı bir evsiz adama yaklaşırken, onu korumak için elini tutuyorum, ama aynı zamanda onu sürüklemek için de. Eğer hızını artırmazsa,

bu gece sokaklarda yatmak zorunda kalabiliriz. Yanından geçerken evsiz adam bize bakıyor, ucuz içki ve yıkanmamış giysilerin kokusu burnuma çarpıyor.

"Yabancı değildi. En iyi arkadaşımı," diye savunuyor, sesi biraz peltek.

"En iyi arkadaşın sana ilaç mı verdi?"

Derin bir nefes alır, soğuk gece havasında nefesi görünür. "Sanırım biraz rahatlamamı istedi. *Oh!*" diye bağırır aniden, caddenin karşısını işaret ederek. "Bingo. Pretzel arabası." Durur, elini elimden eker ve bana kocaman, ceylan gözleriyle bakar. Sokak lambası makyajındaki parıltı kalıntılarını yakalar, cildini ışıltılı gösterir.

"Pretzel ister misin?" diye soruyorum, gözlerindeki ani çaresizliğe gülerek.

"Hayır, Forrest, pretzel'e ihtiyacım *var.*" Sanki açlıktan ölüyormuş gibi iki elini karnına koyar.

Sanki yolun sağlamlığını test ediyormuşum gibi caddeye birkaç adım atıyorum. Gözlerim arabaları tarıyor, birkaç blok ötede park etmiş bir taksi görüyorum. Gelen trafiğe karşı güvenli olduğumu görünce, Sora'ya karşıya geçmesi için işaret ediyorum. "Tamam, kurabiye kız. Hadi gidip atıştırmalıklarını halledelim."

"Oh, kurabiye de iyi olur," diye mırıldanır ve aceleyle yanımdan geçip giderken elbisesinin kumaşı bacağıma sürtünür. Tabii, eve giderken melas gibi hareket ediyor, ama karbonhidratlara doğru koşar.

"Vay canına, ikiniz de ne kadar şirin görünüyorsunuz," diyor arabasının sahibi yaklaşırken, konuşurken kalın bıyığı sallanıyor. Arabasından çıkan buhar etrafımızdaki havayı ısıtıyor, soğuktan kurtulmamıza yardımcı oluyor. Bayat, gri renkli, bir gün önce yapılmış yumuşak simitler bekliyordum ama tüm ürünleri taze pişmiş gibi görünüyor. Sıcak tereyağı ve yumuşak ekmeğın kokusu kaldırımın her tarafına yayılıyor ve karnımı guruldattırıyor. Hatta arabasının hoparlörlerinden, telefonuna bağlı asansör müziğı çalıyor. Oldukça sofistike bir simit arabası. "Güzel bir gecenin ardından eve mi gidiyorsunuz? Baloya gitmiş gibi giyinmişsiniz."

"The Plaza'da bir düğün," diye onaylayıp iki parmağımı kaldırıyorum. "İki tane lütfen. Biri tarçınlı şekerli, diğeri sade."

, arabada duran dev tuzlu krakerin resmine bakarken neredeyse salyası akacak gibi donakalmış olan Sora'ya bakıyorum. Gözleri o kadar iri ki sanki transa geçmiş gibi görünüyor.

"Oturmam lazım," diyor Sora aniden, sonra da yakındaki bir otobüs durağına doğru koşar adımlarla gidiyor. Üzerine çöktüğünde metal bank gıcırıyor, elbisesi etrafında toplanıyor. Yemeğimizi ödedikten sonra, iki pretzel seçeneğini de elimde tutarak yanına gidiyorum. İnce kağıt ambalajdan sızan sıcaklık avuçlarımı ısıtıyor.

"Tuzlu mu, tarçınlı şekerli mi?"

Açgözlü elleri tuzluya uzanıyor, parmakları benimkilere dokunuyor. Sıcak, yumuşak bir pretzel ile mükemmel uyum sağlayan o zehirli peynir sosu saçmalığını ona sunma fırsatı bulamadan, kocaman bir parça ağzına giriyor. Coşkulu çiğneme sesi sessiz geceyi dolduruyor. "Aman Tanrım, *seni seviyorum*."

"O kadar mı iyi, ha?" Peynir sosunun plastik ambalajını açıp bacağının yanına koyuyorum, sonra yanına oturuyorum. Bank, pantolonumun içinden soğuk geliyor. Gece havası fazlasıyla serin. Sora'ya birkaç kez paltomu teklif ettim ama almayı reddetti. Benim üşümemden mi endişelendi, yoksa esrar onu sıcak mı tutuyor, emin değilim.

Ne kadar aç olduğumu hatırlayarak tarçınlı şekerli krakerden büyük bir ısırık alıyorum. Çiğnerken tatlı kristaller dudaklarıma yapışıyor. Bileğimi çevirip yemeğimi Sora'ya doğru uzatıyorum. "Bundan bir ısırık ister misin?"

O da eğilip kenarından bir ısırık alarak cevap veriyor, dudaklarına tarçınlı şeker serpiliyor. "Külot düşürecek kadar lezzetli," diye mırıldanıyor, yavaşça çiğnerken kırıntılar kucağına düşüyor.

Boş caddede yankılanan gürültülü bir kahkaha atıyorum. "Senin memnun edilmesi kolay birisin."

Kaşlarını kaldırıp bana imalı bir gülümseme atıyor. "Yemek söz konusu olduğunda, tabii ki."

İma dolu cevabı, merakla midemi burktur. "Görünüşe göre şu anki sarhoş halin zekanı köreltmemiş."

Sevimli bir şekilde omuz silkiyor, sonra pretzelini yiyip bitiriyor, devasa beş ısırıkla hepsini yutuyor. Nefes almak için başını kaldırdığında

, biraz utanmış gibi görünüyor ve ağzının köşelerindeki kırıntıları siliyor. "Bu pek hanımefendiye yakışmadı, değil mi?"

Kendini utandırmak için fazla kafası iyi değil mi? "Sağlıklı bir iştahı olan bir kadını görmek hoşuma gider. İlk randevuda salata sipariş eden bir kızla asla birlikte olamazdım." Bütün akşam ayakta durmaktan kaslarım gerilmiş, bacaklarımı önüme uzatıyorum.

Sora bana kurbağa dudaklı bir gülümseme gösterir. "Aslında bunu nazik olmak için yapıyorum. Son randevumda, adam beni karşılayamayacağı pahalı bir restorana götürdü. Yan salatam bile yirmi sekiz dolara mal oldu. Çılgınca bir şeydi. Onun için çok üzüldüm."

"Belki de erkeklerle çıkma. Sana gerçek bir yemek ısmarlayabilecek erkeklerle *çık*." *Ah, lanet olsun.* Bu kulağa kibirli geldi, ama Sora flörtten bahsettiği anda içimde bir tedirginlik uyandı. Çenemi kasıp kaslarımın gerildiğini hissediyorum. Oynamadığım bir oyundaki rekabetten rahatsızım.

Benim acımasız cevabıma kaşlarını çatıp gözlerini kısıyor. "Bilgin olsun, harika bir randevuydu. Hoş ve eğlenceliydi, önemli konularda tam bir beyefendiydi. Para seni erkek yapmaz, Forrest."

Komik. Hannah, ilişkimiz boyunca bana böyle dememişti. Belki de artık kadınların niyetleri hakkında en kötüsünü düşünmeye şartlanmışımdır. "Haklısın," diye cevap veriyorum. "Üzgünüm, bunu söylemekle inatçılık ettim." Rahatsızlığımı gidermek için elimi enseme götürüyorum.

"Bana bir soru daha sorarsan seni affederim." Kirpiklerini kırıştırıyor, başımızın üzerindeki sokak lambasının ışığı kahverengi gözlerinde parıltıyor.

"Kadınsı cazibeni bana harcamayın, kurabiye kız. Size zaten çok fazla şey anlattım." Üstelik beni kızımınla birlikte görmüş olması da beni fazlasıyla rahatsız ediyor. Dakota'nın işim hakkında benimle yüzleşeceği düşüncesi midemi burkuyor. "Son sorunuzu henüz sormadınız bile."

Pretzel ambalajını buruşturduktan sonra, onu bankın kenarına koydu, sonra baş ağrısı varmış gibi şakaklarına bastırdı. Kağıt, gece esintisiyle hışırdadı, uçup gidecekmiş gibi. "Çok fazla baskı var."

“Muhtemelen uzanman gerekiyor. Hastaneye gitmemiz gerektiğini sanmıyorum, ama kesinlikle aşırı doz almışsın.” Yüzünü inceliyorum, serin havaya rağmen göz bebeklerinin büyümüş olduğunu ve alnında hafif bir ter damlası olduğunu fark ediyorum.

"Hayır," diye tersler, sanki hiçbir şeyden haberim yokmuşum gibi bana bakar. "*Soru*. Sadece bir tane daha var ve onu boşa harcamak istemiyorum. Merak ettiğim o kadar çok şey var ki." Başını kaldırıyor ve en azından bu sefer gerçek gece gökyüzünü hayranlıkla izliyor, umumi tuvalettaki halüsinasyonla ortaya çıkan yıldızları değil. Onu takip ediyorum, onu bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Yıldızlar, şehrin ışık kirliliği yüzünden zar zor görünüyor, karanlık tuvalin üzerinde sadece birkaç iğne ucu kadar ışık.

"Bu nasıl?" diye soruyorum. "Son sorunu sakla, ama sana bire bir takas teklif edeceğim. Benim sorularımdan birine dürüstçe cevap ver, ben de seninkilerden birine ücretsiz cevap vereyim." Bankta yerimi değiştiriyorum, soğuk metal pantolonumdan içime işliyor.

"Anlaştık," diye hevesle yanıtlıyor. "Ne kadar..."

"Dur, dur," diye sözünü kesiyorum, elimi kaldırarak. "Önce ben soracağım. Cevabını uygun bulursam, o zaman sen de sorunu sorabilirsin."

"Sarhoşluk... layık *görmek*... Neden doktorun varmış gibi konuşuyorsun?" diye sordu küstahça, otururken bile hafifçe sallanarak.

"Çünkü öyleyim," diye karşılık veriyorum. Hukuk doktorası da bir doktora derecesidir.

Gözleri büyür. Ağzını açar, ama hemen kapatır, son sorularından birini bu konuyu kurcalayarak harcamak istemez. Pozisyonumu düzeltirken omzum onun omzuna değiyor. Bu sefer irkilmez, bedenlerimizin çarpışmasına giderek daha fazla alışır.

"Sıra sende o zaman," diye fısıldıyor, boğazı kurumuş gibi boğazına dokunarak.

"Bir saniye. Burada kal," diyorum ve pretzel arabasından bir şişe su almak için birkaç metre sağa koşuyorum.

Bir banknot çıkardığımda araba sahibi eliyle beni durdurur ve içeceği bedavaya verir. "Teşekkürler dostum," diye seslenirim ve ödülümü Sora'ya uzatarak yanına dönerim. Şişe soğuk ve yoğunlaşmadan dolayı kaygan.

"Ah, sen tatlı meleksin," diye mırıldanır, suyu kapar, kapağını açar ve bir balık gibi yudumlar.

Sessiz geceyi dolduruyor. Rahat bir nefes alıp kapağı kapatana kadar bekliyorum, alt dudağı su lekesi ile ıslanmış durumda.

"Az önce neden ağlıyordun? Yani, elbiseni yırtmadan önce. Gerçekten çok üzgün görünüyordun." Banyoda gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünün anısı göğsümü sıkıştırıyor.

Şimdi sessizleşiyor, başı umutsuzluğa benzeyen bir ifadeyle eğilmiş durumda. Rüzgâr hızlanıyor, bir tutam saçını yüzüne doğru uçuruyor. "Açıklaması zor."

"Denememi ister misin?"

Çantasını güvenli bir şekilde sakladığı sırtına uzanarak Sora telefonunu çıkarır. Yavaşça yazmaya başlar, tuşlara odaklanmaya çalışırken gözleri kocaman olur. Ekranından yayılan mavi ışık karanlıkta yüzünü aydınlatır. Duvar kağıdına bir göz atarım — o ve sarışın bir kızın yüzlerini birbirine yapıştırarak çektikleri bir selfie, deli gibi gülümsüyorlar. Neden bilmiyorum ama gülümsemeleri beni de gülümsetiyor, sanki o fotoğrafın yakaladığı neşeyi hissedebiliyormuşum gibi.

"Al," der Sora, telefonunu bana uzatırken parmakları benimkilere dokunur.

Ekranı inceliyorum, bana ne gösterdiğine dair biraz kafam karışık. Bir tür yorum sitesi, gönderiler ve karşılıklı yorumlarla dolu. Yazılar çok küçük, okuyabilmek için gözlerimi kısmak zorundayım. Hepsinin neyi eleştirdiğini anlamadan önce birkaçını okudum. Acımasız olsa da şaşırtıcı bir şey yok, sadece internet trollerinin her zamanki gibi trollük yapması, bu sefer bir aşk romanı hakkında. Ortak bir teması olmayan çeşitli eleştirilerden yaklaşık on tanesine göz attım. Bazıları karakterlerden ve kimya eksikliğinden şikayet ediyor. Bazıları hikayede daha fazla seks istiyor, diğerleri ise daha az. Bir yorumcu, tek bir yazım hatası yüzünden kitabı yerden yere vurdu.

"Şimdi neden ağladığımı anlıyor musun?" Sesi bir desibel düşmüş, hüznün sesini derinleştirmiş. Kendini koruyacak bir duvar gibi kucaklıyor, omuzları öne doğru eğilmiş.

"Pek sayılmaz. Sadece gerçek insanlar, sahte insanlar hakkında şikayet ederek öfkelerini dışa vuruyorlar. Sen okudun mu?" Telefonu geri veriyorum, o alırken parmaklarımız yine birbirine değiyor.

“Yaklaşık yüz kez... Taslağını hazırlarken, düzenlerken ve sonra yayın için hazırlarken. Sahte insanlardan şikayet etmiyorlar, *benden* şikayet ediyorlar. Yazar benim,” diye ekliyor somurtkan bir sesle; sesi son kelimede titriyor.

“Oh.” Keşke daha iyi bir cevap verebilseydim, ama acımasız yorumlar yeniden aklıma gelince kafam allak bullak oluyor. Önceden kayıtsızdım, ama şimdi bunların onun acısının kaynağı olduğunu bildiğim için sinirleniyorum.

“Müşterilerinden yorum alıyor musun?” diye soruyor Sora. Sonra parmağını tam gözlerimin arasına doğrultuyor, parmağı yüzüme çok az kalıyor. “Bu sadece sohbet, ücretli bir soru değil.”

Göğsümde titreşen bir sesle gürültülü bir kahkaha attım. “Peki. Ama hayır. Müşterilerim son derece ihtiyatlı davranır. Benimle bir sorunları varsa, bunu patronumla özel olarak görüşürler.”

Nadiren olur, ama bir müşterinin beni kabul etmediğim bir duruma sürüklediği ve benim de oradan ayrılmak zorunda kaldığım birkaç örnek oldu. Rina'nın katı bir peşin ödeme, iade yok politikası var, bu yüzden beklenmedik bir şekilde içine çekildiğim cuckold durumuna katılmadığımda, Tabitha Rossten öfkelenmişti.

Bazı erkekler, eşlerinin yakışıklı yabancılar tarafından becerilmesini izlemekten hoşlanır, ama Bay Rossten bu durum yüzünden neredeyse ağlayacaktı. Bu kesinlikle duygusal olarak rızaya dayalı bir durum gibi görünmüyordu ve ben onun ruhunu paramparça edecek kişi olmayacaktım. Kimi incittiklerini umursamayan başka eskortlar da var, bu yüzden çifte başka birini aramalarını söyledim. *Ve lanet olsun*, Rina daha sonra fena bir azar işitti.

“Şey, eleştirilerim çok aleni... ve utanç verici.” Yanaklarından yeni bir gözyaşı süzülüp sokak lambasının ışığında parıldadığını görünce kalbim rahatsız edici bir şekilde burkuldu. Duygularının izlerini saklamıyor. Yüzü gözyaşını hissetmeyecek kadar uyuşmuş olabilir. Belki de acısını gün ışığı kadar net görebildiğimin farkında değil.

“Eğer yorumlar alsaydım, muhtemelen okumazdım,” diyorum, parmak uçlarımla gözyaşını silme dürtüsüne direnmeye devam ederek. “En çok sesini duyanlar genellikle olumsuz düşünen insanlardır.”

O, gözlerini kocaman açıp önünü sabit bir şekilde izleyerek başını salladı. “Bana sürekli bu tavsiyeyi veriyorlar. Ama bilemiyorum, bir neden arıyordum.”

Biraz daha yanına kayıyorum, ağırlığımızla birlikte bank gıcırıyor. “Ne için bir neden?”

“Bunda neden başarısız olduğumun bir nedeni. Tüm parçalar orada, ama yapboz bir türlü”—ellerini birleştirip, ne demek istediğini mimiklerle anlatıyor—“bir araya gelmiyor.”

Omzumla omzuna hafifçe dokundum. “Ne zamandır yazarsın?”

“Dört yıla yaklaşıyor,” diye mırıldanıyor, nefesinin buharı gece havasında sis gibi yükseliyor. *Nasıl donmuyor acaba?*

“Kısa bir süre önce çok ünlü bir yazarın röportajını okudum. O romantik kitaplar yazmıyor, ama J.P. Cooper’ın *Hell & Heroes* kitabını duydun mu?”

Buz gibi soğuk, yan bakışları altında korkarak çekiliyorum. “Kulağa biraz tanıdık geliyor,” diyor Sora acı bir şekilde. Bu tepkinin ne anlama geldiğinden emin değilim, ama yine de devam ediyorum.

“Başarıya ulaşmadan önce on yıl boyunca başarısızlık yaşadığını söylemişti. Cooper, büyük çıkışını yakalamadan önce pes etmek üzereydi. Sanırım yazarlara verdiği tavsiye, eleştirmenlerin ne düşündüğünden çok, kendi hikayeleri hakkında ne düşündüklerini düşünmeye daha fazla zaman ayırmalarıydı. Belki de buna odaklanmalısın? Hikayelerin hakkında ne düşünüyorsun?”

Yardımcı oluyor muyum, yoksa dinlemek yerine sorunu çözmeye çalışarak erkeklerin yaptığı şeyi mi yapıyorum, bilemiyorum. Sora’nın ruh hali birdenbire değişti. Yanlış bir şey söylemiş olmalıyım. “*Sorun ne?*” diye sormak üzereyim, ama ben bunu söyleyemedim, o aramızdaki sessizliği bozuyor.

“Sanırım... belki de bunu çok fazla istediğim için gerçeği göremiyorum.”

“Ne gerçeği?” Üstümüzde sokak lambası titriyor, yüzüne garip gölgeler düşürüyor.

Dönüyor, elbisesi dizimin üzerine düşerken bakışları benimkilerle buluşuyor. Elbisenin hafif ağırlığı, pantolonumun içinden sıcaklığını hissediyorum. “Hiç bir şeyi o kadar çok istedin ki, bunun kaderin olduğuna kendini ikna ettiğin oldu mu? Ama her gün uyanıp, 'eğer kaderimde varsa, bu kadar zor olması gerekmezdi' diye düşündüğün oldu mu?”

“Yazmanın kolay olduğunu düşünmüyorum...”

“Hayır, yazma kısmını kastetmiyorum.” Sanki artan baskıya karşı koymaya çalışır gibi, başının iki yanına yumruklarını sıkıyor

"Ait olmak."

Bu beni suskun bıraktı. Çünkü ne diyebilirdim ki? Onun sonucuna katılıyordum. Zaten bu yüzden eskort olmuştum.

Bar sınavına girip, on beş yıllık bağlayıcı bir sözleşmeyle çalışmayı kabul ettiğim yozlaşmış, kurumsal hukuk firmasına ruhumu satabilirdim. Ama içimden atamadığım bir rahatsızlık vardı. Sınıf arkadaşlarım ve gelecekteki meslektaşlarım, avukat olmanın seni bir tür kahraman-kanunsuz yapmadığını söylediler. Bu sadece bir iş. Hannah bana büyü, kafanı kışından çıkar ve kazanacağım büyük paraya odaklan dedi. Ama ben hayatımı dünyayı daha kötü bir yer haline getirmeye adanmak istemedim.

Kendi geleceğim ve ailemin geleceği hakkında bir karar vermeye çalışırken, tüm bu saçma sapan görüşler şiddetli arılar gibi kafamın etrafında uçuşuyor ve sağduyumu gölgeliyordu. Sınıf arkadaşlarım benim aldığım fırsat için canlarını bile verirdi, bu yüzden kendimi dışlanmış ve buraya ait değilmişim gibi hissediyordum.

Benim tarafımda olan ve bana yardım etmeye istekli tek kişi, eski profesörüm Rina Colt'tu.

Şimdi ona her şeyimi borçluyum. Beni sadece sefil bir kaderden kurtarmadı. Bir boşluk buldu, beni eski kocasının kötü niyetli şirket hukuk bürosundan kurtardı ve kızıma bakmam için bir yol gösterdi.

"Sanırım bitti," diyor Sora. "Artık pes edip büyümemin zamanı geldi, biliyor musun? Bugün yirmi yedi yaşına girdim."

"Bugün doğum günün mü?" Bu, ağlamasını daha da şiddetlendiriyor. Yırtık elbiseli, yanaklarından gözyaşları akan, doğum gününün son dakikalarını bir eskortla kamuya açık bir bankta geçiren bir okul sonrası özel programı gibi. İçim, sempatiyle adını koyamadığım başka bir duygunun tuhaf bir karışımıyla burkuluyor.

"En yakın arkadaşım Daphne, düğünde garson olarak çalışıyordu. Bu gece yalnız kalmayayım diye beni de davet etmişti. Akşamı, eski kitaplarımın neyin yanlış olduğunu bulmaya ve gelecekteki bir bestsellerın planını yapmaya ayırmıştık. Ama o temizlik ekibinde takılıp kaldı. O yüzden, işte seninle buradayım." Sora elini uzatıp bacağıma hafifçe dokunuyor. Hareketleri daha bilinçli ve

koordineli görünüyor. Belki de yazarlık kariyeriyle ilgili acı verici iç gözlemi onu ciddiye çekiyor. Sıcak dokunuşu uzuyor.

“Doğum günün kutlu olsun,” diyorum. “Saat bu kadar geç olmasaydı, seni yemeğe çıkarmayı teklif ederdim.”

Hâlâ elimde tuttuğum tarçınlı şekerli simidi işaret ediyor, dokunduğunda kağıt ambalajı hışırdıyor. “Zaten götürdün.”

“Bu gerçek bir akşam yemeği değil. Sadece ucuz bir sokak satıcısından alınmış bir şey.”

Omuzlarını silkiyor, sonra karnını okşuyor. “Beni gayet iyi doyurdu.”

“Ne kadar da zarif bir kız.” Pretzelimi yere koymadan önce ona göz kırptım, sonra ellerimi çırparak üzerimdeki şeker tozunu silkeledim. “Şimdi, hayallerinden vazgeçmeden önce, kitapların hakkında ne düşünüyorsun? Nefret edenleri boş ver. Yazıların hakkında ne düşünüyorsun?”

“Artık romantizmin ne olduğunu bile bilmiyorum gibi hissediyorum,” diye cevapladı üzgün bir şekilde. Uzaklardan bir siren sesi duyuldu, yaklaştı, sonra başka bir şehir caddesinde kayboldu.

“Biraz daha açar mısın?”

“Okuyucular gerçekliği askıya alan masallar istiyor. Benim için o şekilde yazmak zor. Ben bildiklerime ve deneyimlerime dayalı hikayeler anlatırım. Popüler olan şeyler, benim aşktan beklediklerimden çok uzak. Bu yüzden asla viral olmayacağım ya da kitap kurdu kızlara uyum sağlayamayacağım. Onların bu kadar değer verdiği tüm klişeleri anlamıyorum. Hiçbir zaman, ellerim arkamda kelepçeli halde bir el bileziği takılmasını hayal etmedim; maskeli bir sapık, Louisville beyzbol sopasının ince ucunu bacaklarımın arasına sokarken, ben de her tarafıma dağınık bir şekilde boşalana kadar.”

Romantizm denince aklıma, kadınların deli olduğu o Nicholas Sparks kitabı geliyor. Gerçi bu, filmin uyarlamasıyla ve gömleğini çıkarmış Ryan Gosling'le daha çok ilgili olabilir. Sora'nın az önce kafa kafaya döktüğü her neyse, Elm Sokağı'nda yaşanacak bir kabusu benziyor.

“Sen ne saçmalıyorsun?”

Gözlerini kapatıyor, başı sanki boynundan kopmuş gibi sola doğru sarkıyor. “Önemli değil. Tek söylediğim, o kadar çok reddedildim, alay edildim ve ezildim ki, cazibemi kaybettim. Artık yazdığım büyük romantik anların tadını bile çıkaramıyorum.

"Hepsi çok yapmacık." Kaşlarını kaldırdı. "Aynen öyle, bayım. Ben de zor kelimeler biliyorum."

Gülüyorum. "Belli ki."

"Demek istediğim," diye devam ediyor, "romantik roman okurlarının ne istediğini bilmiyorum. Onları bana ve hikayelerime nasıl aşık edeceğimi bilmiyorum. Bu işe yaramaz."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sana aşık olmak kolay gibi görünüyor," diye itiraf ediyorum. Gözleri şaşkın bir baykuşunki kadar büyüyor, ben de ekliyorum, "*Bir okuyucu olarak.*"

Bu kızın yanında neyim var benim? Her şey beceriksiz etkileşimler ve bir klozeti dolduracak kadar sözler kusmak. Kendimi toparlamaya çalışarak boğazımı temizliyorum. "Hedef kitlen çoğunlukla kadınlar, değil mi?"

"Evet, ne olmuş?" diye sordu savunmacı bir tavırla, omuzları gerildi.

"Öyle demek istemedim. Sadece okuyucuların neyi sevdiğini bilmeyebilirim ama kadınların neyi sevdiğini biliyorum. Bu yüzden hâlâ bir işim var."

Gözleri açıkça kasıklarına takılıyor. "Hâlâ bir işin olmasının daha önemli nedenleri olduğunu düşünüyorum."

Ağzım alaycı bir yarım gülümsemeye bürünür. "Gözlerinizi buraya dikin, hanımefendi."

Yüzü kızarır ve ben yeni favori oyunumu bulmuş olurum. Aşık bir okul çocuğu gibiyim. Sora'nın bana baktığını her fark ettiğimde, tek yapmam gereken onu uyarmak ve sevimli yanaklarının kızarmasını izlemek. Serin gece havası, yüzünde yükselen ısıyı soğutamaz.

"Tamam, bir fikrim var. Ama önce, ayakların hala ağrıyor mu?"

Kafasını sallıyor. "Hiç de değil. Ayaklarımı hissetmiyorum bile.

O jelibonlar ağrıyan ayaklar için sihirli." "Güzel."

Bir kez daha pretzel arabasına doğru koşuyorum, bu sefer elimde telefonumla. Tezgahın üzerine koyduğumda metal bir ses çıkıyor. Spotify'ı açıp bir şarkı seçtikten sonra, arabanın sahibine yirmi dolarlık bir banknot vererek rüşvet veriyorum, böylece müziğimi bağlayıp hoparlörlerini son ses açsın. "Ayağa kalktığında play tuşuna bas, tamam mı?"

Anladığını belirtircesine başını sallar, parayı cebine sıkıştırır ve ben de Sora'yı ayağa kaldırmak için bankın yanına dönerim.

"Hadi, Majesteleri. Kalkıyoruz." Ellerimi dirseklerinin altına koyup Sora'yı bankın üzerinden kaldırıyorum.

"Bacaklarım jöle gibi."

"Üç porsiyon yenilebilir esrar yedin. Bacaklarını hissedebiliyor olman bile bir mucize." Onu kendime sıkıca çekip, bankadan birkaç adım uzaklaşırız. "Bırak da ben yönlendireyim, senin için en iyisi bu olur."

"Neyi yönlendireyim?" diye sorar, tam da müzik arabadaki hoparlörlerden yükselmeye başlarken. Geriye doğru eğilir, şaşkınlıkla ağzını açar. "Dans mı edeceğiz? Seni ucube, çok eziksin. Ve bu şarkıyı seviyorum."

"Çok karışık sinyaller veriyorsun, Sora. Dans etmek istiyor musun, istemiyor musun?" Müzik boş sokağı dolduruyor, etrafımızdaki binalardan yankılanıyor.

"Sayılır. Ama nasıl yapacağımı pek bilmiyorum."

Elimi beline sıkıca dayayarak onu kendime yaklaştırıyorum. Elimin altında elbisesi ipeksi bir his veriyor. "Sadece bana yaslan. Gerisini ben hallederim."

Yanağını göğsüme dayıyor ve birkaç ölçü boyunca mırıldanıyor, sonra fısıldıyor: "Bu çok hüzünlü bir şarkı."

"Neden öyle düşünüyorsun?" Dido'nun "White Flag" şarkısı hoparlörlerden yankılanıyor, melodisi gece havasında net bir şekilde duyuluyor.

"Çünkü karşılıksız aşktan bahsediyor. Sözlerine bir bak... Asla sahip olamayacağı birini seviyor."

"Dönebilir misin?" Elini sıkıca tutuyorum.

"Sanırım bunu birazdan öğreneceğiz," diye mırıldanıyor, ben onu döndürürken. Sora'nın refleksleri biraz gecikmeseydi ve kendi ayaklarına takılıp düşmeseydi, bu inanılmaz romantik olurdu. Bana doğru yığılıyor, vücudu göğsüme sıkıca yapışıyor.

"Oops, tamam, artık dönmeyelim. Sadece bana yakın dur." Başını göğsüme doğru yönlendirip ikimizi ileri geri sallıyorum. Ayakkabılarımın altındaki beton pürüzlü ama yumuşak ve akıcı bir hareketle ilerleyebilmemiz için karın kaslarımı sıkıyorum. "Bu arada, bence şarkıyı yanlış yorumladın."

"Yorumlamadım, ama hadi, nasıl yorumladığınızı göster."

Çenemi başının üstüne dayıyorum, bedenlerimiz arasında bir santim bile boşluk kalmıyor. Soluk soluk parfümünün kokusunu içime çekiyorum

. "Bu şarkı, sevdiği birini inciten bir kadın hakkında. Ama uzaklaşıp kaybını kabullenmek yerine, gemiyle birlikte batmak istiyor. Bence şarkı, her ne kadar karmaşık ve acı verici olsa da, aşka sahip olmanın yine de daha iyi olduğunu anlatıyor. Gerçek aşk, sonucu ne olursa olsun teslim olmaya değer."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor göğsüme yaslanarak, ince gömleğimin içinden nefesinin sıcaklığını hissediyorum. "O zaman belki de romantik romanlar yazmalısın."

"Belki de henüz pes etmemelisin. Sanki bir durgunluk dönemindesin gibi geliyor. Her şeyden biraz uzaklaş. Hukuk fakültesindeyken, ne zaman ders çalışmaktan sıkılısam, kampüsten birkaç günlüğüne ayrılırdım. Eve giderdim. Sıfırlanırdım. Her zaman yenilenmiş olarak geri dönerdim ve çok daha iyi performans gösterirdim."

Müzik durduğunda ayakları betona yapışır. Yüzünde çok tuhaf bir ifadeyle, beni merakla inceler. "Bekle." Sora bankın yanına koşar ve telefonunu alır. Hızla bir şeyler yazdıktan sonra, topukları kaldırıma tıklayarak yanıma döner. Telefonumdan gelen iki bildirim, pretzel arabasının hoparlörlerinden duyulur.

"Git bak," diyor, gözleri fal taşı gibi açılmış ve bekleyiş içinde.

Araba sahibine zaman ayırdığı için teşekkür ettikten sonra, aux kablosunu çekip bildirimlerimi tarıyorum. Sora bana iki ödeme yapmış. Biri on dolar. İkincisi on bin dolar. Şaşkınlıkla ona dönüyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Bu ne demek oluyor?"

"İlki, pretzel ve suyun parasını geri ödemek için," diyor masumca, ellerini dirseklerinin etrafına dolayarak.

"Gerek yok... Peki ya ikinci ödeme?" Bunun nereye varacağını tahmin ederek kaşlarımı kaldırıyorum. Nabzım hızlanıyor, kulaklarımda kanın akışı hissediyorum.

"İşte üçüncü sorum, Forrest..." Sora, sanki bir suç işleyecekmiş gibi gergin ve titriyor. Devam etmeden önce dişleri bir saniye alt dudağını ısıyor. "Ücretin ne kadar? Beni eve götürüp... şey... bu gece benimle kalman için bu yeterli mi?"

İşlerim bu şekilde ayarlanmaz. Yasal nedenlerden dolayı Rina'dan geçmesi gerekir. Ama şu anda bunların hiçbiri umurumda değil. Karşımdaki kadının önerdiği şeyle daha çok ilgileniyorum. "Seni eve götürür ve kalırsam..." Ona bir adım daha yaklaşıyorum. "... ne yapmak istersin?"

Neredeyse titreyerek soruyor, "On bin dolar bana ne kazandırır?"

Bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Konuşurken göğsü karnıma sıkıca bastırıyor ve kulağına hırıltılı bir fısıltıyla konuşuyorum. "İstediğin her şeyi alırsın."

11. bölüm

Sora

*A confusing cocktail of lust and
fury, and a blatant web of bullshit.*

Hayatımda daha kötü kararlar vermiştim. Muhtemelen... *belki*.

Kafese kapatılmış bir kaplan gibi yatak odasında volta atıyorum, adımlarım muhtemelen tüm dairemde depozitosundan daha pahalı olan yumuşak halı tarafından boğuluyor. Birkaç saniyede bir, California king yatakta uzanmış adama gizlice bakıyorum, kaslı kolu yüzünün üzerine atılmış, nefes alışları derin ve ritmik.

Bir eskort. Babamın... *benim*... brownstone'uma lanet olası bir eskort getirdim.

Dün gece esrarın etkisiyle bulanıklaşmış zihnimde bu çok mantıklı gelmişti. Brownstone, dairemde The Plaza'ya daha yakındı ve ben taksi şoförüne anlaşılır bir yol tarifi verecek durumda değildim. "Beni, ünlü ve zengin yazar babamın suçluluk duygusundan dolayı bana hediye ettiği milyon dolarlık eve götür" demek çok uzun bir cümleydi, bu yüzden Forrest'a burasının *benim evim* olduğunu ima ettim. Evin neden bu kadar sahnelenmiş olduğunu —kusursuz bir şekilde dekore edilmiş ve üzerinde tek bir toz zerresi bile bulunmayan— sorgulamadım. Bana göre burada kimsenin yaşamadığı çok açık. Forrest bunu fark etmemiş gibiydi.

Dün gecedan kalan anılar zihnimde dolaşıyor — dağınık, bulanık kareler. Başımın üstünde yıldızlar. Gözlerimde yıldızlar. Vücudumu karıncalandıran heyecan. Sonunda kendimden kopmuş, aklıma ne gelirse onu söyleyen

. Pretzel arabası sahibi adam — bizim beklenmedik aşk tanrımız — mütevazı yiyecek standını, cılız hoparlörler ve bir Spotify çalma listesiyle ay ışığı altında bir balo salonuna dönüştürüyordu.

Forrest'ın kolları beni sarmıştı, sağlam ve emin. "White Flag"ın umutsuz bir özleminden değil, görkemli bir teslimiyetten bahsettiğini açıklarken sesinin alçalması, duman ve bal gibi. Aşkın dağınık sularına baş aşağı dalmak, boğulabileceğini bilerek yine de atlamak hakkında. Savaş çoktan kaybedilmiş olsa bile beyaz bayrağı çekmeyi reddetmek hakkında.

Tanrım, bunu söylerken bana bakışları... Sanki ben, onun seve seve kaybedeceği bir savaşmışım gibi. Sanki teslim olmaya değermişim gibi. Biliyorum, o sadece bir an yaratarak bir şeyi kanıtlamaya çalışıyordu...

Ama işe yaradı. Aklımdan çıkmadı. Ertesi sabah, tek düşünebildiğim şey buydu.

Bu adam işinde *mükemmel*.

Ve sergilediği o performans, bir an için *aklımı kaçırıp* ona dürtüsel olarak on bin dolar gönderip, cinsiyetleri değiştirilmiş *Pretty Woman* filmindeki Julia Roberts gibi teklifte bulunmamın sebebiydi.

Ancak filmlerden farklı olarak, anlamayı hiçbir zaman tamamlamadık. Brownstone'a vardığımızdan onu ana yatak odasına götürdüğüm ana kadar geçen sürede, görünüşe göre yenilebilir bir şeyin etkisiyle uykuya dalmışım. Forrest, bir beyefendi olarak, beni yorganın altına soktu ve yanıma uzandı.

Güneş, panjurların arasından sızarak, onun gülünç derecede mükemmel gövdesine altın çizgiler çiziyor. Sabahın geç saatleri. Daphne, kitap planlama toplantımız için her an gelebilir ve bu muhteşem sorunun derhal evimden çıkması gerekiyor.

Yatağa yaklaşıyorum, onu nazikçe dürtmek mi yoksa yorganı tamamen çekip atmak mı diye tereddüt ediyorum. Nazik olmak kazanıyor. Ben canavar değilim.

"Forrest," diye fısıldıyorum, omzuna hafifçe dokunarak. Parmak uçlarımin altında cildi sıcak ve pürüzsüz. "Forrest, uyanman gerekiyor."

Hareket ediyor, kolunu yüzünden çekip o büyüleyici bal rengi kahverengi gözlerini ortaya çıkarıyor, şimdi uykulu bir şekilde bana göz kırıyor. Bir

Bir an için şaşkın görünüyor, sonra yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılıyor.

"Günaydın, kurabiye kız," diye mırıldanıyor, sesi uykudan boğuk.

"Merhaba," diyorum beceriksizce, hemen yataktan geri çekiliyorum. "Şey, um, gitmen gerek."

Gülümsemesi kaybolur. "Bu... çok açık sözlü."

"Özür dilerim," diye aceleyle açıklıyorum, parmaklarımı sinirli bir şekilde birbirine dolayarak. "Arkadaşım geliyor. Her an burada olabilir. Ve benim, şey..."

"Bir eskort tuttun mu?" diye sözümü tamamlıyor, şimdi oturuyor, çarşaf belinde toplanıyor. Kaslı göğsüne bakmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Tabii ki üstsüz, ben hala dün gecedен kalma gömleğini giyiyorum.

"Evet. O."

Yüzünde bir şey parladı — belki de incinmişlikti — ama o kadar çabuk geçti ki, hayal etmiş olabilirim. Bacaklarını yatağın kenarından sarkıtınca, sanki üzerine boyanmış gibi ona tam oturan kırmızı boxer şortu ortaya çıktı.

"İtibarını lekelemek istemezsin," diyor hafif bir tonla, ama sesinde bir keskinlik var.

"Öyle değil," diye zayıf bir şekilde itiraz ediyorum, ama kesinlikle öyle. "Sadece durum biraz karmaşık."

Kollarını başının üzerine uzatır, kasları öğleden önce yasak olması gereken bir şekilde gerilir. "Endişelenme. Ama gitmeden önce..." Ayağa kalkar ve bana doğru bir adım atar, önceki gecedен kalan kolonyasının hafif kokusunu alabileceğim kadar yakına gelir. "Ödediğin paranın karşılığını aldığından emin olmak istiyorum."

Boğazım kurur. "Ne?"

Gözleri yaramazlık dolu. "Bana gerçekten sadece bir gecelik sarılmak için mi para ödedin? Yoksa başka bir şey mi bekliyordun?"

"Hiçbir şey beklemiyordum." Dürüst olmanın sırası değil. O yüzden ona, o para transferini yaparken tek düşünebildiğim şeyin, kirli ve şehvetli bir akşam için Forrest'a ait olmak olduğunu söylemeyeceğim. Ayrıca, sonunda yaptığımız tek şey

sarılmak olsa da, onun güçlü kollarına sarılıp başımı göğsüne dayadığım o gece, aylardır uyuduğum en iyi uykuydu.

“Hepsi bu mu? On bin dolarlık bir sarılma seansı mı?” diye alay ediyor, sesi bir oktav düşüyor. “Eh, bu senin kararın.” Odayı gözden geçirip omuz silkiyor. “Sanırım evine bakılırsa, harcayacak paran olmalı.”

Kapı zili çalar, ses brownstone'un yüksek tavanlarında yankılanır. Panik beni sarar.

“Bu o. Daphne geldi.” Kolunu tutuyorum, parmaklarım pazısını zar zor kavırıyor. “Lütfen, lütfen işin hakkında... ya da para hakkında... ya da hiçbir şey hakkında bir şey söyleme. Aslında, aceleyle ortadan kaybolabilirsen, bu daha iyi olur.”

Kaşını kaldırır. “Nasıl? Dördüncü kattayız, Sora. Pencereden atlayıp beton kaldırıma mı düşeyim?” diye alaycı bir şekilde sorar.

"Duruma bağlı. Ayağa inebilir misin?" diye soruyorum ciddi bir ifadeyle.

Gülümsemesini kontrol etmeye çalışıyor. “Kızımı tekrar görebilmek için hayatta kalmak istiyorum, o yüzden bu fikri reddediyorum. Ama merak etme, Daphne'nin önünde seni utandırmayacağım. Sadece sessizce el sallayıp, ağzımı kapalı tutarak dışarı sızacağım.”

“Dur,” diye zayıf bir itirazda bulunuyorum. “Daphne sessizce kaçmana izin vermez. Ben tek gecelik ilişki türünden bir kız değilim. Sorular soracaktır. Bir süreliğine, bir ilişkimiz varmış gibi davranabilir misin?”

Bir an için reddedeceğini sandım, ama sonra omuz silkti, yüzündeki ifade okunaksızdı. “Tabii, neden olmasın? Bir süreliğine erkek arkadaş rolünü oynayabilirim.”

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve kolunu bıraktım. "Ben seni çağırana kadar burada kal, tamam mı?"

“Peki hanımefendi,” der ve alaycı bir selam verir.

Üç kat merdiveni koşarak iniyorum, çıplak ayaklarım Tazmanya meşe döşemesine çarpıyor ve ön kapıyı açıyorum. Daphne kapının eşiğinde duruyor, bir eliyle tekrar zili çalmak için kaldırmış, diğer elinde pembe bir pasta kutusu tutuyor.

"Sonunda!" diye bağırdı, yanımdan geçip antreye girdi. "Dün gece sana üç kez mesaj attım. Ne oldu sana?"

Gerçekten endişelenmeye başlamıştım. Ve *vay canına*, buranın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum."

"Üzgünüm. Ben, şey, dikkatim dağıldı."

"Nasıl dikkatin dağıldı?" Pastalı kutuyu mermer tezgahın üzerine koyar ve bana döner, gözlerini şüpheyile kısar. Sonra benim görünüşümü fark edince gözleri büyür — uykudan dağınık saçlar, bol erkek gömleği, çıplak bacaklar. "Sora Cho-Cooper, burada bir erkek mi var?"

"Belki," diye cevapladım.

Ağız dramatik bir şekilde açıldı. "Yani, şu anda yatağında bir erkek mi var? Gerçek bir erkek mi? Üzerine yüz çizilmiş vibratörün değil mi?"

Cevap veremeden, kapıdan gelen derin bir ses, "Suçluyum," der.

İkimiz de dönüp, önceki geceden kalma smokin pantolonunu kalçalarının üzerine sarkıtmış, kapı çerçevesine rahatça yaslanmış Forrest'ı görüyoruz. Saçları ustaca dağınık, göğsü hâlâ muhteşem bir şekilde çıplak.

Gözlerimle buluştuğunda eğlenceli gülümsemesi genişliyor. "Vibratörüne yüz mü çizdin?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Buna cevap vererek onurlandırmayacağım." "Peki o zaman. Hayal gücümü kullanırım."

Ben sinirlenerek homurdanırken, Daphne Forrest'ı incelerken ağız açık kalıyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyor, hiç de ince davranmaya çalışmadan.

"Forrest Hawkins," diye kendini tanıtır, mutfağı geçip şaşkın arkadaşına elini uzatır. "Sen, hakkında çok şey duyduğum en iyi arkadaş olmalısın."

"Daphne Jones," diye cevap verdi, sersemlemiş bir halde elini sıktı. "Ve ben senin hakkında hiçbir şey duymadım."

Forrest, sıcak ve derin bir sesle kıkırdar. "İşte benim Sora'm. Hayatının en güzel kısımlarını her zaman gizli tutar." Bana göz kırpar ve yanaklarım kızarır.

"*Senin* Sora'm mı?" diye tekrarladı Daphne, giderek artan bir keyifle aramızda bakışlarını gezdirerek. "Yani bu... bir şey mi?"

"Bu yeni bir şey," diye aceleyle araya giriyorum. "Çok yeni. Bu yüzden sana henüz bundan bahsetmemiştim."

"Bebeğim, eğer biriyle çıkıyorsan, neden bana doğum günü planların olduğunu söylemedin? Annen iptal ettikten sonra, yalnız kalmaman için seni o sıkıcı düğüne sürükledim. Oysa onunla birlikte olabilirdin."

"O *benim* sevgilim değil..." diye başlıyorum, yalanlarım şimdiden ortaya çıkmaya başlamış. Lanet olsun Daphne'ye ve zekasına. Sarışın olabilir ama kesinlikle aptal değil, ki bu durum şu anda benim lehime işlemiyor.

"Geç saate kadar çalışıyordum," diye ekliyor Forrest, kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekiyor. "Kaçamadığım lanet toplantılar. Ama son müşterim iptal etti, ben de bir smokin bulup düğünde Sora ile buluştum."

Daphne gözlerini kısar. "Doğru... seni orada bir kadınla görmemiş miydin..."

"Teyzem mi? Celeste mi? Ne çılgın bir tesadüf. Aslında, pek de değil. O, Manhattan elitinin tam bir örneği. Tabii ki yılın sosyetik düğünündeydi. Ama evet, eski kocası onu rahatsız ediyordu, ben de onu teselli etmek için bir süre yanında oturdum. Sarhoş olduğunda biraz dokunaklı oluyor."

"Ah," der Daphne, onun hikayesini yutarcasına dinler.

Forrest'in ne kadar zarif yalan söylediği beni şaşırtıyor. Gözünü bile kırpmadı.

Ben ise o kadar terliyorum ki, yakında bir su birikintisinin içinde kalacağım.

"Peki, ikinizin durumuna bakılırsa, doğum günün o kadar da berbat geçmemiş sanırım?"

"Unutulmazdı," Forrest benim yerime cevap veriyor, Daphne'ye masum görünen ama aramızdaki özel bir şaka gibi hissettiren bir şekilde omzumu sıkıyor. "O bir cadaloz. Dün geceki halini görsen, sanki *benim* doğum günümümüş gibi düşünürdün..."

"Forrest!" diye çılgılık atıyorum, sonra nefesim kesiliyor. O da sırtımı hafifçe okşuyor.

"Sakin ol, kaplan. Enerjini üçüncü raunt için sakla," der bana, sonra dikkatini tekrar Daphne'ye çevirir. "O doyumsuz bir kadın."

Onu öldüreceğim. Yavaşça ve acı verici bir şekilde. Ama Daphne bunu kesinlikle çok seviyor, gözleri aylardır görmediğim kadar sevinçle parlıyor.

“Haline bak, sonunda biraz hayatın tadını çıkarıyorsun,” diye düşünür. “Ben de seni tüm o iş stresinden uzaklaştırmak için müdahale etmek zorunda kalacağım sanıyordum.”

“Hazır laf açılmışken,” diyorum, konuyu değiştirmeye çalışarak, “bugün bir sonraki kitabımı planlamamız gerekmiyor muydu?”

Daphne elini küçümseyici bir şekilde sallıyor. “O bekleyebilir. Bunun hakkında daha fazla şey duymak istiyorum,” diyor, beni ve sahte yeni erkek arkadaşımı işaret ederek. “Ee, ne iş yapıyorsun, Forrest?”

“Finans danışmanlığı,” diye cevaplıyor, hiç tereddüt etmeden. “Çoğunlukla özel müşteriler.”

“Ne kadar ilginç.” Daphne’nin ses tonu, bunun hiç de ilginç olmadığını gösteriyor. “*Bu arada*, Sora sana gelecek haftaki büyük kitap imza gününden bahsetti mi? Övünmek gibi olmasın ama ben biraz torpil yaptım ve onu oraya soktum. Yazar kız arkadaşını desteklemek için oraya gitmekten daha iyi bir destekleyici erkek arkadaş göstergesi olamaz.”

Donakaldım. *Hayır, hayır, hayır*. Hayatımla ilgili daha fazla ayrıntıya ihtiyacı yok. Sınırlar bulanıklaştı ve aşıldı. Bu karmaşık durum, Everest Dağı boyutlarına ulaşmaya başlıyor.

Forrest, elbette, zihnimdeki paniğe katılmıyor. “Bunu hayatta kaçırmam. Neredeydi?”

“Önemli bir şey değil...” diye başlıyorum, ama aşırı hevesli en iyi arkadaşım sözümü hemen kesiyor.

“Brooklyn’de City Nights and Novels,” diye cevapladı Daphne, memnun bir ifadeyle. “Bu onun çıkış anı olacak. Tüm büyük romantik yazarlar orada olacak. Biz son dakikada eklendik, bu yüzden alabileceğimiz her türlü destek...”

“En ön sırada, ortada oturacağım,” diye söz veriyor Forrest, bana bir kez daha sarılıyor. “Büyük bir zevkle.”

“Mükemmel!” Daphne ellerini çırpır. “Şimdi kahvaltı yapıp klişelerden bahsedelim. Forrest, hepimize yetecek kadar var. Hamur işlerini sever misin?”

“Forrest’ın bir toplantısı var,” diye patlarım. “Değil mi... şey... hayatım?” Daha garip konuşamazdım her ne kadar denesem de. “Gitmen mi gerekiyor?”

Beni görmezden gelen Forrest, Daphne’ye dişlerini göstererek gülümser. “Ben hamur işlerini çok severim.”

Daphne kutuyu açmaya başlar ve Forrest sonunda beni bırakıp dolaptan tabakları alır. Onların nerede olduğunu nasıl bildiğini anlamıyorum; bu mutfaktaki çekmeceleri neredeyse hiç açmadım.

"Peki, klişeler nedir?" diye sorar Forrest, tabakları masaya koyarken.

"Romantik romanların klişeleri," diye açıklıyor Daphne, çikolatalı kruvasanı ikiye bölerek. "Kitabın satmasını sağlayan, okuyucuları cezbeden unsurlar. Düşmanlardan aşıklara, zorla bir arada kalma, tek bir yatak... bu tür şeyler. Sora'nın bir sonraki kitabını güçlendirmeye çalışıyoruz, satışlarında bir şans yaratmak için."

"Kitapların satmıyor mu?" diye soruyor Forrest bana. Ses tonu değişiyor, son birkaç dakikadaki şakacı tavrından çok endişe dolu bir hal alıyor.

"Pek iyi değil," diye itiraf ediyorum.

"Bence viral olmak için neye ihtiyacımız var biliyor musun? *Şok faktörü*," diyor Daphne. "O zaman, denenmiş ve kanıtlanmış olanı alıp çıtayı yükseltiriz. Mesela, karanlık romantizm yazarları, maskelili, dövmeleli bir sapığın bıçakla ormanda bir kadını kovaladığını görüyoruz; *biz de buna* maskelili, dövmeleli ve Prince Albert piercingli bir sapığın, *hayaletli* ormanda bir kadını katana ile kovaladığını *ekleriz*." Daphne, sanki ruhu ele geçirilmiş gibi gözlerini kocaman açarak bana başını sallar. "Nereye varmak istediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum. Ama senin gittiğin bu çılgın yolda seni takip etmeyeceğim." Kirazlı tartla meşgul olan Forrest'a dönüyorum. "Ben karanlık şeyler yazmam."

"Ne yazıyorsun peki?" diye sordu Forrest.

"Bilmiyor musun?" Daphne'nin yüzünde şüphe çizgileri belirir.

"Biz *yeniyiz*, Daph. Henüz o konuyu pek açmadım," diye ekliyorum. "Kariyeri konusunda çok mütevazı. Hiçbir yere varamayacağını düşünüyor

ama o inanılmaz bir yazar. Bu kız bir gün reklam panolarında yer alacak," diyor Daphne gururla.

Forrest'in gözlerine bakıp hafifçe başımı sallıyorum.

"Peki, Daphne, Sora aşk hikayelerine ne tür erkekler koyuyor?"

Yüzündeki sırıtışa bakılırsa, sorusu çok anlamlı.

"Gömleklere alerjisi olan milyarderler," diyor Daphne, Forrest'ın çıplak göğsüne bakarak kaşlarını kaldırıyor. "Belki de sanat hayatı taklit ediyordur?"

Forrest, pastadan bir ısırık daha aldıktan sonra gülüyor. “Korkarım milyarderlik barajını geçemiyorum. Ve genellikle gömlek giyerim,” diye ekliyor, bana kısa bir bakış atarak sanki vişneli tarttan sonra bir sonraki yemeği benmişim gibi. “Ama satışlar şu anda durgun olsa da, Sora kendi başına gayet iyi idare ediyor gibi görünüyor. Burası inanılmaz.” Parmaklarını döndürerek lüks mutfakı işaret ediyor.

“Bu brownstone babamın.”

Forrest bana göz kırıyor. Çenesi hafifçe seğiriyor. “Harika. Eğer bu sabah babanla da tanışacaksam, gömleğimi geri almam gerekecek, tatlım.”

“O burada değil. Şu anda Los Angeles’ta yaşıyor. Artık bu eve ihtiyacı kalmadı, o yüzden doğum günüm için bana verdi. Henüz taşınacak mıyım, emin bile değilim.”

“Babası J.P. Cooper,” diye yardımcı olmak için Daphne ekledi.

Forrest’in gözlerinde bir anlık bir tanıma parladı. “*Hell & Heroes* mu? O J.P. Cooper mı?”

İsteksizce başımı sallıyorum. “O babam.”

“Vay canına. Dün gece bunu söylemek için harika bir fırsatın vardı sanki, Sora.” Forrest, sanki yalanım yakalanmış gibi biraz sinirli görünüyor. Ama bu sabahın tamamı bariz bir saçmalıklar ağı, o halde neden sinirleniyor ki? “Demek sen, edebiyat dünyasının kraliyet ailesinden gelen bir romantik roman yazarımsın. Oldukça çekici bir kariyer.”

Gözlerimi kısıyorum, ima ettiği şeyi hiç beğenmiyorum. *Gülünç sorunları olan zavallı zengin kız.*

“Kariyerim hiç de büyüleyici değil.”

“Yazarlık işleri söz konusu olduğunda, Sora’nın babası Kentucky Derby’deki bir salyangoz kadar işe yarar. Kızın kariyerini hiç desteklemiyor. Sadece yılda birkaç kez arayıp hayatta olup olmadığını kontrol ediyor ve ara sıra uçağa atlayıp milyonlarca dolarlık yedek evler satın alarak kızının sevgisini satın alıyor.”

Başımı eğip, bu konuşmayı kontrol etme çabamdaki yenilgiyi kabul ediyorum. “Forrest, hayatımla ilgili öğrenmek istediğin başka aşırı kişisel ve acı verici detaylar varsa, Daphne hizmetine hazır.”

“Güzel,” diyor, alaycılığını görmezden gelerek. “Çünkü sorularım var, Daphne.”

“Sor bakalım.” Daphne biraz daha gülümserse, yüzü ikiye bölünecek. Bu ikisinin şimdiden bu kadar iyi anlaşmasından hoşlanmıyorum.

Forrest’a dönerek asıl görevime geri döndüm. *Onu buradan çıkarmak.* “Yakında gitmen gerektiğini söylememiş miydin? Kızını almaya?”

Gözlerinde bir şey parladı; belki de kızından bahsetme cüretimi göstermiş olmamdan dolayı şaşkınlıktı.

“Doğru.” Başını sallayarak, yarısı yenmiş pastasını masaya bıraktı. “Ceketimi almalıyım. Daphne, kahvaltını paylaştığın için teşekkürler. Çok nazıksın.”

Yukarıya çıkıp kaybolur ve Daphne hemen bana döner. “Kızı mı?” diye tıslar. “Çocuğu mu var?”

“Evet, küçük bir kızı var,” diye onayladım. “Çok sevimli bir kız.” Daphne’ye ismini ya da yaşını söylemedim, çünkü aslında bilmiyordum. Ama elimden geldiğince durumu açıklığa kavuşturmaya çalıştım. “O gerçekten iyi bir baba. Sadece kızı susturmak için ona düşkün olan türden bir baba değil. Kızını doğru düzgün yetiştirmeye çalışıyor. Bu çok etkileyici.” Bu sabah söylediğim onca yalandan, bu duygu samimiydi.

Daphne teatral bir şekilde kendini serinletiyor. “Yakışıklı, yatakta harika ve çocuklarla arası iyi mi? Evlen onunla. Hemen.”

“Ona fazla alışma,” diye uyarıyorum, sesim alçak. “Muhtemelen uzun vadede yürümeyeceğiz.”

“Neden?” diye karşılık veriyor, sanki kişisel olarak alınmış gibi. “Vahşi domuzlara parçalanmış vücut parçaları yediren bir seri katil olmadığı sürece, o adamı hemen kapmaman için mazur görülebilir bir neden yok.”

“Biz uyumlu değiliz, Daphne. Onun işi...”

“İşim neymiş?” diye sordu Forrest, geri dönüp bir kez daha beklenmedik bir şekilde konuşmamıza karışarak. Merdivenlerden inerken neden sesini duymadım? Bu adam istediği zaman bir ninja gibi hareket ediyor.

Forrest, önceki geceden kalma buruşuk smokin ceketiyile, boynunda gevşek duran papyonuyla birkaç adım ötede duruyor. “Benim işim *ne*, Sora?” diye tekrarlıyor.

“Karmaşık.”

Bana attığı bakış, duygularla dolu. Beni, anlamadığı bir dilde yazılmış bir kitapmışım gibi inceliyor. “Öyle,” diye kısa bir cevap veriyor.

“Utanç yürüyüşü bakışı sana yakışıyor,” diyor Daphne, bana kaşlarını kaldırarak, Forrest ile aramızdaki gerginliğe hafif bir mizah katmaya çalışıyor.

O da gevşer, sırtarak, rahat özgüvenine ve çekiciliğine geri döner. “Ben bunu gurur yürüyüşü olarak düşünmeyi tercih ederim. Dün geceyle ilgili en ufak bir utanç duymuyorum.” Bana şakacı bir göz kırpma atar, ama şimdiye kadar aldığım tüm Forrest göz kırpmalarına kıyasla, bu biraz zorlama gibi gelir.

"Peki, ben gitsem iyi olacak," diye ekliyor, ceketinin düğmelerini ilikleyerek göğsünü olabildiğince örtmeye çalışıyor.

“Hay aksi.” Vücudumu örten gömleğini çekiştiriyorum. “Bunu geri ister misin?”

“Seni soyunurken görmek ne kadar hoşuma gitse de... sende kalsın. Sadece sade, beyaz bir gömlek. Kolayca yenisini alabilirim.” Arkadaşıma elini uzatır. “Tanıştığımıza memnun oldum, Daphne. Sora, seni sonra ararım, olur mu?”

"Seni uğurlayayım," derim, Daphne'nin imalı kaş hareketlerini görmezden gelerek.

Brownstone'un merdivenlerinde, çıplak bacaklarıma çarpan serin sabah havasında, sonunda gülümsememi bırakıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce. "Hiçbir şey söylemediğin için." "Sorun değil." Omuzlarını silkiyor, ceketini düzeltiyor.

"Hizmetlerim gizlilik de dahildir."

Ödeme konusunun açılması beni sert bir şekilde gerçeğe döndürdü. “Şu konuda. Para...”

"Ne olmuş ona?"

"Geri istiyorum," diyorum, kendimi zorlayarak gözlerine bakıyorum. "Jelibonların etkisindeydim ve mantıklı düşünemiyordum. O para birikimlerimin tamamıydı. Reklamlarımı yönetmesi için yeni bir pazarlama uzmanı tutmak için kullanacaktım." Ücretinden elli bin dolar eksik kaldığım kısmını atlıyorum, ama nakit olarak yüklü bir peşinatla yardımını dilenecektim.

Yüzündeki ifade biraz yumuşadı, ama sonra başını salladı. “Üzgünüm, ama para iadesi yapmıyorum.” Kahverengi taştan eve doğru bir bakış attı. “Bu paraya senden daha çok ihtiyacım olduğunu varsayacağım.”

Gözlerimi kısıyorum. “Varsayımlar hakkında ne derler bilirsin.”

“Yani baban sana bir ev veriyor, ama kitabının pazarlamasına yardımcı olacak parayı vermiyor mu?”

Artık açık yaralarımın yaptığı bu rahat sataşmalara sinirleniyorum. “Bu gerçekten seni ilgilendirmez. Ve üzgünüm Forrest, ama bir gecelik sarılma için on bin dolar saçmalık. Sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Paramı geri vermelisin. *Lütfen?*”

“Hayır.” Bana yaklaşır, sesi alçaktır. “Ama haklısın. Dün gece çok dağınıktın, ödediğin paranın karşılığını tam olarak alamadın. Peki bir anlaşma yapsak nasıl olur? On bin dolar iki gece için yeter. Bu geceleri sana fazlasıyla değecek hale getireceğim. Para transferinden numaramı zaten aldın. Ne zaman hazır olursan, bana haber ver. Hatta kitap imzalama etkinliğini de bedavaya ekleyeceğim. Oraya gelip, tüm meslektaşlarının ve okuyucularının önünde dünyanın en destekleyici, en sevgi dolu erkek arkadaşı olacağım.”

Kalbim sıkışır. “Lütfen, sadece paramı geri istiyorum. Bunların hiçbiri olmamış gibi davranabiliriz. Erkek arkadaşım gibi davranmana gerek yok.”

“Çok geç,” diyor sırtarak. “Ayrıca, Daphne beni orada bekliyor zaten.”

“Forrest—”

“Dur. Cevabım hayır. Anlaşmalar, sırf ertesi gün pişmanlık duyuyorsun diye bozulmaz. İşimi bu şekilde yürütseydim, iflas ederdim, sokaklarda yaşardım.” Eğilip başımın üstüne yumuşak bir öpücük konduruyor, bu hareket o kadar beklenmedik ve şefkatli ki, sonra ne diyeceğimi unutuyorum.

“Para iadesi yok. Yakında görüşürüz, kurabiye kız,” diye fısıldıyor saçlarıma, sonra uzaklaşıyor.

Mantıklı bir cevap veremeyen ben, onun merdivenlerden inmesini izliyorum. O blokun yarısına geldiğinde, dışarıda sadece onun gömleğiyle durduğumu ve tüm mahalleye sabah şovu yaptığımı fark ediyorum.

İçeri koşarak giriyorum ve Daphne'nin cumbalı pencereden Forrest'ın sokakta kayboluşunu izlediğini görüyorum.

"Sakın söyleme," diye uyardım, o da mutfağa gelip yanıma oturduğunda.

"Hiçbir şey söylemedim," diye masumca cevaplar. "Ama bir şey söyleyecek olsaydım, seni daha önce hiç bir erkeğe az önce ona baktığın gibi baktığını görmediğimi söylerdim."

Ona bakakaldım, *neyle baktım ki diye* düşündüm. *Panikle mi? Tedirginlikle mi? Şehvet ve öfkenin kafa karıştırıcı bir karışımıyla mı?*

"Önemli değil," diye mırıldanıyorum ve duygularımı bastırmak için bir hamur işi daha alıyorum. "Düşündüğün gibi değil."

"Benim düşündüğüm," diyor Daphne, ben dışarıdayken hazırladığı kahve demlikten ikimize de birer fincan kahve doldururken, "belki de şu anda kariyerinin tam da buna ihtiyacı vardır."

"Bir erkek mi? Cidden mi? Çünkü bu, odaklanmanın tam tersi." Bar taburesine çöküyorum, azalan kariyer umutlarımı düşünürken aniden yorgunluk hissediyorum. Karşılayamayacağım pazarlama uzmanı son çaremdi. *Şimdi ne olacak?*

"Aynen öyle. Dikkatini başka bir şeye yöneltmen lazım. Reytingler, yorumlar ve satış rakamlarına takılıp kalmamanı sağlayacak birine." Yanıma oturdu, yüzündeki ifade beklenmedik bir şekilde yumuşaktı. "Sen farkında değilsin belki, canım, ama her gün ışıltının biraz daha kaybolduğunu görüyorum. Kendini başarısızlık hissinle tüketiyorsun. Ama belki işinin dışında bir hayatın olması, olayları daha geniş bir perspektiften görmene yardımcı olur. Biliyor musun, bu tuhaf..."

"Ne garip?" diye soruyorum, kahve fincanıma bakarak, kremanın kıvrımlarının dağılmasını izliyorum.

"Aşk hakkında yazıyorsun, hem de *çok iyi* yazıyorsun. Ama seni uzun zamandır tanıyorum ve hiç *aşık* olduğunu sanmıyorum. Daha önce hiç yaşamadığın bir şey hakkında yazabilmen komik."

"Aşık oldum... Sanırım."

Üniversite yıllarında ara sıra çıkmıştım. Birkaç kısa süreli erkek arkadaşım olmuştu. Aşk uzun sürmemişti, ama vardı.

"Tatlım, aşık olduğunu *düşünüyorsan*, hiç aşık olmamışsın demektir. Aşık olduğunda anlarsın." Omzuma hafifçe vurdu. "Ya da, aşık oluyorsan," diye deli gibi fısıldadı, parmak uçlarını birbirine vurarak

"Hadi iş konuşalım, olur mu?" Forrest ile aramızda ciddi bir şey olabileceği fikrini aklımın ucundan bile geçirmek istemiyorum. Bu saçma bir düşünce. Dün gece beni mest etmişti. Ama yine de...

"Hadi iş konuşalım, olur mu?" Forrest ile aramızda ciddi bir şey olabileceği fikrini aklımın ucundan bile geçirmek istemiyorum. Bu saçma bir düşünce. Dün gece beni baştan çıkardı. Bu gece başka bir kadının dizlerini titretecek. Bu gerçek bir romantizm değil, oynamak istediğim bir oyun da değil.

"Hayır, senin yeni erkek şekerinden biraz daha bahsetmek istiyorum."

Kahve fincanımı masaya koyup derin bir nefes aldım. "Ya da beni nasıl kandırıp esrarlı şekerleri yedirdiğini konuşabiliriz?"

"Kandırdım mı?" diye itiraz etti. "Sana özellikle rahatlamana yardımcı olacaklarını söylemiştim. Paketin üzerinde açıkça esrar yaprağı sembolü vardı. Gözü olan herkes bunu görebilirdi."

"Sembolü tanımadım," diye itiraz ettim. "Yaprağın *vegan* olduğunu düşündüm. Dün geceki düğünde bir avuç dolusu yedim."

"Aman... Tanrım..." Daphne kahkahalarla gülerek diyor. "Epey kafan güzel olmalı. Sen ve Forrest dün gece hayatınızın en güzel anlarını yaşamış olmalısınız."

Bir saniye gözlerimi kapatıp, Forrest'la yıldızların altında kaldırımda dans ettiğimiz anımsamaya dalıyorum.

"Fena değildi," diye mırıldanıyorum. "Sadece bir kerelik bir şeydi."

12. bölüm

Forrest

"World's Okayest Roommate"

İçeri girdiğimde daire sessizdi, ki bu bir cumartesi sabahı için alışılmadık bir durumdu. Normalde Taio, hafta sonu egzersiz rutinine hazırlanırken protein smoothie'sini hazırlarken müziği son ses açar. Smokin ceketimi ikinci el kanepenin arkasına bırakıp doğruca kahve makinesine yöneldim.

Evimiz pek bir şey değil; Bronx'ta, iki yatak odalı, asansörsüz, su tesisatı sorunlu ve sabahın üçünü "Bohemian Rhapsody"yi falsolu bir şekilde söylemek için uygun bir saat olarak gören komşuları olan bir daire. Ama nispeten temiz ve uygun fiyatlı, bu sayede Dakota'nın okul ücretinin bana düşen kısmını karşılayabiliyorum. Bu son kısım, ara sıra bir hamamböceği görmeyi göze almamı sağlıyor.

Kahve makinesinin başlat düğmesine basmıştım ki, Taio'nun yatak odasının kapısı açıldı. Üzerinde sadece basketbol şortu olan Taio, 1,93 metrelik boyuyla kapı aralığını doldurarak ortaya çıktı.

"Vay, vay, vay," diye mırıldanıyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Biri dün gece eve gelememiş."

"Şimdi evdeyim," diye cevap veriyorum, dolaptan bir kupa alırken.

"Dün geceki pantolonunla ve üstsüz." Tezgaha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Celeste sonunda pes edip senin aletini giymeye mi karar verdi?"

"Celeste'yle birlikte değildim." Kahve makinesi cızırdayıp tıslayarak mutfağı koyu kavrulmuş kahvenin yoğun aromasıyla doldurur.

Taio'nun kaşları havaya kalkar. "Yeni müşteri mi? Anlat bakalım." Üzerimden uzanıp kendi kupasını alır, üzerinde "Dünyanın En Fena Olmayan Ev Arkadaşı" yazan kupayı. Dakota ve ben onu geçen Noel'de almıştık ve o da sanki saf altından yapılmış gibi davranıyor.

"Tam olarak değil." İkimiz için de kahve dolduruyorum, oyalanıyorum. Genelde dışarı çıktıktan sonra Taio'nun sorgulamaları umurumda olmaz. Son dört yıldır en iyi arkadaş ve ev arkadaşımız. Ayrıca aynı işi yapıyoruz, yani saklayacak bir şey yok. Benim hakkımda neredeyse her şeyi biliyor. Ama dün gece Sora ile olanların bir yanı özel geliyor. Sanki paylaşmak onu bir şekilde değersizleştirecekmiş gibi.

"Dostum." Taio yüzümün önünde parmaklarını şıklatıyor. "Garip davranıyorsun. Anlat hadi."

Cevap vermeden önce siyah kahveden uzun bir yudum alıyorum. "Düğünde biriyle tanıştım. Bir kadın. Yediği esrarlı yiyeceklerden kafası çok iyiymiş ve bana teklifte bulundu."

Taio'nun yüzünde bir gülümseme belirir. "Dostum, çift vuruş yapıyorsun. İş başındayken iş alıyorsun." Bana selam veriyormuş gibi yapar. "Nasıl biriydi?"

"Bana on bin dolar ödedi ve seks bile yapmadık." Sora'yı yatağına yatırırken onun uykulu gülümsemesini hatırlayarak başımı sallıyorum. "O bayıldı ve ben de... kaldım."

"Sarılıp yattınız mı?" Taio'nun sesi inanamama hissiyle bir oktav yükselir. "Bedavaya mı?"

"On bin dolar tam olarak bedava sayılmazdı."

"Yine de." Beni inceliyor, ifadesi alaycıdan endişeliye dönüşüyor. "Bu kızdan hoşlanıyor musun?"

Omuz silktim, dürüstçe cevap vereceğime güvenemiyordum. Çünkü gerçek şu ki, ondan hoşlanıyorum. Zihninin işleyişini, aynı anda hem kırılğan hem de sivri dilli olabilmesini seviyorum. Romantik romanlar yazmasını ama açık bir flört sinyalinin isim etiketi taksa bile fark edememesini seviyorum. Hatta saçma sapan inatçılığını bile seviyorum.

Hoşuma gitmeyen şey ise, bu sabah beni evinden ne kadar çabuk kovmaya çalıştığı, sanki en iyi arkadaşının görmesini istemediği kirli çamaşırmışım gibi.

görmesini istemediği kirli çamaşırmışım gibi. Sanki yaptığım iş, tanınmaya layık olmamamı gerektiriyormuş gibi.

"İlginç bir kadın," diyorum sonunda. "Ama önemi yok. Yaptığım işten utanıyor."

"Ah." Taio bilgece başını salladı. "Eskort utanç sarmalı. Klasik. İlk kez başından geçiyor olmalı."

"Kesinlikle. Bu sabah beni resmen kapı dışarı etti," diye homurdanıyorum. "Arkadaşının benim gibi biriyle yattığını —ya da daha doğrusu yatmadığını— bilmesini istemedi."

"Senin gibi biriyle mi?" diye tekrarlıyor Taio, ses tonu biraz sertleşiyor. "Bu ne demek oluyor?"

Sinirli bir şekilde elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Bu iş konusunda ciddi bir kompleksin olduğunu biliyorum." "Kompleks değil. Gerçek bu. İnsanlar yargılıyor."

"Senin havalı eski sevgilin gibi insanlar mı?" Taio kaşlarını kaldırdı.

"Hannah ne iş yaptığımı bilmiyor," diye hatırlatırım ona. "Ve elimden gelirse, asla da bilmeyecek."

"Belki de bu yeni kızın bu fikre alışması için biraz zamana ihtiyacı vardır. Herkes senin dostun Taio kadar cinselliğe olumlu bakmıyor." Bir poz verip pazılarını şişiriyor ve istememe rağmen gülüyorum.

"Evet, Sora'nın takıntılarından daha büyük sorunlarım var." Kahveden bir yudum daha alıyorum. "Haftaya kitap imza gününe gidip, onun erkek arkadaşımı gibi davranacağıma söz verdim."

Taio burnunu çeker. "Enayi."

"O benim orada olmamı istemiyor." Başparmağımı fincanın kenarında gezdiriyorum, bu sabah Sora'nın başının üstüne dudaklarımı hafifçe bastırdığımı hatırlıyorum.

"O zaman neden gidesin ki?"

"Onu kızdırmak için." Bu tam olarak doğru sayılmaz. Dün gece Sora'nın kendi sektöründen bahsederkenki tavırlarına bakılırsa, sanki bir ribeye biftek gibi giyinip aslanın inine doğru ilerliyor gibi geliyor. Onu korumak için içimden gelen durdurulamaz bir dürtü var.

"Sadece dikkatli ol," diye uyarıyor Taio, birden ciddileşerek. "Bizim işimiz ilişkilerle pek uyuşmaz. Güven bana. Denedim."

Ellerini kullanarak ses efektleri de ekleyerek sahte bir patlama taklidi yapıyor. “O iş yüzüme patladı, hem de *fena*.”

Cevap veremeden telefonum çalar. Cebimden çıkarırım ve arayan numarada Wesley Prep Academy'yi görünce şaşırırım. İçimi korku kaplar — okuldan gelen aramalar asla iyi haber değildir. Üstelik bugün Cumartesi. Okul ücretini geciktirdim mi? Ödemenin gelecek haftaya kadar vadesi olmadığını sanıyordum.

“Alo?” diye cevap veriyorum, kendimi hazırlayarak.

“Bay Hawkins? Ben Wesley’den Müdür Vaughn. Umarım siz ve Dakota harika bir sabah geçiriyorsunuzdur.”

“Bu hafta sonu annesiyle birlikte.”

“Ah, doğru,” diye cevapladı Vaughn, sanki Hannah ve benim birlikte olmamamız onu rahatsız ediyormuş gibi.

Boğazımı temizlerim, sonra konuşmayı devam ettiririm. “Her şey yolunda mı?”

“Oh, harika! Size iyi haberlerim var.” Müdürün sesi coşkuyla parlıyor. “Kaliforniya’daki Dorimer Akademisi’nden haber aldık. Dakota’yı üstün yetenekli ve yetenekli öğrenciler programına kabul ettiler. Dönemin ortasında olduğumuzu biliyorum, ama nadiren olan bir şekilde hemen boş yerleri var. Bu yeri Dakota’ya teklif ettiler. Ne heyecan verici, değil mi?”

Gözlerimi kırıştıtarak sözlerini anlamaya çalışıyorum. Kaliforniya mı dedi? “Pardon, hangi program?”

“Dorimer Akademisi’ndeki üstün yetenekli ve yetenekli öğrenciler programı, hakkında bilgi aldığınız yatılı okul mu?” Coşkusu biraz azalır. “Dakota’nın test sonuçları, beklediğimiz gibi olağanüstüydü.”

“Sınav sonuçları mı?” Sesim istemediğim kadar keskin çıkıyor. “Kızım hangi sınava girdi?”

Karşı tarafta bir sessizlik oluyor. “Geçen ay konuştuğumuz kapsamlı yetenek değerlendirmesi. Evraklar tamdı, her iki ebeveyn tarafından imzalanmıştı.”

“Ben hiçbir şey imzalamadım.” Midemdeki kahve ekşimeye başlıyor. “Kızımın özel bir okul için sınava girmesine asla izin vermedim. Kaliforniya’ya taşınmayı planlamıyoruz.”

“Orası bir yatılı okul, Bay Hawkins. Sadece kampüste kalan öğrenciler var. Siz ve Bayan Novak’ın Dakota’nın

Dorimer'e gitmesi için."

"Yani kızım yalnız kalacak mı diyorsunuz?"

"Hayır, elbette yalnız kalmayacak. Onun yaşında, öğretmenlerinin gözetimi altında olmadığı zamanlarda tam zamanlı bir dadısı olacak. Ve tabii ki, tatillerde ve öğrenci sergilerinde kampüsü ziyaret etmenize izin verilecek."

"Bayan Vaughn, tüm saygımla, boya kokusundan kafanız mı güzel? Hangi gezegende çocuğumu bir yabancının yetiştirmesi için uzaklara göndermekle ilgilenirim ki?"

Bir başka, daha uzun bir duraklama. "Ah canım. Şey, onay formlarında imzanız var. Belki de unuttunuz? Bayan Novak bize ikinizin de hemfikir olduğunu garanti etmişti."

Hannah. Tabii ki.

"O benim imzamı taklit etti," dedim sert bir sesle. Bunu ilk kez yapmıyor. Dakota konusunda bu çocukça saçmalıkları geride bıraktığımızı sanıyordum.

"Bay Hawkins, bu ciddi bir suçlama..."

"Kızım dört yaşında," diye sözünü kesiyorum. "Hiçbir yatılı okula gitmeyecek, özellikle de üç bin mil uzaktaki bir okula."

"Belki de bunu Dakota'nın annesiyle konuşmalısınız," diye önerdi Müdür Vaughn, ses tonu artık dikkatlice tarafsızdı. "Yerini sadece hafta sonu boyunca tutacaklar. Pazartesi sabahına kadar bir cevap vermemiz gerekiyor."

"İşte cevabınız: *hayır*. O gitmiyor," diye vurguladım, cevabım Müdür Vaughn'a yönelik haksız bir öfkeyle doluydu. Haberciyi suçlamaktan nefret ediyorum, ama Dakota hâlâ bir bebek. Kim dört yaşındaki bir çocuğu isteyerek ebeveynlerinden ayırır ki?

Telefonu kapatıp uzun bir süre telefona bakıyorum, içimde bir düdüklü tencere gibi öfke birikiyor. Hannah imzamı taklit etmiş. Benim bilgim veya rızam olmadan kızımızı Kaliforniya'ya göndermeye çalışıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor Taio, beni dikkatle izleyerek. "Koda iyi mi?"

"Hannah onu yatılı okula kaydettirmeye çalışıyor." Sesim kendi kulağıma bile tuhaf geliyor. "Kaliforniya'da."

"Ne diyorsun sen?" Taio, fincanını dudaklarından çekiyor. "Bunu yapamaz. *Küçük Prenses'i* okudum. Yatılı okul çok zorlu bir yer."

Bakışlarım boş. "Ne?"

"Beni dava et," diyor Taio alaycı bir şekilde. "Ben okurum."

"*Playboy'u* belki."

"Hayır dostum. Klasikler." Taio şakağına dokunur. "Bazen aletini dinlendirip zihnini çalıştırmaman gerekir."

Şu anda bunu irdelemeye vaktim yok. Zaten yatak odama doğru gidiyorum, şifonyerimden temiz bir gömlek çıkarıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Taio, mutfığa dönüp beyaz tişörtümü giyerken soruyor. "Hannah'la konuşmam lazım. Hemen. Beynim patlamadan önce."

"Ben de geleyim mi? Kötü polis rolünü oynayıp Hannah'ı yerine oturtmaya yardım edeyim mi? Beni de oyuna dahil et, Koç." Teklifi samimi. Taio sürekli bekâr gibi davranıyor olabilir, ama Dakota'yı kendi yeğeniymiş gibi seviyor.

"Teşekkürler, ama gerek yok," diyorum, öfkeden titremeyen parmaklarım için yumruğumu sıkıyorum. Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. "Eminim bir tür yanlış anlaşılmalıdır. Ona pusu kurmamıza gerek yok."

Kırk dakika ve çok pahalı bir taksi yolculuğunun ardından, Midtown'daki Hannah'nın binasının önünde duruyorum. Burası, "fiyatını soruyorsan, bunu karşılayamazsın" diye bağırarak, parlak, altmış katlı camdan bir canavar. Döner kapılar, *Architectural Digest* dergisinin sayfalarından çıkmış gibi görünen mermer kaplı bir lobiye açılıyor; yüksek tavanlar, soyut heykeller ve konsiyerj masasının arkasında şelale gibi akan devasa bir duvar.

Hafta içi Dakota'yı aldığımda genellikle bana dostça başını sallayan kapıcı Maurice, yerinde değil. Onun yerine, aynı tertemiz kömür rengi üniformayı giymiş, daha genç bir adam var; bu zenginlik tapınağına ait görünmeyen herkese karşı sergilediği, alışkanlık haline gelmiş şüpheyle bana bakıyor.

"Yardımcı olabilir miyim, efendim?" Sesi kibar ama soğuk, eli güvenlik telefonunun yanında duruyor.

"Hannah Novak'ı görmeye geldim." Dağınık saçlarımı elimle düzeltiyorum, birdenbire görünüşümün farkına varıyorum — tıraşsız, kırışık gömlek, muhtemelen onun bina güvenliğinin müdahale süresini hesaplamasına neden olacak, zar zor bastırılmış bir öfke yayıyorum. "Hannah, kızımın annesi. Ben Dakota'nın babasıyım, Forrest Hawkins."

Yüzünde bir anlık bir tanıma ifadesi beliriyor, ama umduğum türden değil. "Bay Hawkins. Hafta sonu randevu listesinde adınız yok."

Elbette değilim. *Hafta sonu programı*. Sanki kendi kızımı görmek için randevuya ihtiyacım varmış gibi. Tanıdık bir aşağılanma hissi içimi yakıyor.

"Acil bir durum," diyorum, sesimin sakın çıkması için kendimi zorluyorum. "Aile meselesi."

Tabletine bakarak, onaylanmış ziyaretçilerin listesi olduğunu düşündüğüm şeyi kaydırıyor. "Bir arayıp sorayım."

Her seferinde. Her seferinde aynı dans. Çocuğumun yaşadığı binaya girmek için izin istemek. Sanki onun babası değil de lanet olası bir satıcıymışım gibi onay beklemek.

O telefonda bir şeyler mırıldanırken, ben asansörlere bakıyorum — dört tane var, her birinin piriç kapısında özel bir sanat eseri işlenmiş. Lobi, gelip giden sakinlerle dolup taşıyor: beyaz tenis kıyafeti giymiş, küçük bir köpeği ve yeşil bir smoothie'yi dengede tutan bir kadın; şoförü kapıyı sabırla tutan yaşlı bir beyefendi; aynı Lululemon kıyafetlerini giymiş, sanırım saatine beş yüz dolarlık bir kişisel antrenman seansına giden bir çift.

Binanın sakinleri, hiçbir şeyin fiyatını düşünmek zorunda olmayan insanların rahat ve kendinden emin tavırlarıyla mekânda dolaşıyor. Bu, Hannah ile birlikteyken bile hiç ait olmadığım bir dünya. Özellikle de şu anki yaşam durumum ve mesleğimle.

"Bayan Novak yukarı çıkabileceğinizi söyledi." Kapıcının sesi beni geri çağırıyor. "Adınızı anons edeyim mi?"

"Gerek yok." Yanımda beliren bir konsiyerj eşliğinde asansörlere doğru yöneliyorum. Anahtar kartını okutuyor ve PH düğmesine basıyor.

“İyi günler, Bay Hawkins,” diyor profesyonel bir nezaketle ve kapılar kapanırken geri çekiliyor.

Penthouse’a giden özel asansör, duvarları deriye benzeyen bir malzemeye kaplı, hızlı ve sessizce yükseliyor. Küçük bir ekranda hava durumu, borsa fiyatları ve çatı bahçesinin yenilenmesi ile asma kattaki sakinlere özel restorana yeni bir şarap uzmanı katıldığına dair bina duyuruları gösteriliyor.

Burası, asansörün o kadar sık bozulduğu ki, her gün altı kat merdiven çıkmaktan baldırlarım kaslanmış olan Brooklyn'deki evimden çok farklı. Hannah'nın, nadiren Dakota'yı evime bıraktığı zamanlarda bana hafifçe gizlenmiş bir acıma ile bakmasına şaşmamalı.

Asansör doğrudan giriş holüne açılıyor — tabii ki çatı katının kendi özel girişi var. Burada komşularla paylaşılan koridorlar yok. Sadece dört metrelik tavanlar, Central Park'a bakan cam duvarlar ve burada gerçekten birinin yaşayıp yaşamadığını ya da buranın sadece suç derecesinde zenginler için bir showroom olup olmadığını merak etmeme neden olan tertemiz beyaz mobilyalar var.

Hannah ve Henry, parlak dergilerde görülen türden bir New York evinde yaşıyor. Sıradan insanların gözlem teraslarından görmek için para ödediği manzaraya sahip tavandan tabana pencereler ve sanki hiç insan ağırlığı hissetmemiş gibi görünen mobilyalar. Çok güzel, ama steril. Bir evden çok bir otel süiti gibi. Buraya her geldiğimde, kızımın izlerini arıyorum: ortada kalmış bir oyuncak, duvardaki bir pastel boya izi, burada bir çocuğun yaşadığını gösteren herhangi bir şey. Nadiren buluyorum.

Ana oturma odasının kapısını yumrukluyorum, zihnimde Müdür Vaughn ile yaptığım telefon görüşmesini tekrar tekrar canlandırıp Dakota'nın yabancılara gönderildiğini hayal ederken, ilk başta gösterdiğim nezaket bir anda buharlaşıyor.

Tekrar, daha sert bir şekilde kapıyı çalıyorum.

Kapı açılır ve karşımda, sanki brunch'a giden bir bankacı gibi ütülü chino pantolon ve mavi düğmeli gömlek giymiş Henry belirir. Tuz-biber saçları mükemmel bir şekilde taranmış, gülümsemesi kibar ama mesafeli.

"Forrest," diye selamlıyor beni, içeri girmem için geri çekiliyor. "Bu beklenmedik bir ziyaret."

"Koda nerede?" diye soruyorum hemen. Bu ani ziyaretin tek iyi yanı, çocuğumun sevimli gülümsemesini görebilmem. Bu beni neşelendirmeli ve öfkemi dindirmeli ki Hannah ile sakin bir şekilde konuşabileyim.

"Dakota bu hafta sonu Novak çiftinin yanına gitti. Yüzebilmesi için havuzu ısıtmışlar."

Sinirim yeniden yükseliyor. "Henry, Dakota'nın babası olmama rağmen kızımın nerede olduğunu veya ne yaptığını hiç bilmiyor olmam sence tuhaf değil mi?"

"Ben, şey..." Henry bakışlarını başka yöne çevirip bir adım daha geri çekilir. Onu gözle görülür şekilde rahatsız ettiğim için memnunum.

"Her neyse, Hannah ile konuşmak için geldim," diyorum, zoraki nezaket sözlerine gerek duymadan. "Burada mı?"

"Çalışma odasında." Henry koridoru işaret eder.

"Ne çalışıyor?" diye alaycı bir şekilde soruyorum. *"Para avcılığı 101" mi?* diye düşünüyorum içimden. *Yoksa erkeklerin parasından yararlanma konusunda ileri seviyeye mi geçti?*

"Bu sadece bir deyim," diye ekliyor Henry. "Orada masa ve bilgisayar var. Sanırım bazı fotoğrafları düzenliyor. Aslında ben de tam çıkmak üzereydim."

Öfkemi bastırmaya çalışarak başımı salladım. Kız arkadaşının kızımızı terk etmeye çalışması Henry'nin suçu değildi. "Hafta sonunu böldüğüm için üzgünüm."

O, özrümü eliyle reddediyor. "Hiç de değil. Aile meseleleri önemlidir." Bana tuhaf bir bakış atıyor, acıma ile rahatlamanın karışımı gibi bir şey. "Siz ikinize biraz mahremiyet vereyim."

Henry ceketini alır ve kapıdan çıkar, beni geniş oturma odasında yalnız bırakır. Derin bir nefes alıp çalışma odasına doğru ilerlerim.

Hannah'yı masasında, klavyesinde yazarken buldum. İçeri girdiğimde başını kaldırdı, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Forrest. Burada ne işin var?"

"Wesley beni aradı." Kapıyı açık bırakıp masadan iki adım uzaklıkta duruyorum. "Kızımızın benim bilgim ve rızam olmadan bir yatılı okula kaydolmasının nedenini açıklamak ister misin?"

Hannah'nın yüzünde karmaşık bir ifade belirir; şaşkınlık, suçluluk, sonra da meydan okuma, hepsi arka arkaya hızla. "Kızımız, okulun üstün yetenekli çocuklar programına kabul edildi. Bu muazzam bir fırsat."

"O daha dört yaşında." Sakin kalmaya çalışmama rağmen sesim yükseliyor. "Ve benim imzamı taklit ettin, Hannah. Bu yasa dışı."

"Bu kadar abartma." Ayağa kalkar ve ipek bluzunu düzeltir. "Avantajlarını düşünmeden böyle tepki vereceğini biliyordum. Dakota *üstün yetenekli*, Forrest. Ona en iyi fırsatları sunmamak sorumsuzluk olur."

Dakota'nın erken gelişmiş olduğu aşikar. Üç yaşından beri bir yetişkin gibi sohbet ediyor. Ama entelektüel olarak gelişmiş olsa da, duygusal olarak hâlâ bir bebek. *Benim bebeğim*.

"Sorumlu olmayan şey, onun çocukluğunu elinden almaktır. Okulda yirmi yıldan fazla zaman geçirmiş birinden dinle bunu. Mümkün olduğu sürece çocuk olmasına izin ver."

"Lanet olsun, artık bunu aş. Bir ejderhayı öldürmedin ya. Hukuk fakültesinden mezun olan tek kişi sen değilsin. Yani, belki mezun olup sonra milyonlarca dolarlık bir iş fırsatını çöpe atan tek kişi sen olabilirsin..."

"Yine başlıyoruz," diye homurdanıyorum.

"Her neyse, Dorimer ülkedeki en iyi eğitim kurumu. Orada kuracağı bağlantılar, elde edeceği fırsatlar..."

"O bir çocuk, bir ağ kurma fırsatı değil." Bir adım daha yaklaşır, sesimi alçaltmaya zorlarım. "Gerçekte neler oluyor? Bu senin tarzın değil. Hannah, sen pek çok şeydin—ama kötü bir anne değilsin. Bunun ne olduğunu göremiyor musun?"

Hannah içini çeker, direnişi sönmüş gibidir. Koltuğuna geri çöker. "Henry'ye Tokyo'da bir iş teklifi geldi. Altı ay, belki daha uzun."

"Ee?"

"O yüzden onunla gidiyorum." Gözlerime bakıyor ve orada kararlılığı görüyorum. "Bu, onun kariyeri için inanılmaz bir fırsat. Aslında ikimiz için de."

"Peki ya Dakota?" diye soruyorum, ama cevabı zaten biliyorum.

“Henry, onun... işleri karmaşıktırdığını düşünüyor.” Hannah en azından utanmış gibi görünme nezaketini gösteriyor. “Tam zamanlı ebeveynlik yapmaya hazır değil. Özellikle de yurtdışında.”

“Eh, Dakota’nın ebeveyni olmadığı için iyi, değil mi?” “Forrest—”

“Bak, Henry hakkında dürüst fikrimi bilmek ister misin?” “Hayır,” diye tersliyor.

“Kötü şans. Kötü bir adam değil, ama senin için çok yaşlı ve katı—kendi alışkanlıklarına takılıp kalmış. Tıpkı hayatının büyük bir kısmını onlardan kaçmaya çalışarak geçirdiğin ailen gibi. Ama onu gerçekten seviyorsan, sana yardım ederim.”

“Yardım mı?” Yüzündeki ifade değişti, sanki bu, benden duymayı beklediği en son şeymiş gibi.

“Ayrılmak, düşman olmamız gerektiği anlamına gelmez. Hâlâ senin mutlu olmanı istediğimi bilmiyor musun? Sen ve Henry altı aylık bir uzak mesafeli ilişkiyi atlatabilirsiniz. Ne zaman istersen onu ziyarete git. Sen seyahatleyken Koda’ya ben bakarım. Zaten onunla daha fazla zaman geçirmek istediğimi biliyorsun.” Hannah uzun saçlarını düzeltir, sonra kulaklarının arkasına sıkıştırır—bu onun sinirsel bir alışkanlığıdır. Yani, kötü haberlerin geleceğini biliyorum. “Henry evlenme teklif etmek istiyor. Ve ben de evet demek istiyorum. Ama...”

“Ama ne?”

“O çocuk istemiyor. Dakota’nın etrafta olmasından pek hoşlanmıyor. Koda’yı Dorimer’e sokmak için birkaç telefon görüşmesi yaptı. Ve okul ücretini, konaklama masraflarını, ziyaret masraflarını, *her şeyi* karşılamaya hazır. Eğer Koda gitmezse, Henry bana evlenme teklif etmeyecek.”

Bu sözler bana fiziksel bir darbe gibi geldi. Öfkeden boğazım düğümlendi—sadece Hannah’a değil, Henry’ye de. Ne tür bir adam bir kadından kendisi ile çocuğu arasında seçim yapmasını ister?

Annemin seçtiği türden bir adam, zihnimin derinliklerinden bir ses fısıldıyor.

Anılar su yüzüne çıkıyor...

Annem beni, hafta sonu ziyareti olması gereken bir ziyaret için babamın çiftliğine bırakmış, üç gün sonra arayıp yeni biriyle tanıştığını, bu kişinin “çocukları sevmediğini” söylemişti. Ondan sonra babam benim her şeyim oldu—istikrarlı, güvenilir, her zaman yanımda. Bana öğretti

Ebeveynlik, işine geldiğinde yaptığın bir şey değildir. O, her zaman kim olduğundur.

"Yani bu adama siktirip gitmesini söylemek yerine, Dakota'yı başka bir yere göndermeyi mi planlıyorsun?" diye soruyorum, inanmadan.

"O kadar basit değil, Forrest."

"O kadar basit. O bizim kızımız. Onun ihtiyaçlarını öncelikli tutmamız gerekiyor."

Hannah tekrar ayağa kalkar, utancının yerini küstahlık alır. "Peki ya benim ihtiyaçlarım ne olacak? Benim mutluluğum ne olacak? Dört yıldır tam zamanlı bir anneyim. Ben de bir hayatı hak etmiyor muyum?"

"Çocuğunun pahasına olmaz." Saçlarımı elime alıyorum, keşke bir kez olsun mantıklı davranabilseydi diyorum. "Hannah, kendi sözlerini bir dinle. Kızımızı terk etmekten bahsediyorsun."

"Onu terk etmiyorum!" Hannah'nın sesi yükselir, sözlerim onu kışkırtmıştır. "Ona paranın alabileceği en iyi eğitimi sağlıyorum."

"Henry'nin parasıyla demek istiyorsun."

Gözleri parladı. "Evet, Henry'nin parası. Onun midillisini, yüzme derslerini, dans derslerini, tasarımcı kıyafetlerini ödeyen para. Ona Brooklyn'deki daracık bir delik yerine Central Park manzaralı bir yatak odası sağlayan para."

Bu sözler canımı yakıyor. İçlerinde doğruluk payı var. Henry'nin Dakota'ya sağlayabildiği maddi rahatlığı ona sağlayamam. Ama ona çok daha değerli bir şey verebilirim: zamanımı, ilgimi, sarsılmaz varlığımı.

"Biliyor musun?" diyorum, birden sakinleşerek. "Tokyo'ya gitmek istiyorsan git. Ama Dakota yatılı okula gitmeyecek. Benimle kalacak."

Hannah gülüyor, sesi tiz ve küçümseyici. "Nerede uyuyacak ki? Dairenizde sen ve Taio için bile zar zor yer var."

"Bir yolunu bulurum."

"Peki ya işin ne olacak? Gece geç saatlerdeki müşteri toplantıları? O zaman ona kim bakacak?"

Gerginleşiyorum, Hannah'nın benim gerçekte ne iş yaptığımı ne kadar bildiğini veya şüphelendiğini merak ediyorum. Eğer öğrenirse, bunu mahkemede aleyhime kullanabilir. Çoğu yargıcın gözünde bir seks işçisi pek de tercih edilen

velayet sahibi ebeveyn olarak görülmez. Karmaşık bir mahkeme mücadelesinde velayeti kaybedersem, Hannah'nın Dakota'yı uzaklara göndermesini engelleyemem.

“Bir yolunu bulurum dedim,” diye kararlı bir şekilde tekrar ediyorum. “Ben onun babasıyım. Haklarım var. Sen çocuğumuzu istemiyor olabilirsin, ama *ben istiyorum*.”

Aniden aklıma bir fikir gelir ve olası bir çözüm görürüm. Sora'nın brownstone evi. Dört yatak odası, bir çamaşır odası, geniş bir mutfak, hatta bir arka bahçe. Koda'nın okuluna bir taş atımı uzaklıkta olduğundan bahsetmiyorum bile. O evi kullanıp kullanmayacağından bile emin değil. Belki bir tür anlaşma yapabiliriz—daha kalıcı bir yer bulana kadar Dakota ve benim orada kalmamıza izin vermesi karşılığında on bin dolarımı geri alırım.

Bu uzak bir ihtimal, ama yine de bir şey.

Hannah'nın yüzü kızarır, gözleri yaşlarla dolar. “Onu gerçekten seviyorum. Bu benim için kolay değil,” der, cümlesinin sonunda sesi titrer.

“O zaman Henry'ye defolup gitmesini söyle.” Odanın karşısına geçip elini tutuyorum, hırsının altında hâlâ var olan annelik içgüdüsüne hitap ediyorum. “Kızın sana ihtiyacı var. Bize ihtiyacı var. Eğer bunu yaparsan Hannah... o bunu unutmayacak. Annemin bizi terk ettiğini hâlâ hatırlıyorum. Onu hiç affetmedim.”

Bir an için, onu ikna ettiğimi sanıyorum. Sonra elini çekiyor. “Henry ile birlikte olmak istiyorum. Bence Dakota biraz büyüdüğünde, o da fikrini değiştirecektir.”

“Peki o zamana kadar?”

Gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını siler, bana sessizce bakar. Sonra sesi yine sertleşir. “Dorimer ona ikimizin de sağlayamayacağı fırsatlar sunacak. Ayrıca onu hiç görmeyecek değiliz. Tatiller, yaz tatilleri var...”

“Hayır,” diye sözünü kesiyorum, kararımı vermişimdir. “O gitmeyecek. Ne Kaliforniya'ya, ne de başka bir yere.”

Hannah gözlerini kısıyor. “Bu kararı sen veremezsin.”

“İzle de gör.” Ayrılmak için döndüm, sonra kapıda durdum. “Okulu ara. Dakota'nın Dorimer'e gitmeyeceğini söyle. Ve bir daha imzamı taklit edersen, seni mahkemeye sürüklerim ve turuncu tulumla ortalıkta dolaştığını görene kadar durmam. Anlaşıldı mı?”

Bu bir blöf ve muhtemelen o da bunun farkında. Uzun süren bir hukuk savaşını göze alamam ve işim kamuoyuna mal olur. Ama ses tonumdaki bir şey onu ikna etmiş olmalı ki, daha fazla tartışmıyor.

“Bu konuşma bitmedi,” diyor bunun yerine. “Hayır. Daha yeni başlıyor,” diyorum ve odadan çıkıp gidiyorum.

Asansörle aşağı inerken, duvara yaslanıp gözlerimi kapatıyorum, yorgunluk beni sarmış durumda. İçeri girerken hissettiğim öfke, soğuk bir kararlılığa dönüşmüş. Hannah’ya hayatını nasıl yaşayacağını söylemem. Dakota ile ilgili kararlarına asla karşı çıkmadım. Kızımın geçirdiğim kısıtlı zamanı kaybetme riskini asla göze alamam.

Ama bu? Onun için savaşırken bu tepede öleceğim. Hiçbir şey — ne para, ne rahatlık, ne de kolaylık — küçük kızımdan daha önemli değil.

Sokağa çıkıp yine pahalı bir taksi çağırmayı beklerken, telefonum bir mesajla titriyor.

Mesaj, hiç beklemediğim birinden geliyor.

212-555-2929:

■

Selam, ben Sora. Sana teşekkür etmeyi unutmuşum.

BEN:

■

Sarılmam için mi?

212-555-2929:

■

Gecemi güzelleştirdiğin için. Sen olmasaydın, doğum günümde tek başıma eve gidip ağlayacaktım. O yüzden... teşekkür ederim.

BEN:

■

Rica ederim, kurabiye kız. Benim için zevkti.

212-555-2929:

■

Bilgin olsun, paramı geri istiyorum. LÜTFEN.

Bir cevap yazıp sonra siliyorum. Sora'ya belki başka bir anlaşma yapabileceğimizi söylemek istiyorum, ama önce çözmemiz gereken çok şey var. Öncelikle, bu Hannah'nın psikotik bir kriz sırasında geçici bir karar hatası olabilir. Düşüncelerini toparlayıp akli başına gelmesi, gerçeği görmesi ve Henry'yi terk etmesi oldukça olası.

Ama bu senaryoda bile, terk edilen eski sevgilisinin Dakota'nın eğitim masraflarını daha fazla karşılamaya istekli olacağını sanmıyorum, yani ya katkımı ikiye katlamam ya da Koda'yı devlet okuluna kaydettirmem gerekecek. Ama bunu yaparsam, yine de taşınmam gerekecek çünkü Taio ve benim yakınında yaşadığımız yerel ilkokulda her girişte tam zamanlı güvenlik görevlileri, uyuşturucu köpekleri ve metal dedektörleri var. Yani, kesinlikle olmaz.

Siktir. Burun köprümü sıkıyorum, sonsuz senaryolar, hepsi çıkmaz sokak, birbirine çarpışarak gerilim baş ağrısı oluşturuyor. Çözülmesi gereken çok şey var. Şu anda hiçbir şeyden emin değilim.

Aslında, bir şey var.

Brownstone olsun ya da olmasın, Sora'yı tekrar görme isteğinden kurtulamıyorum. Ona mesaj atarken önceki isteğini görmezden geliyorum.

BEN:

Kitap imza gününü sabırsızlıkla bekliyorum, Sora.

Dünyanın en iyi erkek arkadaşı olmak için sabırsızlanıyorum.

SORA:

Seni aptal.

Onun sevimli somurtkan yüzünü hayal ederek kendi kendime gülümsüyorum.

BEN:

öpücük emoji

13. bölüm

Sora

All hail the queen of mean.

"Buralarda bir yerde olmalı," diye mırıldanıyorum, elimdeki basılı haritaya gözlerimi kısarak bakıyorum. Grayson Etkinlik Merkezi'nin balo salonu, siyah örtülerle kaplı dikdörtgen masalardan oluşan sonsuz bir deniz gibi önümüzde uzanıyor, her masanın üzerinde küçük bir levha ile numarası yazıyor. Arkamda tekerlekli valizimi sürüklüyorum, tekerlekler yumuşak halıya takılıyor.

"56 numaralı masa," diyor Daphne, benim kitaplarımın bulunduğu üç kutuyu yüklediği el arabasını hiç zorlanmadan çekerek. "E-postada C bölümünde olacağı yazıyordu."

"O da... tam olarak nerede?" Odayı tarıyorum, masaların labirenti ve yazarların kutuları açıp, kitap ayraçlarını düzenleyip, özenle hazırlanmış sergileri kurarken ortaya çıkan hareketlilik beni bunaltıyor.

Midem tanıdık bir endişeyle burkuluyor. Diğer herkes ne yaptığını biliyor gibi görünüyor, kendinden emin bir şekilde Instagram'a layık masa düzenlemeleri yapıyorlar. Bu arada, aceleyle bastırdığım kitap ayraçları ve son dakikada sipariş ettiğim tek afişin beni bir amatör gibi gösterip göstermeyeceğini merak ediyorum.

Daphne, kafamdaki düşüncelerin döngüsünü hissetmiş olmalı ki, kalçasını benimkine hafifçe çarptı. "Kes şunu."

"Neyi kes?"

"Gözlerini kısıp, zihninde kendini diğerleriyle karşılaştırmaya başladığın şu şey." Uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Kitapların harika. Masan da harika olacak. Senin yerin burası."

Keşke onun güveninin yarısı kadar bile olsa. Daphne, hayatı sanki kendisi için özel olarak tasarlanmış bir podyummuş gibi yaşıyor — 1,75 boyunda, benim asla sahip olamayacağım yerlerde kıvrımları ve muhtemelen savaşları sona erdirebilecek bir gülümsemesi var. Yine de Cumartesi gününü, muhtemelen tam bir felaket olacak bir kitap imza günü için nevrotik en iyi arkadaşına yardım ederek geçirmeyi seçiyor.

"Ya yeterince kitap getirmediysem?" diye endişeleniyorum, el arabamdaki kutuya bakarak. "Ya da çok fazla getirdiysek? Ya kimse masama gelmezse ve ben orada bir ezik gibi otururken diğerlerinin önünde kuyruklar oluşursa?"

"O zaman sonra gidip sarhoş oluruz ve arınma ritüeli olarak kalanları yakarız." Daphne sırtıyor. "Ama öyle bir şey olmayacak. Hadi gel, muhtemelen bu köşeyi dönünce."

Bir bölmeyi geçiyoruz ve aniden masamı kolayca görüyoruz.

Çünkü Forrest çoktan masada oturuyor.

Kalbim göğsümde karmaşık bir jimnastik rutini yapıyor. O sabah brownstone'da başımın üstüne öpücük kondurup on bin dolarımı alıp uzaklaştığından beri onu görmemiştim. O günden beri öfke, utanç ve onun cüretkarlığına karşı isteksiz bir hayranlık arasında gidip geliyorum.

Katlanır sandalyeye yaslanmış, bir bacağını dizin üzerine atmış, koyu renk kot pantolon ve gözlerini neredeyse altın rengi gösteren toprak yeşili henley tişörtüyle haksız bir şekilde yakışıklı görünüyor. Bizi fark ettiğinde, yüzünde ancak kendini beğenmiş olarak tanımlanabilecek yavaş bir gülümseme yayılıyor.

"İşte orada," diye sesleniyor, ayağa kalkarken. "Günün yazarı."

"Buraya nasıl girdin ki?" diye soruyorum, telaşlı değil de sinirliymiş gibi görünmeye çalışarak. "Bu alan, hazırlık sırasında sadece yazarlar, asistanlar ve personel için ayrılmış."

Omuzlarını silker, dudaklarında hâlâ o gülümseme vardır. "Onlara Sora Cho ile birlikte olduğumu söyledim. Sanırım beni o kitap

Kapıdaki kadın, masanın nerede olduğunu sorduğumda çok telaşlandı.”

Daphne burun kıvrırdı. “İçeri girmek için flört ettin, değil mi?”

“Öyle bir şey yapmadım,” diye karşılık verdi, ona göz kırptıktan sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. “Bu arada, çok güzelsin.”

Bu iltifat, yanaklarımı kızartır. “Yazar kıyafetimi” giyiyorum — siyah kot pantolon, Daphne’nin koyu gözlerimin sıcaklığını ortaya çıkardığını ısrarla söylediği ipeksi pembe bir bluz ve özel günler için sakladığım ayak bileği botlarım. Uzun saçlarımı düzgün bir at kuyruğu şeklinde toplamışım ve makyaj konusunda nadir görülen bir çaba sarf etmişim.

“Teşekkürler,” diye mırıldanıyorum, tepkimi gizlemek için valizimin fermuarını açmakla meşgul oluyorum. Onun beni bu şekilde etkilemesine izin vermeyeceğim. Bu adam, kadınları özel hissettirme konusunda tam anlamıyla bir profesyonel.

Yine de, bir yığın kitabı kaldırmama yardım ederken parmakları benimkilere değdiğinde, kolumdan bir elektrik akımı geçiyor. Birden geri çekiliyorum, neredeyse ciltli kitapları düşürüyorum.

“Dikkatli ol,” diye mırıldanıyor, ellerimi sabitleyerek. “Bunlar çok değerli.”

“Ne yaptığının farkında değilsin, değil mi?” Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

Ağzının köşesi yukarı kalkar. “Hiçbir fikrim yok. Ama talimatları yerine getirmekte çok iyiyim.”

Söyleyişindeki bir şey, aklıma kitap imza günlerinden çok uzak şeyler getiriyor. Boğazımı temizliyorum. “Daphne, ona bir iş ver.”

“Seve seve.” Bir kutu kitap ayracını kollarına tutuşturur. “Bunların sanatsal bir şekilde yayılması gerekiyor. Sence bunu halledebilir misin, yakışıklı?”

“Senin için mi? Ne istersen.” Göz kırpar ve Daphne kıkırdar.

Gözlerimi devirdim, ama dudaklarımı kıvrıran küçük gülümsemeyi engelleyemedim. Kabul etmek ne kadar sinir bozucu olsa da, onun burada olması üzerimdeki baskıyı biraz azaltıyordu. Daphne kitaplarımı estetik açıdan hoş yığınlar halinde düzenlerken, Forrest hediye ürünlerimi — kitap ayraçları, çıkartmalar ve cömertçe harcadığım bir avuç bez çanta — şaşırtıcı bir özenle ambalajından çıkardı.

“Peki, bunlar ne hakkında?” diye soruyor, en son çıkan kitaplarımdan birini eline alarak. “*The Way We Were*, ha? Film gibi mi?”

“Sayılır,” diyorum. “On yıllık mezunlar toplantısında yeniden bir araya gelen lise aşıklarının ikinci bir şans buldukları bir aşk hikayesi.”

“Peki, sonsuza kadar mutlu yaşarlar mı?”

“Bu bir aşk romanı. Asıl mesele de bu zaten.”

Kitabı ters çevirip arka kapağını okumaya başlar, yüzünde düşünceli bir ifade vardır. “Buna inanıyor musun? Sonsuza dek mutlu yaşamaya?”

“Kitaplarda mı? Kesinlikle. Gerçek hayatta mı?” Omuz silktim, masanın önüne afiximi yerleştirdim. Logomon açık pembe rengi neredeyse griye benziyordu. Matbaacılar, bu tonun beyazın üzerinde canlı görünmeyeceğini söylemişlerdi ama ben aptalca dinlememiştim. Primrose benim markamın tamamıydı—soluk çiçeklerin yumuşak, ince fırça darbeleri ve arka plana karışan ince “*seni seviyorum*” yazıları. “Henüz karar veremedim.”

“Ama kitapların gerçek hayatı yansıtmaması gerekmez mi? Bir hikayeyi etkileyici kılan şey, içindeki gerçeklik değil mi?”

Sorunun derinliği karşısında şaşırarak duraksıyorum. “Evet ve hayır. Romantik romanlar, gerçek hayatın genellikle sunamadığı şeyleri sunar: kesinlik, sonuca ulaşma, aşkın riske değer olduğunun garantisi. İnsanlar bu yüzden okurlar. Umut için.”

Gözleri masamda sergilenen diğer kitapları tarıyor, gün batımında iki silüetin yer aldığı yumuşak pembe kapaklı bir yığına takılıyor. “Peki ya bu? *Lovely*?”

Elim içgüdüsel olarak kitaba uzanır, parmaklarım kabartmalı başlığı okşar. “Bu, iki kitaplık serinin ilki. İkinci kitap, *Lonely*, yaklaşık iki ay sonra çıkacak.” Tereddüt ederim, sonra sessizce eklerim, “En azından öyle olması gerekiyor.”

“Çıkması gerekiyordu mu?” *Lovely*’yi eline alıp kapağını daha yakından inceliyor.

“Satışlar pek iyi gitmedi,” itiraf ediyorum, bu itiraf boğazımı yakıyor. “Aslında, satışlar oldukça berbattı. Editörüm devam kitabı hakkında neredeyse hiç geri bildirimde bulunmadı. Sadece ‘fena değil, al bakalım’ dedi. Tam olarak coşkulu bir destek sayılmaz.”

“Konusu ne? Düet.”

Derin bir nefes alıyorum, bu hikayeye bir zamanlar duyduğum coşkuyu bulmaya çalışıyorum. “Çocukluk travması yüzünden sevilemez olduğunu düşünen bir kadın hakkında

. Tüm savunma mekanizmalarını aşan, sabırlı, nazik ve ona sevgiye layık olduğunu göstermeye kararlı bir adamla tanışır.”

“Peki ya devam kitabı?”

“Onun bakış açısından. Onun mücadeleleri, içsel çatışmaları. İlk kitap ikisinin başlangıcıyla bitiyor, ama ikincisi, ikinizin de yaraları varken aşkı sürdürmenin ne kadar zor olduğunu gösteriyor.” Dudaklarımı ısıyorum, aniden utangaçlaşıyorum. “Kırık birini sevmenin seni tamir etmediğini anlatıyor. İki yaralı insanın her gün birbirlerini aktif olarak seçmek zorunda kalmasını.”

Forrest bir an sessiz kalır, gözlerinde alışılmadık bir ciddiyet vardır. “Bu... gerçekçi geliyor.”

“Belki de fazla gerçek. Romantik roman okurları kaçış ararlar, ilişkilerin ne kadar zorlu olduğuna dair rahatsız edici gerçekleri değil.” *Lone/y/yi* bitirdiğimden beri üzerimde asılı duran şüphe bulutunu dağıtmaya çalışarak başımı sallıyorum. “İnsanların benim sunduğum şeyi istediğini sanmıyorum. Ben fazla gerçekçiyim, yeterince fantastik değilim.”

“Ben içeriği tercih ederim,” diyor Forrest yumuşak bir sesle. “İnsanların başlangıçtan sona ulaşmak için üstesinden gelmek zorunda oldukları karmaşık durumları görmek hoşuma gidiyor. Gerçek aşk bir varış noktası değildir. Bir yolculuktur.”

Bu içgörü beni şaşırtır ve ona gözlerimi kırpiştiririm. “Aynen öyle.”

Kitabı masaya koyar, parmak uçları kapakta bir an durur. “Peki neden geri çekmeyi düşünüyorsun?”

“Sadece ezilmek için kalbimi tekrar ortaya koymak istediğimden emin değilim,” diye itiraf ediyorum. “*Lone/y* için yapılan yorumlar... en iyi ihtimalle karışık. Ve boşluğa bağırarak gibi hissettiren bir şeye her şeyimi dökmek yorucu oluyor.”

“Sana bir şey sorabilir miyim?” Sesi nazik, ama bakışlarında nabzımı hızlandıran bir yoğunluk var. “Yazmayı sevdiğin için mi yazıyorsun, yoksa sevilme için mi?”

Soru, solar pleksusuma bir yumruk gibi çarparak nefesimi keser. Daha önce hiç kimse, güvensizliğimin tam kalbine bu kadar net bir şekilde dokunmamıştı. Beni herkesten daha iyi tanıyan Daphne bile.

“Ben...” Sesim titriyor. Artık aradaki farkı bildiğimden emin olmadığım halde buna nasıl cevap verebilirim? Sanat yaratmak

onay aramak arasındaki çizgi o kadar bulanıklaşmışken, birinin nerede bittiğini, diğerinin nerede başladığını göremiyorum?

Rahatsızlığımı hisseden Forrest, masanın üzerinden uzanıp elimi kısaca sıkıyor. “Buna cevap vermek zorunda değilsin. Ama belki üzerinde düşünülmesi gereken bir konu.”

Başımı sallıyorum, bu mola için minnettarım ama savunmamı bu kadar kolay aşması beni tedirgin ediyor. Beni görme şekli tedirgin edici bir yanı var — dünyaya sunduğum özenle inşa edilmiş versiyonum değil, altındaki dağınık gerçeklik.

“Bunlar gerçekten çok güzel,” diyor, konuyu merhametle değiştirerek, köşeleri süsleyen sıkı buketler halinde güllerle dolu kitap ayraçlarımdan birini eline alıyor. “Bunları sen mi tasarladın?”

“Daphne yaptı,” diye cevap veriyorum ve ona minnettar bir gülümseme gönderiyorum. “Yaratıcı olan o.”

“Doğru değil,” diye araya girer Daphne, elinde bir yığın tanıtım kartpostalıyla yanımda belirir. “Ben sadece temel tasarım yazılımlarını kullanmayı biliyorum. Sora, sadece hayal gücünden bütün dünyalar yaratabilen kişi.”

Yüzündeki ifade değişti, gözlerinin etrafında bir yumuşama oldu ve bu, midemi altüst etti.

“Yanımdaki masayı kim alacak? Hâlâ boş,” diyor Forrest, sağımdaki, üzerinde bir yıldız işareti bulunan boş masayı işaret ederek.

“Hiçbir fikrim yok. E-postada sadece özel bir konuk yazar için ayrıldığı yazıyordu,” diyor Daphne.

Forrest, artık kalabalıklaşan balo salonuna göz gezdirir. “Önemli biri olmalı. Diğer herkesin yeri çoktan hazır.”

Omuz silkerim, kayıtsız görünmeye çalışırım. “Muhtemelen istediği zaman içeri girebilen bir bestseller yazardır.”

“En çok satan yazarlardan bahsetmişken,” diyor Forrest, masaya yaslanarak. “Babanın çalışmaları seninkilerden oldukça farklı, değil mi? Fantazi ve romantizm?”

İstem dışı geriliyorum. “Evet, babam fantastik unsurlar içeren edebi destanlar yazıyor.”

“Bu... ilginç olmalı. Ünlü bir yazarın yanında büyümek.”

“İlginç, bunu tanımlayan kelimelerden biri.” Onun bakışlarından kaçınarak aynı kitap ayracı yığınınını düzenleyip yeniden düzenliyorum.

“Sen onun izinden gitmeye karar verdiğinde çok sevinmiş miydi?”

Kendimi durduramadan kahkaha attım. “Tam olarak değil. Aslında, kısa bir süre önce bana bırakmamı söyledi.”

Kaşları havaya kalktı. “Cidden mi? Neden?”

Tereddüt ettim, bunu ona neden anlattığımı bile bilmiyordum. Belki de babamın kim olduğunu öğrenen insanların genellikle gösterdiği acıma ya da yargılama yerine, bana içten bir merakla baktığı içindi.

“Boşuna kendime işkence ettiğimi düşünüyor. Kaderimin... başarısız olmak olduğunu düşünüyor.” Sözcükler boğazımda cam gibi duruyor. “Ama asıl olarak, sanırım benim de onun yaptığı hataları yapmamı istemiyor.”

“Hangi hatalar?”

“Gerçek hayatı, kağıt üzerindeki bir fantezi uğruna feda etmek.” Düzeltmesi gerekmeyen bir kitabı düzeltiyorum. “Babam bizim dünyamıza katılmak yerine hep kendi hayali dünyalarında kaybolduğu için annemle babamın evliliği dağıldı. Sanırım şimdi pişman.”

Forrest bir an sessiz kalır, beni o kadar derinlemesine inceler ki, bu beni rahatsız eder. “Ne olursa olsun,” der sonunda, “bence baban yanılıyor. Yani, başarısız olman konusunda.”

Sözleri göğsümde sıcak bir his uyandırır, ama cevap veremeden, interkomdan bir ses kapıların açıldığını ve katılımcıların beş dakika içinde gireceğini duyurur.

“Gösteri zamanı,” der Daphne neşeyle, omzuma hafifçe dokunarak. “Hazır mısın?”

“Olabileceğim en hazır halimde,” diye mırıldanıyorum, bluzumu düzelterip kompakt aynamda dudak parlaticımı kontrol ediyorum.

Forrest arkamda durur, elleri omuzlarıma hafifçe konar. “Başaracaksın,” diye beni cesaretlendirir, sıcak nefesi kulak mememi gıdıklar. “Sana bayılacaklar.”

Keşke sesindeki bu kesinliği bir şişeye doldurup, özgüvenim sarsıldığında içebilseydim.

İlk okuyucu grubu balo salonuna giriyor; elinde bez çantalar ve kitap listeleriyle heyecanlı yüzlerden oluşan bir deniz. En parlak gülümsememi takınıyorum ama dakikalar geçtikçe tanıdık bir korku içime sızıyor. İnsanlar

masamın önünden ikinci bir bakış bile atmadan geçiyor, gözleri görmeye geldikleri yazarları arıyor.

Tek bir kişi bile durmuyor.

Daphne, ne kadar da tatlı, cesurca insanları buraya çekmeye çalışıyor. "Sora Cho'yu okudunuz mu? Onun ikinci şans romantizmleri sizi en güzel şekilde ağlatacak!"

Birkaç kadın nazikçe gülümsüyor ama yoluna devam ediyor.

Sandalyeme daha da gömülüyorum, reddedilme hissi omuzlarımda fiziksel bir yük gibi duruyor. İşte korktuğum şey buydu: yıldızlarla dolu bir odada görünmez olmak.

"Ne kaçırdıklarını bilmiyorlar," diyor Forrest, ama onun sarsılmaz desteği bile sesindeki acıma duygusunu gizleyemiyor.

Yirmi dakika süren işkence gibi geçen sürenin ardından, girişte bir kargaşa fark ediyorum. İnsanlar heyecanla fısıldaşıyor, telefonlarını kaldırıp az önce gelen şeyi — ya da kişiyi — çekmeye çalışıyorlar.

Ve sonra onu görüyorum.

Tila Valentina, sanki orası ona aitmiş gibi balo salonuna giriyor, kendine özgü kızıl saçları sırtına dökülüyor, kıvrımları daracık kırmızı elbisesine sığışıyor. Yanında, üzerinde yüzünün resmi basılı kitap kutuları taşıyan asistanlarından oluşan bir kalabalık var.

Ve doğrudan benim masamın yanındaki boş masaya doğru geliyor. "*Hayır*," diye fısıldıyorum, yüzümden kan çekiliyor. "Hayır, hayır, hayır."

Daphne elini bileğime sıkıca sarar. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Forrest yüzünde belirgin bir şaşkınlıkla ikimize bakıyor. "Ne?

O kim?"

Ama açıklamaya zaman yok. Tila menzilime giriyor, ekibi benimkini çocuk el işi projesi gibi gösteren bir sergi düzenliyor. Ve şimdiden bir kuyruk oluşuyor — masamın önünden kıvrılarak köşeyi dönüyor, gözden kayboluyor.

"Aman Tanrım, gerçekten o!"

"BookTok günlerinden beri onu takip ediyorum!"

"Yorumları çok komik!"

Bu konuşma parçaları, küçük hançerler gibi yüreğime saplanıyor. Çünkü Tila Valentina'yı neyin ünlü yaptığını çok iyi biliyorum: eğlence için diğer yazarları paramparça etmek.

İki yıl önce, çaresiz ve naif bir halde annemden borç para alıp, Tila'ya kitabımı giderek büyüyen platformunda tanıtması için para ödedim. Aptalca beklediğim olumlu tanıtım yerine, o, emeklerimi alay konusu haline getiren acımasız bir "dürüst eleştiri" yayınladı. Yazımı "Xanax almış, pençeleri kesilmiş bir yavru kediden bile daha yumuşak" olarak nitelendirdi ve kahramanımı "ıslak bir çorap kadar cinsel çekiciliği olan" biri olarak tanımladı.

Takipçileri bunu yuttu. Yorumlarım dibe vurdu, herkes onu taklit etmek ve kendi taşını atmak istedi, her bir çakıl taşı yavaşça kalbimi taşıyarak öldürdü. Tila, benim gibi yazarların sırtında imparatorluğunu kurdu, bizim aşağılanmamızı başarısına giden basamaklar olarak kullandı.

Şimdi ise, "kötü kalpli kraliçe" ile tanışmak için sıraya giren hayranlarının hayranlığıyla keyif çatarken, ben yan masada unutulmuş bir şekilde oturuyorum.

Tila'nın bakışları bana kaydı, yüzünde çok kısa bir an için beni tanıdığı belli oldu, sonra yüzünü çevirdi ve yıllar önce kitabımı yaptığı gibi beni tamamen görmezden geldi.

"Sora," diye mırıldanıyor Daphne, gözleri endişeyle açılmış. "İstersen gidebiliriz."

Başımı sallıyorum, yüzümü çatlatmış gibi hissettiren bir gülümseme zorluyorum. "Sorun yok. Ben iyiyim."

Ama iyi değilim. Özellikle de Tila'nın kuyruğundaki okuyucular, fotoğraf çekirmek için beklerken eşyalarını bırakmak için masamı kullanmaya başladıklarında.

"Çantamı buraya bırakabilir miyim?" diye sorar bir kadın, tasarımcı çantasını özenle dizdiğim kitapların üzerine bırakırken. "Sadece bir dakika sürer."

"Aslında..." diye başlıyorum, ama o çoktan uzaklaşmış.

Başka bir kadın, Tila'nın kitaplarını masama koyuyor. "Teşekkürler tatlım. Bunlara göz kulak olur musun? İmzalatmadan önce bir fotoğraf çekmek istiyorum."

Ben cevap veremedim, Forrest nazikçe araya giriyor. "Korkarım yazarın biraz rahatına ihtiyacı var. Anlarsınız."

Kadın, sanki beni ilk kez fark etmiş gibi şaşkın bir ifadeyle bakıyor. "Oh, pardon. Fark etmemişim... Siz de yazar mısınız?"

İşin püf noktası “sen de” kelimesidir; yanımdaki ünlüyle karşılaşırıldığında benim önemsiz, hiç kimse olduğum varsayımı.

“Evet,” diyorum. “Öyleyim.”

Kadın ilgisizce sergilediğim kitaplara bir göz attı. “Harika. Peki, bol şans!”

Utançtan yanarak sandalyeye gömülürüm. Bu görünmez olmaktan da beter; görülüp de reddedilmek.

Daphne’nin yüzündeki ifade endişeden, zar zor bastırılmış öfkeye dönüşmüştü. “Bu tam bir saçmalık,” diye tısladı. “Sana yaptıklarından sonra, tangasına ateş karıncaları doldurmak istiyorum...”

“O çok eski bir hikaye,” diye mırıldanıyorum, ama yeniden açılan yara her zamanki gibi taze.

Forrest aramızda bakışlarını gezdiriyor, açıkça olayı anlamaya çalışıyor, ama o soramadan, Tila’nın masasından kanımı donduran bir sohbet parçası duyuyorum.

“...*yeni menajerim için çok heyecanlıyım. O inanılmaz biri.*” Tila’nın sesi, duyabileceğim kadar yüksek. “Dane Spellman bizzat beni arayıp temsilcilik teklif etti. Çalışmalarımın tam da aradığı şey olduğunu söyledi.”

Dane Spellman. Beni “her yerde bolca bulunan” biri olarak nitelendiren menajer. Beni sadece babama ulaşmak için isteyen ve şimdi de, benim gibi yazarları alay konusu yaparak kariyerini inşa eden Tila Valentina’nın, seçkin menajerlik kadrosuna layık olduğunu düşünen menajer.

İçimde bir şey parçalanıyor.

Aniden ayağa kalkıyorum, sandalyem zemine sürtünüyor. “Biraz hava almam lazım.”

“Sora—” Forrest bana uzanır, ama ben çoktan hareket etmişimdir, şaşkın katılımcıları iterek geçerim, arkamdan gelen Daphne’nin sesini duymazdan gelirim.

Sıcak ve aşağılayıcı gözyaşları akmaya başlamadan önce koridora ulaşıyorum. Göğsümde bir hıçkırık yükselir, ama onu yutar ve en yakın tuvalete dalarım.

Aynadaki kadın çok acınası görünüyor: gözleri kızarmış, maskarası akmaya başlamış, özenle sürülmüş rujunu ısırarak silmiş. İşte dibe vurmak böyle bir şey: kariyerini mahvetmeye çalışan kadın

kariyerini mahvetmeye çalışan kadın, yirmi metre ötede başarısını kutlarken.

Belki de babam haklıydı. Belki de hâlâ bir parça onurum kalmışken bırakmalıyım.

14. bölüm

Forrest

Book boyfriend bait!

"Az önce ne oldu?" Sora'nın kaybolduğu çıkışa bakıyorum, onu takip etmekle ona mesafe bırakmak arasında kararsızım. Yüzündeki acı o kadar taze, o kadar içgüdüsel ki, sanki fiziksel bir darbe almış gibi hissettim.

Daphne kolumu tuttu, parmakları pazıma batıyordu. "Bu," dişlerini sıkarak dedi, "lanet olası Tila Valentina'nın yaptıklarının sonucu."

"O kadarını anladım. Ama Sora neden hayalet görmüş gibi bakıyordu?"

Daphne kolumu bırakıp Sora'nın kitap yığınlarını öfkeyle düzenlemeye ve yeniden düzenlemeye başlar. Hareketleri keskin, öfkeli.

"Çünkü Tila, romantizm camiasının profesyonel bir tetikçiye en yakın şeyi." Sesini alçaltıyor ve Tila'nın hüküm sürdüğü yan masaya zehirli bir bakış atıyor; Tila'nın kızıl saçları balo salonu ışıkları altında ateş gibi parlıyor. "İki yıl önce, Sora'nın pazarlama yardımına gerçekten ihtiyacı olduğunda, kitabını tanıtmayı için Tila'ya para ödedi."

"Para mı ödedi?" diye tekrarlıyorum, gözlerim bana bakmadan çantasını masamıza rahatça bırakan genç kadını takip ediyor.

“Evet, ücretli bir işbirliği. Nike’ın LeBron James’e ayakkabılarını sergilemesi için para vermesi gibi. Tila, çok sayıda takipçisi olan, yükselişte olan bir BookTok influencer’ıydı. Yazarların tanınmasına yardımcı olmak için, bir ücret karşılığında bağımsız kitapları tanıtıyordu.” Daphne, gözlerine ulaşmayan sahte bir gülümsemeyle kadının çantasını ona geri itti. “Ama Sora’nın durumunda, Tila markasını farklı bir yöne çevirmeye karar verdi. Tanıtım yapmak yerine, viral olan bu acımasız eleştiri videosunu yayınladı.”

Çenem sıkılır. “Sora’nın parasını aldıktan sonra kitabını yerden yere mi vurdu?”

“Kitabı herkesin önünde yerden yere vurdu. Kitabı, kasırgada pamuk şekerden daha kabarık olarak nitelendirdi. Kahramanın ölü bir balık kadar seksapeli olduğunu söyledi. Kitabı okumak, boyanın kurumasını izlemek gibi, ama daha da sıkıcı olduğunu söyleyerek şakalar yaptı.”

“Haksız yere iftira attığı için ona dava açamaz mıydı?” diye soruyorum, Sora’yı savunmak için hukuk bilgimi devreye sokuyorum.

“Ha. Keşke öyle olsaydı. Bizim dünyamız öyle işlemiyor. *Dürüstlük* adına acımasızlık mazur görülüyor. Tila’nın beş yıldız verdiği kitaplar hariç, ki onlar yanan çöp torbaları gibiler, ama tabii ki onları yazan da en yakın yazar arkadaşları. Çok sinir bozucu.” Daphne’nin sesi hafifçe çatlıyor. “Sora yıkılmıştı. Kitabının lansmanı fiyaskoyla sonuçlandı, yorumları dibe vurdu ve Tila’nın takipçi sayısı bir gecede dört katına çıktı.”

Parçalar yerine oturdu: Sora’nın Tila’yı görünce paniğe kapılması, içine kapanması, tutamadığı gözyaşları. Bu sadece mesleki kıskançlık değildi. Bir travmaydı.

“Ve şimdi kitap anlaşması olan Tila,” diyorum sessizce.

“Yedi haneli bir rakam.” Daphne acı bir şekilde başını sallıyor. “Tüm kariyerini, eğlence için diğer yazarları yerden yere vurarak inşa etti. Yayıncılık sektörü de onu bunun için ödüllendirdi.”

Balo salonuna göz gezdiriyorum, manzarayı yeni bir bakışla inceliyorum. Her masada yazarlar var, geçenlere umutla gülümsüyorlar. Bazılarının önünde kuyruk var; diğerleri yalnız oturuyor, yanlarından durmadan geçen her insanla yüz ifadeleri daha da gerginleşiyor. Bu, benim işimden çok da farklı değil—sürekli ilgi çekme çabası, performans baskısı, çoğu zaman reddedilme.

“Bu sektörün tamamı... zorlu, değil mi?” diye düşünürüm.

Daphne mizahsız bir kahkaha attı. “Tahmin bile edemezsin. Sanki steroid almış bir lise gibi. Kendi grupları, kötü kızlar ve eserinin görülüp görülmeyeceğini belirleyen popülerlik yarışmaları var. Yeteneği unut gitsin; her şey kimin en çok takipçisi olduğu, kimin en çok drama yaratabildiği, kimin algoritmayı en iyi kullanabildiği ile ilgili.”

“Algoritma mı?”

“Sosyal medya algoritmaları güçlü duygusal tepkileri tercih eder. Öfke, öfke, şok... işte bunlar güçlendirilir.” Kesin hareketlerle bir yığın yer imini düzeltir. “Peki ne ödüllendirilir tahmin et? Düşünceli, incelikli içerikler değil. Samimi hikayeler değil. Öfke dolu tiradlar ve herkese açık eleştiriler. Yazarlar ve içerik yaratıcıları, tıklama ve beğeni için birbirlerini canlı canlı yiyip bitirerek savaşır.”

Sora’yı düşünüyorum, karakterlerinden bahsederken parlayan gözlerini, hikayelerini anlatırkenki samimi tavrını. “Ve Sora bu oyunu oynamıyor.”

“Yapamaz. Bu onun doğasında yok.” Daphne’nin yüzündeki ifade yumuşadı. “Sorun da bu. Bu sektörde ayakta kalabilen yazarların çoğu ya kalın bir deri geliştirir ya da sorunun bir parçası olurlar — diğerlerinin üstüne atlayanlara katılırlar, dikkat çekmek için olay çıkaranlar olurlar. Ama Sora...” Başını salladı. “Kalbi hâlâ çok hassas. Onun en sevdiğim özelliği bu, ama aynı zamanda sürekli dayak yemesinin de sebebi bu.”

Başka bir kadın yaklaşır ve Tila Valentina kitaplarını masamıza bırakmaya başlar.

“Affedersiniz,” diyorum, sesim istemediğim kadar sert çıkıyor. “Bu masa Sora Cho’nun okuyucuları için.”

Kadın gözlerini kırpıştırır, sanki sergimizi ilk kez fark etmiş gibi etrafa bakınır. “Oh. Özür dilerim. Fark etmemişim...” Gözleri ilgisizce Sora’nın kitaplarının üzerinden kayar. “O yeni mi?”

“Dört yıldır, on iki kitap,” diye cevaplar Daphne sert bir sesle.

“Hıh. Hiç duymadım.” Kadın kitaplarını toplar ve uzaklaşır, varlığımızı hemen unuttur.

“Ne demek istediğimi anladın mı?” Daphne iç geçirir. “Mesele işinin kalitesi değil. Mesele ne kadar görünür olduğun. Ve bu sektörde, iyi kızlar sonuncu olur.”

Tila’nın masasına, kitaplarını göğüslerine sıkıca bastıran hevesli hayranların sırasına bakıyorum. Midemde soğuk bir his yerleşiyor.

Yetişkin hayatımı, başkalarını basamak olarak kullanan insanlarla çevrili geçirdim — öğrencilerinin çalışmalarını intihal eden profesörler, yardımcılarının araştırmalarının övgüsünü üstlenen hukuk ortakları, beni fantezilerinin bir parçası gibi gören müşteriler.

“Onu kontrol etmeliyim,” diyorum, çoktan çıkışa doğru ilerlerken.

“Bekle.” Daphne yine kolumu tutar. “Ona bir dakika ver. Sora ağlarken görülmekten nefret eder.” Tereddüt eder, sonra ekler, “Onu gerçekten önemsiyorsun, değil mi?”

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. *Sora’yı önemsiyor muyum?* Neredeyse hiç tanımadığım, bana vermediğim bir hizmet için beni işe alan bir kadını? Ama cevap hiç tereddüt etmeden geldi.

“Evet. Önemserim.”

Daphne bir an beni inceler. “Sora ile nasıl tanıştınız ki? Ayrıntılar konusunda oldukça belirsiz davrandı.”

Bir an duraksıyorum, sonra doğru gibi gelen, keşke gerçek olsaydı dediğim bir hikaye uydurmaya karar veriyorum. “Birkaç hafta önce bir kafede tanıştık. Kızım ile birlikteydim.”

“Papa Beans mi?” diye sorar Daphne. “O kız resmen orada yaşıyor.”

Başımı sallıyorum, bu ipucu için minnettarım. “Evet. Onu sırada gördüm ve onda bir şey... dikkatimi çekti. Ne kadar çekici olduğunun farkında değil.” Görüntü kolayca zihnime geliyor; o gün Sora hakkında pek çok şey fark etmişim. Tüm yüzüyle gülümseme şekli, gözlerini sıkıca kapatması, dudaklarını genişçe açması, yanaklarının pembe toplar gibi şişmesi. “Kızım için son mutfak lavabosu kurabiyesini özveriyle verdikten sonra, kendimi tutamadım. Hemen o anda ona çıkma teklif ettim.”

“Çok tatlı,” diyor Daphne onaylayarak başını sallayarak.

“Sabırsızlandım, o gece onu yemeğe çıkardım,” diye devam ediyorum, zihnimde bir fantezi canlanıyor. İşte böyle olmalıydı — ilginç bulduğum bir kadına yaklaşabilen normal bir erkek olsaydım, işler böyle gelişirdi. “Ona en sevdiği restoranı seçmesini söyledim.”

“Dur tahmin edeyim. Galbi Grill mi?” diye sorar Daphne rahat bir tavırla. “Kore barbeküsü.”

Parmaklarımı şıklatıp, sanki büyük ikramiyeyi kazanmış gibi onu işaret ediyorum. “Aynen öyle. İkimiz için de sipariş verdi. Yemeklerin hiçbirinin adını telaffuz edemedim ama hepsi muhteşemdi.”

Yalan söylemek iyi hissettiriyor, sanki kendiminkinden daha iyi uyan bir hayatı deneyormuşum gibi. Bu versiyonda ben bir eskort değilim. Ben sadece güzel bir kadınla tanışan ve ona çıkma teklif edecek kadar cesur olan bekar bir babayım. Bu versiyonda para el değiştirmiyor, rol yapma yok, karmaşıklık yok.

Daphne gülümsüyor. “Hazır ol. Sora yemek konusunda her zaman kontrolü ele alır. Bunu annesinden almış.”

“Bu yönünü seviyorum,” diyorum ve en azından bu kısım tamamen samimi. “Onun hakkında sevdiğim çok şey var.”

“Ne tatlı.” Daphne onaylar gibi başını eğiyor. Sanırım yeni erkek arkadaş testini geçiyorum. “Peki, ne zamandır finans danışmanlığı yapıyorsun?”

“Sadece birkaç yıldır.”

“Oh. Peki bu iş için özel bir diploma gerekiyor mu?”

Öyle olduğunu varsayıyorum, ama aslında finans danışmanı olmadığım için bilmiyorum. Daphne’nin merakını gidermek için bir bahane uyduruyorum. “Doktora sonrası kariyerimi değiştirdim. Aslında hukuk fakültesine gittim—Columbia’ya.”

Daphne’nin gözleri fal taşı gibi açılır. “Dalga mı geçiyorsun? Columbia Hukuk Fakültesi mi?”

O benim hayalimdeki okuldu.”

“Avukat mısın?”

Başını sallıyor, yüzünde bir anlık bir hüznün beliriyor. “Hayır, keşke olsaydı. Lisans bitiminden sonra başvurmuştum ama kabul edilmedim. O zamanlar bu beni tamamen mahvetmişti.”

“Rekabet çok fazla,” diye onayladım. “Ama başka iyi okullar da var.”

“Evet, bunu artık biliyorum. Ama Columbia Hukuk Fakültesi hayallerimdeki okuldu, anlıyor musun?” Bir kitap ayracını elinde çevirip duruyor. “Ama aslında, Nebraska’nın Lincoln kentindeki bir programa kabul edildim. Gelecek dönem başlıyor.”

“Bu harika,” diyorum, onun adına içtenlikle seviniyorum. “Heyecanlı mısın?”

Yüzünde bir gölge geçiyor. “Gidecek miyim bilmiyorum. Sora’dan ayrılmak beni endişelendiriyor. Bana güveniyor. Doğum gününde onunla birlikte brownstone’a taşınmamı istedi ve birkaç ay sonra burada olmayabileceğimi ona söylemeye gönlüm el vermedi.”

Hayal kırıklığıyla inliyor. “Ya da bilmiyorum. Belki de giderim. Karar veremiyorum.”

“Hayatını sonsuza kadar askıya alamazsın,” diyorum nazikçe. “Sevdiğin insanlar için bile.”

“Söylemesi kolay. Yapması zor.” Çıkış kapısına doğru bakarken yüzü ciddileşiyor. “Sora çok şey yaşadı. Anne babasının boşanması, babasının saçmalıkları, bu sektörün her fırsatta onu yerle bir etmesi. Cesur görünmeye çalışıyor ama her reddedilme, gösterdiğinden daha derinden yaralıyor onu.” Daphne’nin sesi biraz titriyor. “O kadar uzun zamandır onun dayanağı oldum ki. Bana en çok ihtiyaç duyduğu anda onu terk edemem.”

Bir süre durakladıktan sonra, sağduyumu bir kenara bırakıp masanın üzerinden uzanarak elini okşadım. “Hukuk fakültesine git, Daphne. Ben buradayım. Sora’ya ben bakarım.”

“Sen tam olarak iki dakikadır onun erkek arkadaşısın. Ben ise on yıldan fazladır onun en iyi arkadaşıyım.” Sesinde belirsizlik var.

“Aramızda olanlar yeni, ama...” Boş sözler söylememek için doğru kelimeleri ararken sözüm yarıda kalır. “Onda bir şey var. Uzaklaşamayacağım bir şey. O yüzden ben buradayım. Ağlayabileceği bir omuz, derdini dökebileceği bir kulak... Neye ihtiyacı olursa.”

Daphne beni inceliyor, bakışları delici. “Arkadaşımdın kalbini sana emanet edebileceğimden emin misin?”

Bu makul bir soru. Karmaşık hayatımı düşününce, olumlu cevap vermeyi hak ettiğimden emin değilim. Ama Sora’nın kitaplarından bahsederkenki halini, güvensizliklerini paylaşırken gözlerindeki kırılmalığı düşünüyorum. Onu ağlarken gördüğümde göğsümün nasıl sıkıştığını düşünüyorum.

“Sadık biriyim,” diyorum sonunda. “Her şeyden önce. Beni tanıyan herkese sorabilirsin. Birini önemsemişimde, işler zorlaştığında kaçmam.” Dakota’yı düşünüyorum, onun için savaşmaya hazır olduğum mücadeleyi. “Güvenebileceğin tek bir şey varsa, o da budur.”

Ses tonumdaki bir şey onu ikna etmiş olmalı ki, Daphne yavaşça başını sallıyor. “Tamam o zaman. Sanırım Lincoln olacak.”

“Lincoln olsun,” diye tekrarlıyorum, elini sıkıp sonra bırakıyorum.

Yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılır. “Hey, Sora için bu berbat durumu tersine çevirecek bir fikrim var. Yardım etmeye var mısın?”

"Aklında ne var?"

Gözleri balo salonunu tarayarak hesap yapıyor. "Burada bekle."

Ne planladığını sormadan, Daphne kararlı bir şekilde kalabalığın arasından sıyrılıp uzaklaşır. Diğer yazar masalarına yaklaşırken, heyecanla el kol hareketleri yaparak bizim yönümüzü işaret ettiğini izlerim. Sürpriz bir şekilde, yazarların hepsi kadınlar, başlarını sallayıp gülümserler ve ona çeşitli eşyalar uzatırlar.

Birkaç dakika sonra geri döndü, kolları... sahne aksesuarlarıyla mı doluydu?

"Bunlar da ne?" diye soruyorum, o da kovboy şapkası, motosiklet kaskı ve payetli papyonu masamıza bırakıyor.

"Kurtuluşumuz." Gözleri yaramazlık dolu bir şekilde parlıyor. "Gömleğini çıkar."

Gözlerimi kırpıyorum. "Pardon, ne?"

"Duydun beni. Gömleğini çıkar, pantolonunun düğmelerini aç ama fermuarını kapat." Balo salonuna bir göz atıyor, sonra çantasından boş bir poster kartonu ve bir keçeli kalem çıkarıyor. "Bu okuyuculara Tila'nın veremeyeceği bir şey vereceğiz."

"Daphne, sanmıyorum ki—"

"Bak," diye sözümü kesti, yüzü birden ciddileşti. "Sora buraya geri dönmek üzere, muhtemelen hâlâ ağlıyor, masası boşken onu aşağılayan kadın ise bir blok ötede, etrafında kuyruk oluşmuş durumda. Ona yardım etmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Böyle söyleyince, tek bir cevap var. Yakındaki katılımcıların meraklı bakışlarını görmezden gelerek gömleğimin düğmelerini açtım. "Plan tam olarak ne?"

Daphne poster tahtasına hızla bir şeyler karaladı, hızına rağmen el yazısı şaşırtıcı derecede zarifti. "Seni yem olarak kullanacağız."

"Yem," diye tekrarlıyorum donuk bir sesle.

"Kitap erkek arkadaşı yemi," diye açıklıyor ve tamamlanmış tabelayı havalı bir hareketle havaya kaldırıyor: *Bir kitap satın alın, seçtiğiniz kitap erkek arkadaşıyla fotoğraf çektin! Kovboylar, motorcular, CEO'lar—hepsi bizde var!*

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Sen çok kurnazsın."

"Ben becerikli demeyi tercih ederim," diye karşılık verdi, masanın üzerindeki aksesuarları düzenlerken. "Şimdi, tişörtünü çıkar ve bana en etkileyici bakışını at."

Sora geri dönmeden önce yaklaşık altmış saniyemiz var ve o zamana kadar bir sıra oluşmasını istiyorum.”

Eğlenceli bir şaşkınlıkla başımı sallayarak, gömleğimi başımdan geçirip Sora'nın sandalyesine atıyorum. Daphne'nin talimatlarını izleyerek, kot pantolonumun düğmelerini açıyorum ve pantolonun belimde sarkmasına izin veriyorum. Kovboy şapkası kafamda çok komik duruyor; yıllardır böyle bir şey takmamıştım, ama şimdiden toplanmaya başlayan küçük kalabalık, bunun istenen etkiyi yarattığını gösteriyor.

“Bayanlar,” diye seslendi Daphne, sesi yakındaki masalara kadar ulaştı. “Sora Cho'nun masasında özel promosyon! Herhangi bir kitap satın alın ve canlı kitap erkek arkadaşı modelimizle fotoğraf çektin — temayı siz seçin!”

Tepki anında ve şok edici. Tila'nın kuyruğundaki kadınlar, merak ve, dürüst olalım, yarı çıplak bir erkeğin getirdiği yenilikçilikten etkilenerek kuyruktan ayrılmaya başlıyor. Yirmili yaşlarındaki bir grup kız yaklaşıırken kıkırdıyor ve pek de ince olmayan bir şekilde beni işaret ediyor.

“Bu gerçek mi?” diye sordu içlerinden biri Daphne'ye.

“Yüzde yüz,” diye onaylar Daphne. “Herhangi bir kitap satın alın, istediğiniz fotoğrafı çekin — makul sınırlar içinde.” Bana göz kırpar. “Modelimiz çok anlayışlıdır.”

Ve işte böylece, ikna oldular. Birbiri ardına Sora'nın kitaplarını alıyorlar, kapaklarına zar zor bir göz atıp kredi kartlarını ve nakit paralarını, kasiyer rolünü kusursuzca üstlenen Daphne'ye uzatıyorlar.

"Mükemmel bir tanıtım fikri, değil mi?" Daphne satışlar arasında bana fısıldar. "Sora'nın erkek arkadaşı, onun kariyerine yardımcı oluyor. Bu ciddi bir ilişki hedefi."

Cevap vermeye cesaret edemediğim için sadece başımı sallıyorum.

Keşke gerçeği bilseydi

—benim Sora'nın erkek arkadaşı olmadığımı, tüm ilişkimizin yanlış bir teklif ve on bin dolar ile başlayan bir yalan üzerine kurulu olduğunu.

Sora, gözleri kızarmış ama sakin bir şekilde tuvaletten çıktığında, masamızın önünde Tila'nın masasına rakip olacak kadar uzun bir kuyruk oluşmuştur. Yüzündeki şaşkın ve şok olmuş ifade, bu kadar yürek burkan bir durum olmasaydı komik bile olabilirdi.

"Ne... ne oluyor?" diye soruyor, yaklaşırken sesi kısık çıkıyor.

"Hayran kitlen büyüyor," diye cevap veriyorum, saçma sapan kovboy şapkasını düzeltirken. "İmza vermeye başlasan iyi olur."

Sürpriz bir şekilde, yaşlı bir kadın Sora'nın kitabını ona uzatır. "Aman Tanrım, yazar siz misiniz? Erkek arkadaşınız çok yakışıklı!"

Sora gözlerini kırptırır, sonra bana bakar, şaşkınlığı yavaş yavaş yerini anlayışa bırakır. "Benim... erkek arkadaşım mı?"

"Utangaç olma tatlım," diyorum ve ona göz kırptıyorum. "Gördün mü? Söz verdiğim gibi çanlar çalıyor."

Bir an için kızgın olabileceğini düşünüyorum. Sonra, mucizeler mucizesi, gülüyor—yüzünü değiştiren, samimi ve beklenmedik bir ses. Gülümsemesini görünce göğsümdeki gerginlik azalıyor.

"Kitabımı imzalar mısınız?" diye sorar kadın, Sora'nın dikkatini tekrar kendine çekerek.

"Oh. Evet, tabii ki. Seve seve!" Sora, gömleğimi bozmamaya dikkat ederek sandalyesine kayar ve Daphne'nin uzattığı kalemi alır. "Kime yazayım?"

Sonraki bir saat bulanık bir şekilde geçer. Kovboy şapkası, motosiklet kaskı, papyon takarak, bazen de hikayeye hiçbir ilgisi olmayan kombinasyonlarla, bitmek bilmeyen bir kadın akınıyla fotoğraf çektiririm. Cesur olanlardan bazıları haddini aşar, elleri göğsüme, karın kaslarıma, bazen de daha aşağıya kayar, ben de nazikçe onları başka yöne yönlendiririm.

Aslında bu, normal işimden çok da farklı değil. Bir rol oynuyorum, bir fanteziyi gerçekleştiriyorum, insanlara kendilerini özel hissettiriyorum. Temel fark, harcanan her doların, imzalanan her kitabın, çekilen her fotoğrafın Sora'ya yardım etmesi.

Müşteriler arasında, onun bana baktığını fark ediyorum — hızlı, gizli bakışlar, içinde tam olarak çözemediğim bir şey var. Şüphesiz minnettarlık, ama aynı zamanda daha fazlası da var. Kalbimin göğsümde şiddetle çarpmasına neden olan bir şey.

İmza etkinliği resmi olarak sona erdiğinde, Sora'nın masasındaki kitaplar tamamen tükenmiş. Tek bir kitap bile kalmamış. Daphne'nin son anda yaptığı plan, hiçbirimizin tahmin edebileceğinden daha iyi sonuç verdi.

Kalabalık dağılmaya başladığında, Sora nihayet nefes alabilecek bir an bulur. Koltuğuna yaslanır, yüzünde yorgunluk ve şaşkınlık birbiriyle savaşımaktadır.

"Az önce olanlara inanamıyorum," diye mırıldanır, kitaplarının durduğu boş alana bakarak.

"İnan," der Daphne, kasayı bariz bir memnuniyetle sayarken. "Son kitap bile kalmadı. Ayrıca, yayınlandıktan sonra göndereceğime söz verdiğim yirmi adet *Lone*ly kitabının ön siparişleri de var."

Sora şaşkınlıkla başını sallar, sonra bana döner. Gömleğimi tekrar giydim, ama düğmelerini iliklemedim — kısmen sürekli fotoğraf çekilmekten terlediğim için, kısmen de çıplak tenim görüldüğünde Sora'nın bakışlarının üzerinde durmasından hoşlandığım için.

"Neden bunu yaptın?" diye soruyor sessizce.

Daphne, havadaki değişikliği hissederek, park ücretini kontrol edeceğini mırıldanır ve azalan kalabalığın içinde kaybolur.

Sora'nın yanındaki sallanan sandalyeye oturuyorum, birdenbire ne kadar yakın olduğumuzun farkına varıyorum. "Üzgündün. Yardım etmek istedim."

"Kıyafetlerini çıkarıp, yabancı kadınların fotoğraf çekmek için seni ellemesine izin vererek mi?"

"İşe yaradı, değil mi?" Boş masayı işaret ediyorum.

"Bu bir cevap değil." Koyu renkli gözleri benimkilere bakıyor. "Neden, Forrest? Gerçekten."

Gerçek, durduramadan dudaklarımdan dökülür. "Çünkü seni tekrar gülümserken görmek istedim."

Yüzündeki ifade yumuşadı, gözlerindeki temkinli bakışların yerini kırılğanlık aldı. "Bu... çok tatlı bir cevap."

"Belki de ben tatlı bir adamım." Gözlerini sabit bir şekilde izliyorum, bu imanın aramızda asılı kalmasına izin veriyorum.

Ellerine bakıyor, at kuyruğundan kaçan koyu renk saç telleri yüzünü örtüyor. "Bütün bunları benim için yaptın, ama beni neredeyse hiç tanıyorsun."

"Yeterince tanıyorum."

Sessizlik uzar, söylenmemiş sorularla ağırlaşır. Sonunda başını kaldırır, az önceki gülümsemesinin izleri geri döner.

"Teşekkür ederim," der basitçe. "Her şey için."

"Benim için zevk." Bunu, onun tahmin edebileceğinden çok daha içten söylüyorum.

Ve bunun hiçbir yere varamayacağını bilsem de, iki hafta sonra Dakota'nın tam zamanlı bakımı bana kalacak ve karmaşık hayatım daha da karmaşık hale gelecek olsa da, aramızda oluşan bu tuhaf bağı tadını çıkarmaktan kendimi alamıyorum.

Belki de ikimiz de birbirimizde bir şeyleri fark eden yalnız insanlarız; dünyaya gösterdiğimiz maskelerin altında yatan gerçek bir şeyi.

Kalabalık sonunda dağılır ve masayı toplamaya başlarız. Sora'nın çantasından bir şey çıkardığını fark ederim.

"Bir tane sakladım," diyor, neredeyse utangaç bir şekilde. "Senin için."

Yumuşak pembe kapaklı kitabının bir kopyasını uzatıyor...

Harika. "Teşekkür ederim."

"Okuman gerekmez," diye ekliyor hemen. "Sadece... bir teşekkür. Bugün için."

Kalemin kapağını açıp başlık sayfasını açmasını izliyorum. Bir şeyler yazarken el yazısı düzgün ve küçük; ardından imzasını atıyor. Bana uzattığında, yazıyı okuyorum:

Yeni arkadaşım Forrest'a. Yolculuğa şerefe.

—Sora Cho

Bu sözler, aşkın bir varış noktası değil, bir yolculuk olduğu konusundaki önceki konuşmamızı yansıtıyor. Göğsümde sıcak bir his yayılıyor.

"Okuyacağım," diye söz veriyorum ve kitabı bir hazineymiş gibi nazikçe kollarımın arasına alıyorum.

Sora eşyalarını toplarken, kendimi pazı kasımla göğüs kafesimin arasına sıkıştırdığım pembe kapağa gizlice bakarken buluyorum.

Belli ki bu, şehvetli bir flörtten daha güçlü bir şey. Ve bunu unutmak için artık çok geç. Belki de bir adım fazla attım. Onu tekrar görmek ilgimi azaltır diye düşünmüştüm. Sanki rahatsız edici bir kaşıntıyı kaşımak gibi. Oysa merakım daha da arttı ve ne halt ettiğimi bilmesem de, bugünden sonra kesin olarak bildiğim bir şey var.

Başım belada. Karmaşık bir belada, sanki boğulacağım kesin olan derin bir havuzun kenarında duruyormuşum gibi.

"Hey," diyor Sora, çantasını omzuna atmış. "Sanırım Daphne yorgun ve eve gitmek üzere."

"Anlaşılabilir," diyorum onaylayarak.

"Ama ben o kadar yorgun değilim. Sen yorgun musun? Teşekkür etmek için seni bir içki içmeye götürebilir miyim?"

Yeni kitabımı okşuyorum. "Bir teşekkür *daha mı?*"

"Bugün birçok kadın sana sarkıntılık etti. Seni bu şekilde istismar ettiğim için sana birkaç teşekkür daha borçluyum. Rahatsız olduysan özür dilerim."

Onun samimiyetine kahkahayla güldüm. Hayatım boyunca kadınlar tarafından istismar edildim ve taciz edildim, ama endişelenmesi çok tatlı. "Bir içki iyi olur. Ama ben ödesem nasıl olur?" Kot pantolonumun üzerinden cüzdanımı okşadım. "Cüzdanım bu aralar oldukça dolgun," diye takıldım.

Sora gözlerini devirdi. "Aptal," diye mırıldandı.

Gülerek, omuzlarından çantasını alıp kendi omzuma asıyorum. Sonra, tüm kitaplarını sattığı için tüy kadar hafif olan valizini alıyorum. Bir yük katırı gibi donandığımda, Sora'ya balo salonunun çıkışını gösteriyorum. "Hadi, kurabiye kız..." Bilinmeyen olasılıkların oluşturduğu derin, karanlık havuzun görüntüleri zihnimde parlıyor. "Hadi dalalım."

15. bölüm

Sora

*Clunky, way too wet, and kind
of gross. You kiss like a fish...*

"Beni içki içmeye davet ettiğinde, aklımdaki tam olarak bu değildi."

Boba çayından başımı kaldırıp baktığımda, Forrest'ın kendi bardağına eğlenceli bir şüpheyile baktığını görüyorum. Kitap imza etkinliğinin yapıldığı yerden sadece birkaç blok ötede, Brooklyn'deki en sevdiğim 24 saat açık boba dükkanı Lucky Moon'un penceresinin yanındaki küçük bir masada oturuyoruz. Mekan dar ama rahat, kağıt fenerler uyumsuz mobilyaların üzerine sıcak bir ışık saçıyor.

"Beğenmedin mi?" diye soruyorum, dev pipetimden bir yudum daha alırken.

Forrest, sanki aniden canlanacakmış gibi pipetiyle bir tapyoka incisini dürtüyor. "Viskiyi ya da burbonu hayal ediyordum, içinde tuhaf sümük gibi şeyler olan bir çocuk içeceği değil."

Gülüyorum, taro süt çayım boğazıma kaçıyor. "Sen yetişkin bir adamsın. Nasıl olur da hiç boba çayı içmemiş olursun?"

"Çünkü bu küçük toplar nükleer gibi görünüyor," diye azarlıyor, yüzünde gizlenemeyen şüpheyile.

"Onlar tapyoka incileri. Ve bu, bir yetişkin için gayet makul bir içecek seçeneği."

"Sen öyle diyorsan." Tereddütle bir yudum alır, bir tapyoka incisi pipetinden yukarı fırladığında gözleri hafifçe açılır. Düşünceli bir şekilde çiğner, ifadesi şüphecilikten isteksiz bir onaya dönüşür. "Huh. Çiğnenmesi zor. Fena değil."

"Gerçekten büyük bir övgü." Gözlerimi devirdim, ama dudaklarımı gülümsemeye zorlayan bir hisse engel olamadım. "Üzgünüm, pek içki içen biri değilim. Karşı değilim, ama sık sık içmem."

"Jelibon macerandan bunu anlamıştım."

Bu anı aklıma gelince boynumdan bir sıcaklık yayılıyor. "Evet, açıkçası pek çok şeyden hoşlanmam. Çoğunlukla sadece iş ve... daha fazla iş."

"Buna inanmak zor. Hobi edinmiş olmalısın."

Omuz silktim, bakışlarından kaçarak. "Yazmak benim hobim. Ve işim.

Ve şu anda neredeyse tüm kişiliğim." "Peki ya arkadaşlar? Daphne var ya."

İmza etkinliğinden sonra eşyalarımızı toplarken en iyi arkadaşımın heyecanını düşünerek gülümsüyorum. "Evet, o harika. O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. O benim tek arkadaşım. Yirmi yedi yaşındayım ve sosyal çevrem tek kişiden ibaret... annemi de sayarsan iki kişiden." Beni kırk yaşında bir bakire gibi gösteren bu sözleri yüksek sesle duyunca başımı ellerimin arasına gömdüm. "Kahretsin, ne acınası bir durum."

"Acınacak durumda değilsin," diyor Forrest, sesi nazik. "Odaklanmışsın."

"Bu, hayatım yok demek için kibar bir ifade." Kendimi küçümseyen bir gülümseme deniyorum ama yüzümde yapmacık duruyor.

Gerçek şu ki, ben her zaman işimin arkasına saklandım. Gerçek ilişkilerin karmaşık ve öngörülemez risklerini göze almaktansa, sonuçları benim kontrolümde olan kurgusal dünyalarda yaşamak daha güvenli. Anlamalı bağlardan kaçınırken romantik romanlar yazmanın ironisini ben de farkındayım.

"Dakota bunu sevebilir," diyor Forrest, başka bir tapyoka incisini dürterek. "O tatlıya bayılır."

"Tam benim tipim bir kız. Onu bir ara buraya getirmeliyiz," diye öneriyorum, daha iyi düşünmeden. "Çoğu çocuk çilek veya kavun aromalarını sever."

Forrest başını kaldırır, yüzünde şaşkınlık belirir. "Benimle ve kızımınla takılmak mı istiyorsun?"

"Tabii, neden olmasın?"

"Çoğu kadın bunu... itici bulur. Özellikle de kendi çocuğu olmayan kadınlar."

Gülümseyerek başımı salladım. "Aslında çocukları çok severim." Bir an tereddüt ettim, sonra ekledim, "Annem bana sürekli biyolojik saatimin işlediğini hatırlatır. Bana yumurta dondurma ve otuz yaşından sonra doğurganlığın azalmasıyla ilgili makalelerin linklerini gönderir. O pek çok şey olabilir... ama incelikli biri değildir."

"Torun mu istiyor?" diye tahmin ediyor Forrest.

"Oh evet. Ve ben tek çocuğum, yani zavallı kadının bu yarışta tek bir atı var. Hayali, kitapları bir kenara bırakıp, hoş bir Koreli erkek bulmam, yuva kurmam ve hemen bebek yapmaya başlamam. Ama uzun süreli bir ilişkiye en yakın olduğum kişi Daphne." Düşünceli bir şekilde başımı bir yandan diğer yana sallıyorum. "Bu noktada annem o kadar çaresiz ki, Daphne ile birlikte evlat edinmemiz fikrine bile sıcak bakabilir. Halmoni'nin kollarına bir bebek getirecek ne olursa olsun."

"Az önce ne dedin? Hal-mornie mi?" Forrest, kararlı bir ifadeyle yüzünü buruşturarak soruyor, ama yine de telaffuzunu berbat ediyor.

"Hal-moh-knee," diye telaffuz ediyorum. "Korece'de 'büyükanne' anlamına geliyor."

"Ah, anladım. Peki sen bunu mu istiyorsun?"

"Daphne ile lezbiyen bir ilişki mi?" diye alay ediyorum.

"Bir çocuk, Sora." Dudaklarında bir gülümseme belirir. *Sapık*. Eminim hayalini kuruyordur. "Sonunda çocuk istiyorum. Diğer her şeyi hallettiğimde." "Diğer her şey derken kariyerini mi kastediyorsun?"

"Hayatım," diye düzeltiyorum. "Amacım. Ben." Fincanımdaki buğuda bir desen çiziyorum. "Hala başkalarının beklentilerinden ayrı olarak kim olduğumu anlamaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum. Anlatabildim mi?"

Forrest düşünceli bir ifadeyle başını sallıyor. "Sandığından daha fazla." "Peki ya sen? Sen her zaman çocuk istemiş miydin?"

"Özellikle değil," diye itiraf etti. "Ama sonra Dakota geldi ve şimdi onu istemediğim bir zamanı hayal edemiyorum."

"Dakota ismini seviyorum. Bu ismi nasıl seçtin?"

Gülümseyiyor, yüzüne, kızı hakkında konuşurken gösterdiği o yumuşak ifade geliyor. "Hannah

seçmeme izin verdi. Sadece kulağa hoş geldiği için beğendim.”

“Bravo,” diyorum ve pipetimden kısa bir yudum alıyorum. “Babamdan çok daha iyiydin. O beni yanlışlıkla bir deniz kabuğunun adını vermişti,” diye patlıyorum; bu itirafın rastgeleliği beni bile şaşırtıyor.

Forrest’in kaşları havaya kalkar. “Ne?”

“Annem bana Korece bir isim vermek istiyordu, ama doğumdan sonra o kadar yorgundu ki, doğum belgesini babamın doldurmasını söyledi. Babam Google’da ‘Asyalı kız isimleri’ni aradı ve bunun ‘gökyüzü’ anlamına geldiğini düşünerek Sora’yı seçti. Ejderhalar ve periler yaratan bir fantastik yazar olarak, sanırım bu isim ona hitap etti.”

“Aslında bu oldukça tatlı.”

“Ama *Korece’de* ne anlama geldiğini kontrol etme zahmetine girmedim,” diye devam ettim. “Japonca’da Sora ‘gökyüzü’ anlamına gelir. Ama Korece’de ‘deniz kabuğu’ anlamına gelir.”

Forrest’in gözleri sevinçle açıldı. “Dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır. Çeviride birkaç farklılık var. Bazılarına göre babam yanlışlıkla bana bir salyangozun adını vermiş.” Kendimi alaycı bir gülümsemeyle göğsümü işaret ediyorum. “Kariyerimin gidişatını düşünürsek, bu şaşırtıcı derecede uygun olabilir.”

Gülüyor, yüzü içten bir neşeye aydınlanıyor. “Benim küçük deniz kabuğum, yavaş yavaş en çok satanlar listesine doğru ilerliyor. Yavaş ve istikrarlı olmanın hiçbir sakıncası yok, Sora.”

Bu samimi sevgi ifadesi göğsümde sıcak bir heyecan uyandırıyor, ben de hemen bunu bastırmaya çalışıyorum. Forrest’a bağlanmak son derece kötü bir fikir.

“Sonuçta imza günü muhteşemdi,” diyorum, konuyu değiştirmek için çaresizce. “Hiç bu kadar büyük bir etkinliğe katılmamıştım. Ve kesinlikle daha önce kitaplarım hiç tükenmemişti.”

“Çalışmaların takdir edilmeyi hak ediyor,” diyor Forrest, içimi kıpır kıpır eden bir samimiyetle. “O okuyucuların sana nasıl tepki verdiğini gördüm.”

“Karın kaslarına demek istedin herhalde.”

“Hikayelerine,” diye sertçe düzeltiyor. “Karın kasların dikkatlerini çekti. Ondan sonra kitaplarına ilgi duymaya başladılar.”

Bir tanıdıktan biraz daha fazlası olan birinden gelen bu sarsılmaz desteğe nasıl tepki vereceğimi bilemeden pipetimi parmaklarımla oynuyorum. “Hala bu kadar iyi sonuç verdiği inanamıyorum.”

“Daphne’nin hızlı düşünmesi günü kurtardı,” diyor Forrest. “O tam bir stratejist. Hukuk fakültesine girmesine şaşmamalı.”

“Ne?” Ağzım açık kalır. “Hangi hukuk fakültesi?”

Forrest’in yüzündeki ifade değişir, birden farkına varır. “Kahretsin. Doğru ya... sana henüz söylememişti.” Başını eğiyor, yanakları hafifçe kızarıyor. “Bunu duymamış gibi davranabilir misin?”

“Bir bakayım...” Heykel gibi hareketsiz durarak, gözlerimi tehlikeli bir şekilde ona dikiyorum. “Hayır. Şimdi, neyden bahsettiğini söyle bana.”

Boğazı hareket ediyor, zorlukla yutkunuyor. “Bugün, Nebraska’nın Lincoln kentindeki bir programa kabul edildiğini söyledi. Gelecek dönem başlıyor.”

Bu haber bana fiziksel bir darbe gibi geldi. *Daphne gidiyor mu? Ve bana söylemedi mi?*

“Bu doğru olamaz.” Başımı salladım. “O kadar önemli bir şeyi bana söylerdi.”

Forrest’in yüzündeki ifade, tamamen yanıldığımı gösteriyor. “Üzgünüm. Hiçbir şey söylememeliydim. Bana düşen bir şey değildi.”

Göğsüm sıkışıyor, tanıdık bir panik hissi beni sarmaya başlıyor. Daphne benim tek arkadaşım, destekçim, ben kendime inanmadığımda bana inanan kişi. *Ve o gidiyor mu?* Yani, elbette onun adına mutluyum, ama... plan bu değildi.

Plan Columbia Hukuk Fakültesi’ydi. Plan, burada... *benimle birlikte* olmasıydı.

“Neden bana söylemedi?” Forrest’a değil, daha çok kendime fısıldıyorum. “Beni desteklemeyeceğimi mi düşünüyor?”

“Belki de bunu nasıl karşılayacağından endişelendi,” diyor nazikçe. “Belki de kendinden çok seni düşündü.”

Bu düşünce canımı yakıyor. En iyi arkadaşım, beni kendi iyi haberinden korumak zorunda hissedecek kadar kırılgan mıyım?

“Az önce söylediklerini düşünmeden edemiyorum,” itiraf ediyorum.

“Az önce pek çok şey söyledim.” Forrest, portakal smoothie’sinin altındaki tapyoka toplarını bıçakla delmeye çalışıyor, ama boba’yı bir türlü ısıtıyor. Sinirleri bozulmuş bir halde, plastik kapağı yırtıp

küçük topları pipetinin ucuyla delmeye başlar, tek tek ağzına atar.

"Hoşuna gitmeye başladılar mı?" diye sırtıyorum.

Küçük bir kahkaha atıyor. "Daha önce söylediğim ve aklında kalan ne var?"

"Beni sorguya çektin. Yazmayı sevdiğim için mi yazdığımı, yoksa sevmek için mi yazdığımı sordun."

Tapyoka toplarını delmeyi bırakır ve içeceğini kenara iter. Kollarını kavuşturur ve sandalyesine yaslanır. "Bir cevap buldun mu?"

Ona bakıyorum, endişemin tam da özüne, hem de son derece isabetli bir şekilde odaklanırken gösterdiği kayıtsızlığa hayret ediyorum.

"Bence mesele aşk değil. Belki saygı... babamdan gelen saygı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Forrest. Hâlâ çevresine uyum sağlamaya çalışan bir bukalemun gibiydi, sanki ani bir hareket benim itirazımı kaçıracaktı gibi.

Fincanımdaki buğuda yeni bir desen çiziyorum. "Büyürken, hep onun dikkatini çekmeye çalışırdım. O çok... yok gibiydi. Benden ve annemden sıkılmıştı. Fiziksel olarak orada olsa bile, zihni başka bir yerdeydi—kendi yarattığı dünyalarda kaybolmuştu. Onunla bir şekilde bağ kurmak için, ofisinden el yazmalarını gizlice alıp okurdum."

Forrest'in yüzünde düşünceli bir ifade belirliyor. "Ve şimdi sen yazıyorsun, umarım sonunda seni fark eder."

Zaman kazanmak için çayımdan bir yudum daha alıyorum. "Babam isteseydi bana yardım edebilirdi. Bir düşün. Her ajans, yayınevi ve hatta Hollywood stüdyoları J.P. Cooper'ın haklarının peşinde, çünkü büyük bir kâr getireceği garanti. Beni bir anlaşmaya dahil etmek isteseydi, bunu *kolayca* yapabilirdi. Ama reddediyor. Nedenini biliyor musun?"

"Neden?" diye soruyor Forrest.

"Çünkü onun gözünde ben *o kadar* değersizim. Sorun bende mi, romantik romanlar yazmamda mı, yoksa başka bir şeyde mi bilmiyorum. Ama babamın, benim özümde onu o kadar utandırıcı ve zararlı bulan bir şey var ki, benimle ilişkilendirilmek istemiyor. Belki de onu haksız çıkarmak için elimden geleni yapıyorum

yanıldığını kanıtlamak için elimden geleni yapıyorum... Ama son birkaç yıldır tek yaptığım şey, onun *haklı olduğunu* kanıtlamak.”

“Sora—”

“Bana acımana gerek yok. Sadece dürüst olmaya çalışıyorum. Acınası bir durum, değil mi?” Bu bir soru gibi geliyor ama değil. Sözlerimin doğruluğu göğsümü sızlatıyor. “Yirmi yedi yaşındayım ve hâlâ babamın onayını almaya can atıyorum.”

“Acınası değil,” diyor Forrest kararlı bir sesle. “İnsanca. Babamın yetiştirdiği adamla gurur duymasını istiyorum. Bir çocuk için bu çok doğal.”

“Öyle mi?” diye cesurca soruyorum. “Ne iş yaptığını biliyor mu?” Dudaklarının köşeleri aşağı doğru kıvrılırken gözleri kucağına düşüyor.

“Hayır.”

Forrest konuşkan biridir. Şarm ve karizmanın şu anki işinin ve avukatlık mesleğinin iki temel unsuru olduğunu düşünürsek bu mantıklıdır. Bu yüzden, ağır soruma tek heceli bir cevap verdiğinde, mesajı yeni silinmiş camdan daha net bir şekilde yankılanır: *Boş ver.*

“Her neyse, sanırım bu yüzden okuyucuların ne düşündüğünü bu kadar önemsiyorum,” diye devam ediyorum, konuyu tekrar kendi sırlarıma getirerek. “Babam beni onaylamıyorsa, belki internetteki yabancılar onaylar. Ama herkesin ne istediğini tahmin etmek imkansız hale geldi. Doğru klişeler, doğru kişilikler. Çok baharatlı, yeterince baharatlı değil. Bir eleştirmen övdüğü şeylerden, bir sonraki eleştirmen tiksiniyor. Bu beni tam bir zihin sarmalına sürükledi. Son zamanlarda yazamıyorum. Her olay örgüsünü, her karakter gelişimini, her kelime seçimini tekrar tekrar sorguluyorum.”

“Komiteye göre yazıyorsun,” diyor Forrest. “Herkesi memnun etmeye çalışıyorsun.”

“Ve bu süreçte kimseyi memnun edemiyorsun.”

“Sen hariç, değil mi? Çünkü hikayelerini sevmiyorsan bunu neden yapıyorsun?”

Titremesini engellemek için alt dudağımı ısırıyorum. Bu adamın önünde ağlamaya devam edemem. Kol mesafesinde olduğum her an yağmurluk giymeye başlayacak.

“Harika bir soru,” diye mırıldanıyorum. “Neyse, babamla ilgili sorunlarımdan bu kadar bahsetmek yeter. Sıkılmış olmalısın.”

“Hiç de değil. Baba sorunları faturalarımı ödüyor.” Yaramazca sırtıyor. “Ya da eski koca sorunları, ya da ara sıra bakire sorunları.”

Ağzım açık kalır, bir an için dertlerimden uzaklaşıyorum. “Kadınlar bakireliklerini kaybetmek için mi seni tutuyor?”

Kaşlarını kaldırır. “Gerçekten buna cevap vermemi mi istiyorsun?”

Forrest’in çift hayatı hakkında agresif sorgulamalara daha fazla dalmadan konuyu değiştirmeye karar veriyorum. “Ben içimi döktüm. Şimdi sıra sende.”

“Sıra bende mi?”

“Hassas bir şey paylaş,” emrediyorum. “Skoru eşitlemek için.” “Şimdi de bana emir mi veriyorsun?” Bana kükremek isteyen bir köpek yavrusu gibi bakıyor.

“Şey, eğer buna açıksan.”

“Sora, on bin dolar karşılığında pek çok şeye açığım.”

Göğsünü işaret ediyorum. “Paramı geri alman konusunu henüz bitirmedik.”

Kıkırdayarak gülüyor. “Tamam, seçim senin. Ya biri ya da diğeri. Hassas bir şeyimi paylaşmamı mı istiyorsun, yoksa geri alamayacağın para hakkında tartışmak mı istiyorsun?”

Sevimli görünmeye çalışmadan dudaklarımı büküyorum ama o yine de eğleniyor gibi görünüyor. “Peki. Hassas olanı. Sırlarını paylaş.”

Forrest sandalyesine yaslanıp uzun bir süre beni izliyor. Konuyu saptırmasını ya da hayatının sansürlenmiş bir versiyonunu, bir müşteriye anlatabileceği türden bir hikâye sunmasını bekliyorum.

Ama o beni şaşırtıyor.

“Hannah’yla — Dakota’nın annesiyle — üniversitede tanıştım,” diye başlıyor, sesi sessiz ama kararlı. “Hemen ve derinden aşık oldum. Zengin bir aileden geliyordu. Eski bir servet. Fiyat etiketlerine hiç bakmadığın ve yazın bir fiil olduğu türden bir servet.”

Başımı sallayarak devam etmesini teşvik ettim.

“Lisans eğitiminden sonra Wyoming’e dönmem gerekiyordu. Babamın çiftliği zor durumdaydı ve yardıma ihtiyacı vardı. Ama sonra Columbia Hukuk Fakültesi’ne kabul edildim ve Hannah... O, yaşayacağımız hayatla ilgili belirli beklentileri vardı.” Dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrılıyor. “Gençtim ve aşıkтым. Onu mutlu etmek için her şeyi yapardım.”

“Yani eve dönmek yerine hukuk fakültesine gittin,” diyorum, boşlukları doldurarak.

“Ödeyemeyeceğim bir hukuk fakültesine,” diye onayladı. “Hannah’nın babasının bağlantıları vardı. Bunlardan biri, prestijli bir firmanın ortağı ve en sevdiğim profesörüm Rina’nın eski kocası olan Sean Colt’tu.”

Anlamaya başlıyorum. “Rina... Rina... Bekle, ondan bahsetmiştin. Şu anki patronun, değil mi?”

Forrest başını salladı. “Sean bana bir teklifte bulundu. Firma her şeyi karşılayacaktı — öğrenim ücreti, daire, okul süresince yaşam masrafları — ve karşılığında, mezun olduktan sonra on beş yıl boyunca onlar için çalışacaktım. Maaş çılgınca yüksekti, Hannah’ya istediği hayatı sunmak için fazlasıyla yeterliydi.”

“Ve sen de imzaladın.”

“İmzaladım.” Elini saçlarının arasından geçiriyor, bu hareketin rahatsızlık belirtisi olduğunu öğreniyorum. “Sonra hukuk fakültesinin son yılında Hannah hamile kaldı. Doğru seçimi yaptığımı doğrulayan bir işaret gibi geldi.”

“Ama bir şeyler değişti,” dedim, hikayesinin ikinci perdesini sezerek.

“O yaz o firmada staj yaptım. Gerçekte ne yaptıklarını, kimi temsil ettiklerini gördüm. Su kaynaklarını zehirleyen ve bunu iş gideri olarak gösteren şirketler. Çocukların zehirli küf ve kurşunlu boya ile yaşamasına izin veren ev sahipleri. Çalışanlara cinsel tacizde bulunan, sonra da onları susturmak için tehdit eden yöneticiler.” Çenesi gerildi. “Bunu yapamazdım. O dünyanın bir parçası olamazdım.”

“Aferin sana.”

Bu sözlerim ona ufak bir gülümseme kazandırdı. “Rina’dan yardım istedim. O da bir boşluk buldu: Baro sınavına girmezsem avukatlık yapamaz ve sözleşmemi yerine getiremezdim.”

Gözlerimi kırıp parçaları bir araya getiriyorum. “Yani avukat olamamak için kasten başarısız mı oldun?”

“Sınava hiç girmedim bile,” diye doğruladı. “Mezun oldum, ama mesleği bıraktım. Sean elbette çok öfkelendi. Firma, bana yatırdıkları her şeyin geri ödenmesini talep etti—yarım milyon dolardan fazla.”

“Tanrım,” diye mırıldandım.

“Hannah da aynı derecede öfkeliydi. Dakota doğmadan hemen önce ayrıldık.” Yüzünde bir acı gölgesi beliriyor. “O, zengin bir şirket avukatıyla evlenmeyi planlamıştı, benim gibi biriyle değil...” Elini belirsiz bir şekilde kendine doğru uzatıyor. “Şu anda neysem o.”

“O, aşktan çok parayı önemseyen bir kız mı?”

O başını salladı. “Bunu kafamda sindirmem uzun zaman aldı. Ve en dibe vurduğumda, Rina bana bir can simidi attı. Sean’dan boşandıktan sonra ek iş olarak bu lüks ‘refakatçi hizmeti’ni başlatmıştı. Eğitilmiş, iyi konuşan, sosyete etkinliklerine uyum sağlayabilecek erkek refakatçilere ihtiyacı vardı. Ben çaresizdim, borç batağında boğuluyordum ve bakmam gereken yeni doğmuş bir kızım vardı. Gerisi malum.”

O anki Forrest’ı hayal etmeye çalışıyorum: yeni mezun olmuş, hayalleri yıkılmış, ilişkisi parçalanmış, ona bağımlı bir bebeği var. Bu yük onu ezmiş olmalı.

“Demek bu yüzden bu noktaya geldin,” diyorum. “Hâlâ Sean’ın şirketine olan borcunu ödüyor musun?”

“Her ay. Ayrıca Dakota’nın o saçma sapan pahalı özel okulunun okul ücretini ve babamın çiftliği ayakta tutmasına yardım etmeyi de.” Omuzlarını silkiyor. “Resmi eskort işi tamamen yasal ve iyi para kazandırıyor, ama borçtan çabucak kurtulacak kadar değil. Bu yüzden Rina, ben ve arkadaşlarım, şey... *kayıt dışı* ek hizmetler sunduğumuzda görmezden geliyor.”

“Hannah ne iş yaptığını bilmiyor mu?”

“Dakota’yı benden sonsuza kadar almaya çalışırdı. Sadece ilişkimizi mahvettiğim için bana kin beslediği için.”

“Mahvetmek mi?” diye soruyorum, inanamadan. “Yani hayatınla ilgili asil bir karar verdin ve şimdi kötü adam oldun mu?”

“Oturup, çenemi kapatıp, onun istediği rolü oynayabilirdim. Hannah ve ben birlikte olurduk, bir yatımız olurdu, Upper East Side’da bir çatı katı dairemiz olurdu, Dakota kendini beğenmiş küçük bir serseri olurdu ve ben de tüm bunlarla bir sorunum yokmuş gibi davranabilirdim.”

“Ama yapamadın.”

“Doğru.” Yüzü bulutlanır. Bir an sessiz kalırız, sonra sanki yıllardır arkadaşmışız gibi içini dökmeye başlar. “Hannah’nın erkek arkadaşı Henry, Tokyo’da bir iş teklifi aldı.

en az altı aylığına oraya taşınıyorlar ve Hannah, onlar yokken Dakota'yı yatılı okula göndermeyi planlıyordu." Sesi sertleşiyor. "Dört yaşında bir çocuk. Yatılı okulda. Ailesinden uzak, tek başına."

"Bu çok korkunç," diyorum, içtenlikle dehşete kapılmış bir şekilde.

"Ben karşı çıktım. Dakota'nın benimle kalacağını söyledim."

"İyi." Teşvik edici bir şekilde başımı sallıyorum. "Sen gerçekten harika bir babasın."

"Sorun şu ki," diye devam ediyor, "şu anki yaşam koşullarım tam zamanlı ebeveynlik için ideal değil. Ev arkadaşım Taio bana destek oluyor ama dairemiz çok küçük. İki yatak odası, bir banyo var ve Dakota, onu erkeklerin yaşadığı bir daireye tıkmamam gereken bir yaşta, anlıyor musun?"

Ben de başımı sallıyorum. "Tabii, tabii."

"Taşınabilirim, ama bu pahalıya mal olur. Artık onun özel okul masraflarını karşılayamam, bu arada o okulda çok başarılı. Onu, minik olduğu için acımasızca zorbalığa maruz kalacağı şüpheli bir devlet okuluna göndermek zorunda kalırım... ve itiraf etmeliyim ki, biraz da her şeyi bilen biri olduğu için."

"Bu zor," diye ekliyorum.

"Yani, asıl ihtiyacım olan şey geçici bir kalacak yer." Forrest öne doğru eğilir, kaslı ön kolları düz olmayan masayı sarsar ve masanın aramızda sallanmasına neden olur. "Belki de okuluna on dakikalık yürüme mesafesinde bulunan, boş ve kimsenin yaşamadığı bir brownstone."

Belki de keskin çene hattı ve seksi parfümünün hafif kokusu beni büyülemiş, dikkatim dağılmıştı. Gözleri, nefesimi kesen bir yoğunlukla gözlerime kilitlenmişti. Aramızdaki elektrik beni o kadar sarmıştı ki, o niyetini kör bir adamın bile açıkça okuyabileceği şekilde braille alfabesiyle yazana kadar bunun nereye varacağını fark edemedim.

"Sana benim brownstone'umu vermemi mi istiyorsun?" diye tereddüt ettim. "Seninle başka bir anlaşma yapmak istiyorum."

Yarı şok, yarı inkarla tiz bir kahkaha attım. "Forrest, alınma ama yatakta *o kadar iyi* olamazsın. Sana şu anda piyasada en az sekiz milyon dolar değerinde bir ev vermeyeceğim. Seninle yaptığım ilk aptal anlaşmadan

Seninle yaptığım ilk aptal anlaşmada bile mutlu son yaşamadım. *Hayır.*”

Benim bu patlamama rağmen bu kadar sabırlı olması tuhaf, yüzünde sadece hafif bir keyif belirtisi olan sakin bir ifade var. “Öncelikle, bana brownstone’unu *vermeni* istemiyorum. Onu ödünç alabilir miyim diye soruyorum.”

“Karşılığında ne?”

“Sanırım sana yardım edebilirim, Sora. Kitapların konusunda.” “Nasıl yardım edeceksin?”

“İmza günü iyi geçti çünkü okuyucuların ilgisini çeken bir şeye dokunduk: kitap erkek arkadaşı deneyimi.” Dudaklarını ıslatıp gözlerime bakıyor. “Ya bunu genişletirsek? Ya okuyucularının aradığı duygulara dalabilmen için farklı romantizm klişelerini ilk elden keşfetmene yardım edersem? Senin ilham kaynağın olacağım.”

Onu anlamadığım için gözlerimi kırıştırdım. “Tam olarak ne öneriyorsun?”

“Rol yapalım.” Kaşlarım havaya kalktığında elini kaldırdı. “Sadece yatak odası anlamında değil. Yani, popüler romantizm klişelerine dayalı senaryolar yaratırız. Ben farklı kahraman arketiplerinin rolünü oynarım. Sen o deneyimlere kendini kaptırırsın ve sonra onları gerçek duygularla yazarsın. Gelecekteki en çok satan kitabının ihtiyacı olan sihirli dokunuş.”

Bu saçma. Çılgınca. Gülünç... Ama dur. *Öyle mi?* Daphne, hiç gerçekten aşık olmamış olmama rağmen aşk hakkında yazmamdan bahsetmişti. Bu... bir çözüm mü?

“Yazarlar için yöntem oyunculuğu gibi,” diyorum yavaşça.

“Aynen öyle. Sevdiğin şeyi yazmakla okuyucuların istediği şeyi yazmak arasında kaldığını sen kendin söyledin. Belki de bu, o uçurumu kapatmanın bir yoludur; hem ticari olarak geçerli hem de kişisel olarak anlamlı bir ilham kaynağı bulmanın.”

Kabul etmeliyim ki, bu hızla ilgi çekici bir fikre dönüşüyor. Ve aslında bazen zaten yaptığım şeyden çok da farklı değil; kendimi karakterlerimin yerine koymak, onların nasıl hissedeceklerini ve tepki vereceklerini hayal etmek.

“Peki karşılığında sana yeni evimi verip, ne kadar süreyle bu berbat dairemde kalacağım?” diye soruyorum.

"Yatak odası bol ve dört katlı bir ev, Sora. İstersen taşınabilirsin. Koda ve benim sadece iki odaya ihtiyacımız var. Arkamızı kendimiz temizleriz ve sana engel olmamak için elimizden geleni yaparız."

Teklifi değerlendirirken pipetimi parmaklarımla oynuyorum. Bir yandan, bu teklif bir bakıma mantıklı geliyor. Kahverengi taş ev boş duruyor, adeta bir aileyi kendine çağırıyor. Ve bir sonraki kitabım için ilhama ihtiyacım var.

Öte yandan...

"Bilmiyorum, Forrest." Gerçek olmayan, makul bir itiraz bulmak için beynimi kurcalıyorum—kadınları özel hissettirerek geçimini sağlayan bir adama fazla bağlanmaktan korktuğumu söylemek istemiyorum. Daphne'nin ayrılacağını bildiğim için, artık tutunamayacağım birine bağlanmaktan daha da çok korkuyorum. "Planında bir kusur var."

"Nedir o?"

"Bu gerçekçi olmaz." Yutkunuyorum, yalan dilimde acı bir tat bırakıyor. "Yani, bunun işe yaraması için aramızda gerçek bir kimya olması gerekir. Ve ben sadece... Senin benim tipim olduğunu sanmıyorum."

Bu muhtemelen şimdiye kadar söylediğim en inandırıcı olmayan yalandı. Forrest'ın yüzünde yayılan yavaş gülümsemeye bakılırsa, o da bunu biliyordu.

"Öyle mi?" diye sordu, sesi omurgamda bir ürperti uyandıran bir tona düştü.

"Evet," diye ısrar ediyorum, yanaklarım kızarıyor. "Yani, nesnel olarak çekicisin, sanırım diğer kadınlar için. Ama ben şahsen senden etkilenmiyorum."

"Objektif olarak çekici," diye tekrarlıyor, gözlerinde eğlence parıldıyor. "İltifatların sınır tanımıyor."

"Bu sana fazla gitmesin." Her kelimeyle kendimi daha da zor bir duruma soktuğumun farkında olarak, savunmacı bir tavırla kollarımı kavuşturuyorum. "Sadece şunu söylüyorum, rol yapma fikrinin işe yaraması için, yaratıcı ilhamı ateşlemek üzere gerçek duyguları taklit etmemiz gerekir. Ayrıca, her öpüştüğümüzde bir fatura ile karşı karşıya kalmak istemiyorum."

"Faturalar," diye alay ediyor. "Zaten epeyce öpücüğün parasını peşin ödedin."

"Hala yerine getirmediğin öpücükler," diye karşılık veriyorum. "Paramı geri vermen konusuna geri dönebilir miyiz?"

“Hayır. Ama sanırım teorini test etmeliyiz,” diyor, sesi ipeksi bir yumuşaklıkla. “İşe yarayıp yaramayacağını görmek için.”

Neler olduğunu kavrayamadan, Forrest ayağa kalkar, küçük masamızın üzerinden eğilir ve ellerini yüzüme koyar. Dokunuşu nazik ama kararlıdır, gözleri sorgulayıcıdır, göz bebekleri benimkilerle ileri geri zıplamaktadır. Bana uzaklaşmam için bir şans veriyor.

Ben bu şansını değerlendirmiyorum. Bunun sebebi, yoğun bir gerginlik ve heyecanın soğuk karışımı içinde tamamen donup kalmış olmam. O aramızdaki mesafeyi kapatırken kalbim, neredeyse acı verecek kadar hızlı bir şekilde ciğerlerime çarpıyor.

Dudaklarının benimkilere ilk dokunuşu yumuşak, tereddütlü; bir talep değil, daha çok bir soru gibi. Sonra, ben küçük, istemsiz bir iniltiyle karşılık verince, dili ağzımın içine kayıyor ve öpücüğümüzü derinleştiriyor. Elleri saçlarıma kayıyor, başımı okşarken dudaklarını benimkilere yıkıcı bir hassasiyetle yaklaştırıyor.

Bu, sadece formalite icabı öpüşen bir erkeğin öpücüğü değil. Bu bir gösteri değil.

Forrest, sanki bir sırrı, umutsuzca aradığı bir şeyi keşfediyormuş gibi öpüyor. Ağzı benimkine karşı sıcak ve ısrarcı, beni ona bırakmam için ikna ediyor, ama altında yatan korkunç bir açlık var; eli yanağımı güçlü bir şekilde tutarken, başımın düşmesini engelliyor ve bu da botlarımın içindeki ayak parmaklarımı kıvrandırıyor.

Kitaplarımda düzinelerce ilk öpücük yazdım. Hiçbiri beni bu gerçekliğe hazırlamadı — karnımın derinliklerinde biriken sıcaklık, zamanın aynı anda hem uzayıp hem de kısalıyor gibi görünmesi, dilim onunkiyle buluştuğunda ondan kaçan yumuşak inilti.

Sonunda geri çekildiğinde, ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz. Lucky Moon kafe tamamen sessizleşmiş, her müşteri farklı derecelerde şaşkınlık ve hayranlıkla sergilememize bakıyor. Tezgahın arkasındaki genç barista, Forrest'a onaylayıcı bir şekilde başparmağını kaldırıyor.

"Şey," diyor Forrest, yerine otururken sesi eskisinden daha kaba, "haklısın, berbattı." İlk başta şok oluyorum, ta ki kendini beğenmiş, şakacı gülümsemesi ortaya çıkıp devam edene kadar. "Beceriksiz, çok ıslak ve biraz iğrenç. Balık gibi öpüşüyorsun, Sora."

Hâlâ sersemlemiş bir halde ona gözlerimi kırptıyorum. "Seni serseri. İnanılmazsın."

"Teşekkürler," diye alay eder. "Ve merak etme, seni oraya ulaştıracamız. Benimle birkaç randevu ve seni bir profesyonel gibi öpüşür hale getireceğiz." Gözleri memnuniyetle parlıyor. "Ee, anlaştık mı?"

Hayır demeliyim. Kesinlikle, kesinlikle hayır demeliyim. Bu adam, geçimini kadınları baştan çıkarmakla kazanan bir eskort. Bu anlaşmanın her yerinde "felaket" yazıyor.

Ama dudaklarım hâlâ öpücüğünün etkisiyle karıncalanıyor ve saçlarımı okşayan ellerinin hatırası içimi bir kez daha titretir. Dahası, yazılarım için yeni ilham bulma, belki de kariyerimi kurtarma vaadi, karşı koyamayacağım kadar cazip.

"Peki." İsteksizmiş gibi görünmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Anlaştık."

Cevap olarak verdiği gülümseme, hem zafer hem de içten bir zevk içeriyor. "Pişman olmayacaksın."

Bunun doğru olmadığını şimdiden tahmin ediyorum, ama artık umursamayacak kadar kendimi kaptırmış durumdayım.

"Ama bence bazı temel kurallara ihtiyacımız var. Bu tamamen profesyonel bir ilişki, değil mi?"

"Elbette." Kendinden emin bir şekilde başını salladı.

"Tamam, öyleyse... sadece araştırma. Öpüşmek sorun değil, ama diğer her şey... belki de onları masanın dışında bırakmalıyız."

"Bu sana kalmış," diye dudaklarını büzerek cevapladı. "Tek kuralım, Dakota'yı bu anlaşmanın ayrıntılarından uzak tutmak. Ne iş yaptığımı ya da neyin peşinde olduğumuzu bilmemeli."

"Anlaştık. Kesinlikle."

Gördün mü? Sorumluluk sahibi biri. Kızını düşünüyor. Bu iyi. Aslında akıllıca bir plan... Ya da belki de bu adam günah gibi öpüyor ve bana kurtuluş gibi bakıyor diye, berbat bir kararı kendime haklı çıkarmaya çalışıyorumdur.

"Peki, şimdi ne yapıyoruz?" diye soruyorum. "Ne zaman başlıyoruz?"

"Beni evine götürüp soyunmak istersen, araştırmaya hemen başlayabiliriz." Kaşlarını kaldırıyor ve ben de gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

"Tekrar dene."

"Peki. Kitapların hakkında biraz daha konuşmaya ne dersin? Neler işe yarıyor, neler yaramıyor? İnternetteki o saçma sapan yorumlara bakmayacağız, ama yazdıklarında güçlü ve zayıf yönlerinin neler olduğunu ve ne üzerinde çalışmamız gerektiğini bana anlatmaya ne dersin?"

Başımı yana eğip onun samimiyetini süzüyorum. “Bana gerçekten yardım etmeye çalışıyorsun, değil mi?”

"Evet."

Kahretsin. Seksi bir pisliğe karşı koyabilirdim. Ama buna? Forrest'a? Ben, kendi isteğiyle kurtun ağzına atlayan Kırmızı Başlıklı Kız'ım.

“O zaman bir boba çayı daha alacağım.” Sandalyemin arkasına asılı olan çantama uzanıyorum, ama Forrest banka kartını çıkarıp elime tutuşturuyor.

“Kitaplardaki erkek arkadaşların randevularda sadece kendileri ödeme yapması gerektiği hissine kapılıyorum. O yüzden bundan sonra öyle yapacağız.”

Randevu mu? Lanet olsun, aptalca istem dışı gülümsememe. "Tamam. Bir şey ister misin?"

"Sen ne önerirsen onu alırım, benim küçük deniz kabuğum." Sandalyesine geri yerleşmeden önce bana o meşhur göz kırpmasını gönderdi.

Bir tur daha çay smoothie sipariş etmek için tezgaha doğru yürürken bacaklarım jöle gibi hissediyorum.

"Bana bir tane daha taro boba, ve... arkadaşım için bir tane Tayland çayı boba." Omzumun üzerinden Forrest'a bakıyorum, o da bakışlarımı yakalıyor ve sanki yeryüzünde yürüyen bir güneşmişim gibi bana gülümsüyor.

Bu iş bitti.

Ateşle oynamayı unutun—zaten ejderhanın alevlerinin içinden geçiyorum ve şüphesiz, tamamen, epik bir şekilde ve tamamen mahvoldum.

16. bölüm

Forrest

Vampire fuckers, knotting, and the Vegas conundrum.

"Bir kitapçıya bu kadar heyecanlanmana inanamıyorum." Taio, Yelp'e göre Brooklyn'in en trend bağımsız kitapçılarından biri olan Turn The Page'e doğru adeta sıçrayarak ilerlerken ben gülüyorum.

"Adam birkaç kitap için pantolonuna boşalmak üzere," diye mırıldanıyor Saylor, Avustralya aksanı alaycı bir hava katıyor. "Biraz üzücü, değil mi?"

"Siktir git," diyor Taio omzunun üzerinden, hızını kesmeden. "Edebiyatı takdir etmenin bir suçu yok."

Saylor'la bakışıyoruz. "Okuduğunu biliyor muydun?"

"Hayır dostum. Onunla birlikte yaşıyorsun, romantik kitaplara olan düşkünlüğünden haberin yok muydu?"

"Yani, seks sahnelerine mastürbasyon yaptığını biliyordum tabii," diye cevap veriyorum. "Ama kitaplardan gerçekten zevk aldığını? Hiç tahmin edemezdim."

"Sizi duyabiliyorum, gerzekler," diye karşılık verir Taio, bizim için ağır cam kapıyı açarken. "Bay Yüksek ve Yüce Columbia Hukuk Fakültesi, okuyabilen tek kişi sen değilsin."

Kitapçı, çıplak tuğla duvarları ve eskitilmiş ahşap zeminleriyle, yerden tavana uzanan kitap yığınları ve havada belirgin bir şekilde hissedilen kağıt ve kahve kokusuyla karşımıza çıkıyor.

“Bilginiz olsun,” der Saylor içeri girerken, “ben burada tamamen işe yaramaz değilim. Bir keresinde, o... yaparken ona erotik roman okumamı isteyen bir müvekkilim vardı.”

“Halka açık bir yerdesiniz,” diye sözünü kesiyorum, ama istemeden de olsa gülümsüyorum. Bu aptallar kaba olabilirler, ama onlar benim aptallarım.

“Ne?” Saylor masumca omuz silkiyor. “O köpük banyosu yaparken’ diyecektim. Her şey kirli, çıplak kış şaplaklarına yol açmaz, Hawkins. Romantizm anlayışın nerede kaldı?”

Taio burun kıvrır. “Saylor, Londra’daki o barones hatırlıyor musun? Sadece sarılmanı istediğini söylemişti, ama sonunda onu gizli BDSM odasında bağlamıştın.”

“Oh, sarıldık,” der Saylor. “Saatlerce. Eli lastik bot gibi aletimi sıkıca kavramış halde. Oradan canlı çıkabileceğimi sanmıyordum.”

“Romantizm bölümü,” diye yüksek sesle araya girerim, mağaza rehberini işaret ederek. “İkinci kat, arka köşe.”

“Klasik,” diyor Saylor, gözlerinde yaramazlık parıldayarak. “Tüm müstehcen kitapları çocukların rastlamayacağı bir yere sakla.”

“Müstehcen kitaplara rastlamaktan bahsetmişken,” Taio merdivenlere doğru ilerlerken diyor, “senin oduncu kılığına girmeni isteyen müşteriyi hatırlıyor musun, Hawk? Yapıştırmalı sakal takmak zorunda kalmıştın. Adı neydi... Margaret mi? Marjorie mi?”

"Margot," diye isteksizce düzeltiyorum. "Ve bunu sana sır olarak söylemiştim, pislik."

"Kışında kıymıklarla eve geldiğinde hiçbir şey gizli kalmaz," diye karşılık verir Taio, Saylor'dan kahkahalar koparır.

"Tanrım, dostum," diyor Saylor, gözlerinden akan gerçek gözyaşlarını silerken. "Siz ikiniz ne yapıyordunuz? Bir kütüğün üzerinde mi sevişiyordunuz?"

"Otantik rustik mobilya," diye mırıldanıyorum, boynumun ısındığını hissederek. "Orman içindeki bir kulübeydi. Artık bu konuyu kapatabilir misin?"

"Otantik kıymıklarla," diye ekler Taio yardımsever bir tavırla.

İkinci kata vardığımızda ona orta parmağımı gösteririm. "Tamam, odaklan.

Buraya Sora için geldik."

"Ah, evet, meşhur deniz kabuğu kızı," der Saylor abartılı bir saygıyla.

"Hawkins'i o köpek yavrusu gözleriyle

.” Bebek bir golden retriever gibi sızlanıp inliyor.

"Kafam karışık değil." Gerçi boynuma yayılan kızarıklık muhtemelen başka bir hikaye anlatıyor. "Ona araştırmasında yardım ediyorum. Karşılığında Dakota'nın yanında kalabiliyorum."

"Peki bizi buraya neden getirdin...?" diye sorar Taio, şüphe uyandıracak kadar tanıdık bir rahatlıkla romantizm reyonuna doğru sürüklenirken.

"Açıkçası, kötü bir karar yüzünden. Ama ciddi, neyin sattığını anlamam lazım. Okuyucuların ne istediğini. Sora'nın neyi örnek alması gerektiğini." Bir grup kitaplara göz atan kadının yanından geçerken sesimi alçaltıyorum. "İkiniz de geçimini kadın fantezileriyle kazanıyorsunuz. Birkaç fikir sahibi olabileceğinizi düşündüm."

"Oh, fikirlerim var," diyor Saylor, imalı bir şekilde kaşlarını oynatarak. "Kadınlar dinleyen, duyarlı bir erkek istediklerini söylerler, ama aslında istedikleri şey kanepeye eğilip, iyice becerildikten sonra dilini tam da oraya koymak..."

"*Tanrım, Saylor, burada insan var,*" diye fısıldıyorum, yanımdaki bir müşterinin şok olmuş ifadesini fark ederek.

"Sadece gerçeği söylüyorum." Pişmanlık duymadan omuz silkiyor. "Senin istediğin de bu değil mi? Kadınların gerçekten ne istediğine dair içeriden bilgi?"

"Kitaplarında," diye açıklıyorum. "Yataklarında değil."

"Aynı şey, dostum," diye Taio da lafa karışır. "Romantik romanların tüm cazibesi bu. Zarif kızların hiç de zarif olmayan şeyler yapması."

Bu mantığa karşı çıkamam, o yüzden denemiyorum bile. Bunun yerine, beklediğimden daha geniş olan ve kadın neredeyse dörtte birini kaplayan romantizm bölümüne göz atıyorum. Raflar alt türlere göre düzenlenmiş, renkli, göz alıcı kapaklar dışa bakıyor.

"Dağılın," diyorum, Taio'nun babamın sesi dediği şeyi taklit ederek. "Taio, sen kapalı kapılar ardında geçenleri ve doğaüstü olanları al. Saylor, sen çağdaş ve gerilim olanları al. Ben fantezi ve 'karanlık romantizm' her neyse onu hallederim."

"Hayır dostum. Seks yoksa okumam. Saylor'a o yumuşacık pamuk topu gibi kitapları ver," diyor Taio.

Saylor ona yan gözle bakar. "Paranormal nedir?" diye sorar.

"Vampir pislikleri," diye cevaplar Taio kayıtsızca.

"Şu *Alacakaranlık* filmi gibi mi?" diye soruyorum, temkinli bir şekilde.

"Pardon," diyor Taio, kırılmış gibi. "Önce kitap vardı, seni mağara adamı. Ve hayır, o şeyler ergenler içindir. Yetişkinlere yönelik doğaüstü hikayeler, titreşen uzaylı penisleri ve düğümlenen kurtadamlar gibidir."

"Düğümlenmek ne demek?" Taio açıklamak için ağzını açtığı anda hemen pişman oldum.

"Kahramanın penisinin şişkin bir tabanı var ve o taban sıkışıyor..."

"Boş ver," diye aceleyle sözünü kesiyorum. "Bilmek istemiyorum."

"Sen bilirsin," diyor Taio omuz silkerek, açıkçası rahatsız edici bir aşinalıkla parmaklarını kitapların sırtlarında gezdiriyor. "O şekil değiştiren romantizm kitaplarından bazıları aklını başından alır. Ve diğer kısımlarını da."

Dağılırken tuhaf bir şey fark ettim. Kitapçı garip bir şekilde sessizleşmişti. Etrafa bakındığımda, en az üç kadının bizi izlemiyormuş gibi davranırken, telefonlarını şüpheli bir şekilde bize doğru çevirmiş olduğunu gördüm.

Harika. Tam da ihtiyacımız olan şey.

"Çocuklar," diye fısıldıyorum, "sanırım... kaydediliyoruz."

Saylor, elbette, hemen başını çevirir ve hızla bir ciltsiz kitaba hayranmış gibi davranan, kızaran esmer bir kadınla göz göze gelir.

"Kitapçıya bayılıyorum. Sanki küçük bir akvaryumda balık tutmak gibi," diye mırıldanır Taio, yüksek rafta duran bir kitaba uzanırken kasıtlı olarak kaslarını gösterir.

"Kitapları bu yüzden mi seviyorsun, Ty? Sevişmene yardımcı oluyor mu?" diye sorar Saylor içten bir merakla.

"Oh, *tabii ki*."

Tamam, şimdi parçalar yerine oturuyor. Taio zihnini geliştirmek için mi okuyor? *Şüpheli*. Taio kadınları tavlama için mi okuyor? *Tam isabet*.

"Sence trajik bir geçmişi olan, yaralı bir kahramanı canlandırabilir miyim?" diye düşünür Saylor, düşünceli bir poz vererek. "Onu iyileştirecek doğru kadına ihtiyacı olan bir kahraman."

"Lütfen," diye alay eder Taio. "Sen komiklik yapan en iyi arkadaş rolündesin. Ben ise açıkça tutkulu aşk ilgisi rolüneyim."

"İkiniz de komiklik yapanlarsınız," diyorum ciddi bir ifadeyle. "Şimdi poz vermeyi bırakın ve işinize odaklanın. Buraya çalışmaya geldik."

"Bu iş mi?" Saylor, kapağında yarı çıplak bir itfaiyeci olan bir kitabı eline alırken şüpheli bir sesle sorar. "Dostum, iş, benden şunu yapmamı isteyen yetmiş yaşındaki dul bir sosyetik kadını yağlamak zorunda kalmak..."

"Sadece en çok satanları bul," diye sözünü kesiyorum, o kabus gibi anekdotu bitirmeden. "Birden fazla kopya olanları, özel vitrinlerdeki kitapları ara. Kapaklara, klişelere dikkat et." Sinirim artarken elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Sora'nın okuyucularla neyin bağ kurduğunu anlamasına yardım etmem lazım."

"Personel Seçkileri" yazan masaya doğru dolaşan Taio, alçak sesle ıslık çaldı. "Burada baharatlı bir tane bulduk. Şunu dinle: 'Olivia, tek gecelik ilişkisinin kardeşinin en iyi arkadaşı ya da yeni patronu olacağını hiç beklemiyordu.' Oh, ve tanıtım yazısına bakılırsa, Olivia'nın bir sırrı var," diye ekledi Taio, alaycı bir merakla.

Saylor burun kıvrır. "O bir bakire, bahse girerim. Yemin ederim, kardeşin en iyi arkadaşı her zaman bakirelerle eşleşir."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Annem bunları kamyonlarca okur," diye açıklıyor Saylor, elindeki kitabı karıştırmaya devam ederek. "Evde çıplak göğüslü bir dük ya da karamsar bir milyardere takılmadan yürüyemiyorum."

"Güzel," diyor Taio. "Bahse girerim 'annen' yatakta çok yeteneklidir. Notlarımızı karşılaştırmalıyız."

"Taşaklarını koparıp kedine yediririm dostum. Annemi bu işe karıştırmama."

"Kedim yok," diyor Taio.

"Sana bir tane alırım. O kadar ciddiymim," diyor Saylor, şaka mı yapıyor yoksa tehdit mi ediyor, anlayamadığım bir tavırla.

"Ne *hassassın*," diye alay ediyor Taio. "Annen çok seksi, SaySay. Ona sadece şefkat ve saygıyla davranırdım. Bırak bu iş olsun, dostum."

"O asla gitmez bunu bir bir bir düşünen kadınların istediği şeyin çekiçe vurmak olduğunu düşünen"

"Hey," diye itiraz eder Taio, "Tekniğimle ilgili hiç şikayet almadım."

"Çünkü sana para ödüyorlar," diye karşılık verir Saylor. "Seksin ortasında para iadesi istemeyecekler, değil mi?"

“Pardon?” diye yumuşak bir ses, şakalaşmalarını keser. “Bir şey mi arıyorsunuz?”

Dönüp baktığımda, mor renkli kısa saçlı ve tel çerçeveli gözlüklü, minyon bir kitapçı çalışanı, zorlukla gizlediği merakla bize bakıyordu.

“Aslında, evet.” En çekici gülümsememi takınıyorum, genellikle en uyanık kapı görevlilerini bile ikna eden gülümsememi. “Romantik romanların alt türlerini anlamaya çalışıyoruz. Neler popüler, neler trend. Paylaşabileceğiniz herhangi bir bilgi çok yardımcı olur.”

Profesyonel tavırları biraz sarsılır, boynuna bir kızarıklık yayılır. “Siz... yazar mısınız?”

"Araştırmacıyız," diye yardımcı olmak için Taio devreye girdi. "Bir arkadaşımız için." "Bir kadın arkadaş," diye Saylor anlamlı bir bakışla ekledi.

“Anlıyorum.” Gülümsemesi genişler ve bir adım yaklaşır — sıradan bir müşteri hizmeti için fazla yakın. “Şey, karanlık romantizm bu yıl çok popüler oldu. Ahlaki açıdan gri kahramanlar, şüpheli rıza senaryoları.”

“Şüpheli rıza mı?” diye tekrarlıyorum, endişelenerek.

“Bu bir kurgu fantezisi,” diye hemen beni rahatlatıyor. “Güç dinamiklerini keşfetmenin güvenli bir yolu. Bütün gün karar vermekten bıkmış kadınlar arasında çok popüler.”

"Peki ya doğaüstü olaylar?" diye sorar Taio, kapağında gömleksiz bir kurt adamın olduğu bir kitabı eline alarak. "O da hâlâ moda mı?"

“Her zaman popüler,” diyor, ona dönerek ama gereğinden fazla bana yakın durarak. “Şekil değiştirenler, vampirler, kaderindeki eşler —bunlar asla modası geçmez.”

"Kaderde yazılı eşler mi?"
diye tekrarlıyorum.

“Esasen ruh eşleri,” diye açıklıyor. “Doğumdan itibaren kaderinde sana ait olan tek bir mükemmel insan olduğu fikri. Karakterler genellikle anında, karşı konulmaz bir bağ kurarlar.”

Sora'nın kendi ikilisini nasıl tanımladığını düşünerek başımı sallıyorum — sevimli olduğunu düşünen bir kadınla, bunun aksini kanıtlamaya kararlı bir erkeğin karşılaşması. Tam olarak kader eşleri sayılmaz, ama kusurlarına rağmen aşkın seni bulacağına dair bir güvence.

“Peki ya bunlar?” Tarihi aşk romanlarının sergilendiği rafı işaret ediyorum.

“*Bridgerton* etkisi,” diyor bilgili bir gülümsemeyle. “Regency yeniden çok popüler. Ama modern tarihi romanlarda kahramanların daha fazla inisiyatifi var, içerik daha açık.”

Bir kitaba uzanırken eli elime değiyor, bu temasın kasıtlı olduğu açık. “Bu benim kişisel favorim — duvar çiçeği tarafından ıslah edilen çapkın. Doğru kadın için davranışlarını değiştiren kötü çocuklara bayılırım.”

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor, davetiyenin anlamı çok açık. “İsterseniz size daha ayrıntılı önerilerde bulunabilirim. On beş dakika sonra molam var.”

Gözümün ucuyla Taio ve Saylor’ın birbirlerine gülümseyerek bakiştıklarını görüyorum. Tezgâhtar — isim etiketine göre adı Anna — güzel, kendine güvenen ve açıkça ilgileniyor. Altı ay önce, teklifini kabul edebilirdim. Hatta iki hafta önce bile ilgilenebilirdim.

Ama tek düşünebildiğim Sora, korkularından, hayallerinden ve babasının onu reddetmesinden bahsederken genişlemiş ve savunmasız görünen koyu renkli gözleri.

“Çok nazıksınız,” diyorum, bir adım geri çekilerek. “Ama arkadaşlarımla yanında kalmalıyım. Aslında bu araştırmayı kız arkadaşım için yapıyoruz. O bir yazar. Gerçekten çok iyi bir yazar,” diyorum gururla.

Taio arkamda bir yerlerden boğulur gibi bir ses çıkarır. Anna’nın gülümsemesi soluklaşır, ama tamamen kaybolmaz.

“Şanslı kız,” diyor, zarif bir şekilde toparlanarak. “Peki, başka bir şeye ihtiyacınız olursa, ben bu katta dolaşıyor olacağım.”

O uzaklaşırken, kaçınılmaz saldırıya kendimi hazırlarım. “Kız arkadaş mı?” diye tıslar Taio, dirseğimin yanında belirir. “Ne zamandan beri?”

“Açıklamaktan daha kolay,” diye mırıldanıyorum, raflara dönerek.

“Onun malikanesinde yaşayabilmek ve kesinlikle gerçek sekse yol açmayacak romantik fanteziler canlandırabilmek için onun erkek arkadaşı gibi davranıyorum” demekten daha mı kolay?” diye sorar Saylor, sesinde alaycı bir şüphecilik var.

“Malikane değil,” diye otomatik olarak düzeltiyorum. “Bir brownstone.” “Cümlenin önemli kısmı bu değil dostum.”

Onu görmezden gelip, raflardan resimli kapaklı bir kitap alıyorum. Tarihsel aşk romanlarındaki göğsü çıplak mankenlerden daha sofistike görünüyor; şehir silüetinin önünde bir kadın silueti, zarif altın harflerle yazılmış başlık.

"Kadın romanına benziyor," diyor Taio, omzumun üzerinden bakarak.

"Kadın romanı," diye düzeltir yan koridordan gelen bir kadın sesi.

Dönüp baktığımda, kollarında bir yığın kitap tutan orta yaşlı bir kadının, okuma gözlüklerinin üzerinden Taio'ya sert bir bakış attığını görüyorum.

"Kahramanın yolculuğuna daha fazla vurgu yapan çağdaş romantizm," diye devam ediyor, "romantik ilişkileri dahil ama bunlarla sınırlı değil."

Taio, hakkını vermek gerekirse, oldukça pişman görünüyor. "Özür dilerim hanımefendi. Saygısızlık etmek istemedim."

"Bir saniye," diyor Saylor, kasaya yakın bir vitrine doğru ilerlerken. "Bu 'BookTok Made Me Buy It' olayı da neyin nesi?"

"TikTok önerileri," diye açıklıyorum, onu takip ederek. "Kitaplarla ilgili viral videolar. Sora'nın en iyi arkadaşı Daphne, bunun son zamanlarda satışları büyük ölçüde artırdığını söylemişti."

"En iyi arkadaşıyla tanıştın mı?" diye sesleniyor Taio, benim durumuma olan küçümsemesini sürdürerek.

Onu görmezden gelip, fantastik romantizm kitaplarının hakim olduğu vitrini inceledim; bolca kanat, boynuz ve gizemli bir şekilde parlayan gözler vardı. Ama çağdaş kitaplar da vardı; kapakları, incelediğim kadın romanlarından daha cesur ve grafikti.

"Romantasy," diyor Taio otoriter bir sesle. "Bu, giderek daha popüler hale gelen bir akım. Romantizm artık fantezi unsurları. Yayıncılık sektörünü kasıp kavuruyor, şu anda kitapçılar için en büyük yatırım getirisi. Bu günlerde kitap kutularında gördüğün tek şey bu."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

Omuzlarını silkiyor, neredeyse utanmış gibi görünüyor. "Instagram hesabım olabilir."

"Sen mi?" diye gülüyor Saylor. "'Sosyal medya, onay arayan koyunlar içindir' diyen sen mi?"

"Araştırma amaçlı da," diye mırıldanıyor Taio. "İş için de." "İş için mi?" diye tekrarlıyor Saylor şüpheyle.

"Mesleki gelişim," diye ısrar ediyor Taio, ciddi bir ifadeyle.

"Artık buna böyle mi diyoruz?" diye kıkırdar Saylor. "Çünkü bu gece için planlanmış bazı mesleki gelişim etkinliklerim var."

Taio sırtıyor. "İş mi, eğlence mi?"

"Eğlence. Kendimi hırslı hissedersen çift vuruş yaparım."

Onların şakalarına gözlerimi deviriyorum. "Lütfen neden burada olduğumuza odaklanabilir miyiz?"

"Evet, haklısın. Hawk'ın bu yazar kıza nasıl aşık olduğuna odaklanalım," diye karşılık veriyor Taio. "Rastgele kitapçı çalışanlarına onu kız arkadaşın olarak tanıtmak mı? Bu Rina'nın eskort el kitabında yok."

"Rina'nın el kitabı mı var?" diye sorar Saylor, bir an için konudan saparak. "Mecaz, aptal."

Onları da yanımda getirdiğime pişman olmaya başlıyorum. "Buraya Sora'nın pazarda neyle karşı karşıya olduğunu anlamak için geldik."

"Eh, kitapları burada yok," diyor Taio, mağaza içinde eliyle işaret ederek. "Bu sana bir şey anlatıyor."

Bu gözlem canımı yakıyor, ama onun bunu acımasızca söylemediğini biliyorum. Sora'nın adını bulmak umuduyla her rafı, her vitrini sistematik olarak tarıyorum. Ama bu özenle düzenlenmiş alanda onun eserlerinden hiçbir iz yok.

"O bağımsız yayıncı," diye açıklıyorum, içimdeki o kötü hissi görmezden gelmeye çalışarak. "Arkanızda bir yayınevi olmadan fiziksel kitapçılara girmek zor." Sağıma bakıyorum ve uzakta, babasının kitaplarıyla dolu temalı bir vitrin görüyorum. J.P. Cooper'ın kendi bölümü var, burası *bağımsız* bir kitapçı olmasına rağmen, kızının eserleri için rafta bir santim bile yer ayıramıyorlar. Aniden, bunu kişisel algılamaya başlıyorum.

"Yani o, tüm bunlarla rekabet ediyor..." Saylor, geniş romantizm bölümünü işaret ederek elini sallıyor, "ama dağıtım ağı yok."

"Aynen öyle."

"Zor iş," diyor Taio, bir kitabı rafa geri koyarken. "Büyük bir yayınevi onu bu tür mağazalara sokabilir. Onun aslında ihtiyacı olan şey, onu üstlenen ve ona biraz ilgi kazandıracak bir menajer." "Ama bunun yerine, o sen sen varsın," diyor diyor. "Birazbir düşüş düşüş var, diyebilirim."

"Teşekkürler," dedim, yüzümde hiçbir ifade yoktu.

"Alınma dostum, ama sen tam olarak Simon & Schuster sayılmazsın. Bu kız için gerçekten ne yapabileceğini düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diye tersliyorum, istemeden daha sert bir tonda. "Ama deneyeceğim. Anlaşma bu."

"Anlaşma mı?" Taio bana sert bir bakış attı. "Yoksa artık başka bir şey mi var?"

Onun bakışlarından kaçınarak kitapları yeniden düzenlemekle meşgul oluyorum. "Bu ne demek oluyor?"

"Bu, bir daha asla görmeyeceğin bir kitapçıya onu kız arkadaşın olarak tanıttığın anlamına geliyor," diye hatırlatır Saylor. "Bu *anlaşmanın* bir parçası değil, değil mi?"

"Öyle daha kolaydı..."

"İçgüdüsel," diye tahmin ediyor Taio. "Ve hepimiz nedenini biliyoruz."

Gözlerimi kısa bir süre kapatıp burnumdan nefes veriyorum.

"Başlama." "Ondan hoşlanıyorsun," diyor Saylor basitçe. "Gerçek anlamda hoşlanıyorsun, mesleki anlamda değil."

"Onu neredeyse hiç tanımıyorum," diye itiraz ediyorum, ama bu sözler kendi kulağıma bile zayıf geliyor.

"Fark etmez," der Taio. "Elinde o boba çayıyla eve geldiğinde yüzünü gördüm. O bakışı tanırım."

"Ne bakışı?"

"Gerçekten bunu istiyorum" bakışı," diye yardımcı olmak için Saylor ekliyor. "Eminim Hannah'yla tanıştığında da aynı bakışı takınmıştın."

Bir anlık endişe, damarlarımdaki kanı kaynatır. "Bu Hannah'yla alakası yok."

"Hayır, daha da kötü," diyor Taio. "Çünkü Hannah'yla birlikteyken, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir üniversite öğrencisiydin. Şimdi ise Dakota'nın, borçlarının ve flört etmeyi... karmaşık hale getiren bir işin var."

"Bu flört değil. Bu bir anlaşma."

"Birlikte yaşamak ve romantik fantezileri gerçekleştirmek için bir anlaşma," diye belirtiyor Saylor. "Oysa sen ona karşı açıkça çoktan aşık olmuşsun."

"Evet, dikkatli ol," diye sözünü keser Taio, yüzünde alışılmadık bir ciddiyetle. "Sınırları bulanıklaştırmak istemezsin. İntikam peşinde olan tek bir terk edilmiş sevgili, hepimizi batırmaya yeter. O çizgiyi aşma dostum." Parmağıyla yüzünü çevreler. "Bu yakışıklı suratımı görüyor musun? İşimi seviyorum."

Bu, Micky D's'te hamburger çeviren bir adamın yüzü değil, tamam mı? Hepimizin iyiliği için kendini kontrol et."

Haklı. Bizim işimizde duygusal bağlanmak en büyük günahtır. Bir bakıma biz bir kardeşlik grubuyuz ve kurallara uymak hepimizi ve Rina'yı korur. O sınırı hiç zorlamamıştım.

Şimdiye kadar.

"Bak," diyorum, elimi saçlarımın arasından geçirerek. "Ne yaptığımı biliyorum. Bu Dakota ile ilgili. Onu Hannah'nın berbat yatılı okul planından kurtarmakla ilgili. Sora ile yaptığımız anlaşma karşılıklı olarak yarar sağlıyor. Hepsi bu. Yemin ederim."

Ne Taio ne de Saylor ikna olmuş görünmüyor, ama merhametli bir şekilde konuyu kapatıyorlar.

"Peki ne öğrendik?" diye sorar Saylor, etrafımızı çevreleyen rafları işaret ederek.

Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken romantizm bölümüne göz gezdiriyorum. "Romantasy trend oluyor, özellikle genç okuyucular arasında. Adrenalin bağımlıları için karanlık romantizm. Kaçış arayanlar için tarihi romanlar. Realistler için ise güncel romanlar."

"Ve klişeler çok önemli," diye ekliyor Taio, beklenmedik bir şekilde derin bir içgörü sergileyerek. "Kardeşin en iyi arkadaşı, düşmanlardan aşıklara, tek yatak... Okuyucular bu tür şeylere bayılıyor."

"Tek yatak mı?" diye tekrar ediyorum.

"Bilirsin, zorla bir arada kalmak," diye açıklıyor Taio, sanki özellikle yavaş anlayan öğrencilere ders veren bir profesör gibi. "İsteği dışında aynı alanı, tercihen bir yatağı paylaşmak zorunda kalan iki kişi. Kar fırtınaları, elektrik kesintileri, rezervasyon karışıklıkları."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Taio rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Birkaç romantik roman eleştirmenini takip ediyor olabilirim."

"Birkaç mı?"

"Bir avuç. Yani... yirmi kadar."

Saylor kahkahayı patlatır. "Gizli bir romantik."

"Kapa çeneni," diye homurdanır Taio. "Onlar senden daha iyi arkadaşlar."

Ona bakıyorum, hâlâ gerçekten şaşkınım. Birlikte yaşadığımız üç yıl boyunca, Taio'nun gizli bir romantik

roman bağımlılığı olduğunu hiç şüphelenmemiştim. Ama arkadaşlarım hakkında bilmediğim çok şey olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Saylor, pençelerinde bir genç kıızı tutan, tehditkar görünümlü bir ahtapotun resmedildiği bir kitabı havaya kaldırır. "Peki, tentaküllerin asla girmemesi gereken yerlere girmesini anlatan kitapları okumak, kız arkadaşına nasıl yardımcı olacak?"

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, burnumun köprüsünü sıkıştırarak.

"Denemeden yargılama," der Taio göz kırparak. "Yaptığım en tuhaf işlerin bazıları en tutucu müşterilerle oldu. Geçen ayki o şirket avukatı mesela? İncileri ve makul topuklu ayakkabıları olan?"

"O ne oldu?" diye sordu Saylor, öne doğru eğilerek.

"Sadece cetvel, sıcak balmumu ve bir çift zar içeren çok özel talimatları olduğunu söyleyelim."

"Tamam," diyorum yüksek sesle, saatime bakarak. "Bunu bitirelim. Referans olması için bunlardan birkaç tane alacağım."

Biraz düşündükten sonra, farklı alt türlere ait altı kitap seçiyorum — hem Taio'nun hem de "kız arkadaş" itirafımı affetmiş gibi görünen kitapçı elemanımız Anna'nın önerileri. Toplam tutar beni irkiltiyor ama bunun Sora ile yaptığım anlaşmaya yönelik bir yatırım olduğunu kendime hatırlatıyorum.

"Peki," der Saylor, elimizde alışveriş poşetiyle çıkışa doğru ilerlerken, "bu deniz kabuğu kızla ne zaman tanışacağız? Seni bu kadar kafayı bozan kişinin kim olduğunu görmek için can atıyorum."

"Görmeyeceksiniz," diyorum kararlı bir sesle. "Sora'nın en son ihtiyacı olan şey, siz iki ahmağın beni utandırması."

"Biz mi? Seni utandırmak mı?" Taio masum bir ifade takınıyor. "Asla."

"O kızdan uzak durmanız için ikinize de para ödeyeceğim," kalabalık kaldırıma adım atarken tehditkar bir şekilde söylüyorum.

"Haydi ama," diye tısladı Taio. "Destek ekibine böyle mi davranılır? Araştırma asistanlarına? Senin..."

"Başımın belası mı?" diye sözünü tamamlıyorum.

"Ben 'mantığın sesi' diyecektim ama tabii, bu da olur."

Metroya doğru ilerlerken, telefonum bir mesajla titrer. Telefonumu çıkarır ve Sora'dan gelen bir mesaj bulurum. Üç farklı boya örneğiyle

üç farklı boya örneğinin bulunduğu bir duvarın fotoğrafı.

SORA:

Dakota'nın odasını boyamayı düşünüyorum. Moru sevdiğini söylediğini biliyorum, ama hangi tonu?

BEN:

Ortadaki. Ama bunu yapmak zorunda değilsin.

SORA:

Yapmak istiyorum! Bu duvarlar çok sıkıcı. Kendini evinde hissetmesini ve odasını sevmesini istiyorum. Ona yeni bir yatak takımı da almalıyız. Disney prenseslerini sever mi?

BEN:

Onlara takıntılı.

Göğsümde bir şey sıkışıyor. Sora'nın kızımın rahatı için planlar yapması, bu brownstone evini onun için ev gibi hissettirmek istemesi... Bu, benim bu kadar kırılgan olduğumu bilmediğim bir yerime dokunuyor.

"O mu?" Taio, yüzümdeki ifadeyi fark ederek soruyor.

"Belki," diye kaçamak bir cevap veriyorum ve hızlıca bir mesaj yazıyorum.

BEN:

Bana renk numarasını gönder. Boyayı ve malzemeleri alıp brownstone'da seninle buluşurum. Bana birkaç saat ver.

SORA:

Emin misin? Hafta sonu planlarını mahvetmek istemem.

BEN:

Eminim.

Cevabı hemen geliyor.

SORA:

Tamam, harika. Anlaştık.

Arkadaşlarımla sohbetine geri dönüp Taio'nun soğuktan şikayet ettiğini dinliyorum.

"Cimri," diye mırıldanıyor Taio, şehir merkezine giden treni beklerken. "Saylor, Uber parasını ödemek için fazla inatçı olduğu için, bizim penislerimizde buz parçaları oluşmasını tercih ediyor."

"Taksi parası pahalı oluyor. Treni tercih ederim," diyor Saylor.

"Kesinlikle katılıyorum." Omuz silkiyorum ve Sora'nın mesajlarını bir kez daha gözden geçiriyorum.

"Hey, neresi sıcak biliyor musun? Vegas. Bu hafta sonu Hawk'ın bekarlığa veda partisi için oraya uçmalıyız... Ne de olsa görünüşe göre evleniyor."

"*Vegas olmaz.* Vegas'tan bahsetme," diye uyarıyor Saylor, suçlayıcı bir şekilde parmağını doğrultarak. "Vegas'tan asla bahsetmeyeceğimize söz vermiştik."

Ah, günah şehri. İki yıl önce, Saylor'un annesinin sigortasının karşılamadığı bir tıbbi işlem olması gerektiğinde, bir ünlünün bekarlığa veda partisi için rezervasyon yaptık. Üçümüz de tüm hafta sonu boyunca lüks eskort olarak işe alındık. Kolay para kazanma fırsatı olmalıydı. Saylor'un annesine yardım etmek için fazlasıyla yeterliydi, ama partiye hiç gidemedik. Farkında olmadan bir uyuşturucu kaçakçısıyla taksiye bindik ve büyük bir uyuşturucu baskınına yakalandık. Rina bizi kefaletle çıkarmak için neredeyse Vegas'a uçmak zorunda kalacaktı.

"Üç gün," diye hatırlatıyor Taio. "Yapmadığımız bir şey yüzünden hapiste kaldığımız için kaçırdığımız üç gün. Rina çok kızmıştı."

"Kumarhanenin güvenlik kamerası kayıtları sonunda masumiyetimizi kanıtladı," diye belirtiyorum. "Ve çantasında sürekli bir Yorkie taşıyan o sevimli kızla hafta sonunu kurtarmadın mı?" diye soruyorum Saylor'a.

"Evet, ama elli bin dolarlık işleri kaçırdıktan sonra," diye homurdanıyor. "Bu işin sorunu da bu dostum. Çalışabildiğin zaman para iyi, ama aletin kiralanamaz hale geldiği anda meteliksiz kalıyorsun."

“Bu yüzden nadiren randevu için izin alırım,” diyor Taio, kirli bir sütuna yaslanarak. “Buna param yetmez. Kesin bir Şeyden para kazanabileceğim halde, belki de yatmayacak bir kıza akşam yemeği  smarlamak  in neden zaman harcayayım ki?”

“     in seviŐmekle zevk  in seviŐmek arasında fark var,” diye itiraz eder Saylor. “Aklını kaçırmamak  in ikisine de ihtiya ın var, dostum. En son ne zaman zevk  in seviŐtin, Ty? Ve bundan zevk aldın mı?”

Taio sessiz kalır, bu da yeterli bir cevaptır.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Kadınların gözdesi olduğuna dair onca Şaka yapıyorsun, ama tek elde ettiğin profesyonel seks. Bu yaşamak değil.”

“Bütün bunlara zaman mı buluyorsun?” diye sorar Taio. “Son zamanlarda    dışında sıradan seks yapmanın bir anlamı yok gibi geliyor bana. Bir ilişki mi? Tabii ki. Eğer yaptığımız    sorun etmeyen ve buna rağmen seninle kalacak bir k z bulursan, lütfen onu klonla ya da bize onun gibi düşünen arkadaŐlarını tanıŐtır.”

“ yle bir kadın yok,” diyor Saylor, birden ciddileşerek. “Ya bu   , ya da aşk.  kisi arasında seçim yapmalısın.”

Tren raylar üzerinde g cirdayarak istasyona giriyor, ama ben bunu neredeyse fark etmiyorum. Saylor’ın sözleri beni çok derinden etkiliyor.

“Bu yüzden senin  in endişeleniyorum,” diyor Taio, neredeyse boş olan vagona binerken sessizce. “Sora ile olan bu durum... farklı. Bunu anlıyorum. Ama bu nasıl olacak? Yakında oda arkadaşı olacaksınız. Hâlâ çalışıp para kazanman gerekiyor, Hawk. Sen geceleri başka bir müşteri  in gizlice dışarı çıkarken Sora’dan Koda’ya bakmasını mı isteyeceksin? Sence kıskançlıktan seni kapı dışarı etmeden önce buna ne kadar tahammül eder?”

Buna verecek bir cevabım olmadığı  in sessiz kalıyorum. Tek umudum, Sora’nın bana karşı benim ona karşı hissetmeye başladığım gibi hissetmemesi.  kimiz de anlaŐmamızın nihai hedefine odaklanmak zorundayız.

Hannah’ın felaketle sonuçlanan kararı yüzünden beni ve kızımı barındırarak hayatımı kurtarıyor. En azından elimden gelen her Şeyi yapıp Sora’ya en iyi Şekilde yardım etmeliyim.

Tren bizi eve doğru götürürken, kendimi sessiz bir söz verirken buluyorum. Kucağımdaki romantik romanlarla dolu alışveriş çantasına bakıp, o raflarda Sora'nın kitaplarının hiçbir yerde bulunmadığını düşünerek bir karar veriyorum.

Bir gün o kitapçıya, ya da ona benzer bir yere gireceğim ve o raflarda Sora'nın adını göreceğim. Kitapları ön tarafta, birden fazla kopya, en göze çarpan yerde. Ne pahasına olursa olsun, bunun gerçekleşmesine yardım edeceğim.

Bu, yazılı olmayan eskort el kitabındaki tüm kuralları çiğnemek anlamına gelse bile. Bu süreçte kalbimi riske atmak anlamına gelse bile.

Çünkü Sora görülmeyi hak ediyor.

Belki ben de fark edilmek istiyorum — sattığım fantezi olarak değil, beni olduğum gibi kabul eden biri tarafından. Sonsuza kadar eskort olarak kalmayacağım. Bu şimdilik bir amaç için bir araç.

Sora'nın bana "*Lovely*" kitabında yazdığı ithafı düşünüyorum.

Bu yolculuğa şerefe.

Belki o farklıdır... belki de varış noktası gerçek bir şeyse yolculuğu umursamaz.

17. bölüm

Sora

Head... À la carte.

"Tamircilik becerilerin beni çok etkiledi," diyorum, Forrest'ın yakında Dakota'nın yatak odası olacak odanın süpürgeliklerine titizlikle boya bandı yapıştırmasını izlerken. "Bunu tek başıma yapsaydım, tam bir felaket olurdu. Hiçbir şeye bant yapıştırmayı planlamamıştım."

Forrest bana bakıyor, gözlerinde hafif bir eğlence var. "Yani, her yere mor boya sürmeden önce süpürgeliklere bant yapıştırmaz mıydın, ya da parke zeminlere plastik sermez miydin? Ne ters gidebilirdi ki?"

"Savunmam gerekirse, daha önce hiç oda boyamadım. Bana bu iş öğretilmedi." Saçlarımın alnıma düşmemesi için bandanımı düzeltiyorum.

"Dur tahmin edeyim, baban sana lastik değiştirmeyi de öğretmemiş."

Kahkahayla güldüm. "Bu çok komik. Babamın lastik değiştirebildiğini bile sanmıyorum. Manhattan'da doğup büyüdüm. Hiç arabamız olmadı. Şoförlerimiz vardı, tabii. Ama arabamız yoktu."

"Ah, zengin kızların sorunları." Tecrübeli bir hassasiyetle bantın bir kısmını düzeltir.

"Tam olarak öyle değil. Annem tek başına metroya binmeyi ya da yeni doğmuş bir bebeğin etrafında bir sürü yabancı taksi şoförü

etrafında dolaşmasını istemiyordu. Babam yardım etmek için hiç ortalıkta olmazdı, bu yüzden özel şoförümüz olması annemin kendine ayırdığı birkaç lüksünden biriydi. Onun dışında, babamın şöhreti patladıktan sonra bile her zaman gelirimizin çok altında yaşıyorduk.” Rulomu boya tepsisine batırıyorum, fırçadan damlayan damlaları izliyorum.

“Çok fazla boya var, Sora. Böyle olmalı.” Forrest elini benimkinin üzerine koydu ve fırçayı tepsinin temiz, oluklu kısmına doğru yönlendirerek fazlalığı aldı. “Şu sesi duyuyor musun? Biraz yapışkan —bu, en iyi yapışma için mükemmel. Bu boyada astar var, yoksa bir astar katına ihtiyacın olurdu. Ama şimdi doğrudan duvara geçebilirsin. Uzun, düzgün vuruşlar.”

“Anladım,” diye fısıldıyorum, elimdeki eline bakarak. Normalde yaptığım gibi irkilmiyorum ya da çekilmiyorum. Bu sefer, o beni bırakıp kendi boya tepsisini mor boyayla doldurmaya başlayana kadar, avucumun üstündeki avucunun sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

“Darbeler ne kadar uzun olmalı?” Fırçamı duvardan yaklaşık beş santim uzakta tutarak duruyorum ve hiç deneyimim olmadan bunu başarabileceğimi düşünmeme neden olan şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

"Ne istersen onu yap, kurabiye kız." Rulo fırçasını kaldırıyor. "Ben arkandan gelip temizlerim."

"Küçük deniz kabuğu" yerine "kurabiye kız"ı tercih ederim," diye mırıldanıyorum kendi kendime, mor rengi temiz beyaz duvara bastırırken.

Forrest kendi kendine hafifçe kıkırdar. “Korece isinden bahsetmişken, annen nasıl biri? Babandan çok annene yakın görünüyorsun.”

"Daphne'ye söyleme ama annem en iyi arkadaşım."

"Kızımın yanına taşınacağımı söylediğinde ne dedi?"

Derin bir nefes veriyorum. “Ona söylemedim.” Birkaç hafta önce doğum günümde annemin midesinin bozulmasından beri, randevuyu ertelemek için bir bahane uydurup duruyorum. Annem, yazma odamda kendimi kaptırdığımı sanıyor. Gerçekte ise, tek bir kelime bile yazmadım.

Dikkatim dağınıktı.

“Peki ya baban?” diye soruyorum, konuyu değiştirerek duvara dikkatlice boya sürüyorum. “Tüm bu ev tamirat işlerini ondan mı öğrendin?”

"Evet. Çiftlik hayatı," diyor, benim amatör denemelerimi acınası hale getiren verimli ve düzgün vuruşlarla boyayı sürerken. "Büyürken, bir şey kırılırsa, kendin tamir ederdin. Babam, kesinlikle gerekli olmadıkça profesyonel çağırın türden biri değildi. Tesisat, elektrik, çit yapımı, ahır inşa etme ve boyama... Hepsini yaptım. Diğer çocuklar spor yapar ya da müzik grupları kurardı, ama ben okuldan sonra ve hafta sonları çalışırdım."

"Çocukken bu senin için zor olmuş olmalı."

"O zamanlar öyle düşünmüş olmalıyım. Ama şimdi minnettarım." Omuzlarını silkiyor ve duvarın başka bir bölümüne geçiyor. "Ama bu bana kendi kendime yetmeyi öğretti. Babam beni çok çalıştırırdı, ama her zaman yanımda olur, işleri nasıl doğru yapacağımızı gösterirdi. Kendisi yapmayacağı bir şeyi benden asla istemezdi."

O çalışırken yüz hatlarını inceliyorum; babasından bahsederken yüzüne yayılan o yumuşak ifadeyi fark ediyorum. "Onu gerçekten çok takdir ediyorsun, değil mi?"

"O eski kafalıdır. İyi, sade bir adamdır. Dürüst, çalışkandır. Hayatımdaki herkes hukuk mesleğinden uzaklaştığım için beni yargılarken, o sadece kararımdan emin olup olmadığımı sordu. Evet dediğimde, konu kapandı. O günden beri beni destekliyor."

"Şu anki iş seçimin konusunda bile mi?"

Forrest'in elindeki silindir, hareketin ortasında durdu. "Ayrıntıları bilmiyor."

Sadece şehirde 'müşteri hizmetleri' alanında çalıştığımı biliyor." "Teknik olarak bu bir yalan değil."

"Hayır, ama tam olarak doğru da değil. Sanırım yalan söylediğimi biliyor, ama üstüne gitmiyor. Kariyerim Dakota'yı desteklediği sürece umurunda değil. Babalık, onun için çok ciddi bir konu. Kızımla ilgilenmediğimi düşünse, hayatında ilk kez bir uçağa atlayıp bana yumruk atmaya çalışabilir." Boyamaya devam ederken kıkırdıyor, hareketleri artık daha bilinçli, sanki işi bitirmeye çalışıyormuş gibi.

"Kariyerinden bahsetmişken... Aklımda olan bir şeyi sana sormak istiyordum. Kaç kadınla yattın? İş için demek istedim."

Ardından gelen sessizlik, bu soruyu sorduğuma hemen pişman olmamı sağlıyor. Ona gizlice bir bakış atıyorum ve onun bana baktığını görüyorum, boya

havada asılı kalmış.

"Bilmek istediğin bu mu?" diye soruyor sonunda.

"Cevap vermek istemiyorsan, tamamen anlarım."

Boyamaya geri döner, ancak vuruşları artık daha ölçülüdür.
"Saymıyorum. Bu tuhaf olurdu."

"O zaman çok fazla," diye ısrar ediyorum, neden kendimi bu sorularla işkence ettiğimi bilmeden.

"Muhtemelen düşündüğün kadar çok değil," diyor dikkatlice. "Birçok müşteri sadece arkadaşlık istiyor. Bir etkinliğe götürecek, eski sevgilisini kışkandıracak, iş yemeğinde yanında gösterecek birini."

"Ama bazıları daha fazlasını istiyor."

"Evet, bazıları istiyor." Şimdi bana doğrudan bakıyor. "Bu bir sorun mu olacak? Çünkü yaptığım işi düşünmek seni rahatsız ediyorsa..."

"Hayır," diyorum hemen. "Seni yargılamıyorum. Sadece merak ediyorum. Ben bir yazarım. İnsanlara sorular sorarım, hepsi bu."

İkna olmamış gibi görünüyor ama zayıf bahaneme itiraz etmiyor.
"Her gece farklı bir kadınla dışarı çıkmıyorum ya."

"Düzenli görüştüğün biri var mı?" diye soruyorum.

"Sadece Celeste." Kaşlarını kaldırdı. "Ve sana da söylediğim gibi, bu kesinlikle fiziksel bir ilişki değil."

Bu itirafla göğsümdeki sıkışıklık biraz gevşedi, ama hemen kendimi azarladım. Rahatlamaya hakkım yoktu.

"Peki ya sen?" Forrest, açıkça durumu tersine çevirmeye çalışarak soruyor. "Senin sayın kaç?"

Rulomu neredeyse düşürüyordum. "Sana bunu söylemeyeceğim." "Neden? Az önce bana sordun."

"Ve sen cevap vermedin," diye karşı çıkıyorum.

"Denemedim değil. Sana söyledim, saymıyorum."

Dramatik bir şekilde iç geçirdim. "Peki. Üç. Mutlu oldun mu?"

"Üç mü?" Sesi gerçekten şaşırmış gibi geliyor. "Seri tek eşli misin, ha?"

"Bu o kadar şaşırtıcı mı? Bazılarımız biriyle yatağa atlamadan önce gerçekten bir bağ kurmaya ihtiyaç duyar."

"Yine de yeni tanıştığın bir eskortla yatağa atlamaya hazırdın," diye işaret ediyor.

Yüzüm kızarıyor. “Kafam güzeldi. Ve seks değildi, sadece istedim ki...” Bu cümleyi, durumu daha da garip hale getirmeden nasıl bitireceğimi bilmiyorum. Beni kafamdan çıkardığı için hoşuma gitmişti. Hayatımın en kötü gecesini en iyilerinden birine çevirmişti ve ben o duyguyu sürdürmek istedim. Benimle kalmasının tek yolunun para alışverişi olduğunu düşünmüştüm.

“Neyi istemiştin?” Boyamayı bırakıp bana bakıyor.

“Hiçbir şey. Unut gitsin.” Önümdeki duvara dikkatle odaklanıyorum. “Hayır, şimdi meraklandım.” Rulosunu bırakıp , boya lekeli kollarını kavuşturdu. “Ne istiyordun, Sora?”

“Bilmiyorum. Normal bir adamla normal bir gece geçirmek istedim.” Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, her şeyi mahvettiğimi anladım.

Eğlenceli ifadesi biraz bozulur. “Anormal olan bana, eskorta karşılık.”

“Hayır. Öyle demek istemedim.” Rulomu yere bırakıp ona yaklaşıyorum.

“Öyle değil mi?” Gözleri benimkilere delici bir şekilde bakıyor, bir şey arıyor.

“Hayır, öyle değil.” Düşünmeden elimi uzatıp koluna dokundum. “Yanlış anlaşıldıysa özür dilerim. Demek istediğim... Bak, hayallere dalmıştım. Sanırım bir deneyim için para ödüyordum. Benden hoşlandığını düşündüğümde kendimi iyi hissettim. Hepsi bu.” *Tanrım, ne kadar acınası bir durumdayım.*

Yüzündeki ifade yumuşadı. “Bilgin olsun, senden hoşlanıyordum. İlk tanıştığımızda. O rol değildi. Toplantıdan sonra seninle konuşmaya gelmişim. Beni başından savdın.”

Bir an için birbirimize bakıyoruz, havada aniden her zamanki şakalaşmalarımızdan daha ağır bir şey hissediliyor.

“Benden hoşlandın mı?” Bu sözleri söylerken kendime bile inanmıyorum.

Utangaç bir şekilde sırtarak gerginliği bozar. “Ama sonra seni tanıdım,” diye ekler, “ve gerçek dehşeti keşfettim.”

Sahte bir kırgınlıkla nefesimi tutuyorum. “Anlamadım?”

“Boya renkleri konusundaki zevkin.” Üzgün bir şekilde başını salladı ve tekrar duvara döndü. “Gerçekten trajik.”

“Son kararı sen verdin. Bu senin trajedi.” Parmak uçlarımı boya kutusuna batırıp ona doğru fırlattım, gömleğine minik mor noktalar sıçradı.

Ağız açık kalır. “Oh, öyle mi?”

Ben geri çekilemeden, o da parmaklarını boya tepsisine batırıp, gözlerinde yaramazlık ışıltısıyla bana doğru ilerliyor.

"Sakın yapma," diye uyarıyorum, geri çekilirken. "Bu benim en iyi resim gömleğim."

"Kötü resim gömleğine mi?" O üzerime atılır, ben de onun etrafında dolanırım.

Odanın içinde dans eder gibi koşturuyoruz, ben boya kaplı elinden kaçmaya çalışıyorum, o ise beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyor. Bu çok saçma ve çocukça ama bir şekilde uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli an. O kadar çok gülüyorum ki karnım ağrıyor ve sonunda beni belimden yakaladığında, çok az direnip teslim oluyorum.

"Tamam, tamam. Ateşkes," diye nefes nefese gülerek söylüyorum.

Ama beni boyamak yerine, parmakları kaburgalarım dokunuyor ve acımasızca gıdıklıyor.

"Forrest," diye çığlık atıyorum, kollarında kıvranarak. "Dur." "Benden hoşlandığını itiraf et."

O çabalarını ikiye katladığında çığlık atıyorum. "Hayır," nefes nefeseyken hırıltılı bir sesle söylüyorum. "Ben yalancı değilim."

"Evet, yalancısın. İkimiz de öyleyiz." Gıdıklaması daha da şiddetleniyor ve ben kahkahalardan nefes nefese kalarak ona yığılıyorum.

"Tamam, tamam. Haklısın," diyorum, yakında idrarımı tutamayacağımdan korkarak.

Hemen durur, ama beni bırakmaz. Aniden durumumuzun farkına varırım—sırtım onun göğsüne bastırılmış, güçlü kolları belimi sarmış, nefesim sadece gıdıklanmadan dolayı değil, başka bir şeyden dolayı da hızlanmıştır.

Vücudundan yayılan ısı, ince tişörtümü delip geçiyor. Beni tutarken göğsünün sertliğini, kaslarındaki gerginliği hissedebiliyorum. Kalbim o kadar yüksek sesle atıyor ki, eminim o da duyuyordur, ve nefesinin kulağımın altındaki hassas cildi gıdıklamasıyla omurgamdan lezzetli bir titreme geçiyor.

"Böylesi daha iyi," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve yakın.

Onun kollarında dönüp onu itmek niyetindeyim, ama bunun yerine kendimi onunla yüz yüze buluyorum, aramızda sadece birkaç santim mesafe var. Gözleri dudaklarıma düşüyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor, gözlerinde bir soru var. Aramızdaki hava elektriklenmiş gibi. Bakışlarım onun çenesinin güçlü çizgisini,

dolgun dudaklarını izler ve aramızdaki mesafeyi kapatmak için ani, çaresiz bir özlem duyaram.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye soruyor, sesi boğuk. "Nasıl yani?" Kendi sesim kulağıma boğuk ve garip geliyor

"Sanki beni tekrar öpmemi istiyormuşsun gibi."

"Şey, isterdim ama sen benim berbat bir öpüşen olduğumu söyledin."

Gülümsüyor. "Ayrıca sana yalancı olduğumu da söyledim. Ve seninle dalga geçmek benim en sevdiğim yeni hobim." Başparmağını yanağımın üzerinde gezdiriyor. "Suçlu itiraf mı? Kızardığında tahrik oluyorum."

Kalbim acı verici bir şekilde çarpıyor. Beynimin mantıklı kısmı, bunun tehlikeli bir alan olduğunu, gülüp geçip uzaklaşmam gerektiğini haykırıyor. Ama vücudumun başka fikirleri var, beni olduğum yere sabitliyor, fiziksel bir acı gibi onun dokunuşunu arzuluyor.

"Belki de beni öpmeni istiyorum," diye fısıldıyorum, dürüstlüğümlle kendimi şaşırtıyorum.

Yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılıyor. "Tek yapman gereken istemek, Sora."

"Bunda iyi değilim," diye itiraf ediyorum, avuç içlerimle onun güçlü göğsüne bastırarak onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. O kıpırdamıyor, ama benim rahatsızlığım aramızdaki gerginliği yeniyor.

"Neyi beceremiyorsun?"

"Seksi ve şehvetli olmakta. Bu yüzden nadiren müstehcen konuşmalar yazarım. Karakterlerim, büyük, coşkulu aşk beyanlarıyla seksi aceleye getirirler. Okurların tam olarak istediği şey bu değil."

"Şikayet ettiğimden değil," diyor Forrest, hâlâ dudaklarıma bakarak. "Ama bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

"Çünkü bana kitap için ilham veriyorsun, değil mi?" Dudakları aşağı doğru kıvrılır. "Tabii."

"Peki, yazamıyorsam, bunu söyleyebileceğimi nereden çıkardın?"

Yüzünde bir aydınlanma *görüyorum*. "Sana ne kadar faydalı olduğumu sorguluyordum, ama bunu yapabilirim. Sana müstehcen konuşmayı öğretebilirim. Bu benim için ikinci bir dil gibi."

Yanaklarım kızarıırken başımı salladım. "Hayır, teşekkürler. Bana seks konuşması dersi vermen kadar garip bir şey düşünemiyorum."

Yanıma nazikçe ama uyarıcı bir şekilde çimdikledi. "Ben yapabilirim. Sen altını ıslatana kadar seni gıdıklasam ne kadar garip olurdu?"

"Forrest," diye tısladım. "Sakın yapma."

"Gıdıklama işkencesi mi, yoksa müstehcen konuşma dersleri mi? Seçimini yap." "Peki. Gıdıklama işkencesi," diyorum küstahça.

Omuzlarını silkiyor ve beni kendine daha sıkı çekiyor. "Hayır. Üzgünüm. Seçim senin. Ben göstereceğim." Ses tonunda tehlikeli bir keskinlik var artık ve karnımın derinliklerinde bir sıcaklık dalgası oluşuyor. Forrest'ın gözleri kararıyor. Sanki bir karara varmış gibi, yarısı boyanmış odaya göz gezdiriyor. "Ama burada değil."

"Ne?"

Hiç uyardıktan beni kucaklıyor, bir kolunu dizlerimin altına, diğerini sırtıma koyuyor. Şaşkın bir inilti çıkarıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Kızımın gelecekteki yatak odasında sana müstehcen şeyler söylemeyeceğim," diye açıklıyor ve beni koridora taşıyor. "Bu tuhaf olurdu."

"Haklısın. O zaman nereye gidiyoruz?"

"Senin odana." Beni taşıdığı düşünülürse, merdivenleri etkileyici bir rahatlıkla iniyor. "Ana yatak odası, değil mi?"

Aniden gerginleşerek sessizce başımı salladım. Ama beni yere indirmesini söylemedim. Durmasını istemedim. Çünkü içten içe, kitabın gerçekliği hakkındaki tüm bahanelerimin altında, bunu istiyordum. Onu istiyordum... hem de çok.

Midem, beklenti ve endişenin karışımıyla kıpır kıpır oluyor. Flört etmek ve şakalaşmak benim ana dilim. Ama şimdi Forrest'ın doğal yaşam alanına giriyoruz. Onun yakıcı bakışları altında külotların eridiği topraklara. Kadınların sadece sormadığı, diz çöküp yalvardığı topraklara.

Ya onu hayal kırıklığına uğratırsam? Ya onu soğutursam? Ya da daha kötüsü, ya tüm bunlar onun için sadece başka bir işse? Dane'in reddi hâlâ zihnimde taze... Ya ben de Forrest için "on kuruşluk" biriye? Bu bir şekilde daha çok acıtabilir. Düşünceler acımasızca zihnimde dönüp duruyor, ama hepsinin altında her türlü şüpheyi bastıran tekil, ezici ve meraklı bir arzu var.

Ayağıyla yatak odamın kapısını hafifçe iterek açıyor. Oda sade bir şekilde dekore edilmiş; henüz tam olarak taşınmadım. Sadece

kocaman bir kral yatak, bembeyaz araflar, birkaç kutu giysi ve komodinin üzerinde dizüstü bilgisayarım var.

Forrest beni yatağın kenarına nazikçe indiriyor, sonra geri çekilip beni inceliyor. "Rahat mısın?"

Yutkunuyorum. "Evet," diyorum

yalan söyleyerek. "Kızarıyorsun."

"Buna engel olamıyorum," derim, ellerimle yanaklarımı kapatarak.

Geri dönüp ellerimi yüzümden çekiyor. "Saklanma. Seni görmem ve tepkilerini okumam lazım."

"Ha?"

"Seni rahatlık alanından ıkardığımın farkındayım, tabii ki araştırma amacıyla," diyor göz kırparak. "Ama seni fazla zorlamak ve zmek istemiyorum. Seni görüyorum. Seni inceliyorum." Yüzümü avuçlayıp, başparmaklarını akaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Ağlamak üzereyken gözlerinin köşelerinin nasıl aşağıya doğru kıvrıldığını biliyorum. Kızgın olduğun ama gerçekten söylemek istediklerini kendine sakladığın zaman akaklarının üstündeki küçük damarların nasıl şiştiğini biliyorum. Ve yalan söylediğinde kızardığını da biliyorum. Bana beni istemediğini söylediğinde, bir Noel ağacı gibi parladığını biliyorum. Çünkü istiyorsun, değil mi?" Dizlerimin arasında duruyor, başımı sabit tutuyor ve nefes almamı zorlaştıracak kadar yoğun bir bakışla bana bakıyor. "Bahse girerim beni, benim seni istediğim kadar istiyorsun."

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, yanaklarımın beni ele verdiğinden şüphem yok.

"İyi bir sevişme konuşması yazmayı öğrenmek istersin, değil mi Sora?"

Polisi arayın ve bu adamı tutuklayın, çünkü adımı söyleme şekli yasadışı olmalı. "Sanırım."

"nk ilham perin tam önünde duruyor."

Yutkunuyorum, gözümü kırpmadan onun yakıcı bakışlarına teslim oluyorum. "Peki. Bunun hakkında konuşabiliriz."

"Sadece konuşmak mı?" Eli yüzüme uzanıyor, başparmağı alt dudağımı okşuyor. "Yoksa sana göstermemi de ister misin?"

Sesime gvenemediğim için yavaşça başımı salladım.

"Kelimelerini kullan," diye mırıldanıyor ve sesindeki emir tonu içimi yeniden bir sıcaklık dalgasıyla kaplıyor. "Sana anlatayım mı, yoksa göstereyim mi?"

"Göster," diye fısıldadım.

Gülümsemesi yırtıcıydı ve artık meme uçlarımdaki sabırsız karıncalanmayı fazlasıyla hissediyordum. Hiç uyarmadan, saçımdan bandanayı çekti. O bandanayı ellerinin arasında gerdiğinde, şaşkınlıkla gözlerimi kırptım.

"Gözlerini kapat," diye talimat veriyor.

Ben de itaat ediyorum, kalbim vahşi hayvanların koşturması gibi güm güm atıyor.

Bandananın yumuşak kumaşı gözlerimin üzerine kayıyor, o bandanayı başımın arkasında sıkıca bağlarken görüşümü tamamen engelliyor.

"Böyle iyi mi?" diye soruyor, sesi artık daha yakın, nefesi kulağıma sıcak bir esinti gibi geliyor.

Başımı sallıyorum, sonra talimatını hatırlıyorum. "Evet."

"Aferin kızım," diye övüyor ve bu basit cümlelerin bir yanı içimi arzuyla sıkıştırıyor. "Şimdi, sadece dinle. *Hisset*. Kafandan çıkmaya çalış."

Yanımda oturduğunda yatak çöküyor. Dokunmasak da onun sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Müstehcen konuşmanın sorunu," diyor, sanki sabah trafiğini tartışıyormuşuz gibi sohbet ediyormuş gibi bir ses tonuyla, "insanların bunu fazla düşünmesidir. Yazarken, şiirsel ya da zekice olmaya çalışmayın. Gerçek müstehcen konuşma ham, sert ve her şeyden önce dürüştür. Sadece istediğin şeyi, istediğin zaman söyle. Ne görgü kuralları, ne de özürler. Sadece ilkel. Bir kadını uçurumun eşiğine getiren budur."

Eli dizimin hemen üstüne, uyluklarıma konuyor ve bu temasa hafifçe irkiliyorum.

"Şimdi, bazı kadınlar övülmek ister," diye devam ediyor, eli acı verici bir yavaşlıkla yukarı doğru kayıyor. "Ne kadar güzel olduklarını, ne kadar iyi hissettiklerini duymak isterler. Diğerleri ise biraz aşağılanmak ister—hakaret edilmesini, emir verilmesini. Anahtar, partnerinizi tanımak, neye tepki verdiklerini anlamaktır. Tüm kadınların küçük ipuçları vardır. Dikkat etmelisiniz."

"Sayfadan okuyucularımı tam olarak göremem, Forrest," diye şikayet ediyorum. "Ve kitaplar, uyandırdıkları tepkilerden çok önce yazılır. Yani bu pek yardımcı olmuyor."

O inler. "Sora, burada bir şey yapmaya çalışıyorum. Metaforlarımın mükemmel olmadığını biliyorum, ama buna uyum sağlayabilir misin, oyunbozan?" Parmakları

iç uyluklarımın üzerinde çıldırtıcı desenler çiziyor; gerçek bir tatmin sağlayacak kadar yüksek değil ama bacaklarımı onun üzerine kapatmak istememe yetecek kadar.

"Özür dilerim. Devam et. Uslu duracağım." Elleri bir santim daha yukarı kayınca keskin bir nefes aldım.

"Harika. Derse geri dönelim. Mesela" —sesi bir oktav düşer— "şu anda nefesinin kesilmesinden, buraya dokunduğumda hoşuna gittiğini anlayabiliyorum." Eli daha yukarı kayar, başparmakları onun için canım çekmeye başladığım yere tehlikeli bir şekilde yaklaşır. "Ve gömleğinin altından meme uçlarının sertleştiğini görebiliyorum. O küstah ağzının seni koruduğunu sanıyorsun, ama vücudun seni ele veriyor, Sora. Keşke zihnini okuyabilsem de, şu anda benden sana yapmamı istediğin tüm o müstehcen şeyleri görebilseydim."

Değerlendirmesinin ne kadar doğru olmasından utanarak, iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırdım.

"Sadece bir tanesini anlat," diye mırıldanıyor. "Senden duymak istiyorum. Bu çok seksi olurdu."

Diğer eli sırtımda yukarı kayar, saçlarıma dolanır. Tekrar konuştuğunda, ağzı kulağımın hemen yanındadır, sesi alçak bir hırıltıdır.

Göz bağının ardında dünya kararmıştır, başımı sallarım. "Ben... yapamam.

Lütfen sen başla, ben de devam etmeye çalışayım?"

"Tabii ki, bebeğim. Sorun değil. Zaten söylemek istediğim daha çok şey var, mesela senin her santimini tatmak istediğimi, benim tatlı kurabiye kızım. Dilimi meme uçlarının üzerinde gezdirmek ve camı kesecek kadar sertleşene kadar emmek istiyorum. Parmaklarımı içine sokmak ve benim için ne kadar ıslak olduğunu hissetmek istiyorum."

Eğer havayı bozmayacaksa, telefonumu alıp ses kaydı yapardım. Daha sonra yazmak için ilham almak üzere, Forrest'ın seksi özünü biraz yakalardım. Ama ilerledikçe, sayfadaki kelimeler hakkında daha az düşünür, vücudumdaki Forrest'ın dudakları hakkında daha çok düşünür oluyorum.

Boğazımı temizlerim, ağzım aniden kurur. Cildime değen gülümsemesini hissederim.

"Biraz sabırsızlanıyor musun?" diye cesaretlendiriyor. "İçine dalmak için can atıyorum, ama eminim bu alaycılık seni sırılsıklam yapıyor. İkimiz de

, değil mi? Sen sırılsıklam. Ben ise senin tatlı amında yüzüyorum.”

Başımı sallıyorum, artık utançtan öte, sesinin, dokunuşunun hissine dalmış durumdayım, bandananın arkasındaki karanlık her duyguyu daha da yoğunlaştırıyor.

"Söyle," diye emrediyor. "Bana nasıl hissettiğini söyle."

"İslak. Tanga'm ıslak," diye fısıldıyorum, bu itiraf içimden bir arzu dalgası daha geçiriyor. "Üzgünüm, bu seksi değil... Şey, sanırım müstehcenlik konusunda elimden gelenin en iyisi bu..."

"Şşş, hâlâ kafanın içinde düşünüyorsun. Sadece hisset, hatırladın mı? Bence bu çok seksi. Külotunun ıslak olduğunu söyleyen ne kadar uslu bir kız," diye yine övüyor beni. "Görebilir miyim? Çıkarabilir miyim?" Parmakları, boya lekeli yoga pantolonumun bel kısmına takılıyor. "Kalçalarını kaldır benim için."

Hemen itaat ettim ve pantolonumu bacaklarımdan aşağı sıyrmasına izin verdim.

Serin hava ısınmış tenime çarparak beni titretir.

"Tanrım, şuna bak," diye fısıldıyor ve sesinde içten bir arzu duyabiliyorum. "Bunlar da mı?" Parmakları iç çamaşırlarımın kenarını okşuyor ve ben çılgınca başımı sallıyorum.

"Evet."

Onlar da pantolonumun yanına yere düşüyor ve şimdi yarı çıplak, gözlerim bağlı, beklentiyle titriyorum.

"Uzan," diyor ve ben de öyle yapıyorum, yumuşak yatak örtüsü sırtımda serin bir his bırakıyor. "Bacaklarını benim için aç."

Bu pozisyonun getirdiği savunmasızlık, kafamda bir utanç alarmı çaldırıyor, ama o bacaklarımla arasına yerleşip nefesini en mahrem yerime sıcak bir şekilde üflediğinde, bu alarm gırtlaktan gelen bir arzuyla hızla bastırılıyor.

"O kadar güzelsin ki," diye fısıldıyor tenime. "İstediğin bu mu? Ağzımdan boşalmak mı?"

Ben ne olduğunu anlayamadan, dili üzerimde, sıcak ve ısrarcı, boğazımdan şaşkın bir çığlık koparıyor. İlk dokunuş neredeyse dayanılmaz; uyluklarımı gerginleştiren ve sırtımı yataktan kaldırtan saf bir duygu sarsıntısı. Göz bağı her şeyi daha da yoğunlaştırıyor, bana hissetmekten başka bir şey yapamayacak kadar çaresiz bırakıyor.

“İşte böyle,” diyor Forrest bana karşı, sesi hassas tenimde titreşiyor. “Sesini duymak istiyorum.”

Uzun, kasıtlı vuruşlarla başlıyor, sanki her kıvrımı ve dokuyu hafızasına kazıyormuş gibi dilini üzerimde gezdiriyor. Kalçalarım istemsizce yükseliyor, daha fazla baskı, daha fazla sürtünme, bana verdiği her şeyden daha fazlasını arıyor. Güçlü elleri uyluklarımı kavıyor, beni açık tutuyor, hareketlerimi kontrol ediyor.

“Ne kadar duyarlısın,” diye takdirle mırıldanıyor. “Vücudun bana tam olarak ne istediğini söylüyor.”

Dudakları klitorisimi sarıp nazikçe emdiğinde, boğuk bir inilti kaçıyor benden, parmaklarım çaresizce yatak örtüsüne yapışıyor. Dudakları mükemmel bir emiş yaratırken dilinin bana dokunmasının yarattığı ikili his, beni alt üst ediyor. Bacaklarım titremeye başlıyor, karnımın derinliklerinde gerilim artarken ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Forrest," diye nefes nefese söylüyorum, bir elim aşağı uzanıp saçlarına dolanıyor. Onu kendime doğru çekip, durmasını istemediğim, bu hissin bitmesini istemediğim için, ipeksi saç telleri parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

O onaylayarak mırıldanıyor, titreşim dalgaları başımı döndürüyor. “Hayal ettiğimden bile daha lezzetlisin,” diyor, nefesinin sıcaklığı ıslak tenime değiyor. “Bunu saatlerce yapabilirim.”

Onun usta ağzının altında saatlerce kalma düşüncesi, beni o anda neredeyse doruğa ulaştırıyor. Nefesim bozulmuş, her nefes alışımında ve inlememde göğsüm inip kalkıyor. Artık utançtan, kendimi farkındalıktan öteyim. Sadece artan baskı, enfes gerginlik ve rahatlamaya yönelik amansız arayış var.

"Lütfen," diye inliyorum, ama ne için yalvardığımı bile tam olarak bilmiyorum

Forrest biliyor gibi görünüyor. Temposu değişiyor, daha odaklanmış, daha bilinçli hale geliyor. Dili, klitorisimin etrafında sıkı desenler çizerek beni altında kıvrandırıyor, başım yastıklara çarpıyor.

"Çok yaklaştın," diyor, sesi arzuyla dolmuş. "Hissedebiliyorum. Amın dilime karşı nabız gibi atıyor. İyi iş çıkarıyor muyum, bebeğim?"

"Evet," diye inliyorum. "Ama daha hızlı," diye yalvarıyorum.

"İşte böyle. Beni nasıl boşaltacağımı söyle."

Arzu, avına gözlerini dikmiş bir yırtıcı gibi beni ele geçiren, ham ve içgüdüsel bir yaratık. Hiçbir şey umurumda değil. Şu anda dünyadaki hiçbir şeyin önemi yok, sadece boşalmam gerekiyor. "Dilini daha ıslak yap ve ucuyla klitorisime dokun. Parmaklarına da ihtiyacım var."

"Harika. Lanet olsun. Mükemmel. Senin küçük amcığın benim en sevdiğim oyun alanım.

Bir dakika içinde seni şarkı söyleteceğim, bebeğim."

Derin, emredici sesiyle söylediği kaba sözler, beni bir başka tahrik seliyle vuruyor. Uyluklarım bu yoğunluğa karşı kapanmaya çalışıyor, ama geniş omuzları beni açık tutuyor, tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

İçime bir parmağını kaydırduğında, ani dolgunluk hissiyle çığlık atıyorum. İlk başta yavaşça hareket ederek beni bu hisse alıştırtıyor, sonra ikinci parmağını da ekleyerek beni lezzetli bir şekilde geriyor.

"Çok sıkı," diye inliyor, sesinin gürültüsü içimi ısıtıyor. "Sanki asla bırakmak istemiyormuşsun gibi parmaklarımı sıkıca kavırıyorsun."

Parmaklarını öne doğru kıvrıyor, göz kapaklarımdan arkasında yıldızların patlamasına neden olan o noktayı içimde buluyor. Klitorisime dilinin acımasızca odaklanmasıyla birleşince, bu çok fazla geliyor. Biriken gerilim aniden, şiddetle patlıyor ve zevk dalgalarını içimden dışarıya yayıyor.

"Forrest!" Onun ağzına sertçe boşalırken, adı boğazımdan kopar. Vücudum bir yay gibi kavisleniyor, orgazm içimden geçerken her kasım geriliyor. O pes etmiyor, parmakları hâlâ içimde hareket ediyor, titremeler vücudumu sarsarken dili hâlâ klitorisimi okşuyor.

Dalga dalga coşku beni sarar, her biri bir öncekinden biraz daha az yoğun, ta ki aşırı duyarlı ve titreyerek kafasını itene kadar. O zaman bile, pes etmeden önce bana son bir kez nazikçe öpücük verir, parmakları yavaşça çekilir.

Bandana nazikçe çözülüyor ve ani ışığa karşı gözlerimi kırpiyorum. Forrest bana memnuniyet ve şüphe uyandıran gerçek bir sevgi karışımıyla bakıyor.

"Bu," diyor, elinin tersiyle ağzını silerek, iğrenç olması gereken ama bir şekilde inanılmaz derecede seksi olan bir hareketle, "gerçekten çok iyiydi."

Nefes nefese bir kahkaha atıyorum, kendimi muhteşem bir şekilde gevşemiş hissediyorum. "Ben hiçbir şey yapmadım. Sadece burada uzandım."

O sırtıyor. "Eh, orada mükemmel uzandın. Sana söylediğim şeyi aynen yaptın ve kafandan her şeyi attın. Aferin kızım."

Tamamen bitkinim, ama göbek deliğimin altında yine bir kıpırdanma başlıyor. "Övülmeye biraz takıntılı olabilirim."

"Tahmin etmiştim," diyor kurnaz bir gülümsemeyle. "Ya 'uslu kız' ya da 'benim küçük yaramaz sürtüğüm' olacaktı."

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum. "Bunun daha ileri gitmesini istiyorsan, bana asla sürtük deme." Pantolonundaki şişkinliğe göz atıyorum.

O sırtarak yatağın kenarında yanıma uzanıyor. "Anlaşıldı. Ama belki de burada bir ara vermeliyiz. Temizlenip boyamayı bitirelim mi?"

Gerçeklik bir anda geri döner. *Durmak mı? Bu bir reddetme mi?* "Neden? Hoşuna gitmedi mi?"

Başını sallıyor, gerçekten pişmanmış gibi görünüyor. "Tam tersi. Çocuk odasını boyamaya başladığımızda bunu planlamamıştık. Üzerimde prezervatif yok. Sende var mı?"

"Hayır," diyorum. "Ama başka şeyler yapabiliriz. Oral seks ister misin? Bu adil olur."

"Adil mi?" diye sorar Forrest, dalgın bir şekilde. "Sora, sen üzerine düşeni yaptın. Koda ve benim bir evimiz var, değil mi? Ben buradayım ki *sen* keşfedebilesin. Benim ne istediğimi dert etmene gerek yok."

Utanç, beni ölü bir ağırlık gibi yatağa bastırıyor. Öyle demek istemediğini biliyorum, ama bu sözleri kendimi kirli ve kullanılmış hissettiriyor. Bu, içten gelen bir tutku anı değildi. Geçimini sağlamak için beni yalayıp temizledi. Kahretsin, kendimi kaptırdım. Bir an için... çok gerçekçi geldi.

Avucumu klitorisimin üzerine koyup parmaklarımı açarak, çıplaklığımı olabildiğince örtmeye çalışıyorum. "Muhtemelen ben..."

"Bana bırak," diyor, yerden iç çamaşırlarımı ve pantolonumu alıp. Onları giyerken, o gizlemeye çalışmadan hayranlıkla izliyor.

"İyi misin?" diye soruyor giyinip bitirdiğimde. "Evet," diye mırıldanıyorum. "İyiyim."

Gözleri yere düşer, sonra tekrar gözlerime döner. "Ama kızarıyorsun. Yani yalan söylüyorsun."

Ellerimi belime koyuyorum, içimi çocukça bir öfke kaplıyor. “Merakımdan soruyorum, bir kadına oral seks yapmak için ne kadar ücret alırsın, diyelim ki à la carte?”

Gözleri sertleşir, sorum onu açıkça kızdırmıştır. “Neden bana bunu soruyorsun?”

Omuz silkerim. “Sadece oral seksin piyasa fiyatı ne kadar merak ettim.”

Dişlerinin arasından hava emip dudaklarını şapırdatarak benim kibirli tavrımı taklit ediyor. “Bin dolar. Senin gibi bir kadın için belki daha az, çünkü çok çabuk boşaldın.” Kaşlarını kaldırıyor. “Neredeyse terlemedim bile.”

“Bunu bilmek güzel,” diye alaycı bir şekilde söyledim ve yanından geçip kapıya doğru yürüdüm.

Bileğimi yakalayıp beni geri çeker. “Konuşmak istediğin bir şey mi var?”

“Hayır. Bence yeterince konuştuk.” Tavrımı biraz yumuşatıp kapıya doğru başımı sallıyorum. “Hadi, boyamayı bitirelim.”

Gözlerini sabitleyip zihnimde kendime mantıklı bir açıklama yapıyorum. Bu iş anlaşması, Sora. Asla sana ait olmayacak bir adama aşık olma. Bunların hepsi sadece araştırma.

“Eğer eminsen,” dedi Forrest yumuşak bir sesle, kolumu bırakarak. “Eminim.”

Sadece iş, diye kendime hatırlatıyorum. Bunu tekrar tekrar söylersem...

Belki sonunda buna inanırım.

18. bölüm

Forrest

I've got my sea legs now.

Celeste'nin yatı, marinadaki diğer tüm tekneleri gölgede bırakıyor; neredeyse 60 metre uzunluğunda, parıldayan bir zenginlik gösterisi. Üst güverteden, içimdeki tedirginliği atmaya çalışırken, gün batımının Manhattan silüetini aydınlatmasını izliyorum.

“Düşüncelere dalmışsın,” diyor Celeste, bana bir şampanya kadehi uzatırken. “Büyük gecen için hiç de iyi bir görüntü değil.”

“Büyük gecem mi?” diye soruyorum. “Sana bunun başka bir müşteri için olduğunu söylemiştim.”

Bana anlamlı bir bakış atıyor. “Ah, demek hâlâ o hikâyeye takılıp kalmışız.”

Üç gündür Sora'yı düzgün düzgün görmedim. Brownstone'da olanlardan sonra — onu tattıktan, dilimin altında parçalanmasını sağladıktan sonra — bir mesafe duvarının arkasına çekildi. Dakota'nın odasını sessizce boyadık, DoorDash'ten sipariş ettiğimiz hamburgerleri yedik, gerçek hiçbir şey hakkında konuşmadan. Derinlere daldık, sonra Sora su yüzüne çıktı, öksürerek ve nefes nefese, görünüşe göre bir daha bana asla bu kadar yaklaşmayacağına söz vererek.

Sora, elinden geldiğince stratejik olarak benden kaçınıyor. Dakota ve ben bu hafta sonu brownstone'a taşınıyoruz. Rahatsız edici arkadaşlardan

rahatsız edici ev arkadaşlarına dönüşmeden önce Sora ile buzları kırmak istedim. Bu yüzden plan yaptım ve onu ilk rol yapma randevumuza davet ettim: milyarder deneyimi.

Onu neyin kızdırmış olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Onu ele geçirdiğimi sanmıştım. Titremesi, çıkardığı o yumuşak sesler, gözlerindeki savunmasızlık. Ama sonra, yaptıklarımız için ne kadar ücret talep edeceğimi sorarak olayı devam ettirdi...

Onu tetikleyen bir şey olduğunu biliyorum.

Ve sorusu, itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı yaktı.

"Forrest, dünyaya dön," diyor Celeste, parmaklarını şıklatarak. "Yine dalmışsın."

"Üzgünüm." Şampanyadan bir yudum alıyorum, kabarcıklar dilimde keskin bir his bırakıyor. *İğrenç*. Sora'nın gelmesini beklerken elimde bir aksesuar olması gerekiyordu, ama dalgın dalgın içmeye devam ediyorum. "Sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında?" Celeste'nin dudakları anlamış gibi kıvrılıyor.

"Ya bilinmeyen bir alana girdiğimi itiraf edersem?" diye soruyorum.

"O zaman nihayet bizim anladığımız şeyi sen de anlarsın," diye cevaplıyor. "Ama ben pek bir sorun görmüyorum." Ceketimin yakasını düzeltiyor, dokunuşu samimi olmaktan çok işlevsel.

Omuz silkerim, ufkunu tararım. "Sana bir soru: Bir eskortu sevebilir miydin? Geçmişini kabul edip, geleceğini kucaklayabilir miydin?"

Celeste'nin sessizliği her şeyi anlatıyor.

"Aynen öyle," diye ekliyorum acı bir şekilde. "Benim hislerimi bir kenara bırakırsak, bu oynamak için güvenli bir oyun mu? Ya işimi çok iyi yaparsam?" Celeste'den yardım istediğimde, Sora için uydurduğum hileyi ve onun kariyerine yardım etme çabasını ona anlatmak zorunda kalmıştım. Büyük beş yayıncıdan birini satın alıp Sora'yı raflara koymak dışında, Celeste bu akşam için elinden gelen her şeyi yapmaya hazırdı.

"Yani o, gerçek sana değil, rolüne mi aşık olacak?"

"Muhtemelen. O kadar çok rol yapıyorum ki, gerçek beni hiç hatırlamıyorum."

Başını eğerek beni inceledi. "Tabii ki tamamen masum bir şekilde, sevimli bir genç adamla çıkmıştım ve bana ne dedi biliyor musun?"

Benden bahsettiğini çok iyi biliyorum. Celeste'nin hala beni etkinliklere eşlik etmem için tutmasının nedeni bu; şu anda biriyle çıkmak istemiyor. Son birkaç hafta içinde mucizevi bir şekilde başka bir talip ortaya çıktığını sanmıyorum. "Ne dedi?"

“Yeniden başlamak için asla geç değildir... hikayeni yeniden yaz. Bu rolden bıktıysan, belki de bir değişiklik yapmanın zamanı gelmiştir. Bu işi bırak. Rina’nın tam desteğini alacağını biliyorsun.” Bazen Celeste’nin patronumla çok yakın arkadaş olduğunu unutuyorum.

“Kendi sözlerimi bana karşı kullanıyorsun,” diye düşünürüm.

“Kendi sözlerinle sana *ilham veriyorum*. Neden tereddüt ediyorsun?” diye soruyor Celeste. “Farklı kadınlarla yaşamının heyecanını mı özleyeceksin?”

“Hiç de değil,” diye hemen cevap veriyorum. “Garantili maaşı özleyeceğim. Diplomamı kullanmak zorunda kalmadan bu kadar parayı bu kadar çabuk kazanabileceğim başka bir iş yok.” Tabii ki, Indeed’e bir özgeçmiş yüklesem bile, Sean ve şirketi beni güneş yanığı gibi kızartır. Borçları ödenene kadar hiçbir tür kurumsal işe girmeme izin vermezler.

“Paradan daha önemli şeyler var,” der Celeste, lüks yatını inceleyerek. “Bütün bunlara rağmen, sence mutlu muyum?” “Dakota’nın, sağlam bir gelire ve esnek bir programa ihtiyacım var. Şu an için eskortluk yapmak mantıklı geliyor.” “Ama gerçekten öyle mi?”

Soru aramızda asılı kalır. Cevap veremeden, şık bir limuzin marinanın girişine yanaşır. Hafifçe renklendirilmiş camlardan uzun, koyu renkli saçları görürüm.

“O burada,” diyorum, ağzım birden kuruyor.

Celeste bakışlarımı takip ediyor. “O zaman bu benim ortadan kaybolmam için bir işaret. Şef, garsonlar ve baş garson planı biliyorlar.” Yanağıma hızlıca bir öpücük konduruyor. “Belki bu gece, kendin olmaya çalış.”

“Bu kıyafetle mi?” diye soruyorum, smokinimin yakasına dokunarak.

“Son zamanlarda çoğu zaman smokin giyiyorsun. Belki de bu yeni sensindir.”

Gözlerimi devirdim. “Bunun için teşekkür ederim.” İçtenlikle söylüyorum. “Sana borçluyum.” “Bu gerçekten işe yararsa, ödeşmiş sayılırız.” Göz kırptı ve yolcu merdivenine doğru ilerlemeden önce şampanya kadehimi benden alıyor.

Celeste ayrılırken, Sora’nın arabadan inmesini izliyorum. Durup, belirsizlik ve hayranlıkla yata bakıyor. Giydiği elbise —düğünde yırttığım, şimdi Celeste’nin ekibi tarafından mükemmel bir şekilde restore edilen elbise— vücut hatlarını tam da olması gerektiği gibi sarıyor.

kumaş, siyah tül ile örtülmüş, solan ışığı yakalıyor ve kararan gökyüzünün önünde onu parlatıyor.

Bir an için, bunun bir anlaşma ya da araştırma ya da kendimize söylediğimiz her neyse o olmadığını varsayıyorum. Şu anda o sadece hayran olduğum bir kadın ve bu da sadece sabırsızlıkla beklediğim bir randevu.

"Gemiye çıkma izni?" diye sesleniyor Sora, gözlerini batan güneşten koruyarak. "İnsanlar hâlâ böyle mi diyor?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, sonra merdivenlerden aşağı koşarak ona doğru gidiyorum. Yanına vardığımda kolumu uzatıp elini avucumun içine alıyorum. Dudaklarımı elinin arkasına bastırıyorum. "Ama izin veriyorum. Kraliyet ailesinden biri gibi görünüyorsun."

Parmakları elimde serin, tutuşu hafif. Yakından bakınca boğazındaki gergin nabızı, özenli makyajını, gülümsemesindeki hafif titremeyi fark ediyorum. "Teşekkür ederim. Mükemmel bir iltifat, efendim." Etrafımızdaki yata işaret ediyor. "Bu... biraz fazla."

"Fazla mı?" diye soruyorum, birden emin olamadan. Belki de bu abartılıydı. Belki de bir yerlerde sakın bir akşam yemeği daha iyi olurdu. "Milyarder romantizmi için abartılı olmak tam da uygun değil mi?"

Gülümsemesi içten bir hal alıyor. "Muhteşem. Sadece beklenmedik. Milyarder klişesini araştıracağımızı söylediğinizde, hayal gücümüzü kullanmamız gerekeceğini düşünmüştüm. Ama bu... oldukça gerçekçi geliyor."

"Ya büyük oyna ya da eve git," diyorum, gerginliğimi gizlemeye çalışarak. "Daphne, milyarder romantizmleriyle ilgilendiğinden bahsetmişti. Bu, senin hayallerine uyuyor mu?"

"Çok daha fazlası," diye cevaplıyor yumuşak bir sesle.

Bir garson şampanya ile yaklaşıyor. İki kadeh alıyorum, birini Sora'ya uzatıyorum, sonra kısa bir baş sallamayla onu uğurluyorum — canlandırmam gereken sabırsız milyarderi taklit ederek.

"Çok teşekkür ederim," diye seslenir Sora, tatlı ve masum tavırlarını bastıramadan. Bana döner, dudakları neşeli bir gülümsemeye dönüşür. "Uşak tarafından servis edilen şampanya mı? Hoş bir ayrıntı."

"Henüz hiçbir şey görmedin." Kolumu uzatırım, o da kısa bir duraksamadan sonra koluma girer. "*Artemis*'e hoş geldin. Önümüzdeki dört saat boyunca, o tamamen bizim."

Ana salondan geçerken Sora'nın gözleri fal taşı gibi açılır. Etrafımızda maun duvarlar parılıyor, özel yapım mobilyalar mkemmел bir şekilde düzenlenmiş. şef ve ekibi mutfakta sessizce çalışarak akşam yemeğimizi hazırlıyor. Köşede bir yaylı dörtlüsü çalıyor; Celeste'ye göre bu, gecenin vazgeçilmez bir parçası.

"Bu inanılmaz," diyor Sora, cilalı barın üzerinde parmaklarını gezdirerek. "Bütün bunları nasıl ayarladın?"

"Kaynaklarım var," diye cevap veriyorum, kasıtlı olarak belirsiz bir şekilde. Güçlü milyarder kendini aıklamayacaktı.

Kı güvertesindeki bir masaya yerleşiyoruz, Manhattandan silüeti, demir alırken bize mkemmел bir fon oluşturuyor. Garson ilk yemeğimizi getiriyor: avokado köpüğü eşliğinde ton balığı tartarı.

"Araştırmaya," diyorum, kadehimi kaldırarak. "Ve yeni deneyimlere."

Sora kadehini benimkine çarpıyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "Araştırmaya," diye tekrarlıyor, ancak ses tonu benim açıklamamı tam olarak kabul etmediğini gösteriyor.

Siyah trfl ıstakoz, kaz ciğeri ile wagyu sığır eti, damak temizleyici sorbe gibi inanılmaz yemekleri yerken, ben de rolm üstleniyorum. Personeler kısa talimatlar veriyorum, kararlı bir şekilde şarap seçiyorum ve genel olarak istediği her şeyi elde etmeye alışkın bir adam gibi davranıyorum.

"Bu işte iyisin," diyor Sora, ana yemeğimizi kaldırırken. "Neredeyse fazla iyisin. Benden bir şeyler saklıyor musun, Forrest?"

"Belki," diyorum, onun içtiği küçük yudum şarabı yerine koyarken. Centilmenlikten dolayı bütün gece kadehini dolu tutmaya karar vermiştim, ama o kadehine neredeyse dokunmadı bile.

"Ee, o otoriter tavır, o ince kibir. Ödevini iyi yapmışsın. Son birkaç gün içinde bir düzine romantik romanı arka arkaya mı okudun?"

"Google," diye itiraf ediyorum. "Ama bu, mşterilerimle yaptığım şeyden çok da farklı değil. Sadece kendimin belirli yönlerini ne çıkarıp diğerlerini geri plana atıyorum."

"Bu gece hangi yönlerini ne çıkarıyorsun?"

Mum ışığının yüzünde dans edişini izliyorum. "Kontrol. G. İstediyim her şeye sahip olabileceğim yanılsaması." Gözlerim ıplak köprücük kemiklerini tarıyor. "Ki bu kesinlikle doğru değil."

“Bu fanteziyi hiç anlamadım,” diye mırıldanıyor yumuşak bir sesle. “Kadınların bir erkeğin onlara dünyayı sunmasını istemesi.”

“Sana ne çekici geliyor?”

Utangaç bir gülümsemeyle, “Dünyayı kendim ele geçirmek. Kendi ayımı asmak. Bir ekibin önemli bir parçası olmak,” diyor.

“Bunu sevdim,” diyorum ve sesimi fısıltıya indiriyorum. “Ama bu gece burada yaptığımız şey bu değil. Kendini Sindirella gibi hissetmen gerekiyor. Özel. Ölene kadar güzel kışını Valentino ve Louboutin’lerde tutacak prens tarafından seçilmiş ve ayrılmış.”

Gözlerinde bir şey parladı—belki de anlama. “Bu Hannah’nın fantezisi mi?”

Soru hiç beklemediğim bir yerden geldi. Bu gece onun adının geçeceğini hiç beklemiyordum. Hannah hakkında konuşmak beni fanteziden çıkarıp tekrar gerçek dünyaya geri getiriyor. “Kesinlikle, ama en azından ne istediğini biliyor ve daha azıyla yetinmeyecek. Bazıları bunu takdire şayan bir özellik olarak görür,” diyorum sonunda, Hannah hakkındaki dizginlenemeyen düşüncelerimi içime atarak.

“Dakota’dan ayrıldıktan sonra bile onu savunuyor musun?”

Rahatsızlık içinde enseme ovuşturuyorum. “Sora, ben özünde bir taşralıyım. Ve beni, çocuğumun annesine saygısızlık ettiğimi duyarsa yüzüme tükürüp beni reddeden, Sam Elliott’ın ikiz kardeşi gibi bir adam tarafından yetiştirildim. Yani, eski sevgilim hakkında kötü konuşmayı reddediyorum diye, ona hâlâ bir şeyler hissettiğimi düşünmeni istemem. Hissetmiyorum. Ama bana Dakota’yı verdiği için ona sonsuza kadar minnettarım.”

Sora, bana saçma sapan bir süre boyunca sessizce göz kırpmıyor. Tek kelime etmiyor ve sonunda bu sessiz gerilim beni tedirgin ediyor. Buzları kırmam gerekiyor.

“Ne oldu?”

Şakaklarına dokunur. “Sadece o konuşmayı kafamda tekrar tekrar ezberliyorum ki unutmayayım, çünkü o konuşma, Forrest Hawkins, bir sonraki kitabımda yer alacak. Tam bir kahramana yakışır. Ve bilginiz olsun, kendimi güvende hissetmek için eski sevgiliniz hakkında kötü konuşmanıza ihtiyacım yok.”

Gülümsüyorum, içimi sıcak bir rahatlama kaplıyor. “Kendini güvende hissetmek için neye ihtiyacın var?”

“Senden mi?” diye soruyor. Başımı sallıyorum ve o cevap verip vermemeyi düşünürken dudakları bükülüyor. “Hiçbir şey. Sanırım senin yanında kendimi asla güvende hissetmeyeceğim.”

Bir kez daha, istemeden beni incitıyor ve bu geminin güvertesine, ortadan kaldırdığımızı sandığım fili davet ediyor.

“Oh,” diye düşünür aniden, alnına duyulabilir bir şaplak atarak. “Yani, bir milyarderle randevuda kendimi güvende hissetmemi nasıl sağlayabilirim demek istedin?” diye sonlandırır, niyetimi tamamen yanlış anlamış olarak. Ama ben akışına bırakırım, tüm bunların sadece bir oyun olduğunu bir kez daha hatırlatarak.

Sonunda tatlı geliyor: yanında çikolata kaplı çilekler bulunan, ağız sulandıran bir çikolatalı sufle. Çileklerden birini alıp Sora’nın dudaklarına götürüyorum.

"Bunu gerçekten ciddiye alıyorsun," diye mırıldanır, ama yine de ağzını açar.

Dudaklarının meyveyi kapattığını ve gözlerini kapattığını izliyorum. Ağzının köşesinde bir damla çikolata kalıyor ve ben uzanıp başparmağımla onu siliyorum.

"Forrest," diyor, sesi biraz boğuk, "her zaman bu kadar özenli misin? Yoksa bu sadece milyarder rolü mü?"

"Sence?" diye karşılık veriyorum, gözlerindeki hayal kırıklığını keyifle izliyorum.

Dudaklarını büzüyor. “Bence kasten gizemli davranıyorsun.” “Sen de kasten kaçınıyorsun.” Geriye yaslanıp . "Neden benim yanımda kendini güvende hissetmiyorsun, Sora?"

Bir garson gelip kadehlerimizi doldurur ve Sora bu ara verişle rahatlar. Garson ayrılınca beklerim; sessizliğin yoğunlaşmasına izin veririm, ta ki o artık sorumu görmezden gelemeyecek hale gelene kadar.

"Peki," diye iç geçiriyor. "Kendimi güvende hissetmiyorum çünkü senin hangi halini göreceğimi asla bilemiyorum. Eskort mu? Sadık baba mı? Avukat adayı mı? Sahte erkek arkadaş mı?"

"Bu önemli mi?" diye soruyorum, gerçekten merak ediyorum. "Hepsi benim."

"Gerçekten öyle mi?" diye soruyor, öne doğru eğiliyor, bakışları yoğun. "Neyin gerçek, neyin rol olduğunu nasıl bileceğim?"

"Bu anlaşmaya varmıştık," diye ısrar ediyorum. "Eskort olduğum konusunda sana yalan söylemedim. Elbette bazı detayları atlıyorum, çünkü kadınları sanki fethedilmiş gibi konuşmaktan hoşlanmıyorum. Özel hayatımı gizli tutuyorum.

Yatmış olduğum tüm kadınlar hakkında içimi dökmem dışında, oynadıktan sonra neyin canlanıp sana saldırdığını hayatta anlayamıyorum. Nedir bu, Sora? Aklımda durmadan düşünüyorum... Resim yaparken çok mu üstüne geldim? Kendini zorlanmış ya da baskı altında hissettin mi? Sevişmediğimiz için mi kızgınsın? Ne yapacağımı bilemiyorum. Sadece konuş benimle.”

İçimde barındırdığım milyarder sofistike tavırları bir anda uçup gitti.

“Bu çok doğrudandı,” diyor şaşkın gözlerle. “Yanlış anlaşılma klişesinden hiç hoşlanmıyorsun, değil mi?”

Kafam karışmış bir şekilde gözlerimi kısıyorum. “Ne?”

O cevap veremeden, kaptan yanımıza yaklaşarak dönüş noktamız olan Özgürlük Anıtı’na yaklaştığımızı bildirir.

“Üst güverteden manzarayı görmek ister misin?” diye Sora’ya soruyorum.

O, sunulan kaçış yolunu kabul ederek zarifçe ayağa kalkar. “Önden git.”

Merdivenleri çıkarken gece havası serin geliyor. Şehrin ışıkları suyun üzerinde parıltıyor, yıldızlar ise yukarıda zar zor görünüyor. Özgürlük Anıtı, karanlık gökyüzüne karşı aydınlatılmış olarak önümüzde duruyor.

“Muhteşem,” diyor Sora, korkuluğa doğru ilerlerken. “Hayatım boyunca burada yaşadım ama nedense bunu hiç yapmamıştım.”

“Hiç akşam yemeği gezisine çıkmadın mı?”

“Hiç yata binmedim,” diye düzeltiyor. “Babamın bile bu kadar parası yok. Olsa bile, bunu romantizm için harcamazdı.”

“Ailenin neden yürümediğini anlamaya başlıyorum,” diye şaka yapıyorum.

“Hadi canım,” diye katılır, her zamanki küstah tavırları bir anlığına geri döner.

“Celeste özel bir durum,” diyorum. “Daha önce dünyayı kendine ait görmek, kendi ayını asmakla ilgili söylediğin onca şey var ya? Zengin kadınlar bile bunu yapar. Celeste ve patronum Rina, ikisi de zengin biriyle evlendi. Ama aşk bittiğinde ve geriye sadece para kaldığında, çekip gitmekten ve kendi yollarını çizmekten korkmadılar.”

Sora onaylayarak başını salladı. “Buna çok saygı duyuyorum. Annem de öyleydi. Asla ünlü bir yazarla birlikte olmak istememişti.

Sadece fark edilmek istiyordu.”

Korkuluğa yaslanır. Bu sabah kuryeyle gönderilen, tamir edilmiş elbisesinin tülünde artık küçük parıltılar vardır. Düğünde böyle değildi. Celeste bir elbiseyi nasıl güzelleştireceğini kesinlikle biliyor.

“Sana çok kötü davrandım, özür dilerim. Kendimi o kadar suçlu hissettim ki, Dakota’ya bir sürü yeni oyuncak aldım. Buzdolabını da çocuklara uygun, ama aynı zamanda sağlıklı yiyeceklerle doldurdum.”

Avucumu yavaşça dairesel hareketlerle beline sürtüyorum. “Bana karşı çok kaba davrandın, ama kızıma çok düşkün müsün?”

“Evet,” diyor Sora, gözleri suya sabitlenmiş. “O, kalbine giden yol. Gerçek seni tanıyan herkes bunu görebilir.”

Gerçek beni. Bu kulağa hoş geliyor. “Doğru. Aradığın şey bu mu? Kalbim mi?”

“Hayır,” diye ciyaklayarak aniden dönüyor. Sanki ben bir an önce kendini imha düğmesine basmışım da şimdi kıyametin başlamasını bekliyormuşuz gibi korkmuş görünüyor.

“Ne oluyor...”

Sora, teslim olarak ellerini havaya kaldırır ve açıklamaya başlar. “Ben kafamın içinde yaşıyorum, Forrest. Her gün, her an. Senaryolar yaratıyorum, zihnimdeki bir vizyon panosundan diğerine atlıyorum. Ve geçen gün yaptığımız şeyi yaptığımızda, sanırım bu beni hazırlıksız yakaladı çünkü oynarken aldığım zevk çok gerçektir. Bir an kafam karıştı ama yemin ederim, artık denize alıştım galiba.” Duruma uygun kelime oyunundan gurur duyarak, aptalca sırıtır.

“Denize alışmak mı?”

“Evet. O anların içinde kaybolmam lazım, ama gerçeklikle bağımlı koparmamalıyım. Ve sanırım bir çözüm buldum.”

“Harika, anlat bakalım.”

Dudaklarını büzüyor, bakışları benimkinden elbisesinin eteğine iniyor. “Seks yapmamız lazım. Hem de bol bol. Duyarsızlaşana kadar.”

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. “‘Çok’ kısmını sevdim ama duyarsızlaşmış seksin ikimiz için de pek eğlenceli olacağını sanmıyorum.”

“Hayır, öyle değil.” Gözlerini ve bileğini çevirdi. “Bitirebiliriz falan, sadece duygudan çok mekanik kısmına odaklanmalıyız

. Diğer müşterilerine yaptığın gibi seks yapmalıyız."

Sözleri aramızda havada asılı kalır, bu rahat öneri, sesinin hafifçe titremesiyle çelişir. Gece esintisi hızlanır ve saçlarından bir tutam yüzüne düşer. Onu kulağının arkasına sıkıştırırım, parmak uçlarımdan cildinde biraz daha kalmasına izin veririm.

"Müşterilerimle bunu yaptığımı mı düşünüyorsun? Duygusuz seks mi?"

Omuzlarını silkiyor, kayıtsız görünmeye çalışıyor ama bunda hiç başarılı olamıyor. "Mesele bu değil mi? Bu bir işlem, bir bağ değil."

Bir adım yaklaşıyorum, göz teması kurmak için başını geriye eğmesini sağlarım. "Fiziksel ile duygusal olanı bu kadar net bir şekilde ayırabileceğini mi sanıyorsun? Böyle bölümlere ayırabileceğini mi? O kadar kolay değil."

"Elbette yapabilirim," diye cevaplar, çok çabuk. "Ben bir yetişkinim. Anlaşmayı ve nihai hedefi anlıyorum."

Çenesini, artık tanımaya başladığım o inatçı tavırla kaldırıyor, ama gözleri onu ele veriyor — geniş ve kararsız, sanki beni değil de kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

"Sora." Sesimi alçak ve samimi tutuyorum. "Sen bir aşk romanı yazarısın. Kelimenin tam anlamıyla duygusal bağlar hakkında yazarak geçimini sağlıyorsun. Ve bana araştırma için anlamsız seks yapabileceğini mi söylüyorsun?"

"Evet." Cevabı kesin, ama parmakları elbisesinin kumaşını tedirgin bir şekilde okşuyor.

Yüzünü inceliyorum, cesur tavırlarının ardındaki gerçeği arıyorum. "Buna inanmıyorsun."

"İnanıyorum," diye ısrar ediyor, kollarını göğsünde zırh gibi kavuşturuyor. "Buna inanmak zorundayım, yoksa bu iş yürümez. Bizim gibi birbirine bu kadar bağlı olanların... bu iş yürümez."

Sözlerinde mantık var, ama gözleri başka bir hikaye anlatıyor. Gözleri her zaman onu ele vermiştir; saklamaya çalıştığı her duyguyu ortaya çıkaran o ifade dolu koyu renkli gözleri.

"Tamam," diyorum sonunda. "Teorini test edelim."

Kaşları şaşkınlıkla çatılır. "Ne demek istiyorsun?"

Aramızda neredeyse nefes alacak kadar boşluk kalmayana kadar ona yaklaştım. “Duygusuz seks yapabiliyorsan, duygusuz bir öpücüğü de kesinlikle kaldırabilirsin.”

Nefesi gözle görülür şekilde hızlanır, dudakları hafifçe aralanır. “Doğru, doğru. Elbette.”

Tek parmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum. “Tabii, seni haksız çıkaracağımdan korkmuyorsan.”

“Korkmuyorum,” diyor, sesindeki meydan okuma, yanaklarına yayılan kızarıklıkla çelişiyor.

“O zaman gözlerini kapat.”

Bir an için reddedeceğini sanıyorum. Sonra, teslimiyetle hafifçe nefes vererek göz kapaklarını kapatıyor.

Zamanımı iyi değerlendirip, ay ışığında yüzündeki narin çizgileri inceliyorum: elmacık kemiklerinin kıvrımı, kaşlarının arasındaki hafif kırışıklık, dolgun dudaklarının gergin titremesi. Onu daha önce de öpmüştüm, ama böyle değil, göğsümde umut ve korkunun bu tuhaf karışımıyla hiç öpmemiştim. Onun yanıldığını kanıtlamak için can atıyorum.

Sonunda ona doğru eğildiğimde, dudaklarımı onun dudaklarına son derece nazıkçe değdiriyorum; bir fısıltı, bir soru, bir başlangıç. Sanki aramızda oluşmakta olan kırılgan şeyi parçalamaktan korkuyormuş gibi, tamamen hareketsiz kalıyor. Dilimle dudaklarının kenarlarını izliyorum, empoze etmekten ziyade ikna etmeye çalışıyorum ve onun bastırmaya çalıştığı küçük bir nefes kesilmesini hissediyorum.

Elleri tereddütle yukarı doğru uzanıyor, parmakları göğsümün üzerinde yayılıyor; ne itiyor ne de kendine çekiyor. Öpücüğü yavaş yavaş derinleştiriyorum, ellerimle yüzünü kavrarken başparmaklarım yanaklarının yumuşak tenini okşuyor. Acele yok, telaş yok — sadece herhangi bir tutkulu kucaklaşmadan daha samimi hissettiren, yavaş ve özenli bir keşif.

Dudakları benimkilerin altında açıldığında, öpücük dönüşüyor. Şefkatle başlayan şey, çok daha zengin bir şeye dönüşüyor. Elleri omuzlarıma, sonra enleme kayıyor, parmakları saçlarımin arasına giriyor. Paylaştığımız çikolatalı tatlıyı, onun zar zor yudumladığı şarabı ve nabzımı sekiz-sıfır-sekiz davulu gibi attıran, Sora'ya özgü bir şeyi tadıyorum.

Onu içtenlikle öpüyorum — çünkü içtenlikle seviyorum. Sanki o benim için önemliymiş gibi — çünkü öyle.

Ona bir hizmet sunmak yerine, değerli bir şey keşfeden bir adam gibi öpüyorum. Ve boğazının derinliklerinden o küçük, kesik sesi çıkardığında, bu özel savaşı kazandığımı anlıyorum.

Geri çekildiğimde, gözleri kapalı, dudakları hâlâ hafifçe aralık kalıyor. Birkaç kalp atışı boyunca, sanki kırılmayan bir büyü'nün etkisindeymiş gibi kıpırdamıyor.

"Sora," diye fısıldıyorum.

Gözleri yavaşça açılır, sersemlemiş ve savunmasızdır; bu hali göğsümü sıkıştırır. Bilincinin geri gelmesini izlerim, az önce aşmayı başardığım duvarları yeniden ördüğünü izlerim.

"Bir şey hissettin mi?" diye soruyorum, cevabı zaten bilsem de onun itiraf etmesini duymaya ihtiyacım var.

Yutkunur, sonra gözlerine ulaşmayan, kayıtsız bir gülümseme zorlar. "Hayır," diye yalan söyler. "Tamamen bağışıklyım. Gördün mü? Sana bölünebileceğimi söylemiştim."

Bu o kadar bariz bir yalan ki, neredeyse gülmek üzereyim. Bunun yerine, başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum ve dokunuşuma nasıl irkildiğini fark ediyorum. Yanakları, onu kolayca ele veren tanıdık bir kırmızıya bürünüyor.

"Yalancı," diye mırıldanıyorum, ama suçlamamda öfke yok.

O, aramızda mesafe yaratmak için geri adım atar, gülümsemesi sabit kalır. "Güzel bir öpücüktü. Biraz beceriksizce, ama merak etme, seni de o noktaya getireceğiz."

Yat, marinaya doğru son dönüşünü yaparken kahkahalarla gülüyorum, yaklaşırken şehrin ışıkları giderek netleşiyor.

"Bu çok güzeldi," diyor Sora, iç çekerek. "Zaten bittiğine inanamıyorum."

"Bitti mi?" Kollarımı ona doluyorum, karanlık suya ve yüzeyde parıldayan New York ışıklarına bakarken yanağına bir öpücük konduruyorum. "Hâlâ birkaç numaram var."

19. bölüm

Sora

*This reckless fucker is trying to
make me fall in love with him.*

Kim böyle bir öpücüğü kazara verir ki?

Bu düşünce, Forrest'ın gözlerine bakarken zihnimde bir kuyruklu yıldız gibi parlıyor; parlak, ürkütücü ve görmezden gelinmesi imkansız. Babamın abartılı kahverengi taş evini bile gölgede bırakan bu saçma sapan yataın üst güvertesinde duruyoruz; arkamızda Manhattan'ın silüeti, sanki biri siyah kadife üzerine elmaslar serpiştirmiş gibi parlıyor.

"Hâlâ birkaç numaram var," dedi az önce ve sesindeki bu vaat hâlâ midemi altüst ediyor.

Onun cazibesine karşı bağışık olduğumu iddia etmişim. Ama burada, tamir edilmiş elbisemle, yeni Swarovski kristallerinin ay ışığının ilk ışınlarını yakaladığı, kollarının beni sardığı ve dudaklarımda çikolata ve *onun* tadı hâlâ dururken, gerçeklikle bağımı kaybediyorum.

"Ne sürprizleri?" diye soruyorum, sesimin sabit ve etkilenmemiş kalması için kendimi zorluyorum. Sanki az önce beni öpüp bayıltırmamış gibi. Sanki hiçbir şey hissetmediğim konusunda yalan söylememiş gibi.

Gülümsemesi yavaş, kendinden emin, dünyaya sahip olduğunu söyleyen bir milyarderin gülümsemesi. Ama gözlerinde daha yumuşak bir şey var, şu anda hangi Forrest'ı gördüğümü merak etmeme neden olan bir şey — rol yapan eskort mu, yoksa altındaki adam mı?

“Benimle dans et,” diyor, elini uzatarak.

Yine romantik dans mı? Ne halt yiyorsun sen? Bu pervasız herif beni kendine aşık etmeye çalışıyor.

Daha önce yanından geçtiğimiz yaylı dörtlüsü üst güverteye taşınmış, enstrümanlarıyla bir köşeye yerleşmiş. Forrest'ın görünmez bir işaretiyle çalmaya başlıyorlar.

"Oh," diyorum, ilk notalar güverteye yayılırken. "Bu şey..."

"Dido," diye benim cümlemi tamamlıyor. "Pretzel arabası. Kaldırım. hatırlıyor musun?"

Sanki unutabilirmişim gibi. İlk dansımızın anısı, bir gravür gibi zihnime kazınmış durumda—gece havası, pretzel satıcısının ucuz hoparlörleri, o tesadüfi atıştırmalıklar yüzünden dünyam dönerken Forrest'ın kollarının beni sıkıca sarması.

“White Flag”in melodisi deniz esintisiyle birlikte etrafımızda süzülüyor. Elimi onun eline koyuyorum, beni kendine çekmesine izin veriyorum. Avucunun sıcaklığı belimin alt kısmına değiyor ve parmak uçlarımda omuzlarındaki gücü hissedebiliyorum.

"Bana bu şarkıyı anlattığını hatırlıyorum," diyorum, onun öncülüğünde sallanmaya başlarken. "Teslim olmak ve gemiyle birlikte batmak hakkında."

"Her ne kadar karmaşık olsa da aşkı seçmek hakkında," diye ekliyor, sesi kulağıma yakın bir şekilde alçak sesle. "Vazgeçmeyi reddetmek hakkında."

Gözlerimi kapatıyorum, müziğin beni sarmasına izin veriyorum. Burası tehlikeli bir bölge. Bütün bu akşam, bana bir şeyler hissettirmek için, yazıları için gerçek duygusal malzeme sağlamak için stratejik olarak tasarlanmış. Ama sorun şu ki, bu çok iyi işe yarıyor.

Yat altımızda hafifçe sallanıyor, gerçek dünyadan kopuk, suda yüzdüğümüzü bize nazikçe hatırlatıyor. Bu sahnede kendimi kaybetmek çok kolay olurdu; bunun benim hayatım olduğuna, özel yatlarda beş servislik akşam yemekleri yiyen, beni evreninin merkeziymişim gibi bakan bir adamla yıldızların altında dans eden türden bir kadın olduğuma inanmak.

"İyi miydin?" Forrest bir süre sonra soruyor, ağzı şakaklarıma yumuşakça değiyor. "Bu randevuların amacı,

. Doğru yapabilmek için milyarder romantizm klişeleri üzerine çok araştırma yaptım. Nasıl gitti?”

Ona bakmak için biraz geri çekilip sırtıyorum. “Google seni doğru yönlendirmiş.”

Beni yavaşça bir daire çizerek döndürdükten sonra tekrar göğsüne çekiyor. “Ev arkadaşım Taio şaşırtıcı derecede yardımcı oldu; meğer gizlice romantik romanlara bağımlıymış. Kim bilebilirdi ki?”

Forrest’in kaslı ve havalı oda arkadaşının romantik kitapları yutarcasına okuduğu görüntüsü o kadar uyumsuz ki, gülmekten kendimi alamıyorum. “Cidden mi?”

“Ben bile şaşırdım. Taio tam bir maço ve erkek arkadaş gibi biridir, bu kadar takıntılı olduğunu hiç bilmiyordum.”

“Romantik roman okuyan bir erkek... *bu çok seksi.*”

Forrest aniden durur. “Dikkat et,” diye kulağıma homurdanır.

Onu tedirgin etmek için fırsatı kaçırmayıp devam ediyorum, “Taio Asya kökenli bir isim mi?”

O gözlerini bana bana hiç etkilenmemiş

O zar zor bir bir cevap bile

“Asya kökenli Amerikalı ve romantik kitapları seviyor musun? Zaten pek çok ortak noktamız var. Peki, bu... *Taio ile* ne zaman tanışacağım?”

“Asla,” diye homurdandı Forrest, tekrar yürümeye başladı. “O da eskort, o yüzden fazla umutlanma.”

Ha, iyi denemeydi. Görünüşe göre bu meslek beni caydırmıyor. “Belli ki ‘neden seç’i hiç duymamışsın,” diye mırıldanıyorum.

“Duymadım, ama tahmin edebilirim. Ve *hayır*. Seni kimseyle paylaşmayacağım. Sen benimsin.”

“Bunun tamamen iş olduğunu söylemiştik. Hiçbir bağ yok.”

“En azından bu dans için benimsin, o yüzden aptal en iyi arkadaşım hakkındaki müstehcen düşünceleri bir kenara bırakalım, tamam mı?”

Bir kez daha onu kışkırtmadan edemiyorum. Çoğunlukla eğlenceli olduğu için. Ama kısmen de kıskanç Forrest yine içimi kemiriyor. “Eminim uzundur,” diye hayal kuruyorum. “Ücreti ne kadar?”

Beni vücuduna daha sıkı çekiyor, nefesimi kesiyor. “Cidden mi, cüce? 1,88 metre sana yetmiyor mu? Seni öpmek için eğildiğimde sırtımı kırmak üzere olduğumu biliyorsun.”

"Mhm, öfken bana tek bir şey söylüyor. Taio senden daha uzun, değil mi?"

"1,93 metre," diye isteksizce cevap veriyor. "Bitti mi?" Ben göğsüne yaslanıp kıkırdayınca, popomu oldukça sert bir şekilde tokatlıyor.

"Bana balık gibi öpüştüğümü söylediğin için bunu hak ettin."

"Hiç bir balığı öptün mü?" diye sordu. "Belki de bu bir iltifattı."

"İğrenç," diye mırıldanıyorum.

O, başımın üstüne bir öpücük kondurur. "Sen, şimdiye kadar öpüştüğüm en iyisisin, benim küçük deniz kabuğum. Ölene kadar hatırlayacağım bir öpücük."

"Ve yine karakterine döndün."

Derin bir nefes alıp göğsünü kabartıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Şarkı bitene kadar dans etmeye devam ediyoruz.

"Bu milyarder randevusu mükemmel geçti, ama sanırım bir şey fark ettim."

"Ne gibi?" Forrest merakla sorar. "Bu iş pek bana göre değil."

O alaycı bir şekilde gülüyor. "Bunu bilmek güzel."

"Hayır, hayır," diyorum, ona daha da yakınlaşarak. "Demek istediğim, bu geceyi büyüdü kılan lüks değil. Senin gösterdiğin çaba. Asıl sır bu. Sanırım bunu başka bir türde de yapabilirim."

"Yani en çok satan kitabında milyarderler olmayacak mı?"

Başımı sallıyorum. "Sanmıyorum. Trendlerin peşinden koşar, zorlamış olurum. Bu ebedi bir mücadeledir: pazar için mi yazmalısın, yoksa kendin için mi?"

"Kulağa tanıdık geliyor," diye mırıldanıyor. "Faturaları ödeyecek işi mi yap, yoksa doğru gelen şeyi mi?"

Bu paralelliği fark etmedim değil; onun eskortluk mesleği ile terk ettiği hukuk kariyeri. İkimiz de kendi yöntemlerimizle taviz veriyoruz, ikimiz de yolumuzu bulmaya çalışıyoruz.

"Sevdiğin şeyi yaz. Her şey yoluna girecek, Sora. Fazla endişelenme. Ben yanımdayım."

Rahat bir sessizliğe bürünürüz, yıldızların altında hâlâ birlikte ilerliyoruz. Yat ayaklarımızın altında hafifçe sallanıyor, geçen teknelerin ışıkları karanlık suya yansıyor. Bir garson kısa bir süreliğine

şampanya kadehleri getirir, ama Forrest eliyle onu uzaklaştırır. Her şey unutulur.

"Bu akşam için planladığım bir şey daha vardı, ama artık bunu yapmalı mıyım bilmiyorum, çünkü sen milyarderlerden falan bıktın."

"Dene bakalım," diye mırıldanıyorum.

Beni güvertede sıralanan lüks kanepelerden birine doğru yönlendiriyor.

Oturuyorum, elbisemi dikkatlice düzelterip etrafıma sarıyorum. Kumaş güverte ışıkları altında parıltıyor ve kendi ışıltımdan bir balık gibi dikkatim dağılıyor. Nefesim buğulanıyor, akşam havası serin ama bunu Forrest'a söylemiyorum. Bana paltosunu teklif eder ve ben kıyafetim bozulmasını istemiyorum. Bu gece kendimi bir prenses gibi hissediyorum, baloya giden Sindirella gibi giyinmişim. Saatin on ikiyi vurmasına sadece birkaç dakika kaldı. Onu bırakacağım, yemin ederim. Ama şu anda her saniyenin tadını çıkarıyorum.

Forrest önümde duruyor, rahatsız görünüyor. "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Anladığım kadarıyla, birçok milyarder romantizm kitabında o büyük evlilik teklifi anı vardır: kız, patronun sert tavrını yumuşatır, o da büyük, duygusal bir aşk ilanı yapar ve tabii ki, ona sonsuza kadar bakacağına söz verdikten sonra o kocaman elması verir."

"Evet, acı verici bir klişe ve kız elbette paraya düşkün olmasa da yüzük her zaman yumruğu kadar büyüktür." Söylediklerimi kanıtlamak için parmaklarımı sıkıca bir yumruk haline getiriyorum.

"Bu tam olarak yumruk büyüklüğünde değil."

"Ne?" diye soruyorum, sesim istemediğim kadar tiz çıkıyor.

Gözleri benimkilere kilitlenirken cebine uzanıp küçük bir kadife kutu çıkarır. Kalbim durur, sonra iki kat hızla yeniden atmaya başlar.

"Sana o büyük film anını yaşatmak istedim, bu çok mu abartılı oldu?"

Evet, diye düşünüyorum. "Hayır," diyorum, çaresizce. "Yap gitsin."

"Nike tarzı, hoşuma gitti," diyor sırtarak, sonra gülümsemesi kayboluyor. Boğazını temizleyip, hemen karakterine geri dönüyor. "Sora, küçük deniz kabuğu, Cho-Cooper," diye başlıyor, kutuyu açıp minyatür bir güneş gibi ışığı yansıtan bir yüzüğü ortaya çıkarıyor. "Bunun ani gelebileceğini biliyorum, ama tecrübelerime göre, aşk ancak

gerçekten izin verdiğinde olur. Paranın satın alabileceği her şeye sahip olan benim gibi bir adam için, sen hayatıma girene kadar saklamaya değer hiçbir şeyim olmadığını biliyordum."

Nefes alamadan ona bakıyorum. Bunların bir oyun olduğunu çok iyi biliyorum, o halde neden hain kalbim hala patlayacakmış gibi çarpıyor?

"Bana meydan okuyorsun," diye devam ediyor, "bana ilham veriyorsun, dünyayı farklı bir şekilde görmemi sağlıyorsun," diye devam ediyor. "Ve lanet olsun... o sıkı küçük amcığın—"

"Her şeyi mahvetme," diye tıslıyorum.

Karnının derinliklerinden gelen bir gürültüyle gülüyor. "Demek istediğim, sen yanımda olduğun sürece hayatımın geri kalanında her gün uyanıp hayatta olduğum için minnettar olacağım. Benimle evlenir misin?"

"Babama sordun mu?" diye soruyorum, komik olmaya çalışarak, ama gözlerimden akan yaşlar gayet gerçek.

"Kesinlikle hayır."

"O zaman cevap evet. *Evet*. Bin kez evet."

Yüzüğü parmağıma takıyor — imkansız gibi görünen bir şekilde tam oturuyor — ve kulağıma fısıldamak için eğiliyor: "Maalesef yüzüğü geri vermek zorundayız."

"*Hayır*. Olmaz. Çok güzel," diyorum, elmasın ışığı nasıl yansıttığını hayranlıkla izleyerek. Yüzük platinden yapılmış, sanırım, ortadaki taşın iki yanında daha küçük elmaslar var. Antika gibi görünüyor, zanaatkarlığı ve tarihi anlatan narin telkari işçiliği var.

"Sora, böyle bir şeyle kaçarsan hapse girebilirim." "Bu riski almaya hazırım," diye takılıyorum. "Böyle bir şeyin değeri ne kadar?"

"İki brownstone evin," diye cevaplar Forrest hiç tereddüt etmeden.

"Tanrım," diyorum. "Bu çok fazla."

"Bu milyarder romantizmi," diye sırıtarak karşılık veriyor.

Kanepeye yanıma oturur, kolunu arkamdaki sırt dayanağına rahatça uzatır. Parmakları çıplak omzuma o kadar yakındır ki sıcaklığını hissedebiliyorum, ama bana tam olarak dokunmuyor.

"Ee, ne dersin? Kalbin kıpır kıpır oldu mu?" diye soruyor, sevimli bir heyecanla.

Parmağımdaki yüzüğü çevirip, yüzüğün kesimlerinde dans eden ışığı izliyorum. Ağırılığı hem yabancı hem de garip bir şekilde tatmin edici. Hiçbir zaman saatlerce nişan yüzükleri hayal eden türden bir kız olmadım, ama itiraf etmeliyim ki bu yüzük nefes kesici.

"Kocaman bir kelebek bahçesi," diyorum ona. "Yat, özel aşçı, yaylı dörtlüsü, yıldızların altında evlilik teklifi... Her şey kitaplarda yazdığı gibi mükemmel. Ama dediğim gibi, bu bana göre değil."

Parmakları omzuma dokunuyor ve sırtımda küçük bir titreme hissettiriyor. "O zaman seni ne ikna edebilir? Zenginlik ve lüks değilse?"

Bu soru, ikimizin de kabul etmeye hazır olmadığı katmanlarca anlam yüklü gibi geliyor.

"Henüz bilmiyorum. Ama gerçek ve dürüst olmalı. Bunun gibi değil. Senin ve benim sahip olamayacağımız şeyler değil."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Forrest, yüzündeki acıyı gizleyemeden bir anlığına yüzü buruştu ve ben sözlerimi geri alabilmeyi diledim.

"Özür dilerim..."

"Özür dileme," diyor. "Haklısın. Bu gerçek değil."

Üzerimize bir ağırlık çöküyor, kurduğumuz sınırları ve bizi güvende tutan bu rolün farkına varıyoruz. Yaylı dörtlüsü tekrar çalmaya başladı, ani ruh hali değişikliğine uyan yavaş ve melankolik bir parça.

Kendimi yine yüzüğe bakarken buluyorum, onun ödünç alınmamış olduğu, Forrest'ın bir rol oynamadığı, benim de sadece bir kitap için malzeme toplamadığım bir gerçeklik hayal ediyorum.

"Küçükken nişanlıymışım gibi davranırdım," diye itiraf ediyorum, sözler istem dışı ağzımdan dökülüyor. "Parmağıma bir parça iplik sarar ve doldurulmuş hayvanlarım için 'nişanım' hakkında ayrıntılı hikayeler uydururdum. Onlar çok etkilenirdi."

Forrest'ın gülümsemesi geri dönüyor, şimdi daha yumuşak. "Nasıl biriydi? Hayali nişanlın?"

"Güçlüydü. Nazikti." Utanarak biraz gülüyorum. "Lightning adında bir atı vardı."

"Elbette vardı." Forrest kıkırdar. "Her iyi nişanlının güvenilir bir atı olması gerekir."

“Peki ya sen?” diye soruyorum, gerçekten merak ediyorum. “Sen gençken gelecekteki eşini hayal eder miydin?”

Bir an sessiz kalır, düşünür. “Dürüstçe söyleyebilirim ki, bir şekilde aşık olana kadar aşk hakkında hiç düşünmem.”

Bir an sessizce oturuyoruz, teknenin motorlarının uzaktaki uğultusu ve suyun tekne gövdesine hafifçe çarpması tek sesler. Marinaya dönerken şehir yaklaşıyor, gece sona eriyor.

Forrest ayağa kalkar ve elini bir kez daha uzatır. “Bir dans daha?”

Elini kabul ediyorum ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. Bu sefer beni kucakladığında, dokunuşunda bir saygı var, sanki ben değerli ve kırılgan bir şeymişim gibi.

Gözlerimi kapatıp bu hayale kendimi kaptırıyorum. Bu birkaç çalıntı an için, bunun benim hayatım olduğuna inanmaya izin veriyorum; beni çok seven bir adamla yeni nişanlanmış bir kadın olduğuma, yıldızların altında aşkımızı kutladığımıza, geleceğimizin önümüzde uzandığına ve umut dolu parlak bir gelecek beklediğimize inanıyorum.

"Sadece bu gece için," diye fısıldıyorum, neredeyse anlaşılmas bir şekilde.

Müzik bizi sarar ve ben her ayrıntıyı ezberlemeye çalışırım; kollarının beni sarması, parfümünün kokusu, yanağımın altında kalp atışlarının düzenli ritmi. Hepsini yakalamak, bu gece sadece bir anı olduğunda saklamak istiyorum.

“Bana kızma,” diyor Forrest aniden.

“Şu anda bu imkansız.” Yüzümü göğsüne daha da yaklaştırıyorum.

"Az önce bol bol seks yapmalıyız dediğinde, bunun tam olarak ne anlama geldiğini? Senin için bol seks ne kadar demek?"

Kıkırdamam. “Seni yoracağımdan mı korkuyorsun?”

“Soruma cevap ver, Sora,” diyor nefesini vererek, benim mizahıma ayak uydurmayıp, cevaba çok odaklanmış bir şekilde.

"Bilmiyorum, haftada iki kez gibi mi? Yoksa bu fazla mı? Senin için çok seks ne demek?"

Adem elması sıçradı, sonra derin bir yutkunmayla geri düştü. “Şey, evet. Ben de öyle. Haftada iki kez.”

Normalde harika bir yalancıdır. Şu anda pek öyle değil. Ve aniden karnıma bastırılan kaya gibi sert silindir, aklından kesinlikle ne geçtiğini bana söylüyor. "Yakında. Ama bu gece değil. Bu gece, gecenin tam da böyle bitmesini istiyorum," diye onaylıyorum.

Gökyüzündeki yıldızlar. Gözlerimdeki yıldızlar.

Ama şimdilik en parlak yıldız sol elimde yatıyor.

20. bölüm

Forrest

*You really are a country
boy, aren't you?*

"Baba, daha var mı?"

Dakota'nın sesi, on beş dakika içinde dördüncü kez arka koltuktan geliyor. Dikiz aynasından ona bakıyorum, minik bacakları sabırsızlıkla sallanıyor, araba koltuğunun kenarına zar zor ulaşıyor. En sevdiği tavşan peluşu, Bay Flops, kollarında sıkıca tutuyor.

"Neredeyse geldik, Koda. Birkaç blok kaldı."

Torpedo gözündeki saate bakıyorum. Programın yaklaşık yirmi dakika gerisindeyiz, ama dört yaşındaki bir çocukla taşınırken bu beklenen bir şey. Sabah kaos içinde geçmişti — Dakota oyuncaklarını kendisi paketlemek konusunda ısrar etti, bu da prenses valizini üç kez boşaltıp yeniden paketlemek anlamına geliyordu; Rina'dan bir müşterinin iptaliyle ilgili beklenmedik bir telefon geldi; Taio, taşınmanın bir hata olduğunu bana ikna etmek için son bir çaba gösterdi.

"*Sınırları bulanıklaştırıyorsun dostum,*" diye uyardı, kiralık SUV'ye son kutularımızı yüklerken. "*Bir müşteriyle evcilik oynamak iyi bitmez.*"

Ona Sora'nın teknik olarak bir müşteri olmadığını hatırlattım, bu da bana göz devirme ve "*Geceleri rahat uyumanı sağlayacaksa ne olursa olsun, dostum*" diye mırıldanmasını sağladı.

Ama şimdi, Dakota arka koltukta heyecanla kıpır kıpır otururken ve brownstone sadece birkaç dakika uzaklıkta olduğundan, kararımın şüphe duymuyorum. Sora ile yaptığımız bu anlaşma, ilgili herkes için en iyi çözüm: Dakota okulunda kalabiliyor, ben kızımın daha fazla zaman geçirebiliyorum ve Sora da... şey, ona verdiğim her neyse onu alıyor.

Yatta geçirdiğimiz gecedan bu yana üç gün geçti ve düşüncelerim, yıldızların altında sallanırken kollarımda hissettiğim ağırlığı, aramızda kırılğan bir söz gibi asılı kalan fısıldanan "ya eğer"i hatırlamaya devam ediyor. O anı nasıl yorumlayacağımı hâlâ bilmiyorum. Çünkü parmağındaki yüzüğü gördüğümde, bu beni biraz altüst etti.

Onun için böyle bir şeyi asla, asla karşılayamayacağımı biliyordum. Belki eskort olarak üç kat fazla çalışırsam olabilir, ama sorun da burada yatıyor. Hangi kadın bir eskortla evlenmek ister ki? Bütün bunları geride bıraksam bile, gelecekteki karıma yalan söyleyemem. Kim benim karmaşık geçmişimi kabul eder ki?

"Baba, Sora iyi biri mi?" Dakota'nın sorusu beni düşüncelerimden kopardı.

"Çok iyi," diye onu temin ederim ve Sora'nın ağaçlıklı sokağına dönerim. "Onunla daha önce tanışmıştın, hatırladın mı? Kahve dükkanında?"

"Bana kurabiye veren bayan mı?" Yüzü onu tanıdığını fark edince aydınlanır.

"Aynen öyle."

"Onu seviyorum," diyor Dakota, sadece bir çocuğun sahip olabileceği mutlak bir kesinlikte. "Oyuncakları var mı?"

Gülüyorum. "Kendi oyuncaklarını sen getirdin, Koda. Ama odanı tam da senin istediğin gibi mor renge boyadı."

Dakota nefesini tutar, gözleri büyür. "Bana *ait* mor bir oda mı?"

"Evet. Tüm peluş hayvanların ve kitapların için yer var."

Mr. Flops'u daha sıkı kucaklar ve onun sarkık kulağına, benim tam olarak duyamadığım bir şey fısıldar. Muhtemelen ona yeni yaşam düzenlerini anlatıyordu.

Kahverengi taştan yapılmış eve vardığımızda, merdivenlerde bekleyen Sora'yı görüyorum. Kot pantolon ve yumuşak görünümlü bir kazak giymiş, koyu renk saçları

omuzlarına dökülüyor. Onu görünce kalbim aptalca bir atış yapıyor.

Bir an için, ona merhaba demek için onu öpmek, dudaklarını dudaklarımda hissetmek, onu kendime çekip saçlarının kokusunu içime çekmek için neredeyse karşı konulmaz bir dürtü hissediyorum. Kendimi fiziksel olarak zapt etmek zorunda kalıyorum, direksiyonu biraz daha sıkı kavıyorum. Ne düşünüyorum ben? Dakota tam burada ve üstelik Sora ile ben... hain kalbimin bizi ne sanıyorsa o değiliz. Durumumuz zaten yeterince karmaşık, daha fazla kafa karışıklığı eklemeye gerek yok.

Tanrım, benim neyim var? Karmaşık bir hayatı olan yetişkin bir adam değil de, ilk kez aşık olan bir ergen gibi davranıyorum.

"Bu o mu?" diye soruyor Dakota, yüzünü cama dayayarak.

"Evet, o Sora." SUV'yi park edip kızıma dönüyorum. "Konuştuğumuz şeyi hatırlıyor musun? Annem seyahate çıkmak zorunda olduğu için bir süre Sora'nın yanında kalacağız."

Dakota ciddiyetle başını sallar. "Ve annem birlikte kaliteli zaman geçirmemizi istiyor."

"Kaliteli zaman, tatlım," diye düzeltiyorum. "Tiger kelimesindeki gibi 't' ile. Ama doğru. Annen sayesinde artık birlikte çok zaman geçireceğiz." Hannah'nın Tokyo planlarını düşündüğümde içime yükselen acıyı yutuyorum. Dakota'nın önünde Hannah'ya olan öfkemi belli etmemeye özen gösteriyorum. Annesi hakkında ne hissedersen hissedeyim, Dakota'nın bunları duymasına gerek yok.

"Tamam. Sora'ya Bay Flops'u gösterebilir miyim?" "Eminim çok sevinir."

Dakota, yaşına göre etkileyici bir el becerisiyle emniyet kemerini çözer ve ben siyah SUV'nin etrafından dolaşıp kapısını açarken koltuğunda zıplamaya başlar. Ayakları kaldırıma değdiği anda, bir elinde Mr. Flops sallanarak Sora'ya doğru koşmaya başlar.

"Merhaba! Ben Dakota! Bu da Bay Flops! O bir tavşan! Tavşanları sever misin?"

Sora, kendisine doğru koşan bu minik kasırgaya bir an şaşırır gibi görünür, ama çabucak toparlanarak Dakota'nın seviyesine çömelir.

"Tavşanları çok severim," der ciddiyetle, elini doldurulmuş hayvana uzatır. "Tanıştığımıza çok memnun oldum, Bay Flops. Seninle de,

Dakota. Ben Sora."

"Biliyorum. Babam anlattı. Senin çok iyi biri olduğunu ve odamı mor renge boyadığını söyledi!"

Sora bana bakıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Öyle mi?"

"Bundan bahsetmiş olabilirim," derim, bir elimde Dakota'nın prenses valizi, diğer elimde kitaplarının bulunduğu bir kutu ile yaklaşıırken. "Biraz geciktik. Kusura bakma."

"Sorun değil." Sora ayağa kalkar, gergin bir hareketle saçlarını kulağının arkasına sıkıştırır. "Sadece güneşin tadını çıkarıyordum. Taşınmak için çok güzel bir gün."

Gözlerimiz buluşur ve bir an için, yıldızların altında dans ederken onu sıkıca sarıldığım o yata geri dönerim. Sonra Dakota pantolonumun paçasını çeker ve büyüyü bozar.

"Şimdi odamı görebilir miyim? Lütfen?"

Sora gülüyor, sesi neşeli ve samimi. "Tabii ki. Önce babanıza eşyalarınızı taşımada yardım edeyim."

"Ben hallederim," diyorum. "Arabada daha fazlası var ama onları sonra alabiliriz. Önce Koda'ya evi gezdirelim."

Sora başını sallıyor ve merdivenlerden yukarı doğru yol gösteriyor. Dakota, heyecandan adeta titreyerek, Mr. Flops'u göğsüne sıkıca bastırarak onu takip ediyor.

Brownstone, ilk ziyaret ettiğim zamankinden daha da etkileyici. Yüksek tavanlar, parke zeminler, duvarlardaki zevkli sanat eserleri... Hayatım planlandığı gibi gitseydi, aileme sunmayı hayal edeceğim türden bir yer.

"Vay canına," diye hayranlıkla mırıldanır Dakota, girişte yavaşça dönerek etrafı gözleriyle tarar. "Burası prensesin kalesi gibi."

Sora, onun tepkisinden açıkça memnun olarak gülümsedi. "Prenses, kraliyet odalarını görmek ister mi?"

Dakota'nın gözleri parlıyor. "Evet!" Bana bakıyor, yüzümdeki ifadeyi okuyor, sonra hemen ekliyor, "*Lütfen.*"

"Aferin," derim. "Terbiyeli ol, küçük hanım."

Sora bana eğlenceli bir bakış attı. "Sen gerçekten bir taşralı çocuksun, değil mi?"

Ona şapka çıkarıyormuş gibi yapıyorum.

"Bu taraftan, Majesteleri." Sora hafifçe reverans yapar, sonra bizi yukarıya çıkarır.

Onu takip ederken, Sora'nın kızımla ne kadar rahat iletişim kurduğunu izliyorum. Hiçbir gariplik yok, zoraki bir coşku yok—sadece doğal bir sıcaklık var ve Dakota merdivenleri çıkarken çoktan Sora'nın elini tutmaya başlamış bile.

Mor oda üçüncü katta, benim yatak odamın karşısında. Kapı kapalı, ama üzerine zarif bir el yazısıyla "Prenses Dakota'nın Kraliyet Odaları" yazan bir kağıt levha yapıştırılmış. Kelimelerin etrafına küçük yıldızlar ve kalpler çizilmiş, levhanın üstünde ise bir taç var.

"Bunu sen mi yaptın?" diye soruyorum Sora'ya.

O başını sallıyor, birden utangaç bir ifadeye bürünüyor. "Bunun onu rahat hissettirmesine yardımcı olabileceğini düşündüm."

Göğsümde sıcak bir his yayılıyor. Onun bu kadar uğraşacağını beklemiyordum.

"Açabilir miyim?" Dakota heyecanla adeta dans ediyor. "Tabii," diyor Sora.

Dakota kolu çevirip kapıyı açıyor, sonra kapının eşiğinde donup kalıyor, ağzı şaşkınlıktan mükemmel bir O şekli alıyor.

Oda büyümlü bir yer. Duvarlar, bizim boyadığımız gibi yumuşak lavanta rengine, ama Sora çok daha fazlasını eklemiş. Pencereleri şeffaf beyaz perdeler çerçeveleyiyor, perdelerin arasına parıldayan ışıklar dokunmuş. Yıldızlarla süslenmiş kabarık bir yorganla örtölü yeni ikiz yatağın üzerinde, tül gibi mor kumaştan bir gölgelik asılı. Zaten çocuk kitaplarıyla dolu küçük bir kitaplık, kapağına Dakota'nın adı yazılmış bir oyuncak sandığı ve çay partileri için hazırlanmış küçük bir masa ve sandalyeler var.

"Bu... benim mi?" Dakota, yüksek sesle konuşursa her şeyin yok olacağından korkar gibi fısıldadı.

"Hepsi senin," diye onaylar Sora. "Beğendin mi?"

Dakota yüzünde sevinç ışıklarıyla dönüp Sora'ya atılır ve kollarını onun bacaklarına dolandır. "Bu, tüm dünyada en güzel oda! Teşekkürler, teşekkürler, *teşekkürler*."

Sora, bu sevgi gösterisine bir an şaşırır gibi görünür, ama sonra Dakota'nın sırtını nazikçe okşar. "Rica ederim. Beğendiğine

beğenmene sevindim."

Valiz ve kutuyu yere bırakıyorum, gözlerimi bu manzaradan ayıramıyorum. Bu odayı hazırlamak bir servete mal olmuş olmalı, harcanan zaman ve emek ise cabası. Hepsi de, neredeyse hiç tanımadığı küçük bir kız için.

"Sora, bu inanılmaz," diyorum, sesim duygudan boğuk çıkıyor. "Bütün bunları yapmak zorunda değildin."

Parmakları tişörtünün kenarını oynatıyor, benim minnettarlığımdan utanmış gibi görünüyor. "Gerçekten önemsiz bir şeydi. Ben de eğlendim."

"Baba, bak!" Dakota çoktan keşfe çıkmış, çekmeceleri açıp her yeni keşif karşısında hayranlık dolu sesler çıkarıyor. "Peri ışıkları var! Bak, bana prenses kitapları almış! Bir de çay seti!"

Dakota'nın başının üzerinden Sora'nın bakışlarıyla buluşuyorum. *Teşekkür ederim*, diye sessizce dudaklarımla söylüyorum.

O sadece gülümsüyor, yanaklarında hafif bir kızarıklık belirliyor.

"Sonsuza kadar burada kalabilir miyim?" diye sordu Dakota, kollarını iki yana açarak yatağa geriye doğru uzanarak. "Burası annemin evindeki odamdan çok daha güzel."

Bu karşılaştırma karşısında yüzümü buruşturuyorum. "Farklı, daha iyi değil," diye otomatik olarak düzeltiyorum. En son ihtiyacım olan şey, Dakota'nın babasının evinde her şeyin ne kadar "daha güzel" olduğunu anlatarak Hannah'ya dönmesidir. "Ve bir süre burada kalacağız, ama sonsuza kadar değil."

Sora'nın gülümsemesi sözlerimle biraz sönüyor ve ben de sözlerimin nasıl algılanmış olabileceğini anlıyorum — sanki şimdiden ayrılmayı planlıyordum, bunu geçici bir durum olarak görüyordum gibi.

Ki öyle de, diye kendime hatırlatıyorum. Bu düzenleme geçici bir çözüm, acil bir soruna çare, sonsuza kadar sürecektir bir anlaşma değil.

Öyleyse neden veda etme düşüncesi beni şimdiden bu kadar boş hissettiriyor?

Sora yatağın yanına diz çöküyor ve Dakota'ya içten bir merakla bakıyor. "Bu odayı bu kadar sevmene şaşırdım. Annen ve Henry'nin çok güzel bir evi var, değil mi?"

Dakota başını sallıyor. "Güzel." Çıkıntılı küçük omuzları yükseliyor, sonra çöküyor. "Ama her şey beyaz. Beyaz duvarlar, beyaz kanepeler,

“Beyaz halılar. Annem oyuncaklarımın evin dekoruna uyması gerektiğini söylüyor, o yüzden beyaz peluş hayvanlarım ve gümüş renkli bloklarım var.” Mor odaya yeniden hayranlıkla bakınıyor. “Orada böyle renkli eşyalarım yok.”

Göğsümde keskin bir acı hissettim. Hannah’nın evinin görünüşüne çok önem verdiğini biliyordum, ama bu kısıtlamaları Dakota’nın oyuncaklarına ve kişisel alanına da genişlettiğini fark etmemiştim.

“Bu zor olmalı,” diyor Sora yumuşak bir sesle, sesinde en ufak bir yargılama izi yok, ama gözlerinde endişeyi görebiliyorum.

“Evet,” diye onaylıyor Dakota. “Ayrıca oturma odasında oynamama izin verilmiyor çünkü ortalığı dağıtabilirim. Ama burasını daha çok seviyorum.” Yatağın üzerinde dizlerinin üzerinde zıplıyor, yüzü gülüyor. “Burası güzel ve eğlenceli!”

Kendimi toparlamak için bir an zamana ihtiyacım olduğu için başımı çeviriyorum. Kızımın, Hannah’nın vitrin gibi düzenlenmiş dairesinin kusursuz düzenini bozmamaya özen göstererek beyaz bir odada beyaz oyuncaklarla sessizce oynadığı görüntüsü, duvara yumruk atmak istememe neden oluyor. Ama bu kimseye, en azından Dakota’ya bir fayda sağlamaz.

“Neden yapmıyorsun bunu yardım Dakota’ya yerleşmesine yerleşmesine Sora , tavrımı fark ederek önerdi. “Öğle yemeği hazırlayayım. Sandviç olur mu?” “Sandviç harika olur,” dedim, konunun değişmesine . “Ne tür sandviçler yapmayı düşünüyordun?”

“Fıstık ezmeli ve reçelli yapacaktım ama...” Biraz utanmış gibi bir yüz ifadesi takınıyor. “Ben tam olarak bir gurme şef sayılmam. Kızarmış peynirli sandviç, mutfak becerilerimin zirvesi sayılır.”

“Kızarmış peynirli sandviç!” diye bağırır Dakota neşeyle. “Peyniri erimiş ve yapış yapış mı?”

Sora gülüyor. “Planım da o. Konserve domates çorbasıyla...?”

“Mükemmel,” diyorum. “Kalan eşyaları

.”

Sora başını sallar ve aşağı iner, beni Dakota ile baş başa bırakır. Dakota, şu anda Mr. Flops'u yeni tahtına, mor yorganın ortasına özenle yerleştiriyor.

“Onu seviyorum, baba,” diyor Dakota, tavşanın kulaklarını düzeltirken. “Odamı güzelleştirdi.”

“O çok iyi biri,” diye onaylıyorum, yatağın kenarına oturarak.

“O senin kız arkadaşın mı?”

Bir kement gibi, bu soru beni sarar ve beni gerçeğe geri çeker. “Hayır, Koda. O sadece bize kalmamıza izin veren bir arkadaş.”

Dakota, Hannah’nın en şüpheli halini tuhaf bir şekilde anımsatan bir bakışla bana bakar. “Ama ondan hoşlanıyorsun.”

Bu bir soru değil. Dört yaşındaki oğlum, haftalardır dolambaçlı yollardan kaçmaya çalıştığım bir gerçeği dile getiriyor.

“Ondan hoşlanıyorum,” diye itiraf ediyorum. “O iyi bir arkadaş.”

Dakota bu cevaptan memnun kalmış gibi görünüyor ve dikkatini tekrar yatağın üzerindeki peluş hayvanlarını düzenlemeye veriyor. Onu bir an izliyorum ve çocukların ne kadar dirençli olabileceğine hayret ediyorum. Daha iki hafta önce, annesi onu ülkenin diğer ucundaki bir yatılı okula göndermeyi planlıyordu. Şimdi ise neredeyse hiç sorun yaşamadan yeni evine yerleşiyor.

“Baba?”

“Evet, Koda?”

“Sora ile evlenirsen, o benim yeni annem mi olacak?”

“Kimse evlenmiyor,” diyorum kararlı bir sesle. “Ve zaten seni çok seven bir annen var. Konuştuğumuz şeyi hatırlıyor musun? Annen seyahatte, ama geri dönecek.”

Dakota başını salladı ama pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Biliyorum.

Ama annem Sora gibi güzel odalar yapmıyor.”

Bunu duyunca gülmeme engel olamıyorum. Hannah’nın estetik anlayışı daha çok minimalist lüks yönünde; bolca beyaz mobilya ve çoğu insanın arabasından daha pahalı olan soyut sanat eserleri. Tam olarak bir küçük kızın hayali sayılmaz.

“Herkesin farklı yetenekleri vardır,” diyorum ona. “Annenin yeteneği... başka şeylerde.”

Şu anda aklıma hiçbir şey gelmiyor. *Hayır*. O düşünceyi sertçe kafamdan atıyorum. O anda ne kadar haklı gelse de, Dakota’ya Hannah’nın arkasından kötü konuşmayacağıma kendime söz vermiştim.

“Hadi,” diyorum, ayağa kalkıp elimi uzatarak. “Gidip Sora’ya öğle yemeğinde yardım edelim, sonra da kalan eşyalarını getirebiliriz.”

Dakota yataktan atlayıp elimi tutuyor. “Tamam. Sora’ya prenses elbiselerimi gösterebilir miyim? Sence beğenir mi?”

“Eminim beğenecektir,” diyorum ve onu kapıya doğru yönlendiriyorum.

“Peki ya yapbozlarım? Taçlarım? Ve benim...”

"Her şeyi sırayla yap, Koda." Onu merdivenlerden aşağı indiriyorum. "Sora'yı çok rahatsız etme, tamam mı? Atıştırmalık ya da su gibi bir şeye ihtiyacın olursa beni bul. Sora senin emrinde değil."

“Emir-emir ne demek?” diye soruyor, son derece ciddi bir şekilde.

“Boş ver tatlım. Bir şeye ihtiyacın olduğunda önce bana sor yeter.”

Sora'yı mutfakta, sandviçler için peynir dilimlerken buluyoruz. Bu evcil sahne kalbimi derinden vuruyor—Sora tezgâhın başında, kızıma öğle yemeği hazırlıyor, üçümüz tıpkı... tıpkı bir aile gibi birlikte yemek yemeye hazırlanıyoruz. Benim hiç sahip olamadığım bir aile. Ama lanet olsun, bu versiyonu daha da güzel görünüyor. Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışıyorum. Ama o, sönmeyi reddeden sıcak bir köz gibi aklımda kalıyor.

“Yardım edebilir miyim?” diye sorar Dakota, çoktan bir sandalyeyi tezgaha doğru çekmiş.

Sora şaşkın ama memnun bir şekilde ona bakıyor. “Tabii. Ekmeğe tereyağı sürer misin?”

“Tereyağı sürmede çok iyiyim,” diyor Dakota kibirli bir tavırla. “Babam bunu bana her zaman yaptırır.”

Bu benim için yeni bir haber, ama ağzımı kapalı tutuyorum, Dakota'nın sandalyeye tırmanışını ve Sora'nın uzattığı tereyağı bıçağını, kılıcı alan bir şövalye ciddiyetiyle kabul edişini izliyorum.

“Dikkat et,” diye uyarıyorum, yanına yaklaşıyorum. “Yardım etmemi ister misin?”

"Ben hallederim, baba," der Dakota, bunu saniyeler değil, on yıllardır yapıyormuş gibi sinirli bir ses tonuyla.

Sora, Dakota'nın başının üzerinden gözlerime bakıyor, dudakları bastırılmış bir kahkaha ile seğiriyor. Omuz silkiyorum, sessizce teslim olduğumu belirtiyorum.

Dakota görev bilinciyle —ve biraz da gelişigüzel— ekmeğe tereyağı sürerken, Sora bana dönüyor. “İstersen demlikte taze kahve var. Fincanlar lavabonun solundaki dolapta.”

"Teşekkürler." Kahve makinesine doğru ilerlerken, yanından geçerken kolunun koluma değdiğini çok iyi hissediyorum. Mutfak birdenbire olduğundan çok daha küçük geliyor.

Birkaç dakika boyunca dostane bir sessizlik içinde çalışıyoruz; Sora, Dakota'nın tereyağı sürme çabalarını denetliyor, ben kahveyi doldurup

masayı hazırlıyorum; hepimiz, aynı alanı paylaşmaya alışkın olmayan insanlar için şaşırtıcı derecede doğal gelen bir dans gibi birbirimizin etrafında dolaşıyoruz.

“Şey,” der sonunda Sora, “bu akşam bir ev açılış yemeği verebiliriz diye düşünüyordum. Abartılı bir şey değil, sadece üçümüz. Dışarıdan sipariş verebiliriz? Ben ısmarlarım.”

“Ben makarna severim!” Dakota heyecanla oy verir, heyecandan neredeyse tereyağı bıçağını düşürür.

“O zaman makarna olsun,” der Sora, ona gülümseyerek. “Forrest?”

“Harika bir fikir,” diye katılıyorum. “Ama anlaştığımızı biliyorsun. *Ben ısmarlarım.*”

Birkaç dakika sonra sandviçler hazır olur, mükemmel bir altın renginde ve peynirleri akmaktadır. Dakota ilk ısırığını alır ve “şimdiye kadar yediğim en iyi kızarmış peynirli sandviç” der, bu da Sora’nın yüzüne parlak bir gülümseme getirir.

Onları birlikte izlerken içimde bir şey değişiyor — bir tür huzur, sanki yapboz parçaları nihayet yerine oturuyormuş gibi. Hem ürkütücü hem de heyecan verici; burada önemli bir şeyin gerçekleştiği hissi, planlamadığım ama çaresizce istediğim bir şey.

Öğle yemeğinden sonra, arabadan geri kalan eşyalarımızı da içeri taşıyoruz. Fazla zaman almıyor; eşyalarımın çoğu hala dairede, hafta sonu taşınmayı bekliyor. Bugün sadece gerekli olanlar vardı: giysiler, Dakota’nın en sevdiği oyuncaklar ve birkaç kişisel eşya.

Dakota, Sora’nın sabırlı rehberliğinde Bay Flops’a brownstone’daki her odayı gezdirmekte ısrar ediyor. Ben geride kalıyorum, görünüşte eşyaları yerleştiriyormuş gibi yapıyorum ama aslında sadece ikisini izliyorum — kızımın eli güvenle Sora’nın eline sıkıca tutunmuş, Sora ise gerçek bir müze turunda göstereceği coşkuyla her odanın özelliklerini anlatıyor.

“Ve benim odam en üst katta,” diyor Sora, üçüncü kata vardıklarında. “En yüksek katta.”

Dakota nefesini tutar. “Ejderhanın prensesi tuttuğu yer gibi mi? Görebilir miyiz?” diye sorar Dakota heyecanla.

“Belki başka bir zaman,” diyor Sora. “Şu anda biraz dağınık. Kraliyet ziyaretçileri beklemiyordum.”

Dakota buna kıkırdar, kraliyet mensubu gibi muamele görmekten çok memnun olur. Her şey mükemmeldir. *Fazlasıyla mükemmeldir.*

Cebimde telefonum titriyor. Çıkarıp baktığımda Rina'dan bir mesaj geliyor.

RİNA

Yarın akşam için bir işim var. Müsait misin?

BEN

Nerede? Bugün itibariyle Dakota tam zamanlı çalışıyor. Seyahat edemem.

RİNA

Jersey'de. Sadece o gece için bir bakıcıya ihtiyacın olacak. Anladığım kadarıyla çabuk bitecek. Tek bir şeyin peşinde.

Gerçeklik yüzüme çarpıyor. Tek hissettiğim suçluluk. Sora bu kadar yakinken başka bir kadınla yatmayı nasıl kabul edebilirim?

BEN

Pas geçeceğim.

RİNA

Hawkins, son üç işi de reddettin. Neler oluyor? Diktiğin para ağacı sonunda filizlendi mi?

BEN

Keşke.

RİNA

O zaman işe geri dön. Zor bir dönemden geçtiğini biliyorum. İyi bir bakıcıya ihtiyacın varsa, birkaç kişi arayabilirim. Ama işleri reddetmeye devam edersen, teklif etmeyi bırakacağım.

BEN

Tamam. Anlıyorum. Bir sonrakini ayarlayacağım, söz veriyorum.

Telefonu kaldırdım, keyfim kaçmıştı. Kafamı kaldırdığımda, Sora kapının eşiğinde durmuş beni izliyordu.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye yalan söyledim. "Sadece iş meselesi."

O, detayları sormadan başını salladı, bu da sır sakladığım için kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu. Ne iş yaptığımı anladığını biliyorum — sonuçta beni kendisi işe aldı — ama artık birlikte yaşadığımıza göre bunun nasıl işleyeceğini konuşmamıştık. Dakota da ortada olduğu için, bu konuşma daha da karmaşık hale geliyor.

Sanki işaret almış gibi, Dakota Sora'nın arkasına atlıyor, öğle yemeğinden sonra giymekte ısrar ettiği prenses elbisesini çoktan giymiş.

"Baba, Sora akşam yemeğinden sonra dondurma yiyebileceğimizi söyledi!"

"Öyle mi?" Sora'ya kaşlarını kaldırarak bakıyorum, o da biraz utanmış gibi görünüyor.

"Dondurucuda biraz kurabiye hamuru olduğunu söylemiş olabilirim," diye itiraf ediyor. "Ama sadece babanın da onay vermesi şartıyla demiştim."

"Lütfen, baba? Lütfen, lütfen, üstüne kiraz da koyarsan?"

O yüze nasıl hayır diyebilirim ki? "Bakacağız," diyorum, bu "muhtemelen evet, ama henüz kesin bir şey söylemiyorum" anlamına gelen evrensel ebeveyn kodudur.

Dakota bunu kabul etmiş gibi görünüyor ve evi keşfetmeye devam etmek için uzaklaşıyor. Sora kapının eşiğinde duruyor, kaşlarının arasında hafif bir kırıksıklık var.

"Önce sormalıydım," diyor. "Dondurma konusunda."

"Sorun değil," diye onu rahatlatıyorum. "Gerçekten. Tatlılar konusunda o kadar katı değilim."

"Sadece seni rahatsız etmek istemem. Kaçak kurabiyeler konusunda nasıl davrandığını biliyorum." Bana kaşlarını oynatıyor. "Saygılı olmak istiyorum. Bir çocukla yaşamak benim için yeni bir şey, özellikle de kararları ben veremediğim durumlarda. Odası fazla mıydı?"

"Hiç de değil. Harika gidiyorsun," diyorum ona, ve içtenlikle söylüyorum. "Dakota şimdiden sana bayılıyor."

Kaşlarının arasındaki kırıksıklıklar yumuşadı, yerine memnun bir gülümseme yerleşti. "Ona hayran olmak çok kolay."

"Evet, öyle," diyorum, tanıdık bir sevgi ve gurur dalgası hissederek.

Aramızda garip bir sessizlik çöküyor. Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, sormak istediğim o kadar çok soru var ki. Yat hakkında, öpücük hakkında, başka şeyler hakkında. Ama kelimeler boğazımda düğümleniyor.

“Ee,” der Sora sonunda.

“Ee?” diye soruyorum. “Aklında bir şey mi var?” “Bir sonraki... araştırma randevumuz için bir fikrin var mı?”

“Oh, lanet olsun,” diye iç geçiriyorum, elimi yüzüme götürüyorum. “Üzgünüm. Taio’dan birkaç fikir alacaktım, ama Dakota’nın dikkatimi dağıttı ve onun için bu büyük değişimi kolaylaştırmaya çalışırken...”

"Oh, hey, *tabii ki*. Endişelenme. Unut gitsin. Daha önemli işlerin var."

“Sora, sen de hayatımdaki diğer herkes kadar önemli bir meselesin. Öyle demek istemedim... Müşterileri kastettim. Kahretsin, hayır, yani *evet*, sen de bir müşterisin. Önemli bir müşteri. Sadece demek istediğim...” Bir kaşımı kaldırıyorum. “Beni kurtarabilir misin? Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Burnunu kırıstırıp gözlerini sıkıca kapatır. “Ama rahatsız ve tedirgin olduğunda çok tatlı oluyorsun.”

"Taio'yu şimdiden özledim," dedim ciddi bir ifadeyle.

Kahkahayı patlatır. “Hey, ne düşünüyordum biliyor musun? Ya tüm bu işi iptal etsek?”

"Sora," diye yalvarırım. "Daha yeni geldik, lütfen yapma..."

“*Hayır*, gitmeni istemiyorum, Forrest. Demek istediğim, kirayı ödeyebileceğin kadar öde, ve eğer bu sadece on bin dolarımı geri vermekse, sorun değil.” Bana dişlerini göstererek gülümsüyor. “İstediğiniz kadar burada kalabilirsiniz, baskı yok. Gerçek arkadaş olabiliriz.” Elini uzatıp parmaklarını sallıyor. “*Sadece arkadaş.*”

Onun önerisini kabul ediyormuş gibi davranarak elini sıktım, ama en beklemediği anda onu kendime doğru çektim. Dakota’nın ortalıkta olup olmadığını kontrol etmek için odayı taradım, sonra ortalığın temiz olduğuna emin olunca Sora’nın kıcına sertçe bir şaplak attım. Şaşkınlıktan çığlık attı.

“Yazıyor musun?” diye kulağına fısıldıyorum.

"Her zamanki gibi tıkanmış durumdayım," diye boğuk bir sesle cevaplar, nefes alış, ona böyle dokunduğumda her zamanki gibi düzensizleşir.

“O zaman işim henüz bitmedi. Hiçbir şeyi iptal etmiyoruz. Bana biraz zaman ver, harika bir şey planlayacağım, söz veriyorum.”

"O yüzüğü geri almamı gerektiren bir şey mi?" diye sordu, bana kirpiklerini kırıştırarak.

Sanmıyorum. O şeyi Celeste'ye geri verene kadar endişeden kığım sıkışmıştı, yemin ederim. Nadir bulunan bir koleksiyon serisinden ve onu kaybedersem kelimenin tam anlamıyla hayatıma mal olacaktı.

“Affedersin J.Lo, aşkının bedelsiz olduğunu söylemiştin sanırım. Milyarder klişesini artık geride bırakmıyor muyuz?”

O da başını sallıyor, yanaklarında hafif bir kızarıklık beliriyor. “Belki daha keskin bir şey? Karanlık, tehlikeli kahraman. Maskeli yabancı. Bütün o şeyler?”

Yüzümde yayılan yavaş gülümsemeyi engelleyemiyorum. “Sora Cho, benden kötü adamı oynamamı mı istiyorsun?”

“Kötü adam değil,” diye hemen düzeltiyor. “Sadece altın av köpeği değil. Anti-kahraman. Ahlaki açıdan gri bir aşk ilgisi.”

“Bunu yapabilirim,” diyorum, elimi tekrar kışına koyup, bana izin verdiği kadar utanmadan keşfe çıkıyorum. “Bazen iyi bir adam değilim.”

“Baba, atıştırmalık istiyorum,” der Dakota, yeniden ortaya çıkarak.

Sora, bir timsahı kaya sanmış olduğunu fark eden bir antilop gibi benden uzaklaşır. Kızımın yeniden ortaya çıkmasının ardından, bedenlerimiz arasında olabildiğince mesafe bırakmak için kararlılıkla havaya sıçrar.

"Bebeğim, daha yeni yedin. Yine mi acıktın?"

Koda bana başını sallar, büyük, hüzünlü mavi gözleri kocaman olur. Ellerini karnına bastırır ve yüzünü buruşturur. *“Çok açım.”*

Derin bir nefes veriyorum. "Bu yaşta mideleri dipsiz bir kuyu gibi, yemin ederim," diyorum Sora'ya.

“Dakota, buzdolabında üzüm, çilek, yaban mersini ve vanilyalı yoğurt var. Bunlardan herhangi biri sana lezzetli geliyor mu?” diye sorar Sora tatlı bir sesle.

"Üzüm ve çilek," diye cevaplar Koda, sonra bana bir bakış atar. "Lütfen."

"Hemen geliyor, küçük hanım." Sora buzdolabına doğru koşturur. Ben de arkasından giderim, bir kase alıp kendimi işe yarar hale getirmeye çalışırım.

"Buzdolabın çok sağlıklı," diyorum.

O gülerek burnunu çeker. “Sadece seni etkilemeye çalışıyordum. Dairemdeki buzdolabında sadece acı turşu, bayat doğum günü pastası, Coke Zero ve Flamin’ Hot Cheetos var.”

“Cheetos’u buzdolabına mı koyuyorsun?”

Sora bir salkım yeşil üzümü yıkamaya başlar. “Hiç denemedin mi?”

“Hayır. Çünkü tuhaf. Ayrıca acı yemekleri sevmem.”

Yıkamayı bırakır, üzümleri tezgahın üzerindeki kağıt havlu yığınının üzerine koyar, sonra sanki acı çekiyormuş gibi avucunu kalbine bastırır.

“İyi misin?” diye soruyorum, endişeyle.

“Acılı yemekleri sevmediğini söylemiştin. Sadece arkadaşlığımızın sonunu yas tutuyorum.”

Gülüyorum. “Seni çılgın. Bana da biraz üzüm yıkar mısın

lütfen?” Göz kırıyor. “Tabii ki.”

Bunun bu kadar doğal gelmesi hem harika hem de ürkütücü. Brownstone’a adımımı attıktan sadece birkaç saat sonra, sanki...

Evim, diye fark ediyorum birden.

Brownstone’un kendisi değil, ne kadar etkileyici olursa olsun, ama o. Çok hızlı, çok fazla, ama inkar edilemez.

Ev, onun olduğu yer.

Bir ay içinde, Sora bir şekilde hayatıma girmiş ve dünyamın diğer merkezi haline gelmişti. Tüm düşüncelerimi kaplayan iki kişi, aynı mekânda bir aradaydı.

Aramızda bir şey olamayacağını

biliyorum. Ama aynı zamanda...

Nasıl olmaz ki?

21. bölüm

Sora

Not bad for a damsel liability...

"Gerçekten geliyor mu?" Taio olduğunu tahmin ettiğim bir adam, paintball maskesinin çene kayışını kurcalayarak Forrest'a soruyor. "Anlattıklarına bakılırsa, o daha çok 'Ritz'de ikindi çayı' türünden birine benziyor, 'çamurda sürünen komando' türünden birine değil."

Extreme Paint Warriors'ın kadınlar soyunma odasından çıkarken gülümsemeden edemiyorum. Şehrin hemen dışında bulunan tesis, önümüzde uzanıyor — sahte kentsel manzaralardan, sığınaklarla dolu yoğun ormanlık alanlara kadar uzanan araziye sahip devasa bir kompleks. Forrest ve ben evden ayrı ayrı çıktık, çünkü o ve arkadaşları görünüşe göre bugünkü maç için yeni ekipman ve cephane almaları gerekiyordu.

"Ne kadar gülünç görünüyorum?" Kıyafetimi işaret ediyorum — altında dar siyah bir tişört olan kamuflaj tulum, saçlarım ise şık bir at kuyruğu şeklinde geriye toplanmış. Bu kombin, hantal siyah savaş botlarım hariç, şaşırtıcı derecede rahat.

Forrest dönüyor, yüzü her zaman kalbimi sıkıca kavrayan o spontan şekilde aydınlanıyor. Gözleri hızlı bir değerlendirme yapıyor, tişörtün vücut hatlarımı nasıl sarıp sarmaladığına takılıyor ve kesinlikle hiç de çekici olmayan ortama rağmen, göğsümde bir kızarıklık yayıldığını hissediyorum.

"Hiç de saçma değil. Savaşa hazır görünüyorsun," diyor, sesinde onaylayan bir sıcaklık var.

Taio bana doğru dönüyor ve ilk düşüncem, Forrest'ın oda arkadaşının boyunu ciddi şekilde küçümsediği oluyor. Adam bir gökdelen gibi, geniş omuzlu ve işlerinde başarılı olmasını açıklayan rahat bir özgüvene sahip. Arkasında, uzun boylu ama daha kompakt, kaslı bir sarışın duruyor; yıpranmış bir Avustralya bayrağı yamasını bir onur nişanı gibi takmış.

"Meşhur Sora karşınızda," diyor Taio takdirle ıslık çalarak. "Forrest'ın yatak odası terliklerini ve onun..." Sesini dramatik bir şekilde alçaltıyor. "...diyelim ki, *konsantrasyonunu* çalan brownstone haydutu."

Uzatılan elini sıkıyorum. "Suçluyum. Gerçi Forrest'ın yatak terlikleri giydiğini henüz görmedim."

"Gerçekten mi? Onları görmemek imkansız. Pembe, kabarık ve önlerinde küçük Hello Kitty süsleri var. Koda-cakes'in de aynısından bir çifti var," diyor Taio, arkadaşını taklit ederek.

Ancak Forrest hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. "Bu beni utandırmak mı amaçlı? Çünkü çocuğumla aynı terliği giymekten hiç çekinmem." Forrest dikkatini bana çevirir ve sarışına doğru başını sallar. "Bu arada, bu kanguru çobanı Saylor."

Saylor saygısızca iki parmağını kaldırarak selam verir. "Forrest'ın yirmi dakikadır mesaj yazıp göndermek için hazırladığı kadına nihayet tanışmak bir zevk."

Bu onu yakaladı. Forrest, Saylor'a gözlerini kısarak bakar. "Doğru değil."

"Elimde kanıtlar var dostum," der Saylor bana sahne fısıltısıyla. "Seni etkilemek için yürüyen bir sözlük haline geldi."

"Peki," diyorum, Forrest'ın yanaklarında yükselen kızarıklığın tadını çıkararak, "sizin gününüzü mahvetmeme izin verdiğiniz için teşekkürler. Yine de paintball'un, sözde canlandırdığımız bu 'ona dokunursan ölürsün' klişesiyle ne ilgisi var, hala tam olarak anlamadım." Sözcüklerin etrafında havada tırnak işareti yapıyorum. "Biraz zorlama gibi."

Taio kaşlarını kaldırıyor. "Kim diyor ki zorlama? Paintball, ilkel sahiplenme duygusunu sergilemek için mükemmel bir sahne. Biraz tehlike, bir prenses, bir kahraman ekle..."

“Hey, dur bakalım. Ben kimsenin kurtarılacak kızı değilim. Ben burada yardımcı dördüncü olarak bulunuyorum,” diye araya girip parmağını göğsüne dayıyorum.

“İyi, çünkü baskı yapmak istemem ama ligdeki itibarımızı korumamız gerekiyor,” der Taio son derece ciddi bir şekilde. “Ve bugün Slaughterhouse Four ile karşı karşıyayız.”

Vücudum gerilir. “Slaughterhouse mu? Neden bu isim kulağa bu kadar ölümcül geliyor? Bunun eğlenceli bir paintball oyunu olduğunu sanıyordum. Yani... burada çocuklar oynuyor, değil mi?”

“Cumartesi günleri değil,” diyor Saylor. “Bıçak yok, göz oymak yok, kafanın arkasına tekme yok, ama bunun dışında hemen hemen her şey serbest, tatlım.”

Forrest donakalmış ifademi okur. “Bazen biraz gerginleşebilir, ama Slaughterhouse bugün bir acemimiz olduğunu biliyor. Sana zorluk çıkarmazlar.”

“Hawk’ın yüzündeki o ifadeyi görüyor musun, Sora?”

“Mhm,” diye mırıldandım, Forrest’in tatlı gülümsemesine bakarak.

“O bakışı unutma. İşte o zaman onun sana bir yığın saçmalık anlattığını anlarsın. Slaughterhouse sana merhamet göstermez, özellikle de zayıf halkayı hedef alır.”

“Onu korkutma,” Forrest, Taio’ya bağırır, sonra bana döner. “Kabul ediyorum, aramızda biraz düşmanca bir rekabet vardı, ama bu senin için geçerli değil.”

“Geldiler.” Saylor birdenbire uyanıklaşır. “Randy, Trevor, Brody ve görünüşe göre bugün dördüncüleri Jax mı? *Kahretsin*.”

“Siktir. Keskin nişancısını da getirmişler,” der Taio acı bir şekilde, yüzünde ciddi bir ifadeyle. “Geçen maçta olanlardan sonra kan peşindeler.”

“Son maçta ne oldu?” diye sormadan edemiyorum.

Üç adam, konuşulmamış bir geçmişle dolu bakışlar değiştirir.

“Soyunma odasında

kalan boyayla onlara pusu kurmuş olabiliriz,” diye itiraf eder Saylor.

“Onlar düş alırken,” diye ekliyor Taio.

“Ve Say’in sosyal medya hesaplarından canlı yayınladık,” diye bitirir Forrest.

Düzgün giyimli Forrest’in böyle çocukça bir intikama katıldığını hayal edemediğim için kahkahayı patlatıyorum. “Aman Tanrım, bugün başınıza ne gelirse gel, hak ettiniz.”

Taio kolunu omuzlarıma dolayarak beni sıkıca sarar. “Hayır, hayır, takım arkadaşım. *Biz* hak ediyoruz. Artık sen de bizden birisin ve işler çığırından çıkmak üzere. Hazır mısın?”

İki kez kokluyorum. “Kokun çok tanıdık geliyor,” diyorum Taio’ya. “Bu ne?”

"Dior'un Elixir'i," der Taio gururla. "Biraz pahalı ama bir müşteriden hediye idi."

"Ah, evet. *Elixir*. Annemin eski erkek arkadaşı da aynı parfümü kullanırdı.

Her zaman çok sevmişimdir. Çok güzel bir koku."

Taio bana göz kırpmıyor. "Annenin eski sevgilisinden daha iyi yakışıyor bana, değil mi?" Başımı eğip derin bir şekilde sallıyorum. "Tabii ki öyle."

"Hey, Ty? O elini seviyor musun?" diye sorar Forrest. "Sanırım," diye cevaplar Taio, kafası karışmış bir şekilde.

"O zaman ben onu senin elinden çekmeden önce Sora'nın elinden çek," der dişlerini sıkarak.

Taio, Forrest'ın rahatsızlığından keyifle kıkırdar. Elini çekmek yerine beni daha sıkı sarar ve yemin ederim ki Forrest saldırmak üzeredir, ta ki o anki misafirlerimiz etrafımızı sarmaya başlayana kadar.

Titizlikle kesilmiş sakalı olan uzun boylu bir adam, aynı derecede atletik görünümlü üç adamın eşliğinde yaklaşır. Gülümsemesi gözlerine ulaşmaz; gözleri grubumuzu küçümseyici bir şekilde tarar, sonra aniden ilgiyle bana takılır. "Hawk, Ty, Avustralyalı ve... bu da ne? Taze et mi?"

"Randy," diye cevaplar Forrest sert bir şekilde.

"Bu güzel bayan kim?" diye sordu Randy, bakışları bir an fazla uzun süre üzerimde takıldı.

"Sora Cho," Forrest cevap veremeden kendimi tanıtıyorum. "Memnun oldum."

Randy'nin sırtışı genişler. "Bayıldım. Peki sen sahada oynayacak mısın yoksa sadece göz ziyafeti mi sunacaksın?"

"Göreceğiz," diye alaycı bir tatlılıkla cevap verdim.

"Randy, çekil başımdan, tamam mı? Sora buraya ilk kez geldi, düzenli bir müşteri değil, o yüzden siz neandertallerin maçıdan önce biraz terbiye edinmenizi bekliyorum."

Keskin gözlü, sırık gibi bir adam olan Trevor, alaycı bir şekilde burnunu çeker. "Ne kadar da alıngan. Belli ki o Hawk'a ait."

“O kimseye ait değil, seni kadın dūřmanı pislik,” diye homurdanır Taio. “Gevezelik etmeyi bırak. şartları belirleyelim.”

“Her zamanki şartlar,” diye karşılık verir, Brody olduğunu tahmin ettiğim daha kısa ve tıknaz bir adam.

“Ya da bunu ilginç hale getirsek nasıl olur?” Randy, gözleri meydan okurcasına parlayarak önerdi. “Kaybedenler, McGinty's'te kazanan takımın tamamına içki ısmarlar. Ayrıca, üstün yeteneklerimizi kamuoyuna açıkça kabul ederiz, bu da gelecek nesiller için kaydedilir. Ve kaybedenler bir yıl boyunca bu arenadan uzak durmak zorundadır.”

“Bir yıl mı?” diye itiraz eder Saylor. “Yakındaki tek diğer arena Jersey'de ve Blippi'de görebileceğin türden bir yere benziyor.”

“Anlaştık,” Forrest tereddüt etmeden kabul eder ve elini uzatır.

“Hawk!” Saylor şikayet eder. “*Jersey* dediğimi duymadın mı?”

Randy elini sıkar, sonra bana göz kırpar. “Savaş alanında görüşürüz, Sora. O güzel yüzüne çok fazla boya bulaştırmamaya çalış.”

Slaughterhouse Four uzaklaşırken, Forrest'a dönüyorum. “Bu çok yoğundu.”

Omuzlarını silker. “Slaughterhouse ile karşılaşmalar söz konusu olduğunda, bu oldukça uysaldı.”

Yutkunuyorum. “Peki, stratejimiz ne?”

“Daha önce paintball ya da airsoft silahıyla ateş ettin mi?”

Kafamı sallıyorum.

“Daha önce paintball ya da airsoft silahıyla *vurulduğun* oldu mu?”

“Hayır... acıyor mu?”

Forrest yüzünü buruşturur. “Yakından vurulursa biraz acıyor.”

Nefes alıyorum, sonra derin bir nefes veriyorum. “Sorun değil. Dayanabilirim. Lazer epilasyondan sağ çıktım, bu da çocuk oyuncağı olmalı. O iğrenç tiplerle savaşmaya hazırım.”

“Sakin ol, Braveheart,” diyor Forrest gülümseyerek. “Hiç deneyimin yok ve senin yaralanmanı göze alamam. Strateji basit. Her zaman arkamda kalacaksın.”

Gözlerimi devirdim. “Bu ‘ona dokunursan ölürsün’ skeci mi? Korkmuş bir köpek yavrusu gibi peşinden dolaşıp, tökezlememeye mi çalışacağım?”

“Hayır,” diyor Forrest, koruyucu yeleğini düzeltirken, “‘ona dokunursan ölürsün’ skeci, kadını tehdit eden olursa aklını kaçıran aşırı koruyucu kahramandır.”

“Kadını mı? Yani ben bu oyunda sadece bir aksesuar mıyım?” diye yorum yapıyorum, ama bakışlarındaki yoğunlukta inkar edilemez bir çekicilik var.

Dudaklarının köşesinde hafif bir gülümseme beliriyor. “Belki. Ama sen dünyanın gördüğü en güzel sahne dekorusun.”

Otuz dakika sonra, kalp atışlarım hızlanmış, adrenalin damarlarımda ateş gibi dolaşırken, bir yığın tahta paletin arkasına çömelmiş durumdayım. Oyun alanı, terk edilmiş binalar, hurda arabalar ve geçici bariyerlerin potansiyel saklanma yerleri ve pusu noktalarından oluşan bir labirent oluşturduğu, geniş bir şehir savaşı sahnesidir.

Takımımızın stratejisi basitti: birbirimize yapışık kalmak, birbirimizin arkasını kollamak ve diğer takımın bizi ayırmasına izin vermemek. Tabii ki, ilk beş dakika içinde tamamen dağıldık.

Bir paintball topu başımın üzerinden vızıldayarak geçip arkamdaki duvara çarptı. Çığlık atmamak için kendimi zor tuttum ve daha da eğildim. Kulaklığımdan Taio'nun koordinatları bağırdığını, Saylor'ın o kadar kalın Avustralya aksanıyla küfrettiğini ki sanki başka bir dil konuşuyormuş gibi geldiğini ve Forrest'ın defalarca nerede olduğunu sorduğunu duydum.

"Mavi binanın yanındaki paletlerin arkasındayım," diye mikrofonuma fısıldadım. "Biri beni sıkıştırdı."

"Dayan," diyor Forrest kulaklığımdan cızırtılı bir sesle. "Sana geliyorum."

"Ya da," diye araya Taio giriyor, "ona yan taraftan yaklaşabilirsin. Bulunduğun yerden saat 3 yönünde paslı bir araba var. Oraya ulaşabilirsen, sana ateş eden kişiyi rahatça vurabilirsin."

Siperimin kenarından etrafa bakıyorum. Nitekim, yaklaşık on beş metre ötede içi boşaltılmış bir sedan duruyor; mükemmel bir siper ve stratejik bir gözetleme noktası sunuyor.

"Hayır," diye araya girdi Forrest. "Orası çok açık. Yerinden kıpırdama, Sora. Geliyorum."

Ses tonundaki bir şey — biraz fazla emredici, biraz fazla kontrolcü bir hava — içimdeki rekabetçi ruhu alevlendiriyor.

"Ben gidiyorum."

"Sora, bekle..."

Ama ben çoktan harekete geçmişim; filmlerde gördüğüm gibi zikzaklar çizerek saklandığım yerden fırladım. Etrafımda paintball topları patlıyordu, ben arabanın arkasına dalarken mucizevi bir şekilde hepsi ıskaladı.

Nefes nefese, boş pencere çerçevesinden bakıyorum ve saldırganımı görüyorum: Jax, bir lastik yığınının tepesinde duruyor. Fazla düşünmeden paintball silahımı kaldırıyorum, nişan alıyorum ve tetiği çekiyorum.

Büyük bir şaşkınlıkla, paintball topu tam göğsüne isabet ediyor.

"Birini vurdum!" diye mikrofonuma bağıryorum.

"Gerçekten vurdum!" "Aferin kızıma!" diye tezahürat ediyor Taio.

Paintball topunun patlamadığını görünce heyecanım bir anda söner. Çarpma sesini duydum ama atışımın izi yok. "Kahretsin. Paintball topu bozukmuş," derim yenilmiş bir şekilde, Jax'in hala oyunda olduğunu görerek onun yerinden kayboluşunu izlerken.

"Önemli değil. Yine de güzel bir atıştı, deniz kabuğu," diye ekliyor Saylor. Takma adım, Forrest'in arkadaşlarına benden bahsettiğini ortaya koyuyor.

Ama şimdi, zafer dolu atışımdan sonra bile, Forrest şüpheli bir şekilde sessiz.

Bunu fazla düşünmeye vaktim yok çünkü aniden arkamdan yaklaşan ayak sesleri duyuyorum. Paintball silahımı kaldırarak arkamı dönüyorum, ama orada sadece Forrest'ı görüyorum, kendi silahı da indirilmiş durumda.

"Beni beklemen gerekiyordu," diyor, maskesinin altından gergin bir sesle.

"Bir fırsat yakaladım," omuz silkerim. "Ve neredeyse işe yarıyordu." *Aptal, arızalı ekipman.*

O itiraz etmeden önce, arabaya bir yağmur gibi paintball mermileri yağar ve ikimizi de eğilmeye zorlar.

"Trevor ve Brody, saat 10 yönünde," diye mırıldanır Forrest. "Etrafımız sarıldı."

Tam o anda, Taio'nun sesi kulaklıklarımızdan cızırtılı bir şekilde duyulur. "Saylor vuruldu. Onu arkadan vurdular."

"Lanet olası hile," diye homurdanır Saylor. "Neredesiniz çocuklar?" diye sorarım.

"Kuzey köşesi, kulenin yanında," diyor Taio. "Randy peşimde."

"Yeniden toplanmalıyız," diyor Forrest. "Sora, arkamda kal."

Merkez binaya doğru koşacağız."

Başımı sallıyorum, ellerim adrenalın yüzünden titriyor. Bunun sadece bir oyun olması gerekiyordu, ama Forrest'ın gözlerindeki coşku, koruyucu kahraman rolünü çok ciddiye aldığını gösteriyor.

Engellerle dolu labirentte birlikte ilerliyoruz, Forrest her dönüşte beni vücuduyla koruyor. Hantal ekipmanlara ve maskelere rağmen, beni yakınında tutuşunda, elinin ara sıra elime değmesinde inkar edilemez bir samimiyet var.

"Neredeyse geldik," diyor, harap haldeki merkezi yapı gözükmeye başlarken. "Biraz daha... *Ah! Lanet olsun!*"

Bir paintball topu tam omzunun üzerinde patlıyor, parlak mavi toz koruyucu yeleğine yapışıyor.

"Keskin nişancı!" diye bağılıyor ve beni beton bir bariyerin arkasına itiyor. "Kuleden!"

Kenardan başımı uzatıp bakıyorum ve gözetleme kulesinde oturmuş, silahını yeniden dolduran Jax'i görüyorum.

"Jax," diye doğruladı Forrest. "Yüksek bir noktada."

"Lanet olsun," diye mırıldanır Taio. "Trevor ve Brody de binanın girişini koruyor. Yollarımız kesildi. Aklında parlak bir fikir var mı?"

Forrest bir an düşünür. "Bir oyalama taktiğine ihtiyacımız var. Onları yerlerinden çekecek bir şeye."

"Bir fikrim var. Sora, başlangıçta nasıl ayrıldığımızı hatırlıyor musun?" diye sordu Taio.

"Evet?"

"O bir kaza değildi. Böl ve yönet stratejisi uyguluyorlar. Ama bunu aleyhlerine çevirebiliriz."

"Nasıl?" diye sorar Forrest.

"Bırakalım da Sora'yı yakalasınlar."

"Ne?" Forrest inanamayan bir sesle sorar. "Asla olmaz."

"Bir düşün," diye devam eder Taio. "Seni alt etmek için onu hedef alıyorlar, Hawk. Onu 'yakalarlarsa', rahatlayıp gardlarını indirecekler. Kazandıklarını sanacaklar."

"Sonra ne olacak?" diye soruyorum, bu plan garip bir şekilde ilgimi çekmiş.

"Sonra onlar kutlama yaparken karşı saldırıya geçeceğiz.
Klasik Truva atı taktiği."

"Bu plan hoşuma gitmedi," diyor Forrest inatla. "Sora'yı yem olarak kullanmak tam da onların istediği şey."

"Ben kendimi idare edebilirim," diye ısrar ediyorum. "Ayrıca, bugün bütün gün 'ona dokunursan ölürsün' klişesi üzerine değil miydi? Kurtarma görevinden daha iyi bir tuzak olabilir mi?"

Forrest bir an sessiz kalır, sonra iç geçirir. "Peki. Ama ilk sorun belirtisinde, görevi iptal et."

"Artık bu senin işin değil, kovboy. Saldırı stratejisini ben devralıyorum," diyor Taio. "Sora, inandırıcı görün. Seni yakalayıp kuledeki üslerine götürsünler. Ben hemen arkadayım."

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam. Haydi bakalım."

Forrest daha fazla itiraz edemedi ayağa kalkıyorum, ellerimi kaldırıyorum ve siperimizin arkasından çıkıyorum.

"Ateş etmeyin!" diye bağıryorum, yeterince yenilmiş gibi görünmeye çalışarak. "Teslim oluyorum!"

Paintball sahası bir an için sessizliğe bürünür. Sonra kuleden Randy'nin sesi duyulur: "Vay vay. Bakın kim tek başına kalmış." Görmediğim birine işaret eder. "Brody, misafirimizi kuleye götür."

Brody barikatın arkasından çıkıp paintball silahını bana doğrulttu.

"Yapma," diye yalvarırım.

"Ne yapmayayım?" diye homurdanıyor.

"Beni vurma," diyorum. "Daha önce hiç vurulmadım. Çok acıyor mu?"

Aptal herif tuzağa düşüyor. "Ah, bu yüzden mi teslim oldun? Vurulmak istemiyor musun? Sakin ol, Barbie. Sana zarar vermeyeceğim."

Ben de itaat ederim, Forrest'ın saklandığı yere son bir kez bakarım. Onu göremiyorum ama gerginliğini buradan bile hissedebiliyorum.

Brody beni kuleye doğru götürürken, gizlice etrafımı gözden geçirip olası kaçış yollarını ve saklanabileceğim yerleri not ediyorum. Kule, tepesindeki bir

Randy orada bekliyor, Brody beni sahanlığa ittiğinde kendini beğenmiş bir zafer havasıyla bakıyor.

"Mütevazı kalemize hoş geldin," diyor Randy alaycı bir şekilde eğilerek. "Arkadaşların nerede saklanıyor?"

Masumca omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Ayrıldık."

"Tabii," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Taio! Forrest!" diye bağırıyor. "Kızınızı yakaladık! Şimdi teslim olun, belki size merhamet ederiz!"

Cevap olarak sessizlik gelir.

"Muhtemelen yeniden toplanıyorlar," diyor Brody.

"Ya da onu terk ettiler," diyor Trevor, merdivenlerin tepesinde beliriyor. "Onları suçlamıyorum. O bir yük."

Dilimi ısııyorum, bunun sadece bir oyun olduğunu ve bunların erkeklerin erkeklik yaptığını kendime hatırlatıyorum, ama hadi ama. *Yük mü? Kaba.*

"Jax, yerinden nöbet tutuyor," diye devam eder Trevor. "Hareket belirtisi yok."

Randy memnuniyetle başını sallar. "Mükemmel. Taio'yu hallettikten sonra Hawk kolay lokma olacak. Kız arkadaşını düşünmekle o kadar meşgul ki, ileriye doğru hamle yapamaz." Küçümseyen bir gülümsemeyle bana döner. "Alınma tatlım, ama sen orada bir yük oluyorsun."

"Alınmadım," diye samimi bir şekilde cevap veriyorum. "Ama merak ettiğim bir şey var."

"Nedir o?"

"Otel odası mı ayırtıyorsun yoksa kadınları annenin bodrumuna getirmekten hiç rahatsızlık duymuyor musun?"

Trevor beklenmedik bir kahkaha atar, ancak Randy ona sert bir bakış attığında bunu hemen öksürükle gizler.

"Komik," der Randy düz bir sesle.

"Aman Tanrım, şaka yapıyordum ama doğru değil mi?" acımasızca kıkırdarım. "Annenle mi yaşıyorsun?"

"Takımın kameralar önünde utanç yürüyüşü yaparken gülmeyeceksin," der Randy alaycı bir şekilde.

"Kameralardan bahsetmişken," der Brody, telefonunu çıkararak, "hadi bu anı kaydedelim." Kamerası bana doğrultur. "O tulumun düğmelerini açıp biraz daha tenini göstermekten çekinme, tatlım. Bunu erkek arkadaşına göndereceğiz."

Telefonunu tutmak için paintball silahını indirdi. Ne ilginç. Trevor da sanki ben açıkça bir tehdit değilmışim gibi duruşunu gevşetmiş. Randy bile kısmen arkasını dönmüş, aşağıdaki sahada Forrest ve Taio'nun izlerini arıyor.

Aptal tavşanlar. Bugün hilelerle dolular.

Tek bir akıcı hareketle yere atlıyorum, yuvarlanıyorum ve silahımı Brody'ye doğrultuyorum. O tepki veremedi ateş ediyorum ve onu göğsünden tam isabetle vuruyorum.

"Ne oluyor..." Randy, ben nişanımı ona çevirip tekrar ateş ederken arkasını döndü. Paintball topu, siyah giysisinin üzerinde parlak sarı bir leke bırakarak omzuna isabet etti.

Trevor silahını kaldırır, ama çok yavaştır. Üçüncü atışım maskesine isabet eder ve vizörüne sıçrayan boya onu geçici olarak kör eder.

"Üzgünüm çocuklar," diye mırıldanıyorum, merdivenlere doğru geri çekilirken. "Sorumluluk, ha?"

Randy omzunu öfkeyle siler, yüzü inanamama ifadesiyle buruşur. "Seni sinsî küçük..."

"O cümleyi bitirmeye cesaretin var mı?" Forrest'ın sesi arkamdan gürlüyor. Merdivenlerin başında durur, paintball silahı havaya kaldırılmıştır, Taio hemen arkasındadır.

"Görünüşe göre prensesimiz kendini kurtarmış," diyor Taio, yüzünde belirgin bir memnuniyetle.

Randy benden Forrest'a, sonra tekrar bana bakıyor, yüzündeki ifade yavaşça şoktan isteksiz bir saygıya dönüşüyor. "İyi oynadın. Ama Jax hâlâ dışarıda ve bu oyun bitene kadar..."

Yüksek sesli bir düdük onu keser. Aşağıda, bir hakem mavi bayrağı sallıyor. "Oyun bitti! Ev sahibi takım elemeye kazandı!"

"Ne?" Randy korkuluğa koşar. "Bu imkansız."

"Oh, söylemeyi unuttum mu arkadaşlar?" Saylor'ın sesi kulaklıklarımızdan geliyor, sesinde memnuniyet damlıyor. "Aslında hiç dışarıda kalmadım. Ölü numarası yaptım, sonra etrafta dolaşıp sizler rehine durumuyla meşgulken Jax'i yakaladım."

Forrest vizörünü kaldırır, kaskının altında geniş bir gülümseme belirir ve bana ışıltı ışıltı bakar.

"Ritz'de ikinci çayı içen bir kız için fena değil, ha?" Adrenalin ve onun yakınlığından nefes nefese kalmış bir halde omzumun üzerinden sesleniyorum.

"Hiç fena değil," diye onaylıyor, sesi daha düşük bir tona iniyor ve bu ses omurgamda bir titreme yaratıyor. Beni baştan aşağı süzüyor. "Aslında, bu... inanılmaz derecede seksi."

Taio boğazını temizledi. "Eğer ikinizin bu anı yaşaması bittiyse, bir zafer dansı yapmamız ve çok kamuya açık bir aşağılanmaya tanık olmamız gerekiyor."

Kuleden çıkarken, boya ve ter kokusuyla dolu nemli hava, o tanıdık zafer sonrası coşku beni fena halde sarar. Nabzım hızlanır; ellerim hâlâ heyecandan titriyor. Düşünmeden Forrest'ın bileğini yakalar ve onu oyun sahasının kenarında, büyümüş çalıların arkasına yarı gizlenmiş küçük bir malzeme kulübesine doğru sürüklerim.

"Ne yapıyorsun—"

Bir bakışla onu susturuyorum.

"Taio ve Saylor zaferin formalitelerini halledebilir," diye fısıldıyorum, onu kulübeye çekip arkamızdan kapıyı kapatıyorum. Mekan küçücük—altı metreye altı metre bile değil, duvarları boya topu malzemeleriyle dolu raflar kaplıyor. Ahşap çitelerin aralıklarından süzülen öğleden sonra ışığında toz zerrecikleri dans ediyor.

Forrest niyetimi anlayınca gözleri karardı. "Sora..."

"Adrenalin patlaması falan yaşıyor olmalıyım," itiraf ediyorum, ona yaslanırken sesim kısılıyor. "Asla böyle şeyler yapmam. Hiç. Ama sende beni... yapan bir şey var." Yutkunuyorum, onunla tanıştığım andan beri içimde dolaşan arzu fırtınasını kelimelere dökemiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, bana uzun, eriyen bir bakış atarak.

"Farklı," diye fısıldıyorum. "Sen beni biraz yaşamak istememi sağlıyorsun."

Kaşını kaldırıyor. "Ekipman kulübesinde oylanmak biraz yaşamak mı oluyor?"

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum, üst dudağındaki terin tuzlu tadını alıyorum. Kollarını bana dolarken elindeki kask yere düşüyor. Koruyucu giysiler samimi bir teması neredeyse imkansız hale getiriyor, yastık katmanları bedenlerimizi sinir bozucu bir şekilde birbirinden ayırıyor.

"Çıkar," emrediyorum, yeleğimin kayışlarıyla uğraşırken. "Çok fazla... engel var."

"Emin misin?" diye sorar Forrest, parmaklarıyla benimkilere yardım ederek tokaları ve bağcıkları çekerken.

"Haftalardır bu konuyu dolandırıp duruyoruz," diyorum boğuk bir sesle. "Senin... Neyse, artık beklemekten bıktım."

Kıkırdaması alçak ve sert. "Senin için özel bir şey yapmaya çalışıyordum. Önce güzel bir randevu, ya da..."

"Özel bir şey istemiyorum. *Şimdi* istiyorum." Kamuflej tulumumun askılarını açıyorum. Tulum belime kadar düşüyor ve aramızda *hâlâ* çok fazla kumaş varmış gibi hissettiren dar siyah tişörtümle kalıyorum.

Forrest'in bakışları açgözlülükle vücudumda dolaşıyor. Sanki fiziksel bir dokunuş gibi, dokunduğu her yere sıcaklık izleri bırakıyor. "Biri içeri girebilir."

"O zaman çabuk olsan iyi olur."

Bu, onun ihtiyacı olan tek davetti. Bir anda beni duvara yasladı, ağzı benimkini buldu ve daha önce paylaştığımız dikkatli, çekingen öpücüklerin aksine, morartacak kadar sert bir öpücük verdi. Bu öpücük ham ve çaresizdi, dili içeri girmek istiyordu, dişleri alt dudağımı sıyrıyordu. Onun enerjisine ayak uydurdum, parmaklarım saçlarına dolandı, onu kendime doğru çektim.

Külübe boğucu, hava toz, boya kokusu ve karışık ter kokusuyla ağır. Ahşap duvar sırtıma sertçe değiyor ama bunu zar zor fark ediyorum, Forrest'in vücudunun benimkine değen sıcaklığı beni çok fazla tüketiyor. Elleri her yerde—yanlarımdan yukarı kayıyor, başparmakları göğüslerimin altını okşuyor, parmak uçları kalçalarımın gömülüyor.

"Bunu düşündüm," diye fısıldıyor boynuma, dişleri kulağımın altındaki hassas noktaya sürtünüyor. "Buraya taşındığımdan beri her gece. Yatakta uzanıp, tam üstümde olduğunu bilmek tam bir işkence. Acaba ben de aklında mıyım diye merak etmek... belki de kendini okşarken beni düşünüyorsun."

Eli tişörtümün altına giriyor, avucunu göğsüme koyarken avucunun sıcaklığı tenime değiyor. Spor sütyenimin içinden bile, dokunuşuyla meme ucum sertleşiyor. Başparmağı etrafında daireler çiziyor, kumaşın sürtünmesi

kumaşın sürtünmesi, beni eline doğru eğilmeye iten lezzetli bir gerilim yaratıyor.

"Forrest," diye inliyorum, o tişörtümü yukarı itip parmaklarının yerine ağzını koyarken başım duvara yaslanıyor. Sütyenimin ince kumaşı arasından gelen dilinin ıslak sıcaklığı, şok dalgalarını doğrudan içime ulaştırıyor.

Ellerim kendi küçük macerasına çıkıyor, gömleğinin altındaki sert göğüs kaslarını izliyor, pürüzsüz cilt ile gergin kasların kontrastına hayran kalıyor. Onu hissetmeye, her yerini hissetmeye ihtiyacım olduğu için sabırsızca eteğini çekiyorum. Gömleği çıkarmak için sadece bir an geri çekiliyor, sonra bana geri dönüyor, tırnaklarımı hafifçe sırtında gezdirirken ten tenine değiyor.

Zaten sertleşmiş ve gergin olan penisini pantolonunun üzerinden avuçladığımda inliyor. "Fazla vaktimiz yok."

"Alabileceğimi alacağım," diye fısıldıyorum, sesim kendime bile tanınmaz geliyor; nefes nefese, talepkar, utanmaz.

Beni duvara dönük hale getiriyor, ani hareket beni keskin bir nefes almaya zorluyor. Göğsü sırtıma bastırıyor, güçlü bir kolu belimi sararken diğer eli taytımın bel kısmının altına kayıyor, parmakları iç çamaşıırıma dalıyor.

"Zaten çok ıslaksın," diye kulağıma fısıldadı, sesindeki hayranlık içimde yeni bir heyecan dalgası yarattı. Parmakları beni ıslak ve hazır buldu, ilk dokunuş dizlerimin titremesine neden oldu.

Orta parmağı klitorisimi daireler çizerek önce alay edercesine, sonra artan bir baskıyla okşarken, iniltiyi içime atıyorum. Diğer eli ağzımı kapatıyor, içime bir parmağını, sonra iki parmağını kaydırırken çıkardığım sesleri boğuyor, ulaşabildiği en derin noktaya inerek beni yıldızları görmeye zorluyor.

"Şşş," diye fısıldadı, ağzı açık ve boynuma sıcak nefesini üfleyerek. "Tabii tüm paintball sahasının orgazmını duymasını istemiyorsan."

Keşfedilme düşüncesi, her hissi daha da yoğunlaştırıyor. —parmakları içimde hareket ederken, başparmağı klitorisimi okşuyor, giysilerimizin üzerinden sertleşmiş penisi kalçama sıkıca bastırıyordu. Artan baskıyı hissetmek için ona doğru geriye doğru sallanıyorum, dolgunluk ve sürtünmenin yarattığı ikili hislerin içinde kendimi kaybediyorum.

"İşte böyle," diye cesaretlendiriyor beni, sesi arzuyla dolu. "Karşı koyma. Benim için kendini bırak."

Hareketleriyle ön kolundaki kaslar geriliyor, açığı ayarlamak için bileği hafifçe bükülüyor. Avucunun içi kasık kemiğime yapışıyor, içimdeki parmaklarının ritmiyle karşı basınç oluşturuyor ve bu beni akılsızlaştırıyor, iç duvarlarım onun etrafında sıkıca kasılıyor.

Sanki ilham almış gibi, Forrest'ın başparmağı daha sıkı bastırıyor, parmak uçları yukarı doğru kıvrılırken klitorisimin etrafında sıkı daireler çiziyor ve her itişte o mükemmel noktaya dokunuyor. Bu kombinasyon çok yoğun, beni altüst eden bir duygu seli gönderiyor. Tanımadığım sesler çıkararak inliyor ve sızlanıyorum. Uyluklarım titremeye başlıyor, orgazm yaklaşırken vücudum geriliyor.

Dişleri, boynumun omzumla birleştiği hassas cildi sıyırdığında, paramparça oluyorum. Orgazm ani bir güçle üzerime çöküyor, zevk dalgası yayılırken duvarlarım parmaklarını sıkıca kavırıyor. Hazırlıklı olamadığım şey, ardından gelen yoğun boşalma; elini ve iç çamaşırımın içini ıslatan küçük bir ıslaklık dalgası.

"Sora," diyor Forrest hayranlıkla fısıldayarak. "Her zaman böyle mi yaparsın?"

Konuşamayacak kadar şaşkın bir şekilde başımı sallıyorum, bacaklarım o kadar titriyor ki, belime doladığı kolu olmasaydı yere yığılırdım. "Üzgünüm, üzgünüm," nefes nefese mırıldanıyorum. "Hiç... öyle olmamıştı..."

"Sadece benim için mi? Lanet olsun, buna bayılıyorum. *Aferin kızım,*" diye homurdanıyor. "Bundan sonra sadece benim için boşalacaksın."

"Evet, tamam. *Evet.*" Ciğerlerim neredeyse çökmüş durumda, artçı sarsıntılar vücudumu sararken cildim aşırı duyarlı hale gelmiş.

Sonunda tekrar hareket edebildiğimde, kollarında dönüp tozlu zemine dizlerimin üzerine çöküyorum. Ben beline uzanıp yeni bulduğum kararlılıkla pantolonunun düğmesini açmaya çalışırken, başını geriye atıyor.

"Sıra sende," diyorum, kirpiklerimin arasından ona bakarak. Saçlarım at kuyruğundan kurtulmuş, dalgalar halinde yüzümün etrafına dökülüyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin..." diye başlıyor, ama avucumu pantolonundaki büyük şişkinliğe kararlı bir şekilde bastırdığımda duruyor.

"İstiyorum." Penisini serbest bırakıp, etkileyici uzunluğunu avucumla sararım. Başparmağım ve orta parmağım, kalınlığını zar zor kavrayabiliyor. Bu, başa çıkabileceğimden fazla olabilir, ama şehvet tereddütlerimi silip süpürüyor. Avucumun içinde nabız gibi atıyor ve sıcak, derisi çelik üzerine kadife gibi, ucundan şimdiden sıvı sızıyor. "Haftalardır bunu hayal ediyordum."

"Fantezine uygun mu?" Sesi bozuk ve gergin.

"Çok daha fazlası." Onun pürüzsüz penisinin başını yalarken.

Kulübenin loş ışığı yüzüne gölgeler düşürüyor, ama yine de göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü, çenesinin kendini tutmak için nasıl sıkıldığını görebiliyorum. Eli yanağıma konuyor, başparmağı alt dudağıma okşuyor; o anın aciliyetine göre şaşırtıcı derecede şefkatli bir hareket.

Onu ağızma alırken başı duvara yaslanıyor, daha derine almadan önce dilim başının etrafında dönüyor. Tadı tuz ve misk gibi, belirgin bir şekilde erkeksi, belirgin bir şekilde Forrest. Parmakları saçlarıma dolanıyor, yönlendirmiyor, sadece ben kendi hızımı belirlerken tutunuyor.

Yanaklarımı içe çekerim, geri çekilirken emip sonra onu daha derine yutarım. Elim, ağızımın ulaşamadığı yerleri okşar, yukarı doğru hareket ederken hafifçe bükülür. Uyluklarındaki gerginliği, itmemek için gösterdiği kısıtlamayı hissedebiliyorum.

"Lanet olsun," diye inliyor, ben boş elimle onu avuçlayıp parmaklarımla arasında testislerini nazikçe yuvarlarken. "Sen benim sonum olacaksın."

Onaylayarak mırıldanıyorum, titreşim onun içinden bir küfür koparıyor. Kalçaları, çok derine girmemeye dikkat ederek, küçük, kontrollü itmelerle hareket etmeye başlıyor. Kontrolünü kaybetse bile her zaman düşünceli.

Hissettiğim güç başımı döndürüyor — bu güçlü, yakışıklı adamın benim dokunuşumla, ağızımla çöküşü. Daha önce her zaman samimi olmaktan çok mekanik gelen bir eylem sırasında kendimi hiç bu kadar arzu edilen, bu kadar kadınsı, biriyle bu kadar bağlı hissetmemiştim.

“Bitmek üzereyim,” diye uyarıyor beni birkaç dakika sonra, çekilmeye çalışarak. “Sora, çekil...”

Uyarısını görmezden geliyorum, çabalarımı ikiye katlıyorum. Onu olabildiğince derine alıyorum, boğazımı onun etrafında gevşetiyorum, dilimin üzerinde şiştiğini hissediyorum. Boğuk bir iniltiyle boşalıyor, sıcak boşalması boğazımın derinliklerine o kadar derinlemesine geliyor ki, yutmaktan başka seçeneğim yok. Tereddüt etmeden yutuyorum, onu *bu şekilde* tanımış olmanın, tadını almanın verdiği bedensel yakınlığın tadını çıkarıyorum. Nefesim yavaşlıyor. Dudaklarımı yalarken göz teması kuruyorum.

Bir an için, zaman durmuş gibiyiz; o duvara yaslanmış, ben onun önünde diz çökmüş, ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz. Sonra gerçeklik yavaş yavaş geri dönmeye başlıyor. Dışarıdaki paintball sahasından gelen sesler, bizi çağıran sesler, çevremizdeki rahatsız edici farkındalık.

"Bu..." Forrest, beni ayağa kaldırırken söze başlıyor.

"Gecikmiş," diye tamamlıyorum, kıyafetlerimi düzeltirken. "Araştırmamızda geride kaldık, Forrest. Yetişme zamanı."

O gülerek pantolonunu giyiyor. "Okulu çok seviyorum."

22. bölüm

Sora

*And then my heart falls
right out of my ass.*

"Sora'ya!" Taio birasını havaya kaldırır. "Paintball tarihinin en gizli çift taraflı ajanı!"

"Sora'ya!" Saylor ve Forrest da bana katılır, bardaklarını benimkine tokuştururlar.

Paintball zaferimizden bir saat sonra, paintball tesisinin yakınındaki yerel pub olan McGinty's'in köşesindeki bir masada oturuyoruz. Slaughterhouse Four, salonun diğer ucundaki bir masada oturuyor ve acıyarak aldığımız biraları yudumlarken oldukça neşesiz görünüyorlar. Onlara içki ısmarlamalarını istemedik ama yine de isteksizce video tanıklığına zorladık ve bizi "her açıdan, şimdi ve sonsuza kadar üstün paintball takımı" ilan ettik.

Hâlâ zaferimizin coşkusunu yaşıyorum, vücudumda kalan adrenalin ve Saylor'ın denemem için ısrar ettiği sert elma şarabının hoş etkisi ile titriyorum. Tesislerde aldığım duş yüzünden saçlarım nemli ve cildimde hâlâ, ekipman kulübesinde Forrest'ın emdiği yerlerde soluk izler, neredeyse öpücük izleri var.

"Hala üçünü de indirdiğine inanamıyorum," diyor Saylor, inanamıyormuş gibi başını sallayarak. "Böyle ateş etmeyi nereden öğrendin?"

"Acemi şansı," diyorum omuzlarımı silkerek.

"Saçmalık," diyor Taio, bilmiş bir sırıtışla. "Sen doğuştan bir katilsin."

"Hiç de değil," diye gülüyorum. "Ama babam yanımdayken onunla çok fazla atari oyunu oynayarak büyüdüm. Küçükken beni Dave & Busters gibi bir yer olan Pewter's'a götürürdü. O av oyununu severdik."

"Baban Big Buck Hunter oynuyor," Forrest bir yudum bira içerek düşüncelere dalar. "İşte bu bir görüntü."

"Oyunda berbat biriydi," itiraf ediyorum. "Ama deniyordu. Bu, birlikte geçirdiğimiz çocukluk anılarımdan biri."

Babamdan bahsedilince masada garip bir sessizlik çöktü ve havayı bozduğum için içimden kendime kızdım. Hem Taio'nun hem de Saylor'ın Forrest'ın eskort işinden bahsetmemeye özen gösterdiğini fark etmiştim; buna karşılık, ben de kendi ailevi yüküm konusunda daha dikkatli olmalıydım.

"Peki," diyorum, konuyu değiştirmek için sabırsızlanarak, "Dakota dedesinin ve ninesinin yanında nasıl? Ondan haber aldın mı?" Soruyu, akşam boyunca ara ara telefonuna bakan Forrest'a yöneltiyorum.

Kızından bahsedilince yüzü yumuşar. "İyi. Hannah'nın annesi bana Koda'nın yeni prenses kolluklarıyla çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi."

"Ne kadar tatlı bir davranış."

Ses tonumdaki merakı hissetmiş olmalı ki, ayrıntılara giriyor. "Hannah'nın ailesi bana her zaman iyi davrandı. Ayrıldığımızda pek sevinmediler ama Dakota'nın hayatında kalmak için çaba gösterdiler; dolayısıyla benim hayatımda da."

"Hannah'ın aksine," diye mırıldanır Taio, Forrest'tan uyarıcı bir bakış alır.

"Aile demişken," diye Saylor akıcı bir şekilde sözü keser, "Forrest bize senin çok başarılı bir romantik roman yazarı olduğunu söyledi. Geçen gün Turn The Page'e gidip kitaplarını aradık."

"Evet... kitaplarım orada yok," diyorum, zorla küçük bir gülümseme takınıyorum. "Ben bağımsız bir romantik yazarım."

"Orası bağımsız bir kitapçı," diye ekliyor Taio.

“Evet, birkaç kez sordum. Hiç cevap almadım. Satamayacaklarını düşündükleri kitapları stoklamayı sevmiyorlar.” Yüzümün kızardığını hissediyorum. “Asla babam gibi ünlü bir yazar olamayacağım, sadece ayakta kalmaya çalışıyorum.” Varsayılan tavrım, yenilgiyi alçakgönüllülükle kabul etmektir, ama bu sözleri söylerken ağızda kötü bir tat bırakıyor. Kendimi küçümsediğim için değil, çünkü bunlar gerçek. Asla sahip olamayacağımı bildiğim bir hayalin peşindeyim.

“Hey, başını dik tut, genç hanım,” diye Taio neşeleniyor. “Daha yeni başladın, değil mi?”

Adını duyurmak için vaktin var.”

"Dört yıl, on iki kitap." Diye iç geçiriyorum. "Hiçbiri makul bir kâr getirmedir."

Eskortlar hakkında ilginç bir şey var, en azından *bu* eskortlar hakkında: duygusal olarak sezgisel. Hepsi birbirlerine küçük, acıma dolu bakışlar atıyorlar.

“Gerçekçi konuşalım, bu işte berbat mısın, canım?” diye sorar Saylor, tam da Forrest’in yumruğunu göğsüne yemeden hemen önce.

Forrest araya girdiğinde Saylor hâlâ nefes nefeseydi. “Aptal olma. O olağanüstü. Ama kitap sektörü Hollywood’a çok benziyor. Şans, piyango ve tanıdıklarınla ilgili her şey.”

"Ama onun bağlantıları yok mu? Forrest bize babanın ..."

"J.P. Cooper, evet," diye onaylıyorum. "Vay canına, Forrest." Ona bir bakış atıyorum.

"Küçük arkadaş grubunla kaç tane sırrımı paylaştın, hm?"

"Sadece takma adlarını, bir yazar olarak derin güvensizliklerini, babanla gergin ilişkinizi ve ikinizin yaşadığı tüm çılgın seks maceralarını," diye Taio yardımcı olmak için ekliyor.

Forrest'a gözlerimi kocaman açarak bakıyorum. “Yani, sadece yüzeysel şeyler, öyle mi?”

Forrest utançtan başını eğdi. “Özür dilerim. Sadece yardım etsinler diye durumumuzu anlattım. Bana kitap temalı randevular planlamama yardım etmeleri gerekiyordu”—Saylor’a, sonra Taio’ya sert bir bakış attı—“lanet ağızlarını açıp kendilerini rezil etmemeleri gerekiyordu.”

“Sora, onun öfke nöbetini görmezden gel,” der Taio, bira şişesinden bir yudum daha alır. “Bizi destek ekibin olarak gör. Kitaplarını göğsümüze bağlayıp

. Hepimiz sana yardım etmek için buradayız. Forrest'ın bir görevi varsa, bizim de var demektir."

"Ah, ne kadar tatlı. Sizler iyi arkadaşsınız." Forrest'ın gergin omzuna hafifçe dokunuyorum. Hâlâ Saylor'a deli gibi bakıyor.

"Peki, bir sonraki kitabın ne hakkında? Yakında çıkacak olan kitap... ikilinin ikinci bölümü, değil mi?"

Forrest'a bir bakış daha atıyorum. "*Tanrım*. Sütyen bedenimi de mi biliyorlar?" O sessiz kalıyor, bakışlarımdan kaçınıyor. "Bu..." Tereddüt ediyorum, aniden utangaçlaşıyorum. "On yıllık mezunlar toplantısında yeniden bir araya gelen lise aşıkalarının ikinci bir şans buldukları bir aşk hikayesi. İlk kitap onun bakış açısından yazılmıştı. Birinci kitabın sonunda koşullar yüzünden ayrılmışlardı ve şimdi ikinci kitap onun bakış açısından yazılmış ve onu nasıl geri kazandığını anlatıyor. Bunun pek başarılı olacağını sanmıyorum. Kahramanın bakış açısından yazılmış bir romantizm kitabı yazmak alışılmışın dışında ve zekice bir fikir olduğunu düşünmüştüm, ama bunun da bir fiyasko olacağına ikna oldum."

"Yok canım, bu oldukça havalı. İyi bir temsil. Okuyacağım. Her bir sayfasını." Taio onaylayarak başını sallıyor. "Büyük bir yalvarma sahnesi var mı?"

"Ne?" diye sordu Forrest.

"Yalvarma sahnesi," diye açıklıyor Taio, bir profesörün sabrıyla. "Kahramanın affedilmek için yalvarması gereken sahne, genellikle onun olgunlaştığını ve değiştiğini kanıtlayan, görkemli ve halka açık bir jestle."

Ona bakıyorum, bir an için dilim tutuluyor. "Gerçekten romantik roman okuyorsun."

Taio omuz silker. "Ben çok yönlü biriyim."

"Ayrıca şaşırtıcı derecede iyi saç örüyor," diye ekliyor Saylor. "Tam bir ahmak gibi davranmadığı zamanlarda Koda'ya harika Fransız örgüsü yapıyor."

"Gizli derinlikler," diye mırıldanıyorum, anlaşılmaz bir ifadeyle konuşmamızı izleyen Forrest'a bakarak. "Bir kahramanda her zaman iyi bir niteliktir."

Bir tur daha içtikten sonra saatime bakıyorum ve saatin ne kadar geç olduğunu fark ediyorum. "Artık gitmeliyim. Uzun bir gün oldu."

"Hesabı ben öderim ve bir taksi çağırırım," diyor Forrest, eli masanın altında elimi buluyor.

"Hayır, kal," diye ısrar ediyorum. "Zaten arkadaşlarının gününü yeterince mahvettim. Arkadaşlarıyla biraz zaman geçirmeyi hak ediyorsun."

"Bu aptallardan bıktım. Seninle olmayı tercih ederim," diyor Forrest şakacı bir şekilde. Sonra sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle, "Bitmemiş bir işimiz var, değil mi?" Bakışlarındaki ateş hissedilebilir, kulübedeki anılar hâlâ zihnimde canlı.

"Öyle mi?" Yaklaşıyorum.

"Kesinlikle."

"Özel planların mı var?" diye alay ediyorum.

Forrest bana göz kırpar. "Seni yemeğe çıkarayım."

"Akşam yemeği randevusu pek klişe sayılmaz," diye düşünürüm.

"Ne araştıracağız?"

"Hayır, sadece akşam yemeği. Bu gece araştırma yok. Sadece sen ve ben, birlikte yemek yiyeceğiz. Nerede istersen."

Sesindeki samimiyet beni hazırlıksız yakalar. Bu, bir sözleşmeyi yerine getiren eskort Forrest değil. Bu sadece... Forrest. Bana çıkma teklif ediyor. Normal bir erkek gibi.

"Emin misin?"

"Kesinlikle," dedi. "Neredeyse birlikte yaşıyoruz ama hiç düzgün bir randevuya çıkmadık. Bunu düzeltmek istiyorum."

Kalbim bir an duruyor. "Öyleyse, tam da uygun bir yer biliyorum."

Taio ve Saylor'a veda ettikten sonra, Forrest ve ben serin akşam öncesi havasına çıkıyoruz.

"Peki, nereye gidiyoruz?" diye sordu taksiye doğru yürürken. "Şoföre söylemem lazım."

"Nereye istersem oraya mı?" O başını sallıyor.

"Galbi Grill," diyorum. "Şehirdeki en iyi Kore barbeküsü. Annem beni neredeyse onların yemekleriyle büyüttü."

"Mükemmel." Bana yolcu kapısını açıyor. "Canım Kore yemeği çekiyordu."

Bariz imaya gülümsüyorum.

Bir saat sonra, flört dolu bir taksi yolculuğunun ardından, dünyadaki en sevdiğim yerlerden birine giriyoruz. Restoran çok kalabalık, sıcak tabaklarda cızırdayan etlerin sesi ve sarımsak ile zencefilin yoğun kokusu ortalığı dolduruyor.

"Burası biraz... ürkütücü görünüyor," diyor Forrest, gözleri sağa sola kayıyor.

"İki kişi lütfen," diyorum hostese. "Tatami odasında. Sorun olur mu?" diye Forrest'a soruyorum.

"Tabii ki. O ne demek?"

"Geleneksel Kore yemekleri. Alçak bir masa ve yerde büyük minderlerin üzerinde oturuyoruz. Ama istersen normal masaları da var."

"Hayır, tatami olsun," diyor Forrest heyecanla, yüzünde geniş bir gülümsemeyle. "Seni mutlu edecek ne varsa."

Garson, oturma planına bakıyor ve gülümsüyor. "Seul'de yerimiz var gibi görünüyor." Forrest'ın ilk kez geldiğini fark ederek, durumu netleştirmek için ona bakıyor. "Tüm tatami odaları Güney Kore'nin büyük şehirlerinin adlarını taşıyor: Seul, Busan, Daegu, Incheon. Bu gece her yer rezervasyonla dolu, ama Seul'de yemek yiyen sadece bir çift daha var, onları az önce yerlerine oturttuk. Başka bir barbekü masamız da boş."

"Harika," diye cevaplar Forrest, hâlâ biraz şaşkın bir ifadeyle.

Garson iki büyük menü getirir ve bizi restoranın arkasına götürür. Özel odanın bölme kapısını kaydırarak açar ve zaten oturmuş olan ifte rahatsızlık verdiği için özür diler.

Bu gece kiminle yemek yiyeceğimizi görünce kalbim sıkışır.

"Soraya?" diye sordu annem, adımı Korece telaffuz ederek, normalde bastırđı aksanı birden ortaya çıkardı. Gözleri şaşkınlıkla açıldı, sonra Forrest'ın eline dolanmış olan elime takıldı.

Kahretsin, bu zaten yeterince rahatsız edici olurdu, ama tam o sırada yanındaki beyefendi başını çevirdi ve kalbim ağzıma geldi.

"Baba?" diye şok içinde soruyorum.

"Baban," diye tekrarladı Forrest, kelimeler boğazında düğümlenmiş gibi. "şey," diye mırıldandı, "bu ilginç olacak."

23. bölüm

Forrest

She might as well be Eloise at the Plaza.

Gözlerim J.P. Cooper'inkilerle buluştuğu anda, sanki bir yük treninin altında kalmış gibi hissettim — tabii yük trenleri tasarımcı gözlükleri takıp, mükemmel tuz-biber saçlara sahip olsaydı. İşte buradayım, hukuk diploması olan bir eskort, dünyanın en ünlü yazarlarından birinin karşısında duruyorum, ki o da benim sahte kız arkadaşımın babası.

Sahte kız arkadaşım ise şu anda, ağzı küçük bir uçak gemisini park edebilecek kadar açık bir şekilde, bir arada duran anne ve babasına bakıyor.

“Anne? Baba?” Sora, sanki Titanic'teki son can yeleğiymiş gibi hâlâ elimi sıkıca tutarken ciyaklıyor. “Burada ne işiniz var? Birlikte?”

Jennifer Cho ilk toparlanan oluyor, zarif ipek bluzunu, Sora'nın telaşlandığında bana hatırlattığı o alışılmış sakinliğiyle düzeltip. “Ne hoş bir sürpriz, Sora,” diyor, aksansız bir lehçeye kusursuzca geri dönerek. “Peki bu yakışıklı beyefendi kim?”

Aklımı toparlayıp elimi uzatıyorum, sanki para kazanmak için kıyafetlerini çıkaran biri gibi görünmemeye çalışarak. “Forrest Hawkins, hanımefendi. Tanıştığımıza memnun oldum.”

J.P. Cooper ayağa kalkıp elimi sıkmaz. Bunun yerine, insan doğasını inceleyerek

"Memnun oldum," diyor, sesi derin ve ölçülü.

"Baba, kaba davrandığında sana söylememi istediğini hatırlıyor musun?" diye uyardı Sora.

"Üzgünüm. Soju ve yerçekimi beni tembelleştiriyor," diye mırıldanır, kızı tarafından iyice azarlanmış bir halde. Ayağa kalkar, iri cüssesi beklediğimden daha da iri çıkmıştır. El sıkışmak gibi görünürken, elimdeki kemikleri toza çevirmeye çalışır. "Tanıştığımıza memnun oldum, Forrest. Ben J.P. — lütfen bana Bay Cooper saçmalığını yapma. İkiniz de akşam yemeğine bize katılmaya ne dersiniz?"

Selamlaşmadan memnun kalan Sora, sonunda diğer elimi bırakıp anne babasının karşısındaki koltuğa kayar. Ben de, titrek bacaklarımı gizleyemeyen alçak masaya kızarak onu takip ederim. Daha önce pek çok müşterinin ebeveynleri ve aile üyeleriyle tanışmıştım. Bitmek bilmeyen düğünler, bar mitzvahlar, yıldönümleri, zar zor tanıdığım bir müşteriye aşıkmiş gibi davranmak... ama bu? Bu farklı. Çünkü gerçekten iyi bir izlenim bırakmak istiyorum.

Ve Sora ile benim tuhaf ilişkimizdeki bu büyük an için bugün yaptığım tek şey, kirli bir paintball ekipman kulübesinde o doyana kadar parmaklamaktır. İdeal değil.

"Ee, baba, ne zaman şehre geldin?" diye soruyor Sora kayıtsız bir şekilde. "Aslında dün. Bugün seni görmek için brownstone'a uğradım ama kimse cevap vermedi," diyor J.P. çok rahat bir şekilde.

"İçeri girmedin mi?" diye sorar Sora, yüzündeki renk yavaşça solarken.

"Hayır, orası artık senin evin. Neden öyle bir şey yapayım ki?"

"Forrest benimle brownstone'da yaşıyor," diye aceleyle patlar, önceki soğukkanlılığını bir kenara bırakır. Sanki suçlu itirafını gizleyebilecekmış gibi ellerini yüzüne kapatır. "Ve onun küçük kızı," diye mırıldanır parmaklarının arasından.

Garsonun limonlu buzlu su dolu iki küçük bardakla geri dönmesi bizi bir an için kurtarır. Bize alkollü içecek isteyip istemediğimizi sorar ve cevaplarımız birbirinden daha farklı olamazdı.

"Hayır, teşekkürler," der Sora, "ama bir Coke Zero lütfen?"

"Peki siz, bayım? Aynı şey mi?" diye sorar garson bana. Gözlerine bakarım ve ona "*Kurtar beni*" diyen yalvaran bir bakış atarım.

“Oh, hayır. Bana alkol getirin lütfen.”

“Ne tür?” diye soruyor.

Omuz silkerim, yüzümdeki rahatsızlığım apaçık ortadadır. “Fark etmez. Beni şaşırtın.”

Gülüyor ve sonra dikkatini Sora’nın anne babasına çeviriyor. Annesi şefin spesiyelerini sormaya başlıyor ve ben de Sora ile bir anlığına baş başa kalıyorum.

“Gerçekten mi? Hemen itiraf mı ettin?” diye fısıldayarak soruyorum. “Önce ortamı ısıtmama izin veremedin mi?”

“Üzgünüm,” diye mırıldanır. “Annem insan yalan dedektörü gibidir. Dürüst olmak en iyisi.”

“Öyle olsa bile, bu gece bazı şeyleri kendimize saklamamız gerektiğini düşünüyorum, değil mi?” Ona gözlerimi kocaman açarak bakıyorum.

O, gözle görülür şekilde sarsılmış bir şekilde başını sallar.

“Masaya sipariş versem sorun olur mu? J.P. en sevdiği yemekleri bilmiyor ama ben biliyorum,” diyor Bayan Cho, bana ve Sora'ya hitap ediyor ama bakışları bende.

“Hiç sorun değil.”

Bayan Cho akıcı Koreceyle sipariş vermeye başlar, çok fazla yemek. Anlayabildiğim tek şey, sonunda bir tur elmalı soju istediği.

“Tatlıdır, seveceksin,” diyor Sora bana güven vererek.

Garson ilk içecekleri getirene kadar, ortalıkta sadece rahatsız edici bir sessizlik hakim.

“Bir tane seni öldürmez, Sora,” diyor Bayan Cho, yeşil cam şişeyi alıp berrak sıvıyı dört shot bardağına doldururken. “Hadi ama, kutlama yapıyoruz.”

“Tam olarak neyi kutluyoruz?” diye soruyor Sora, anne babasını işaret ederek. “En son duyduğumda babamın mesajlarına cevap vermiyordun. Şimdi babam tekrar ziyarete gelmiş ve siz ikiniz randevuda mısınız?”

“Doğru, bu konuda iyi yardım ettin evlat,” diye mırıldanır J.P.

Sora kızarır. “Senin için onunla konuşacaktım, baba. Dikkatim dağıldı.”

J.P. kaşlarını kaldırır. “Dikkatin dağıldı mı? Ben de onun adının Forrest olduğunu sanmıştım.” O kadar da komik olmayan şakasına sırtarak güler. “Her neyse, annenin son terfisini kutlamak için buraya geldim.”

kadehini kaldırıp hepimize doğru eğiyor, sonra da bir konuşmaya başlıyor. “Bu kadın bir muamma. Zarif, şefkatli, yumuşak, sıcak, ama savaşa bir şövalye gibi cesur. Savaştığı ise, cam tavanlarını korumaya kararlı ofisindeki cinsiyetçi domuzlar. Yine de zekâsı, çekiciliği ve en güzel ruhuyla, her seferinde onların kristal duvarlarını yıkıyor. *Jennifer—Cho, Min-Ja*—senin için çok gecikmiş olan bu takdiri nihayet aldığın için kadeh kaldırıyorum, canım.”

J.P.’nin izinden giderek, votkanın pürüzsüzlüğüne benzer bir şey bekleyerek shot’ı bir dikişte içtim. Oysa tatlı ve aldatıcı derecede hafifti—ne olduğunu anlamadan seni yere serecek türden bir içki.

Sora’ya dönüyorum. “Bu gerçekten çok iyiydi. Sanırım...” Onun şaşkın ifadesini, parmakları arasında sallanan, hâlâ dolu shot bardağını görünce sözümü kesiyorum. “Ne oldu?” diye soruyorum.

“Bu ne biçim bir konuşmaydı öyle?” diye soruyor suçlayıcı bir tavırla, annesi ile babası arasında bakışlarını gezdirerek.

“Bence oldukça güzeldi,” diye annesi araya girer.

“Evet, *fazla güzeldi*. Şu anda babamın vücudunda uzaylı bir parazitin saklanıyor olabileceğinden endişelenen başka kimse yok mu?”

Bayan Cho omuz silkiyor. “Aklıma da geldi, ama paraziti babanın eski haline tercih ederim.” Yüzünde şakacı bir gülümsemeyle, benimki de dahil olmak üzere diğer boş soju bardaklarını doldururken, kendi bardağını da tekrar dolduruyor. “İç şunu. Masada bırakmak uğursuzluk getirir,” diyor kızına.

Sora, isteksizce, nadiren içki içen bir kıza yakışmayacak şekilde, shot’ını su gibi bir dikişte içti.

“Peki,” diye söze J.P. girer ve bardağını özenle masaya koyar, “kızımla benim evimde mi yaşıyorsun?”

“Baba, az önce burasının artık *benim* evim olduğunu söylemedin mi?” diye uyarıyor Sora. “Ve durum öyle değil.”

“Aksine, tam da öyle,” diye karşılık verir. “Aynı evi paylaşıyorsunuz. Birlikte yaşamak budur.”

Boğazımı temizledim. “Efendim, açıklamam gerek. Sora, bana ve kızım Dakota’ya geçici olarak onunla kalmamıza izin verecek kadar nazik davrandı. Eski eşim ülkeden ayrıldı—”

“Dört yaşındaki kızını geride bıraktı,” diye ekliyor Sora.

“...ve Sora alternatif olarak evini teklif etti. Kızım artık tam zamanlı benimle olduğu için eski dairem uygun değil. New York’ta emlak piyasasının nasıl olduğunu bilirsiniz.” J.P.’nin delici bakışlarının farkında olarak elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. “Bu çok büyük bir yardım oldu. Ama sonsuza kadar sürmeyecek. Sora’nın cömertliğinden faydalaniyor gibi görüldüğünün farkındayım ama...”

“Oğlum, sakın ol,” diye sözümü keser J.P. “Mahkemeye çıkmıyorsun. Sora’nın yeni... arkadaşlar edindiğine seviniyoruz. Daphne, az miktarda olsa bile biraz fazla geliyor.”

“Onunla toplamda dört kez görüşmüşsün,” diye homurdanır Sora.

“İşte bu da kanıt,” diye karşılık verir. “Neyse, Bay Hawkins, ne iş yapıyorsunuz?”

Milyon dolarlık soru. Yanımda Sora’nın gerildiğini hissediyorum.

“Finansal danışmanlık,” diye sorunsuzca cevap veriyorum. “Çoğunlukla özel müşteriler.”

“Özel müşteriler,” diye tekrarlar J.P., şüpheli bir nesneyi inceliyormuş gibi bu cümleyi kafasında çevirip durur. “Kazançlı bir iş olmalı. Sen ve Jennifer’in pek çok ortak yönünüz var. Aynı alan.”

Yüzüm kızarır. Kahretsin. Sora, annesinin mesleğinin benim uydurduğum meslek olduğunu bana söylememiştir. Aceleyle kafamdan uydurabileceğim herhangi bir finans terimi bulmak için beyinimi zorlarım.

“Faturaları ödüyor,” diyorum, boynuma yayılan ani sıcaklığa rağmen yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak.

Neyse ki konuşma Dakota’ya yöneliyor, bu da benim için kolay bir konu. Bayan Cho, sanki kendi torunuymuş gibi heyecanla Dakota’nın gelişim aşamaları, hobileri ve ilgi alanları hakkında sorular soruyor. İlk yemek servisi gelene kadar sohbet akıcı bir şekilde devam ediyor. Bayan Cho’nun açıkladığı gibi *banchan* — ana yemeğin öncesinde servis edilen küçük yan yemekler. Hemen her birini anlatmaya başlıyor; misafirperverliği, eski kocasının biraz huysuz tavrını gölgede bırakıyor.

“Bu kimchi, fermente lahana. Ve burada japchae var, tatlı patates eriştesi. Bu oldukça lezzetli,” diye haykırıyor, parlak kırmızı bir tabağı işaret ederek.

“Forrest baharatlı yemekleri sevmez,” diye araya girer Sora, annesi küçük gümüş kaseleri birbiri ardına bana doğru itip dururken beni kurtarmaya çalışır. Bayan Cho tereddüt eder, yüzünde sanki biraz kırılmış gibi bir şaşkınlık belirir.

“Kimchi acı değil. Galbi Grill’in banchan’ı en iyisidir. Çok hafif.” Sora inliyor. “Sana yalan söylüyor, Forrest. Kimchi’den kaç.”

"Sorun değil. Acılı yemekleri severim, sadece az yerim," diye ikna edici bir şekilde yalan söylüyorum ve tam da onun uyardığı şeye uzanıyorum. "Denemek isterim." Cömert bir ısırık alıyorum ve hemen erimiş lav yutmuşum gibi hissediyorum. Gözlerim yaşıyor, sinüslerim anında açılıyor ve dilimin vücudumun geri kalanıyla boşanma davası açtığından oldukça eminim. Aptalca bir nedenden dolayı bir ısırık daha alıyorum.

"Mmm," diyorum, yüzümden gözyaşları akarken başparmağımı yukarı kaldırıyorum.

Bayan Cho etkilenmiş görünüyor. "Gördün mü? Güzel, değil mi? Ye bakalım tatlım. Daha sipariş edebiliriz."

Sora dehşete kapılmış görünüyor. "Ölüyor musun?" diye fısıldıyor.

"İyiyim," diye boğuk bir sesle söylüyorum ve suya uzanıyorum, ama bu sadece ateşi daha da yayıyor

J.P. sırtıyor. "Soju iyi gelir," diyor ve shot bardağını

Minnettarlıkla bir dikişte içiyorum, tatlı elma tadı yakan alevlerin yerini alınca rahatlama anında geliyor.

"Peki, Bayan Cho," tekrar konuşabilir hale geldiğimde diyorum, "Sora'nın babası sizin de finans sektöründe çalıştığınızdan bahsetmişti?"

"Jennifer, lütfen," diye ısrar ediyor. Taşralı bir çocuk olarak kalbim buna alışmakta zorlanıyor. İnsanlara tercih ettikleri isimle hitap ederim ama kız arkadaşımın anne babasına Bay ve Bayan dışında başka bir şekilde hitap etmemek bana acı veriyor.

"Teşekkür ederim, Bayan Jennifer," diye yanıtlıyorum, mutlu bir uzlaşma bulmuş olarak.

"Ne kadar centilmen," diye mırıldanıyor. "Evet, özel bir bankada varlık yönetimi alanında çalışıyorum. Muhtemelen sizin yaptığınız iş kadar heyecan verici bir şey değil. Sanırım müşterileriniz daha çok hisse senetlerine yatırım yapıyor? Kişisel servet? Biz daha çok risk sermayedarlarıyla çalışıyoruz."

"Tam isabet," diyorum düz bir sesle, bunun doğru olup olmadığını bilmeden. "Peki, Sora'ya iş bulma ihtimaliniz

nedir?"

"Sora'nın bir işi var," diye yanıtlıyorum, istemediğim kadar sert bir tonla.

“Annem romantik roman yazmanın saçma olduğunu düşünüyor,” diye açıklıyor Sora, sesinde eski bir incinmenin izleri var.

“Saçma değil, anlamsız dedim,” diye itiraz etti Jennifer. “Bununla geçinmenin zor olduğunu söyledim. Arada fark var. Geliriyle ailesini geçindirebilen kaç yazar tanıyorsun?”

“Babam dışında mı?” Sora’nın gözlerinde, hepimizin bildiği bariz gerçeğe değinen bir meydan okuma var. J.P. Cooper, “söylediğimi yap, yaptığımı yapma” türünden bir baba.

Masada sessizlik hakimdir. Cızırdayan ızgara bile sessizleşmiş gibidir. “Açıklığa kavuşturmak için, ben de bir yazarım, Forrest,” der J.P.

“Oh, biliyorum. Siz bir efsanesiniz, efendim. Ve elmanın ağaçtan uzağa düşmediğini görmek güzel.” Kolumu Sora’nın omuzlarına dolayarak onu hafifçe sıkıyorum. “Eğer bir gün çocuklarımız olursa, umarım sizin izinizden gidecek kadar yaratıcı ve cesur olurlar.”

J.P.’nin çenesi sertleşir ve gözleri donuklaşır. “Yıllardır elmayı bahçeden uzağa fırlatmaya çalışıyorum. Ama Sora inatçı bir kız.”

“Harika, baba, teşekkürler,” diye homurdanır Sora, daha da moralini bozarak.

“Bence bu takdire şayan.” Sora’nın dizine elimi koyup, onu bir arada tutmaya çalışır gibi sıkıyorum. “Tutkunun peşinden gitmek cesaret ister.”

“Bir şey gerektirir,” diye mırıldanır J.P. “Cesaret olduğundan emin değilim.” “J.P.,” diye uyarır Jennifer sessizce.

“Ne? Hepimiz yetişkiniz.” Sora’ya delici bir bakış atar. “Son telif çekin ne kadardı? Kirayı karşılamaya yeter mi? Market alışverişini?”

“Baba...”

“Çünkü eğer değilse, tutkununun peşinden gitmiyorsun demektir. Gerçek bir kariyerin pahasına bir hobinin peşinden gidiyorsun.”

Sora’nın omuzları çöküyor ve içimde biriken bir şey sonunda çözülüyor, sonra da patlıyor.

“Saygısızlık etmek istemem efendim,” diyorum, sesim sakın ama kararlı, “kızınız inanılmaz yetenekli. Ve dirençli. Tanıdığım herkesten daha çok çalışıyor.”

J.P.’nin kaşları havaya kalktı. “Öyle mi?”

“Evet, öyle.” Gözlerine bakıyorum. “Herkesin başarıya giden yolu aynı değildir. Ve herkes başarıyı banka hesabının büyüklüğüyle ölçmez.”

“Bana göre, bir banka hesabın olduğunda bunu söylemek kolay,” diye karşılık verir J.P.

“Mücadeleyi bilirim,” diye cevap veriyorum, çocukluğumda çiftlikte geçirdiğim, geçimimizi sağlamak için çalıştığımız o bitmek bilmeyen günleri ve geceleri düşünerek. Babamın her gün, ışıkların yanıp yanmayacağını bilmeden nasıl kalktığını, ama yine de botlarını bağlayıp şapkasını taktığını. “Ve tüm şartlar aleyhineyken devam etmek için ne gerektiğini de biliyorum.”

Sora’ya bakıyorum, gözleri şaşkınlıkla açılmış. “Ne umduğumu biliyor musun? Umarım bir gün Dakota da senin kadar cesur ve kararlı bir yetişkin olur. Umarım senin yazmayı sevdiğin kadar sevdiği bir şey bulur. Ve sana şunu söz verebilirim—tutkusu ne olursa olsun, her adımında onu destekleyeceğim, hayallerini söndürmeye çalışmayacağım.”

J.P.’nin yüzü kararır. “Çünkü sen hâlâ genç bir babasın. Henüz amacını anlamamışsın.”

“Amacım mı?” diye soruyorum, onun stoik ifadesine dönerek.

“Anneler besler. Çocuklarına bakar, onları yetiştirir.”

Jennifer’ı işaret eder. “Bir babanın görevi, çocuklarına kendisine ihtiyaç duymamalarını öğretmektir. Onları gerçek dünyaya hazırlarız.”

“Ruhlarını kırarak mı?” diye soruyorum meydan okurcasına.

“Dürüst olarak.” J.P. öne doğru eğilir. “Sora’nın gidişatına bakılırsa, başını su üstünde tutabilmesinin tek yolu, sürekli para transferleri, hediye edilen evler ve benim sağladığım prenses yaşam tarzıdır. Benim yardımım olmadan New York’ta kendi başının çaresine bakması imkansız. Şimdi, kızımın açgözlü olduğunu söylemiyorum. O, annesi sayesinde güzel bir kalbi olan sevimli bir kız, ama hayatla ilgili kararlarını verme şekliyle, The Plaza’daki Eloise’den farksız. Bulutlarda yaşıyor, düşmekten asla korkmuyor çünkü babasının cüzdanı her zaman onun güvenlik ağı olacak.”

Sora tokat yemiş gibi irkilir.

“Eğer acı çekiyorsam,” diye devam eder adam, “bu kendime kızgın olduğum içindir. Bir baba olarak başarısız oldum. Kızım yirmi yedi yaşında ama hâlâ bir yetişkin gibi kendi başının çaresine bakamıyor, çünkü

neredeyse kesinlikle sonuçlanmayacağı belli olan bir şeyin peşinde koşmakla meşgul.” Sora’ya bakıyor, yüzündeki ifade biraz yumuşuyor. “Kabul etmesi zor bir gerçek, ama doğru.”

Sora’nın gözleri yaşlarla doluyor. Titrek ellerle peçetesini masaya koyuyor. “Affedersiniz,” diye fısıldıyor, sesi titriyor. “Tuvalete gitmem gerek.”

Ayağa kalkar ve özel yemek odasından aceleyle çıkar, babasının sözlerinin ağırlığı altında omuzları çökmüştür.

Jennifer eski kocasına döner, normalde nazik olan gözlerinde öfke vardır. “Bunu yapmak zorunda mıydın? Hem de bugün?”

“Bu sevgiden kaynaklanıyor,” diye ısrar eder J.P., ancak rahatsız olduğunu belli edecek kadar nezaketli davranır. “Onu çok uzun zamandır şımarttık. Gerçeği duyması gerekiyor.”

“Senin versiyonundaki gerçeği,” diye keskin bir şekilde düzeltir Jennifer. “Onu başarısızlıktan korumaya o kadar kararlısın ki, denemesine bile izin vermiyorsun.”

“Onun artık büyümesi gerektiği konusunda hemfikir olduğumuzu sanıyordum?” “Hazır olduğunda. *O hala bir bebek!*”

“*Değil*, Jennifer. Biz onun yaşındayken...”

“Oh, onun yaşındayken ne hatırlıyorsun ki? Hm?” Jennifer öfkeyle şakağına vurur. “Oradaydın, ama *orada değildin*, J.P.”

Sanki ben ortadan kaybolmuşum gibi tartışmaya devam ediyorlar. Sora hakkında konuşma şekillerinden nefret ediyorum. Anlattıkları hikâyede en önemli kısımlar atlanmış. *Prenses mi?* Lütfen. Sora’dan daha alçakgönüllü birini hiç tanımadım. *Hayalperest mi?* Her gün, kariyerinin durma noktasına geldiği zorlu gerçeklik içinde, Sora’nın pes etme dürtüsüyle savaşımasına yardım etmek zorundayım. Ben buradayım ki, kurabiye kızına onun yeterince iyi olduğunu, hatta fazlasıyla iyi olduğunu, değerli olduğunu hatırlatmak için.

J.P.’nin ona sağladığı tüm maddi yardıma gelince — ki Sora bu konuda pek açık sözlü değildi — kimin umurunda? Sora açıkça sadece kesinlikle ihtiyacı olanı alıyor. Onun üzerinde gördüğüm tek tasarımcı ürünü o elbise, ki dürüst olalım, muhtemelen liseden beri onda. Hepimiz sadece hayatta kalmaya çalışıyoruz. Servetinin, çocuğuna güzel bir hayat vermek gibi asil bir amaca hizmet edebilmesinden dolayı çok mutlu olmalı.

Artık bu saçmalığa tahammül edemiyorum.

Cebime uzanıp birkaç yüz dolarlık banknot çıkarıyorum ve masanın üzerine koyuyorum.

"Akşam yemeği benden," derim, konuşmalarını keserek.

J.P. şaşkınlıkla başını kaldırır. "Gerek yok..."

"Bence gerekli." Bir kez daha gözlerine bakıyorum. "Biliyor musunuz Bay Cooper, sizinle Sora arasında neden bu kadar büyük bir gerginlik olduğunu anlamaya başlıyorum. Kendi inandığınız gerçeği söylüyor olabilirsiniz, ama ifade şekliniz... biraz çalışmanız gerekiyor."

"Anlamadım?"

"Sora'nın en büyük hayali ne biliyor musunuz? Işıl ışıl ışıklar altında ünlü bir yazar olmak değil. Sadece sizin onunla gurur duymanız." Yavaşça ayağa kalkıyorum. "Yani evet, sanırım haklısınız. O, hayallerinde başarısız olmaya mahkum."

J.P. gözlerini kısarak bana bakıyor, yüzünde öfke ve şaşkınlık arasında gidip gelen bir ifade var.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Jennifer," derim, Sora'nın annesine saygıyla başımı sallayarak. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim."

Jennifer bana hafifçe gülümser. "Üzgünüm, Forrest. Genelde bu kadar... coşkulu değilizdir."

Saçmalık, diye düşünüyorum içimden.

J.P.'yi sözlerimin etkisini sindirmesi için bırakıp tuvalete doğru yöneliyorum. Koridorda, gözleri kızarmış ama kuru olan Sora ile neredeyse çarpışıyorum. Kendini toparlamış, onurunu koruyarak masaya dönmeye hazırlanıyor.

"Hey," diyorum yumuşak bir sesle, ellerini ellerime alıyorum. "İyi misin?"

O sertçe başını salladı. "İyiyim. Seni terk ettiğim için çok üzgünüm. Geri dönmeye hazırım..."

"Hayır." Ellerini sıktım. "Hadi eve gidelim."

"Ama ailem..."

"Anlayacaklar." Yüzündeki bir saç telini çekip alıyorum. "Ya da anlamayacaklar. Her halükarda, bu gece daha fazla buna katlanmana gerek yok."

"Ama o haklı," diye mırıldanır, başını eğerek. "Kendi başıma başaramıyorum. Başarısız oluyorum. Ama sana söz veriyorum, ben

zengin, sorumsuz, şımarık bir velet değilim. Evet, babam bazı konularda bana yardım etti...”

“Sora, bu akşam babanın hikayesinden bıktım. Ve onun banka hesabını kurutmuş olman umurumda bile değil. Bu, senin ve kalbinin hakkında bildiklerimi değiştirmez.” Çenesini kaldırıp gözlerime bakmasını sağladım. “Beni dinle. Ayakta kalan son erkek ben olsam bile, her zaman senin yanında olacağım. Her zaman seni destekleyeceğim. Her zaman sana tezahürat edeceğim.”

Gözleri benimkilerde dolaşıyor, gerçeği arıyor.

“Ne olursa olsun,” diye devam ettim, “pes etmemelisin. Yazma konusunda da, kendin konusunda da.”

Yüzündeki ifade değişir; umut ışığı yeniden parıldar. “Masaya dönmeliyiz,” der, ama sesinde ikna edici bir ton yoktur.

“Ya da seni eve götürüyüm,” diyorum sessizce. “Bizim evimize.”

Bu kelime, anlam yüklü bir şekilde aramızda asılı kalıyor. Bir an için rol yapmıyoruz. Rol oynamıyoruz. Sadece iki insan, bir Kore restoranının loş koridorunda durmuş, birbirlerine can simidi gibi tutunmuş durumdayız.

“Bizim evimiz,” diye tekrarlıyor ve gözlerinde yeni gözyaşları parıldarken sesinde bir gülümseme var. “Evet. Oraya gidelim.”

Elimi beline koyup onu çıkışa doğru yönlendiriyorum. Ailesinin oturduğu tatami odasına bakmıyoruz. Bu gece onlar için değil. Bu gece Sora'nın değerini, haysiyetini geri kazanması için; benimse ne kadar dibe vurduğumu fark etmem için.

Serin akşam havasına adım attığımızda, Sora bana yaslanır, soğuğa rağmen vücudu benimkine sıcak gelir. Kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime yaklaştırım.

Aniden yumuşak bir kahkaha atar.

“Ne?” diye sorarım.

“Her zaman baba sorunlarının senin ekmek ve tereyağın olduğunu söylersin.” Bana gülümsüyor. “Şimdi benimkini kristal kadar net görüyorsun. Dakota'nın asla böyle hissetmeyecek olmasına çok seviniyorum, Forrest. Sen gerçekten iyi bir babasın. Kendinden şüphe duyduğun zamanlarda bunu unutma. En önemli konuda harikası.”

Bu basit cümle, beklenmedik ve güçlü bir yumruk gibi göğsüme çarptı. Ben cevap veremedim, parmak uçlarına yükseldi

parmak uçlarına yükselir ve çeneme nazikçe bir öpücük kondurur.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldıyor. “Beni koruduğun için.” “Her zaman,” diyorum, bir yemin kadar ciddi bir şekilde.

Araç paylaşım aracımız kaldırılma yanaşır ve arka koltuğa otururken, bu düzenlemenin ne kadar çabuk gerçek bir şey haline geldiğini düşünmeden edemiyorum. Kaybetmek istemediğim bir şey.

Sora omzuma yaslanır, tanıdık kokusu — şeftali ve vanilya — duyularımı doldurur. Parmakları karanlıkta benimkileri bulur, babasının şüphelerini yalanlayan bir kesinlikte birbirine dolanır.

Ve Sora’nın nefes alışları bana yaslanarak sabitlenirken, sessizce bir söz veriyorum. Sürse de sürmese de, bu sadece bir hikâyeye olsa bile, onun hatırı için mutlu sonla biteceğinden emin olacağım.

24. bölüm

Forrest

Lean into the mess.

Taio'nun kapısını çalmadan önce altı paket biraya başladım — teknik olarak eski kapım. Koridor hâlâ aynı sıkıcı bej renginde, daire numarasının üzerindeki titrek ışık hâlâ tamir edilmeyi bekliyor, 6B'deki Hintli bayan hâlâ tüm katı cennet gibi kokutan bir şeyler pişiriyor.

Eski evim, ne kadar da güzel.

Taio nihayet kapıyı açtığı anda, üzerinde sadece basketbol şortu ve şaşkın bir ifade vardı. Kapı pervazına yaslandı, kollarını kavuşturdu ve beni baştan aşağı süzdü.

"Yolunu kaybetmişsin dostum. Artık burada yaşamıyorsun," der, gülümsemesini zar zor bastırarak. "Prensesin şatosuna geri dön."

Elimde kalan biraları tutuyorum, taşıma kutusunun karton sapı parmaklarımın etrafına tembelce dolanmış durumda. "Konuşmam lazım."

"İyi malı paylaşıyorsan, ciddi bir şey olmalı. İyi mal derken, bira dediğin bu ucuz pisliği kastediyorum."

"Kapa çenenin. Bu aralar cebim biraz boş." Gerçek şu ki, çalışmıyorum. Çünkü bunun bana ve Sora'ya ne yapacağından korkuyorum.

Taio kenara çekilip içeri girmeme izin verdi. Daire tamamen aynı görünüyordu, tek fark, bir köşede dengesiz bir şekilde istiflenmiş yaklaşık on yedi spor ayakkabı kutusu

. Taio'nun son takıntısı — muhtemelen asla giymeyeceği sınırlı sayıda üretilmiş Jordan'lar. Bu arada, ben çalışmıyorum ama Taio açıkça çok çalışıyor.

"Kendini evinde hisset," diyor ve bir birayı eline alıyor. "Ah, dur, aslında bu, beni bir malikane için terk etmeden önce senin evindi."

"Burası bir malikane değil, bir brownstone," diye onu düzeltiyorum, alıştığımız rutimize geri dönerek. "Ve banyo artık senin kokuşmuş protein içeceklerin gibi kokmuyor, bu yüzden bunu bir gelişme olarak görüyorum."

"Protein içeceklerim başarı kokuyor, pislik." Kanepeye uzanıp ayaklarını sehpaye uzatıyor. "Peki seni bu köylü mahallesine geri getiren nedir? Dakota hâlâ Stepford ailesiyle mi?"

"Tüm hafta sonu Hannah'nın ailesiyle birlikte." Yanına oturuyorum, ikinci el kanepemizin tanıdık izleri beni eski bir dost gibi sarmalıyor. "Biraz büyükanne-büyükbaba zamanı geçirmek istediler."

Taio birasından uzun bir yudum aldı. "Akşam yemeği nasıldı? Neden buradasın? Sen ve Sora'nın enerji içeceklerini yudumlayıp on sekizinci raunda hazırlanacağınızı sanıyordum."

"Akşam yemeğine gittik ve tesadüfen onun ailesine rastladık."

Taio'nun gözleri fal taşı gibi açılır. "Yani J.P. Cooper'la mı tanıştın?"

"Bizzat kendisiyle."

"*Vay canına*. Yeni baban nasıl biri?"

Gözlerimi devirdim. "*Babam* Wyoming'de yaşıyor. Ve J.P. Cooper tam bir pislik... özellikle de kızına karşı."

"O kadar mı kötü?"

"Daha da kötü." Biramı açıp ona yetiştiriyorum. "Benim ve annesinin gözü önünde, adam resmen Sora'ya babası hala faturalarını ödediği için başarısız olduğunu söyledi. Annesi gibi finans sektörüne girmeliydi dedi. Gerçekten iç açıcı bir durum. Sora ağlayarak yemek masasından kaçtı. Tanrım, o anda ona bir yumruk atmak istedim."

"Vurmalıydın. Ne pislik bir adam." Taio bir yudum daha aldı, sonra şişedeki kalanları çevirerek bir girdap oluşturdu.

"En kötüsü ne biliyor musun? Muhtemelen haklı."

Taio alçak sesle ıslık çaldı. "Vay canına, Hawk. Bunu hiç beklemiyordum. Ne zamandan beri Hayal Kırıcı Takımı'ndasın?"

"Değilim," diye tersliyorum. "Kimse Sora için bunu benden daha çok istemiyor. Belki Daphne hariç. Ama bak, Sora yetenekli. Gerçekten yetenekli. Ama yazar olarak başarılı olma şansı? Bunun piyango kazanmak gibi bir şey olduğunu öğreniyorum."

"Ne olmuş? Her gün insanlar piyangoyu kazanıyor." "Ve milyonlar kazanamıyor," diye ekliyorum.

"Bu konuşmada beni en çok şaşırtan ne biliyor musun?" diye sorar Taio, ikinci birayı eline alırken.

"Ne?"

"Onun harika ve yetenekli olduğunu söyleyip duruyorsun, ama kitaplarını okumamışsın."

Omuz silkerim, birdenbire utangaçlaşıyorum. "Ne demek istiyorsun?" "Neden okumadın?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum ve şişeyi bitiriyorum.

"Nedenini biliyorum," diyor.

"Senin mantığını duymak ister miyim?" Duvara bakarak mesafeli davranıyorum, ama zor bir konuşmanın eşiğinde olduğumuzu biliyorum. Boş şişeyi atıp bir tane daha alıyorum.

"Muhtemelen istemem, ama yine de sana bir gerçek bombası atacağım."

Merakla karışık bir rahatsızlık hissi ile alçak sesle homurdandım. "Peki."

Söyle bakalım."

"Onun iyi bir yazar olmadığından korkuyorsun. Ya da belki iyi bir yazardır, ama iyi hikâye fikirleri yoktur. Muhtemelen, gerçeğin derinliklerine inersen, babasının yaptığı aynı saçmalıkları tekrarlamış olabileceğini düşünüyorsun." Kanepede savunma pozisyonuna geçerek kıvrılır, kollarını başının arkasına koyar. "Hadi, vur bana. Sana bir tane iyi bir darbe indirmene izin veririm, ama para kaynağımdan değil."

"Sana vurmak istemiyorum," diye mırıldanıyorum, zaman kazanmak için biramın üzerindeki soyulmuş etikete bakarak. "Haklısın. Bilmiyorum. Ben sadece... Onun incinmesini istemiyorum. Ama tek yaptığı ağlamak."

"Bu doğru değil," der Taio, tekrar gevşeyerek bacaklarını bir kez daha uzatır. "Bugün paintball'da çok eğlendi. *Keyif* aldı ve kendini bıraktı. Bunu sık sık yapmadığı belli. Kötü kız tavırlarından gurur duyarak, kendini beğenmiş küçük bir gülümsemeyle gülüyor

ve şakalar yapıyordu, kendini beğenmiş küçük bir gülümsemeyle, tüm o havalı tavırlarından gurur duyuyordu. Çok tatlıydı. Bunu onun için sen yaptın dostum.”

“Öyle mi?” diye sessizce düşünürüm.

Bir an için, sadece birlarımızı yudumlarken çıkan sesler duyuluyor, aramızda sakın bir sessizlik hakim oluyor.

“Kitabını okudum,” der sonunda Taio.

“Hangisi?” Merakım uyandı, dik oturdum. “Nasıl buldun?”

“Aslında birkaç tane birden okudum. Eve geldiğimde *Lovely’yi* bitirmiştim. Paintball’da herkesi yendim. Barda biraz sarhoş oldum. Eve geldim, okudum, birkaç damla gözyaşı döktüm. Mükemmel bir gündü dostum.”

“Konuya dön. Kitap nasıldı, Ty?” diye soruyorum hemen.

“Gerçekten çok iyiydi. İnsanların sevelemez gibi hissettiklerini anlatış şekli... Sanki o bunu anlıyor gibi, anlıyor musun? Sanki her zaman dışarıdan içeriye bakan birinin nasıl hissettiğini anlıyor gibi. Ama bence bu onun en büyük sorunu.”

“Nedir?”

Taio bira bardağının üzerinden bana bakıyor. “Sora belirli bir tür okuyucu için yazıyor. Derinliği olan, biraz duygusal zeka öğrenmek isteyen biri.” Elini göğsüne doğru uzatıyor. “Tabii ki, rafine bir adam olarak ben anlıyorum. Ama diğer okuyucular? Kaçışçılık söz konusu olduğunda, bence çoğu kişi saf eğlence istiyor. Aşk dersi değil.”

“Kitlelerle bağ kurmakta zorlandığına şaşırmıyorum, çünkü o çok benzersiz, anlıyor musun?” diyorum ona. “Sanki küstah ama aynı zamanda tatlı. Komik derecede alaycı ama aynı zamanda çok kibar ve şefkatli. Bazı konularda tam bir amatör, ama diğerlerinde bir profesör. O, sana en iyi şekilde başını döndüren türden bir kız.”

Taio tiksiniş gibi bana bakıyor. “Kahretsin, çoktan işin içine girmişsin.”

Yavaşça nefes veriyorum. “Tamam. Sanırım başım belada. Ve ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok.”

“Ne yapacaksın ki? Sen onu seviyorsun, o da seni seviyor. Oldukça basit görünüyor.”

İç çekiyorum. “Evet, sadece maaş almak için başka kadınlarla yatmam gerektiği gibi ufak bir sorun var. Rina’nın aramalarından elimden geldiğince kaçınıyorum

ama sinirlenmeye başladı. Sora'da kaldığım ilk geceden beri hiçbir müşteriyle görüşmedim. Bütün işlerimi başkalarına veriyor."

Taio birasını sehpaye sertçe vurdu. "Demek her iki gecede bir çalışmamın sebebi sensin ve sikim fazla pişmiş sosis gibi oldu." Vurgu yapmak için kendini düzeltti. "*Sürtünmeden* dolayı krem sürmek zorunda kaldım dostum."

Bira boğazıma kaçarak gülüyorum. "Bunun için üzgünüm."

"Özür dileme. Para iyi geliyor." Aniden ciddileşerek öne doğru eğildi. "Ama senin buradaki amacın ne, Hawk? Rina'dan sonsuza kadar kaçamazsın."

"Biliyorum," diye inledim, yüzümü ovuşturarak. "Ama birdenbire çalışmak Sora'ya ihanet etmek gibi geliyor. İlişkilerde en iyisi olduğumu söylemiyorum, ama onu aldatmanın iyiye işaret olmayacağından eminim."

"Aldatmak mı? Bu çok cesurca. O senin ne iş yaptığını biliyor. Bu duygusal bir şey değil, sadece bir iş. Porno yıldızları bile ilişki kuruyor. Kıskançlık yaşamadan bunu anlıyorlar."

Ona yan gözle baktım. "İstediğin kadar ayrıntılara takılabilirsin. Ama aldatmak gibi geliyorsa, *aldatmaktır*."

"Peki. O zaman senin nihai amacın ne?"

"Bu konuda bir planım yok," diye itiraf ettim ve kanepeye geri yığıldım. "Sadece... akışına bırakıyorum."

Taio burnunu çeker. "Bu bir ilk. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlayan Bay Plan, stratejisi yok."

"Bak, tüm o titiz planlamalarımın beni nereye getirdiğine." Etrafımızı belirsiz bir şekilde işaret ettim. "Gözlerimin üstüne kadar borçlandım. Dakota dedesiyle neredeyse kopuk durumda, hepsi de faturaları ödemek için vücudumu satarken babamın yüzüne bakmaya utandığım için."

"İyi tarafı, sana ayın ışığını asmışsın gibi bakan seksi bir yazarla milyonlarca dolarlık bir brownstone'da yaşıyorsun," diye ekledi Taio alaycı bir şekilde. "Gerçek bir trajedi."

İstemedim gülüyorum. "Geçici olarak."

Taio yer değiştirir ve bana tam olarak dönerek bakar. "Ne ironik biliyor musun? Sora'ya kafasından çıkmasını söylüyorsun. Biraz yaşamasını. Her şeyi fazla düşünmeyi bırakıp hayatın tadını çıkarmasını."

"Ee?"

“Belki de kendi tavsiyeni dinlemelisin, dahi.” Bira bardağını bana doğru kaldırıyor. “Bazen plan yapmayı bırakıp karmaşaya kendini bırakmalısın. Hayat böyle, dostum.”

Elimi saçlarımın arasına geçirip köklerini hafifçe çekerim. “O kadar basit değil.”

“Hiçbir zaman değildir. Ama kendini suçladığın tüm o seçimler? Seni şu an bulduğun yere getirdiler. Ona.”

“Çok zekice, Ty,” diye sızlanıyorum.

Birayı bitirir, sonra boş şişeyi kahve masasına kesin bir sesle bırakır. “Neden ikiniz henüz işi bitirmediniz?”

Ona bakıyorum. “Neden böyle düşünüyorsun?”

“Lütfen. Eğer sonuna kadar gitseydin, şu anda kanepemde oturup, biri köpeğini dövmüş gibi somurtuyor olmazdın. Koda bu gece yok, değil mi?”

“İki gece daha. Bayan Novak onu Pazartesi günü okula bırakacak, sonra ben her zamanki gibi saat üçte alacağım.”

“Harika. O zaman eve git. O brownstone'a dönüp, Sora'nın bacaklarının yüzünü sarmasıyla anılar biriktirmelisin.”

“Sen bir sapıksın.”

“Reklamında yazdığı gibi,” diye alaycı bir gülümsemeye karşılık verdi.

Derin bir nefes alıyorum. “Peki. Haklısın. Yapmadık. Başka şeyler yaptık. Ama onu yapmadık.”

“Neden olmasın? İkiniz de birbirinizden hoşlanıyorsunuz belli ki. Aynı evde yaşıyorsunuz. Engelleyen ne?”

Bira şişesinin üzerindeki etikete bakıyorum, kenarını biraz daha soyulana kadar tırmalıyorum. “Çünkü o çizgiyi aşarsak ne olacağını biliyorum.”

Taio içtenlikle başını sallıyor. “Seni tamamen anlıyorum.” “Öyle mi?”

“Evet, o kadar bastırmışsın ki, sonunda o çizgiyi aştığında, Yellowstone'daki gayzer gibi Minuteman tarzında patlayacağından korkuyorsun. Bu meşru bir endişe.”

Şu lanet herif. “Bir kez olsun ciddi olsan ölür müsün?”

“Olabilir.”

"Yeter." Ayağa kalkıyorum. "Saylor'a gidiyorum." Bu boş bir tehdit. İkimiz de bunun konuşmada bir gerileme olduğunu biliyoruz. Tabii annesi uyanık değilse, o zaman belki sağlam bir tavsiye alabilirim.

"Tamam, tamam. Gerçekten tavsiyemi mi istiyorsun?" "İki bira önce," diyorum alaycı bir şekilde.

"Onunla yat," diyor basitçe, sanki yeni bir protein tozu markasını denememi öneriyormuş gibi. "Ama baskı hissetmeden."

"Ne baskısı?"

"Senin üzerine yüklediğin baskı. Sanki hayat değiştiren, kozmik bir olaymış gibi abartmayı bırak. Efsanevi romantizm falan yaratma. Seksi ve öz olsun."

İnanamadan gülüyorum. "Harika tavsiyen bu mu? 'Hey, Sora, hadi sevişelim, ama merak etme, özel bir şey olmayacak' mı?"

"Demek istediğim, sizler bu konuyu fazla kafaya takıyorsunuz. Sadece bu işi halledin de, asıl güzel şeylere geçebilirsiniz."

"Ne şiirsel," diyorum ciddi bir ifadeyle.

"Dostum, sen seksi aşkının büyük bir beyanı haline getirmeye çalışıyorsun. Oysa sen hiçbir şey beyan etmeye hazır değilsin. O yüzden seksin vaat ettiklerine odaklanmayı bırak ve asıl konuya odaklan: sen sadece bağlantı kuruyorsun. Gerisi zamanla olması gerektiği gibi ortaya çıkacaktır." Taio omzuma hafifçe vurur.

"Şey..."

"Ne?" diye sordu, şaşkın bir ifadeyle.

"Üzgünüm, bu beni şaşırttı çünkü aslında çok yardımcı oldu. Senden bunu beklemiyordum."

Kaşlarını çatıyor. "Umarım gelecekteki ev arkadaşım bana daha nazik davranır." Gülümsüyorum. "Ben de."

Taio parmağını kaldırır. "Madem bu konuyu açtık, sana bir şeyim var." Kanepeden kalkar ve koridordan geçip yatak odasına gider.

Geri döndüğünde, köşeleri kıvrılmış bir kitap tutuyor. Kapakta, maskesiz, gömleksiz bir adam var; kaslı kolunu, kırmızı elbiseli bir kadını sahiplenircesine sarmış. Kitabın adı *Midnight Captor*.

"Bu da ne böyle?" diye soruyorum, o kitabı kucağıma atarken.

“Araştırma,” diyor Taio kendini beğenmiş bir şekilde. “Karanlık romantizm. Bu aralar havalı gençlerin okuduğu şey bu.”

Sayfaları çevirirken, çeşitli bölümlerden çıkan renkli sekmeler dikkatimi çeker. “Renk kodlamış mısınız?”

“Senin rahatın için,” diyor abartılı bir ciddiyetle. “Kırmızı sekmeler: Hapishanede uzun süre yatmak istemiyorsan aklından bile geçirme. Turuncu sekmeler: Son derece dikkatli davran ve önce onun yazılı rızasını al. Sarı sekmeler: İleriye git ve fethet, dostum.”

“Tanrım.” Sarı sekmeli sayfalardan birini gözden geçiriyorum ve gözlerimin büyüdüğünü hissediyorum. “Kadınlar bunu mu okuyor?”

“Hayır, yutuyorlar,” diye onayladı Taio, kendinden fazlasıyla memnun bir ifadeyle. “Karanlık romantizmde her şey nabızla ilgili. Adrenalinini yüksek tutmak.”

“Onu ödü patlatarak mı?”

“Onu gergin tutarak. Biraz korkmuş, çok tahrik olmuş. Senin gücüne boyun eğerse, onu her zaman koruyacağın hissini ver. Bu ilkel bir şey, dostum.”

Kendime rağmen, garip bir şekilde büyülenmiş bir şekilde okumaya devam ediyorum. “Bu... beklediğim gibi değil. Bütün seks sahneleri bu kadar mı yoğun?”

“Evet, genel olarak özetle, o önce orgazm olduğu sürece ona ne istersen yapabilirsin.” Taio kaşlarını yukarı kaldırdı. “*Sadece kurguda*. Ciddiyim dostum, o kırmızı sekmeleri deneme. Hapishaneye girmek için fazla yakışıklısın.”

“Anlaşıldı,” diye mırıldanıyorum dalgın bir şekilde. Sayfadaki müstehcen sahne, sakız gibi gözlerime yapışmış durumda.

“Ne harika olurdu biliyor musun?” diye sordu Taio aniden. “Kuzeyde yıl boyunca açık olan bir hayaletli ev var. Hellfire ya da Hell’s Manor gibi bir şey. Anlaşılan, gerçekten çok korkutucuymuş.”

Kafamdaki çarklar dönmeye başlar. “Perili ev mi?”

“Bir düşün,” diye devam eder Taio, konuyu ısıtmaya çalışarak. “Karanlık, ürkütücü bir ortam. Adrenalin patlaması. Korunmak için sana sarılması. Sonra onu ormanda bir kulübeye götürürsün...”

“Kimsenin çığlıklarını duyamayacağı bir yere mi?” diye şaka yapıyorum, ama aslında bunu gerçekten düşünüyorum. Maskeli adam klişesi. Tehlike, kurtarma,

gerginliğin azalması. Kitabı ona geri atıyorum. “Zaten neden bana ve Sora’ya yardım etmeye bu kadar heveslisin? Gelecekte ünlü olacak bir yazara ilk adımda dahil olmaya mı çalışıyorsun?”

Kitabı yakalarken gülüyor. “Evet, aynen öyle. Uzun vadeli düşünüyorum. En çok satanlar listesine girdiğinde, teşekkür bölümünde benden bahsetmesini isteyeceğim.”

“Cidden ama.”

Taio’nun gülümsemesi kaybolur, yerine daha samimi bir ifade gelir. “Dürüst olmak gerekirse? Seni hiç böyle görmemiştim, belki de hiç.”

“Nasıl yani?”

Bana doğrudan bakar, her zamanki ukala tavırlarından eser yoktur. “Aşık olmak, dostum.”

Bu kelime ağır ve inkar edilemez geliyor. Tartışmak, önemsiz göstermek, sadece azgın, sıkılmış ya da yalnız olduğumla ilgili bir şaka yapmak için ağzımı açıyorum. Ama hiçbir şey çıkmıyor.

Çünkü o haklı.

Sora Cho’ya sırılsıklam aşık oluyorum ve bu karmaşaya kendimi kaptırmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yok.

25. bölüm

Sora

*Lady, you're asking to be featured
on an episode of Dateline.*

Araç paylaşımı şoförü, yüksekliği kolaylıkla dört metreyi bulan heybetli siyah demir kapının önünde yavaşlayarak durur. Pencereden dışarı bakıyorum, gözlerim tepeye doğru kıvrılan yolu takip ediyor ve alacakaranlık gökyüzünün silüetinde beliren Viktorya dönemine ait bir malikaneye ulaşıyor. Ay ışığının aydınlattığı bulutların üzerinde uğursuz gölgeler dans ediyor ve yemin ederim ki burası sanki bir korku filmi afişinden çıkmış gibi.

"Buraya gelmek istediğinden emin misin?" diye soruyor şoför, sesinde yoğun bir şüphe var.

Telefonumu tekrar kontrol ediyorum. "Evet. Blackwood Malikanesi, 1313 Raven Hill Yolu."

Kapının üzerinde el boyaması ahşap bir tabela eğri büğrü asılı duruyor: *Sadece önceden rezervasyon yapılmış girişlere izin verilir. İade yapılmaz. Kendi sorumluluğunuzda girin.*

Altında ise daha küçük bir tabela yazıyor: *Yönetim, kalp krizi, panik atak veya iç çamaşırlarında meydana gelen değişikliklerden sorumlu değildir.*

Bu komik mi olmalı? Yoksa şimdiye kadar okuduğum en sinir bozucu küçük yazılar mı?

"Evet, burası kesinlikle burası," diye mırıldanıyorum.

Şoför koltuğunda gergin bir şekilde kıpırdanıyor. "Peki... beklememi ister misin? Çünkü burası beni ciddi şekilde tedirgin ediyor."

"Gerek yok. Randevum beni içeride bekleyeceğini söyledi." antamı alıyorum, hissettiğimden daha fazla zgven göstermeye çalışıyorum. "Görünüşe göre adım bir tür listede olmalı."

"Randevu mu? Burada mı?" şoför, dikiz aynasından bana, hayat seçimlerimi sorguladığını gösteren bir bakış atar. "Hanımefendi, *Dateline* programına çıkmak istiyorsunuz galiba."

"Durum biraz karmaşık," diye zayıf bir kahkaha atarak cevap veriyorum. Forrest ile yaşayacağım karanlık romantizm macerası için ne kadar ürkütücü olursa o kadar iyi olduğunu ona nasıl açıklayabilirim?

Kapı koluna uzanırken, şoför tamamen arkasını döndü. "Normalde bunu yapmam, ama randevunuzu görene ve güvende olduğunuzdan emin olana kadar beklemem gerektiğini hissediyorum. Bütün bu durum bana ciddi bir slasher filmi havası veriyor."

"Teşekkürler, ama bir şey olmaz. Söz veriyorum." Arabadan iniyorum, serin sonbahar havası anında kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. "Erkek arkadaşım içeride, oyuncuların arasına karışmış durumda." Telefonumu havaya kaldırıp sallıyorum, sanki şoför Forrest'la yazışmalarımı okuyabilirmiş gibi. "Görünüşe göre Ghostface kılığına girmiş, Scream maskesi takmış. Tam bir olay."

"Bu, sandığınız kadar güven verici değil." şoför başını salladı. "İyi şanslar, hanımefendi."

Bu uğursuz vedayla, lastiklerin çakıl yolda gıcırdamasını dinleyerek onun hızla uzaklaşmasını izledim. Harika. Uber şoförleri bile aklıma kaçırdığımı düşünüyor.

Kapıların yanındaki küçük bilet gişesine yaklaşıyorum. Orada sıkılmış görünümlü bir güvenlik görevlisi oturmuş, telefonunda bir şeyler kaydırıyor. Yüzü tozlu bir şapkanın siperliği tarafından yarı gizlenmiş, ama altındaki dağınık sakalını görebiliyorum.

"Merhaba. şey, burada biriyle buluşmam gerekiyor. Sora Cho. Adı listede olmalı."

Başını kaldırmadan ekranında bir şeye dokunur, sonra uzanıp bir düğmeye basar. Kapılar, fazlasıyla teatral gelen uğursuz bir gıcirtıyla açılır.

"İyi akşamlar," diyor, ses tonu, beni bekleyen şeyin keyifli olmaktan çok uzak olduğunu ima ediyor.

Kapılardan geçiyorum, henüz uzaktan yakından korkutucu bir şey olmamasına rağmen kalbim çoktan hızla atmaya başlamış. Önümdeki yol, tökezlememi önleyecek kadar ışık saçan ama kenarlarda gizlenen gölgeleri dağıtmaya yetmeyecek kadar zayıf ışık veren titrek fenerlerle çevrili. Ölü ağaçlar, budaklı parmaklar gibi gökyüzüne doğru kıvrılıyor ve uzakta bir yerlerde bir baykuş hüzünlü bir şekilde ötüyor. Bu, Daphne'nin beni izlemeye zorladığı tüm kötü korku filmlerinin komik bir şekilde tam da özünü yansıtıyor.

"Araştırmaymış, hadi oradan." Tepeye doğru yürüyüşe başlarken kendimi kucaklıyorum. "Bunun yerine kütüphanede bu saçmalıkları okuyarak vakit geçirmeyi tercih ederdim."

Yürürken, zihnim bu gece Forrest'la gerçekten konuşmak istediğim şeye kayıyor. Dün ailemle yaşadığımız akşam yemeği fiyaskosundan sonra aramızda bir şeyler değişti. Babama karşı beni savunma şekli, sadece kibarca karşı çıkmakla kalmayıp, gerçekten benim için, hayallerim için ayağa kalkması... Bunu daha önce kimse yapmamıştı.

Ve sorun da bu, değil mi? Kadınları özel hissettirerek geçimini sağlayan profesyonel bir eskorta aşık oluyorum. Neyin gerçek, neyin rol olduğunu nasıl bilebilirim ki?

Sinirden bir çakıl taşına tekme atıyorum, yol boyunca yuvarlanışını izliyorum. Eğer ilişkimizi ciddiye almaya karar verirsek, Forrest'ın şu anki işine devam etmesini kaldırabilir miyim? Cevap, yankılanan, kesin, neon ışıklı bir "*hayır*". Onu başka kadınlarla düşünmek midemi buruşturuyor.

Ama ondan yeni bir iş bulmasını istemek adil mi? Ne tür bir bencil insan, birinden geçim kaynağını bırakmasını ister ki? Kendimi geçindirmek için zar zor para kazanıyorum, özellikle de dün gecedan itibaren babamdan bir daha yardım istemeyeceğime, hatta kabul etmeyeceğime yemin ettiğim için. Kitaplarım satılmaya başlamadıkça, özellikle de Dakota varken, aile ve ev masraflarına nasıl anlamlı bir katkıda bulunabilirim? Görünüşe göre ya Forrest'ın yeni bir işe ihtiyacı var... ya da benim.

Yükseldikçe sıcaklık düşüyor, ya da belki de sadece sinirlerim beni titretiyor. Ayak bileklerimin etrafında ince bir sis toplanmaya başladı, hayalet gibi dallar gibi yukarı doğru kıvrılıyor. Fenerler artık daha şiddetli titriyor, bazıları ben geçerken tamamen sönüyor,

bir sonraki ışık kaynağı ortaya çıkana kadar yolun bazı bölümlerini anlık bir karanlığa gömüyor.

Uzakta, her adımda malikane daha da büyüyor. Pencereleer çoğunlukla karanlık, ancak ara sıra içeride hareket olduğunu gösteren renkli ışık parlamaları var. Mimari gerçekten etkileyici, Viktorya ve Gotik etkilerin kabus gibi bir karışımı — kuleler gökyüzüne doğru sarmal şeklinde yükseliyor, çıkıntılara gargoylolar tünemiş ve sanki evin kendisi dengesizmiş gibi, çatı kasıtlı olarak düzensiz görünüyor. Bu bir korku filmi olsaydı, genellikle ilk ölen sersem kız bile buraya girmemesi gerektiğini bilirdi.

Bu gözlemlerime o kadar dalmışım ki, malikanenin ön merdivenlerine ulaştığımı hemen fark etmiyorum.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldanarak kapı tokmağına uzanıyorum.

Dokunamadan önce, kapı dramatik bir gıcırtyla açılıyor. İçeride, duvar kağıdı soyulmuş, tozlu avizeler ve çökmek üzere gibi görünen büyük bir merdivenin bulunduğu loş bir giriş holü var. Giriş masasındaki örümcek ağlarıyla kaplı tabelanın önünde duruyorum. Tabelada şöyle yazıyor: *Çığlıkları takip edin. Ya da etmeyin. Her halükarda biz paramızı alıyoruz.*

Yine, mizah girişimleri benden tamamen geçip gidiyor.

Derin bir nefes alıp içeri giriyorum. "Forrest?" diye sesleniyorum, sesim boş antrede yankılanıyor.

Cevap yok.

Tabii ya. Maskeli kötü adamı oynuyor. Mesajını hatırlıyorum: *"Scream maskesi takip bekliyor olacağım. Beni gördüğünde korkma."* Sanki böyle bir mesaj beni daha da korkutmayacakmış gibi.

Birinci katta dolaşıyorum, çeşitli korku senaryolarını canlandırmak için tasarlanmış odalardan geçiyorum: kasap masası olan kanla kaplı bir mutfak, cam gözleriyle hareketlerimi takip ediyor gibi görünen ürkütücü bebeklerin bulunduğu bir çocuk odası, gizli bir mekanizma sayesinde kitapların ara sıra raflardan uçtuğu bir kütüphane.

"Bu çok saçma," diye kimseye özel olmayan bir şekilde sesleniyorum, ipe bağlı lastik bir sopadan kaçarken. "Kim bundan zevk alır ki? Bu nasıl birinin hayali olabilir ki?"

Karanlık romantizm hiç bana göre olmamıştır. Takip, kan ve dehşet yerine güneş ışığı, çiçekler ve tatlı tanışmalar tercih ederim her zaman. Yine de

görünüŖe göre, en çok satanlar listelerine bakılırsa binlerce okuyucu benimle aynı fikirde değil.

Evin içlerine doğru ilerlerken ayaklarımın altındaki döŖeme tahtaları gıcırđıyor. Hava bir Ŗekilde daha ağır, daha yoğun hale geliyor; toz, eskimiŖ ahŖap ve gerçek kan olduğuna inanmayı reddettiğim metalik bir koku taşıyor. Duvarların kendisi bile ürkütücü bir enerjiyle nabız gibi atıyor gibi görünüyor ve yemin ederim ki, her zaman sağ kulağımın hemen arkasından, kelimeleri ayırt edemeyecek kadar belirsiz bir Ŗekilde, beni takip eden fısıltılar duyuyorum.

Ağır bir kapıyı itip açıyorum ve kendimi loŖ ışıklı bir taht odasında buluyorum. Kötü, iki baŖlı bir ejderhayı saklayabileceğiniz türden bir yer. Duvar apliklerinde mumlar titriyor, taŖ zemine uzun gölgeler düşürüyor. Ve orada, kafataslarıyla oyulmuŖ devasa bir tahtın yanında, Scream maskesi takmıŖ, baŖtan aŖaęı siyah giyinmiŖ, çok gerçekçi görünen bir cellat bıçağı tutan bir figür duruyor.

Kalbim bir an duruyor, ama sonra rahatlıyorum.

"Demek buradasın," diyorum, odaya biraz daha girerek. "Bana tuzak kurduğunu düşünmeye başlamıŖtım. Etrafta dolaŖıp oyuncu kılığına girdiğini biliyorlar mı?"

Figür kıpırdamıyor ve konuşmuyor.

"Bu sessiz takipçi havasına gerçekten kendini kaptırmıŖsın, ha?" Gergin bir Ŗekilde gülerek yaklaŖırım.

Hâlâ hiçbir Ŗey yok.

"Tamam, iŖini yaptın. Tamamen korktum," alaycı bir Ŗekilde söylüyorum, ama sözlerimin arkasında bir gerçeklik var. Kollarımı kavuŖturup duvara yaslanıyorum. "Bütün gece orada mı duracaksın? Çünkü konuşmak istediğim bazı Ŗeyler vardı. Gitmeye hazır mısın?"

Ŗekil baŖını hafifçe eğiyor ama sessizliğini koruyor.

"Peki. O zaman, ben konuşayım, sen dinle." Derin bir nefes alıyorum. "Dün, ailemle yediğimiz akŖam yemeğinden sonra düşünmeye başladım. Beni savunma Ŗeklin... Sadece söylediklerin değil, söyleme Ŗeklin de. Sanki içten içe gerçekten önemsiyormuŖsun gibi."

Ŗekil ağırlılığını kaydırdı ama cevap vermedi.

"Bunun bir anlaŖma olarak baŖladıęını biliyorum. Bir anlaŖma. Ama artık öyle gelmiyor, en azından bana öyle gelmiyor." Kalbim

, sessiz bir maskeye itiraf ediyorum. Ama belki bu işleri kolaylaştırır. “Sadece söyleyeceğim. Muhtemelen sürpriz olmaz, ama sana karşı gerçek hislerim var, Forrest. Ve korkuyorum çünkü hissettiklerimin gerçek mi olduğunu, yoksa bunun sadece ‘Forrest etkisi’ mi olduğunu bilmiyorum, eğer bu mantıklı geliyorsa?”

Maskeli figür dikleşiyor, cellat bıçağını daha sıkı kavırıyor.

“Ve fazla üstüne gitmeye çalışmıyorum, ama mesele şu ki, seni görüyorum. *Gerçek seni*. Eskortu değil, rolü değil. Kızının için her şeyi yapabilecek inanılmaz bir baba görüyorum. Doğru olanı savunan iyi bir adam. Tanıdığım en iyi kalpli insan.” Artık coşmuştum, tüm düşüncelerim dökülüyordu. “Biliyorum, bu çok zor bir ihtimal, ama bence bazı şeyleri çözersek, aramızda gerçek bir şey olabilir. Ama... tabii sen de istersen.”

Aramızda bir sessizlik oluyor, ama nedense garip gelmiyor. Sanki beni gerçekten dinliyor gibi geliyor.

“Tamam, yani karakterinde kalacaksın. Sorun değil.” Duvardan itilerek ona doğru yürüyorum. “Ama şunu bil ki, bu öpücük araştırma için değil, tamam mı? Sadece aşık olduğu erkeği öpen bir kız.”

Elimi uzatıp, Scream maskesinin altını bir çift dudak görecek kadar dikkatlice kaldırıyorum. Tereddüt etmeden dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum, ama bir şey... ters geliyor. Bunlar benim çok iyi tanıdığım dudaklar değil. Daha ince, daha sertler ve tadı, tarçınlı nane sakızıyla maskelenmiş çiğneme tütününü gibi.

Forrest karşılık vermiyor. Ve nefesinde şimdiye kadar sadece nane tadı hissetmişim.

Neler olduğunu anlayamadan, kapılar gürültülü bir patlamayla açıldı.

“Ne oluyor *lan*, Sora?”

Arkamı dönüp baktığımda, kapının eşiğinde duran Forrest’i görüyorum — *gerçek Forrest’i* — koyu renk kot pantolon, kapüşonlu sweatshirt ve üstüne deri ceket giymiş, elinde farklı bir maske tutuyor. Yüzü bir duygu fırtınası içinde.

Oh, lanet olsun.

Sanki maskeli yabancı aniden alev almış gibi ondan uzaklaştım. “*Forrest!* Scream maskesi takacağını söylemiştin.

seni öpüyordum," diye ağlayarak, aşırı savunmacı bir tavırla, önündeki Ghostface'e gözlerini kısarak bakıyorum. "Ne oluyor lan, dostum? Beni durdurmadın mı?"

Yabancı yavaşça elini uzatıp maskesini çıkarır ve yirmi yaşından büyük olamayacak utangaç bir genç ortaya çıkar. "Ben sadece bir oyuncuyum hanımefendi. Hareketsiz kalmam gerekiyor. Perili ev deneyiminin bir parçası."

"Bir kadına yanlış adamı öptüğünü söylemek için rolünden çıkamıyor musun?"

Masumca omuz silktili. "Yani... çok seksisin ve ilgimi çektin. Sorun ne?"

"Sorun sensin, pislik," diye homurdanır Forrest, gözleri alev alev yanarken odanın diğer ucuna doğru fırlar.

Ghostface'e saldırmadan önce onu bileğinden yakalıyorum. "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Daha havalı bir maske buldum." Gözleri kırmızı çarpı işaretleriyle ve dikişlerden oluşan bir gülümsemeyle süslenmiş siyah bir maskeyi havaya kaldırarak sözlerini kanıtlıyor. "Sana sürpriz yapayım dedim. Karşılaştığın ilk Ghostface ile öpüşmeni dert etmem gerekeceğini fark etmemiştim."

"Beni kurban olarak utandırmayın, bayım." Sinirlenerek ellerimi havaya kaldırıyorum.

"*Kurban* mı?" diye homurdanır aktör.

Onu görmezden gelerek parmağımı Forrest'ın göğsüne doğrultuyorum. "Sen dedin *ki, aynen alıntı yapıyorum* 'Bak arayın beni beni bir maskede maskesiyle.' Bu "Bu adam"— maskesini çıkarmış olan aktörü suçlayıcı bir şekilde işaret ettim—"Scream maskesi takıyor!" "Ben sadece..." aktör mırıldandı, gözleri Forrest'ın yumruğuna sabitlenmiş. Yan kapıya doğru süzülüyor. "Gitmem gereken başka odalar var. Karışıklık için özür dilerim."

"Sakin kıpırdama," diye homurdanır Forrest, ama aktör Forrest onu durduramadan kapıdan sıvışır. "Korkak."

"Sakin ol," diyorum, ama durumun saçmalığına gülmek için içimden gelen gülünç bir dürtüyle mücadele ediyorum. "Kostüm değişikliği konusunda beni bilgilendirmedığın için bu senin hatan."

"Benim hatam mı?" Forrest elini saçlarının arasından geçirir, saçları diken diken olur. "İki saniye arkamı döndüm ve sen başka bir adamla öpüşüyorsun?"

“Sen olduğunu sandım. Ne kadar gördün?” “Yeterince,” diye tıslar.

Yanaklarım bir anda kızardı. “Yani hiçbir şey *duymadın mı?*” “Hayır, neyi duyalım ki?” Sesi alçaldı, öfkesi yerini daha kırılgan bir şey. “Ona ne dedin?”

O anki mizah havası dağılıyor, yerini bu cehennem evinin fısıltıları arasında kaybolan içten itirafımın ağırlığı alıyor. “Hiçbir şey.”

Forrest bir adım daha yaklaşır, gözleri benimkilerden hiç ayrılmaz. “Bana kızgın mısın?”

“Maske karışıklığı yüzünden mi? Hayır.” Omuz silkerim. “Bu kadar komik bir şekilde kıskanırken kızgın kalmak zor.”

“Kıskanmıyorum.”

“Az önce, dudaklarına bir öpücük kondurduğu için asgari ücretle çalışan bir hayaletli ev çalışanını kaçırdın.”

“O bir öpücükten fazlasıydı,” diye bağırır Forrest, aramızdaki mesafeyi kapatarak. “Ve tamam, evet, başka birinin sana dokunması düşüncesi, yanlışlıkla bile olsa, açıkçası beni çok sinirlendiriyor. Ama bu adil mi? Sen benim malım değilsin.”

“Ne zamandan beri adil davranıyorsun?” diye fısıldadım. “Bu ne demek oluyor?”

Gözlerini sabit bir şekilde izledim, sonra kaşlarımı anlamlı bir şekilde kaldırdım. “Demek istediğim, istersen bana biraz sahip olabilirsin.”

O anda tavırlarında bir değişiklik olur. Şakacılığı kaybolur, yerine daha karanlık, daha yoğun bir şey gelir. “İstediyin bu mu?”

Onu ikna etmeye çalışırken kendimi de ikna etmek için yavaşça başımı salladım.

Gözleri sertleşir ve tekrar konuştuğunda sesi tehlikeli derecede yumuşaktır.

“Kaç.”

Gözlerimi kırıpıyorum, onu doğru duyduğumdan emin değilim.

“Ne?”

Cebine uzanır ve mum ışığında parıldayan bir çift kelepçe çıkarır. “Kaç dedim, Sora. Çünkü seni yakalarsam, seni gerçekten ele geçiririm ve sana ne istersem onu yaparım.”

İçimde bir heyecan dalgası yayılır, kısmen korku, kısmen de beklenti. “Şaka mı yapıyorsun?”

"Şaka yapıyormuş gibi mi görünüyorum?" Yüzü ölümcül derecede ciddidir. "Otuz saniye önceliğin var. Bunu akıllıca kullanmanı öneririm."

Beynimde bir şey tıklıyor ve aniden karanlık romantizm daha mantıklı geliyor. Mesele korku ya da dehşet değil, mesele heyecan. Gerilim. Hem kaçma hem de savaşıma tepkilerini aynı anda uyandıran biri tarafından takip edilmenin o lezzetli belirsizliği.

Bunu iki kez söylemesine gerek yok. Kapıya doğru koşuyorum, koridordan, fuayeden geçip ön kapıdan dışarı, serin gece havasına çıkarken damarlarımdan heyecan akıyor. Arkamda, Forrest'ın yüksek sesle saydığını duyabiliyorum.

"Yirmi sekiz... yirmi dokuz... otuz. Artık sen benimsin, tatlı kız."

Malikanenin dışındaki arazide geniş bir bahçe ve onun ötesinde küçük bir ormanlık alan var. Kalbim kulaklarımda atarken ağaçlara doğru koşuyorum, nefes nefese olmama rağmen yüzümde saçma sapan bir gülümseme var. Adam kafayı yemiş. Bu çok heyecan verici. Yıllardır kendimi bu kadar canlı hissetmemiştim.

Gece havası kızarmış tenime serin bir esinti gibi dokunuyor, nemli toprağın kokusunu taşıyor. Nefeslerim gözle görülür buhar bulutları halinde, bulutlar yerimi ele veriyor. Üstelik o kadar yüksek sesle nefes alıyorum ki, bir geçit töreninin gürültüsünün üstünden bile beni duyabilir.

Geniş bir meşe ağacının arkasına saklanıyorum, burnumdan nefes alırken elimi ağızıma kapatıyorum. Pürüzlü ağaç kabuğu sırtıma baskı yapıyor, küçük parçalar kopup saçlarıma takılıyor. Nabzım boğazımda atıyor, uzaklardan gelen ayak sesleri ya da sadece hayal gücümün ürünü olan seslerle aynı ritimde hızlı ve kesik kesik atıyor.

Uzakta, Forrest'ın adımı seslendiğini duyabiliyorum, sesi geceyi yırtıyor.

"Sora... nerede saklanıyorsun?" Sesi şakacı ama içinden ilkel bir şey sızıyor. "Eminim yorgunsundur, bebeğim. Artık kaçmayı bırakıp kaderinle yüzleşme zamanı gelmedi mi?"

Orman zemini, ne kadar dikkatli adım atmaya çalışırsam çalışayım, ayaklarımdın altında çıtırdayan düşen yapraklarla kaplı. Her ses, sessiz karanlıkta yankılanıyor ve bir fener gibi konumumu ele veriyor. Sıcaklık daha da düştü ve kollarımda tüylerim diken diken oldu

—sadece soğuktan değil, bulunmak için duyduğum çarpık bir heves yüzünden.

Onu görebilmek için ağaç gövdesinin arkasından bakıyorum. Hiçbir şey yok. Sağımdaki daha sık ağaçların olduğu bir alana doğru kaçmaya karar veriyorum, ama saklandığım yerden çıktığım anda ayağımın altında bir dal kırılıyor.

"Yakaladım."

Forrest sanki hiçbir yerden çıkmış gibi beliriyor, eli bir ayı tuzağı gibi bileğimi sıkıca kavıyor. Gözleri ay ışığında parlıyor, yırtıcı ve vahşi.

"Pek de kovalamaca sayılmazdı," diyorum, nefesim yine kısa nefesler halinde çıkıyor, ama bu sefer başka bir nedenden dolayı.

"Benden asla kaçamazdın." Beni kendine doğru çeker, boş eliyle hala kelepçeleri tutmaktadır. "Amaç da bu değildi."

"O zaman amaç neydi?" diye soruyorum, ama cevabı zaten biliyorum.

"Av." Bakışları dudaklarıma kayıyor. "Ve yakalama."

Beni meşe ağacına yaslar, bir eliyle bileklerimi başımın üstünde tutarken, diğer eliyle yüzümü avuçlar. "İstediğin bu mu? Benim olduğunun gösterilmesi mi?"

Sorunun ağırlığı aramızda asılı kalıyor. Bu artık oyunun bir parçası değil. Bu gerçek.

"Evet," diye fısıldıyorum, kendi cesaretime şaşırmış bir halde. "Senin olmak istiyorum. *Sadece senin.*"

"Aferin kızım. Bir daha asla bunu yapma. Başka bir erkeği seni öperken yakalarsam, dudaklarını koparırım. Anladın mı?" Gözlerinde bir şey parlıyor: arzu, sahiplenme, ihtiyaç. Rol yaptığını düşünüyorum, ama gerçek olsa da umurumda olmaz.

Sesimi çıkaramadan başımı sallıyorum.

"Söyle," diye emrediyor, başparmağıyla alt dudağımı okşayarak. "Anladığını duymam lazım."

"Anladım." Yutkunuyorum. "Ben sadece... seni istiyorum."

Onu serbest bırakmak için bu kadar yeter. Ağzı benimkine çakılır, aç ve talepkar. Bu öpücükte nazik hiçbir şey yok —her şey dişler, dil ve çaresizlikten ibaret. Ona doğru eğilirim, onun yoğunluğuna ayak uydururum, aramızdaki saf güce kendimi teslim ederim.

Zarif bir rahatlıkla beni döndürüp ağaca doğru çeviriyor, yanağım pürüzlü kabuğa bastırılıyor. Kemer tokasının açılmasının metalik tıkırtısını duyuyorum, ardından kumaşın hışırtısını. Elleri yanlarımdan aşağı kayıyor, dar taytımı sıyrıyor. Bir an için ürkütücü tavrını bir kenara bırakarak, dikkatlice botlarımı çıkarmama ve altımı çıkarmama yardım ediyor.

Bir an için iç çamaşırimi unuttuğunu ya da belki de bu işin benim istediğim kadar ileri gitmesini istemediğini düşündüm. Ama sonra önceki pozisyonumda ağaca doğru itildim, o da arkamdan bana bastırdı. "Bunlar yoluma çıkıyor," diye şikayet etti, nefesinin sıcaklığı kulağımı yakıyordu. Hiç uyardıktan parmaklarını bel bandına geçirdi ve narin kumaşı yırttı.

Soğuk gece havasına aniden maruz kalınca nefesim kesildi, ama soğukluk, çıplak tenime değen, keşfedip alay eden avucunun sıcaklığıyla hemen yerini aldı. "Forrest, biri görebilir."

"Bu beni tahrik ediyor," diye cevaplıyor hemen. "Bırak baksınlar. Tamamen bana ait olanı, asla ve asla sahip olamayacakları şeyi görsünler."

Konuşma şekli beni arzuyla dolduruyor. Yalnızız, etrafta canlı bir ruh yok, ama daha da endişe verici olan... olsa bile, durabilir miydik bilmiyorum.

"Çok ıslaksın. Söylesene bebeğim, benim için mi ıslanıyorsun yoksa benim için *mi* ıslak *kalıyorsun*?" diye homurdanıyor, parmakları tahrik olduğumun kanıtını buluyor. "Eminim bütün gün sert sikimi hayal ediyorsundur, değil mi? Bu yüzden mi bu kadar uslu bir kızsın? Ödüllendirilmek mi istiyorsun?"

Tek bir akıcı hareketle arkamda dizlerinin üzerine çöküyor, elleriyle kalçalarımı kavrayarak beni sabitliyor. Neler olduğunu idrak edecek zamanım bile olmuyor ki, ağzını üzerimde hissediyorum, dili yıkıcı bir hassasiyetle en mahrem yerlerimi keşfediyor.

"Ah, tanrım," diye inliyorum, parmaklarım ağaç kabuğuna tutunuyor.

Ağzının bana değdiği his çok yoğun; sıcak ve ısrarcı, dili beni doruğa ulaştıracak noktaları ustaca bilerek hareket ediyor ve daireler çiziyor. Elleri kalçalarımı yoğuruyor, beni daha geniş açarak hizmetine hazırlıyor. Serin gece havası, nefesinin sıcaklığıyla tezat oluşturuyor ve dizlerimin titremesine neden olan bir duygu seli yaratıyor.

Açlıktan ölmüş bir adam gibi beni yalayıp yutuyor; dili klitorisimin etrafında, başımı bulutlara uçuran enfes ve özenli hareketlerle dolanıyor. Emmeye başladığında istem dışı bir çığlık atıyorum; sesim ağaçların arasında yankılanıyor. Kuşlar, sesimden ürkererek yakındaki bir daldan kaçışıyor.

Bacaklarım titremeye başlıyor ve tam bacaklarımın beni taşıyamayacağını düşündüğüm anda, iki parmağını içime kaydırıyor ve tam doğru noktaya isabet eden "buraya gel" hareketiyle parmaklarını kıvrıyor. Klitorisime acımasızca dokunan dili ve içime dalan parmaklarının yarattığı ikili his, içimden yayılan zevk dalgaları gönderiyor.

"*Aman Tanrım,*" diye nefes nefese kalıyorum, karnımın derinliklerinde gerginlik artıyor. "Ben..."

"Henüz değil," diye emrediyor ve aniden geri çekiliyor. Bu kaybı protesto edemedim, tekrar ayağa kalkıyor ve beni kendisine dönük hale getiriyor. "Eller," diyor ve kelepçeleri havaya kaldırıyor.

Tereddüt etmeden bileklerimi uzatıyorum, metal kelepçeleri bileklerime takmasını izliyorum. Kelepçeler acıtacak kadar sıkı değil ama kaçamayacağım kadar sıkı. Bu kısıtlama, daha önce yaptığımız her şeyden daha samimi bir şeye doğru sürüklendiğimiz için son derece erotik. *Onun kontrolü. Benim teslimiyetim.*

Metal cildime soğuk geliyor, ağırlığı alışılmadık ama rahatsız edici değil. Her küçük hareket, kelepçeleri birbirine bağlayan zincirin hafifçe tınlamasına neden oluyor, bu da benim gönüllü esaretimi sürekli hatırlatıyor. Gücünü test etmek için hafifçe çekiyorum ve karşılaştığım inatçı direnişten heyecan duyuyorum.

"Kollarını boynuma dolan," diyor ve ben de itaat ediyorum; kelepçeler, kollarımı onu sarmalarken bir arada kalmaya zorluyor.

Kollarım havada iken, o bu fırsatı değerlendirip kalın krem rengi süveterimin ve teli olmayan sütyenimin üstünü yukarı çekiyor, göğüslerimi ay ışığına maruz bırakıyor. Bu manzarayı içselleştirirken gözleri kararmaya başlıyor.

"Mükemmel," diye hayranlıkla söylüyor, sonra başını eğip bir meme ucumu ağzına alıyor. Dilinin ıslak sıcaklığı içimden elektrik akımı geçiyor ve ben bu hissi yaşamak için sırtımı kavisliyorum, bağlı ellerimle onu kendime çekiyorum.

Duyguların zıtlığı sinir bozucu: kelepçelerin soğuk metali, sırtımda hissettiğim ağaç kabuğunun pürüzlü dokusu ve

hassas tenimdeki ağzının sıcak baskısı. Nazikçe emmekle dişlerinin keskinliği arasında gidip gelir, beni zevk ve acı arasındaki bıçak sırtına getirir.

Ağız göğsümde sihrini gösterirken, eli bacaklarımın arasına geri dönüyor ve önceki ritmine devam ediyor. Parmakları beni ıslak ve hazır buluyor, içeri dalmadan önce girişimi daireler çizerek okşuyor. Bu ikili his akıl almaz ve kendimi yine uçurumun kenarına doğru koşarken buluyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, ne istediğimden tam olarak emin olmadan.

Forrest anlıyor. Pantolonunu tamamen çıkarmak için yeterince geri çekiliyor ve kendini serbest bırakıyor. Loş ay ışığında bile ne kadar sert ve hazır olduğunu görebiliyorum. Onun görünüşü —güçlü, tahrik olmuş, zar zor kontrol altında— içimden bir sıcaklık dalgası daha geçiyor.

"Doğum kontrolü kullanıyor musun?" diye soruyor, bu soru ilkel karşılaşmamızın ortasında o kadar pratik ki, neredeyse gülüyorum.

"Evet," diye onaylıyorum.

"Kondomum yok, Sora. Eğer bunu yapacaksak, sadece biz ve güvenimiz var. İstiyor musun, yoksa durmak mı istiyorsun?"

"Sakin durma," diyorum, dudaklarımı bükerek. "Sadece biz ve güven. *İstiyorum.*"

Bu lojistik engel aşıldıktan sonra, beni hiç zorlanmadan kaldırıyor, sırtımı destek almak için ağaca dayıyor. Bacaklarımı beline doluyorum, bu pozisyon beni ona mükemmel bir şekilde açıyor. Ağaç kabuğu açıkta kalan cildime sürtünüyor, bu da onun vücudunun benimkine değdiği pürüzsüzlüğe sert bir kontrast oluşturuyor.

"Bana bak," diyor, kendini girişime konumlandırırken. "Seni ilk kez doldurduğumda gözlerini görmek istiyorum."

Sözünü dinlerim, o uzun, yavaş bir hamle ile ileri doğru ittiğinde nefesim kesilirken bakışlarımı onunla kilitlerim. Gerilme hissi çok hoş, vücudum ilk başta çok gergin, sonra yavaşça onun büyüklüğüne uyum sağlar. Onun her santimini hissedebiliyorum, sıcak ve sert.

"Siktir," diye inliyor, tamamen içime girdiğinde. "İnanılmaz bir his."

Bir an için ikimiz de kıpırdamıyoruz, bu birleşmenin tadını çıkarıyoruz. Birleşmiş bedenlerimiz aracılığıyla kalp atışlarını hissedebiliyorum, benimkilerle aynı ritimde hızla atıyor. Sanki doğanın kendisi nefesini tutmuş gibi, etrafımızdaki gece tamamen sessizleşmiş gibi görünüyor.

Sonra neredeyse tamamen çekilmeye başlıyor, sonra tekrar içeri giriyor, her itişte zevkten inlememe neden olan bir ritim oluşturuyor. Bu his... hem çok fazla, hem de yetersiz. Dolu hissi, sürtünme, içimde onun olduğu bilinci, beni olabildiğince hayvani bir şekilde sahipleniyor.

"Daha sert," diye yalvarıyorum, bacaklarımı onun etrafında sıkılaştırıyorum. *"Lütfen, sik beni. Evet, ihtiyacım var..."* Düşüncemi tamamlamadan duruyorum. Bunun hiç bitmemesi dışında neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum.

O da çabalarını ikiye katlayarak yanıt veriyor, kalçaları artan bir güçle benimkilere çarpıyor. Ağacın kabuğu sırtımı çiziyor, ama bu hafif rahatsızlık zevki daha da artırıyor, beni o anın gerçekliğine bağlıyor. Vücutlarımızın birleşmesinin sesi, tenin tenle temasının sesi, düzlüğü dolduruyor, aralıklı nefes alıp vermemizle vurgulanıyor.

"Tamamen benim," diye boynuma karşı homurdanıyor, bu sözünü özellikle derin bir itişle vurguluyor. "Söyle."

"Ben seninim," diye nefes nefese söylüyorum, bu sözler hem teslimiyet hem de zafer gibi geliyor.

Açısını hafifçe değiştiriyor ve aniden içimdeki bir noktaya dokunuyor, bu da omurgamdan yukarıya doğru elektrik akımı gönderiyor. Çığlık atıyorum, bağlı ellerim umutsuzca omuzlarına yapışıyor, tırnaklarım gömleğinin üzerinden etine batıyor.

"İşte böyle," diye cesaretlendiriyor, yeni açığı koruyarak. "Şimdi, bebeğim. Benim için boşal. Beni kapla."

Gerilim neredeyse dayanılmaz bir zirveye ulaşır ve sonra düşerim, o kadar yoğun bir şekilde uçurumdan aşağı yuvarlanırım ki, adını bir ilahi gibi hayranlıkla söylerim. Zevk dalgaları üst üste gelir, ta ki kollarında titreyerek ve kaslarım gevşeyene kadar.

Forrest, kendi boşalmasını kovalayarak hızını kesmiyor. Aşırı derecede doymuş, ellerinde bir bez bebek gibiyim ve o beni kullanmakta hiçbir sakınca görmüyor. Ritimleri daha düzensiz hale geliyor, nefes alıştı tenime sertçe çarpıyor. Elleri uyluklarımı kavırıyor, parmakları yumuşak ete batıyor, muhtemelen yarın gizli bir tatminle keşfedeceğim izler bırakıyor.

"İçeride mi, dışarıda mı?" diye soruyor, vahşi karşılaşmamızın ortasında bile her zamanki gibi centilmen davranıyor.

"İçeride," diye fısıldıyorum, onu kendime ait bir şekilde sahiplenmek istiyorum.

Son bir güçlü itişle, kendini sonuna kadar içime gömer ve boşalır, vücudu benimkine karşı titrer. Onun sıcak nabzını içimde derinden hissederim, beni olabilecek en samimi şekilde işaretler. Alnı omzuma düşer, nefes alışını cildime karşı düzensiz soluklar halinde gelir.

Birkaç saniye boyunca birbirimize sarılıp kalıyoruz, ikimiz de zor nefes alıyoruz, zevkin doruğundan iniyoruz. Gece havası aşırı ısınmış tenimizi serinletiyor, açıkta kalan derimde tüylerim diken diken oluyor. Uzaklardan gelen bir baykuşun ötüşü, açık havada olduğumuzu, korunmasız ve savunmasız olduğumuzu hatırlatıyor bana—yine de kendimi hiç onun kollarında olduğum kadar güvende hissetmemiştim.

Yavaşça, dikkatlice, ayaklarımın yere değmesini sağlıyor, bacaklarımın beni taşıyacağından emin olana kadar beni destekliyor. Bacaklarım sanki sıvı gibi, ağırlığımı zar zor taşıyor ve o fermuarını çekip kemerini bağlarken, ben de ona ağır bir şekilde yaslanıyorum.

Davranışındaki değişim anında ve çarpıcı. Dominant, sahiplenici sevgili yok olmuş, yerine kelepçeleri nazikçe çıkarırken şefkatli bir endişe gelmiş.

"İyi misin?" diye soruyor, sesi yumuşak, metalin değdiği bileklerimi masaj yapıyor. "Sana acı vermedim, değil mi?"

Hala nefes nefese olduğum için konuşamıyorum, başımı sallıyorum. Zihnim hoş bir şekilde bulanık, vücudum tatmin edici bir enerjiyle titriyor.

Bana taytımı giymemde yardım ediyor, açıkta kalan cildimi özenle örtüyor. Parmakları, esnek kumaşı yerine yerleştirirken neredeyse saygıyla oyalanıyor. Sonra cebine uzanıp iç çamaşırlarımın kalıntılarını çıkarıyor.

"Hatıra," diyor hafif bir gülümsemeyle, yırtık kumaşı cebine koyarken. "Bunun için üzgünüm."

"Hayır, değilsin." Sonunda sesimi bulup gülüyorum.

"Haklısın, üzgün değilsin." Alnımı öpüyor, artık nazikçe. "Ama kendimi kaptırıysam özür dilerim."

"Olma . . . O . . . Ben . . . aradım . . . aradım doğru kelimeyi arıyorum. "Aydınlatıcı."

Kıkırdaması alçak ve sıcaktı, göğsünden yanaklarıma doğru titreşiyordu. "Aydınlatıcı mı? Tabii."

"Öyleydi," diye savunuyorum, gücümün yavaş yavaş geri geldiğini hissederek. "Sonunda karanlık romantizmin cazibesini anladım. Mesele korkunun kendisi değil; teslimiyet, güven. Birinin sana zarar verebileceğini bilmek, ama vermeyeceğine güvenmek. Kontrolü bırakmak ve o serbestlikte özgürlüğü bulmak."

"Teslimiyet," diye tekrarlıyor, parmakları yanağımın kıvrımlarını izliyor. "Bunu sevdim."

Daha fazla bir şey söyleyemeden, beni kollarının arasına alıp göğsüne yasladı. Tekrar eğilerek, botlarımı elime almamı söyledi. "Bugünlük bir araba kiraladım. Seni otoparka taşıyacağım. Karşı çıkma."

"Tartışmayacaktım," diye mırıldanıyorum, başımı omzuna yaslayarak. Kalp atışlarının düzenli ritmi rahatlatıcı ve kendimi onun kollarında tamamen gevşemiş buluyorum.

Kollarında kendimi sığınak gibi hissediyorum; güçlü, güvende, emniyette. Gece rüya gibi bir hal almıştır; perili ev ve onun yarattığı korkular, aramızdaki ham, gerçek duygulara kıyasla uzak ve önemsiz görünmektedir.

Beni yol boyunca, perili malikaneden uzaklaşıp gerçeğe doğru taşırken, az önce olanları düşünmeden edemiyorum. Bunun bizim için ne anlama geldiğini. O evde hissetmem gereken dehşet ile kollarında yaşadığım coşku arasındaki keskin farkı.

"Biliyor musun," diyorum rahat sessizliğin içinde, "Karanlık romantizm yazabileceğimi sanmıyorum. Ama bu halini kesinlikle bir ara tekrar görmek istiyorum. Yatak odasında."

Gülüyor, sesi kulağımın altında göğsünden yankılanıyor. "Sora, istediğin zaman, istediğin versiyonumu alabilirsin."

Bunun anlamı havada asılı kalır — *haller* mi, yoksa *davranışlar mı*? Sürmeyecek anlar mı? Tutamayacağı sözler mi? Şu anda mantıklı bir cevap verecek kadar yorgunum, bu yüzden konuyu kapatırım.

Yol aşağı doğru kıvrılıyor, artık bulutların arkasından çıkan dolunayın ışığıyla aydınlanıyor. Malikanenin silueti arkamızda beliriyor, pencereleri sanki uyanık gözler gibi ayrılışımızı izliyor. Ama o yapay korkular artık üzerimde hiçbir etkiye sahip değil —

komik görünüyor, tam da buraya gelme amacım olan şeyle ayrılıyorum. Bir aydınlanma.

Forrest'ın arabası görünüyor, tepenin eteğine park edilmiş şık bir kiralık SUV. Anahtarlarına ulaşmak için beni kollarında dikkatlice kaydırıyor, ama yolcu kapısını açıp beni koltuğa nazıkçe oturtana kadar beni yere indirmiyor.

"Ben camdan yapılmadım, biliyorsun," diyorum, o bana emniyet kemerimi takarken, abartılı bir özenle davranıyor. "Kırılmayacağım."

"Biliyorum," diyor, yüzümden sarkan saçlarımı eliyle çekerek. "Bağımsız Hanım, çivi kadar sert, kendi ayını asan." Bana tatlı bir gülümseme atıyor. "Kendine bakabileceğini biliyorum. Ama bana ihtiyacın varmış gibi davranmayı seviyorum."

Sana ihtiyacım var. Bunu düşünüyorum; ama söylemeye cesaret edemiyorum.

Sürücü tarafına dolaşıp yanıma oturur ve motoru çalıştırır. Hellfire Malikanesi'nden uzaklaşırken, konsolun üzerinden uzanıp elini tutarım, parmaklarımı onun parmaklarına geçiririm.

Bir kez olsun, fazla düşünmüyorum. Plan yapmıyorum, tahminlerde bulunmuyorum ya da başarısızlığı öngörmüyorum. Sadece buradayım, onun arabasında, yüzüme gelen havalandırma deliklerinden gelen serin gece havasını ve elimdeki elinin sıcaklığını hissediyorum.

Ve şimdilik, sanki "*Son*" gibi geliyor.

26. bölüm

Sora

Did you just call me Mommy?

Sonbaharın sonlarında hissedilen acı soğuk, kahverengi taş binaların pencerelerinden içeri sızıyor. Don tozu betonu kaplamaya başlarken, son birkaç solmuş yaprak şehrin kaldırımlarında kayıyor.

New York'ta bu geçiş dönemini her zaman sevmişimdir — sonbaharın isteksizce kışa teslim olduğu, şehrin kendini parıldayan ışıklar ve kar vaatleriyle sardığı zaman. Havada değişimin kendine özgü kokusu var: çürüyen yapraklar, baca dumanı ve yaklaşan tatilleri fısıldayan o tarif edilemez his.

Hırkımı kendime daha sıkı sarıyorum, yumuşak yün dışarıdaki artan soğuğa karşı yetersiz kalıyor. Ama brownstone hiç olmadığı kadar sıcak geliyor, bunun elektrikli şömineyle bir ilgisi yok. Başka bir şey, hâlâ alışmaya çalıştığım bir şey: parke zeminlerde küçük ayakların patırtıları, eskiden anlamsız olan mekanlarda yankılanan küçük bir kızın kahkahaları. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde Dakota bu evi bir yuvaya dönüştürdü.

Ön kapı kararlı bir gürültüyle açılıyor, ardından market poşetlerinin karakteristik hışırtısı geliyor. Dakota, kahve masasındaki boyama kitabını bırakıp girişe doğru koşarken, evin içinde heyecanlı çılgınlıkları yankılanıyor; çoraplı ayakları cilalı ahşap üzerinde hafifçe kayıyor.

"Baba geldi!" diye cıvıldıyor, sesi heyecandan tizleşiyor.

Ellerimi mutfak havlusuna silip, hazırlamaya başladığım kurabiye hamurunun rahatlatıcı vanilya kokusunu içime çekiyorum ve daha ağır adımlarla onun peşinden gidiyorum. Forrest eve geldiğinde kalbim her zamanki gibi o saçma sapan küçük çarpıntıyı yapıyor. *Ev.* Forrest ve Dakota en iyi şekilde hayatımıza girmeden önce burası gerçekten bir yuva muydu?

Forrest'ın birkaç tane ağzına kadar dolu kağıt torbayı dengede tutmaya çalışırken Dakota'nın ceketini çekiştirmesini görünce gülümsemeden edemiyorum. Rüzgârda dağılmış siyah saçları, dışarıdaki soğuktan kızarmış yanakları ve hâlâ karnımı Olimpiyat hakemlerinden on üzerinden on puan alacak jimnastik hareketleri yapmaya zorlayan o çarpık yarım gülümsemesi var.

"Yardım edeyim," diyorum, dışarıdaki hafif çiseleyen yağmurdan köşeleri ıslanmış, yırtılmaya çok yakın görünen bir poşeti ondan almak için öne doğru adım atıyorum. Poşeti alırken parmaklarımız birbirine değiyor ve içimi saran o sarsıntı kesinlikle tesadüfi değil. Üç haftadır aşılmaması gereken sınırları aşıyoruz ama her dokunuş hâlâ elektrik gibi geliyor.

"Listedeki her şeyi aldın mı?" diye soruyorum, aldığım çantaya bakarak çikolata, şeker ve olasılık kokularını içime çekiyorum. "Mini M&M'ler ve karamel parçacıkları bile mi?"

"Hayır, ayrıntılı, renk kodlu, alfabetik sıralı alışveriş listeni tamamen görmezden geldim ve sadece dikkatimi çeken parlak nesneleri aldım," diyor ciddi bir ifadeyle, soğuk bir göletten çıkan bir av köpeği gibi saçındaki kar tanelerini silkeliyor.

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum. "Çok abartıyorsun."

"Hiç de değil," diye cevaplıyor ve kalan poşetleri mutfak tezgahına tatmin edici bir gürültüyle bırakıyor. İstedğim şeyleri listelemiş olabilirim, ama yerel marketin stoklarında kalmamış olması ihtimaline karşı her malzeme için iki ya da üç alternatif de eklemiştim. "Ve evet, istediğin on iki çeşit şeker aldım. Pretzel parçalarını, üç çeşit çikolata parçacığını, çeşitli şekerlemeleri ve daha çok çikolata gibi görünen 'candy melts' denen şeyi de."

Dakota'nın market poşetlerini heyecanla incelerken, yüzünde çocukluk heyecanının yansımaları izliyorum. Aniden, onun erken dönem anılarının ne kadar dolu olacağı aklıma geliyor. Her şeye rağmen, Forrest'in hayatında ne kadar önemli bir yeri olduğu.

"Biliyor musun," diyorum, sesimi hafif tutmaya çalışıyorum, ama düşünce ağır geliyor, "Dakota çok şanslı."

Forrest şaşkınlıkla başını kaldırıyor. "Neden?"

"Ona çok yakınsın," diye açıklıyorum, içimi sıkı beklenmedik duyguyu dikkatlice gizlemek için boğazımı temizliyorum. "Babamla ilgili erken dönem anılarım çok az ve seyrek. Fiziksel olarak yanımda olsa bile, asla yanımda değildi. Ama Dakota'nın çocukluk albümü bu tür anılarla dolu olacak; onu evreninin merkezi haline getirdiğin anılarla. Onun adına buna çok seviniyorum."

Forrest'in yüzündeki ifade yumuşar, gözleri yüzümü tarar. "J.P. gerçekten büyük bir fırsatı kaçırmış." Sanki daha fazlasını söylemek istermiş gibi ağzını açar, ama sözler ağzından çıkmaz.

"Fırın önceden ısıtıldı. Başlama zamanı," derim, onu derinleşen sohbetten kurtararak. Tatlılar için fazla derin bir konu. Şu anda neşeli ve eğlenceli vakit geçirmemiz gerekiyor.

O, çantalardan eşyaları dramatik bir şekilde çıkarmaya başlar, her birini bir oyun programı sunucusunun ödülleri takdim eder gibi havaya kaldırır. "Gördün mü? Hepsini aldım. Sanırım bir madalya hak ettim."

"Madalyan, kurabiyeler piştikten sonra onları yiyebilmek olacak," diyorum ciddiyetle, memnun bir şekilde başımı sallayarak malzemeleri ayırıyorum.

Forrest yaklaşır ve sesini alçaltır. "Kurabiyelerden vazgeçersem, başka bir ödül alabilir miyim?" diye sorar, nefesinin sıcaklığı kulağıma geliyor, hafif bir nane kokusu taşıyor.

Yanaklarım utanç verici bir hızla kızarıyor. Şu anda tek bir şeye odaklanarak çantalardan birini karıştıran Dakota'ya anlamlı bir bakış atıyorum. "Bu aralar aklında tek bir şey mi var?" diye fısıldıyorum.

Perili malikanede mührü kırdığımızdan beri, Forrest ve ben tekrar tekrar çalan bir pop şarkısı gibi sevişiyoruz. Durmaksızın. Her gün. Ne zaman yalnız kalsak, çıplak kalıyoruz. Asla yetmiyor. Sürpriz duş seksi ile, Dakota okuldayken brownstone'un her odasını vaftiz etmek arasında gidip geliyoruz, sonra da kızımız yattıktan sonra çarşafların altında yavaş, şefkatli dokunuşlar

. Ve artık “bol seks”in ne demek olduğunu gerçekten anlıyorum. *Haftada iki kez mi?* Ha! Şimdi gülünç geliyor.

"Bunun her zaman aklımda olması hoşuna gidiyor," diye yumuşak bir sesle karşılık veriyor, dudaklarını boynumda bir an fazla tutuyor.

"Sus sen," diye sahte bir ciddiyetle uyarıyorum, kızı bir metre ötedeyken mutfakta onu öpmek gibi saçma bir şey yapmadan önce uzaklaşıyorum. "Dakota ve ben bu akşam çok özel bir sürpriz hazırlamakla meşgulüz."

Dakota parmak uçlarında zıplıyor, küçük ellerini birbirine vuruyor. Bu ses bana teneke çatıda yağın yağmuru hatırlatıyor—hafif, düzenli, neşeli. "Şimdi babama sürprizi söyleyebilir miyim?"

Hevesle başımı sallıyorum. "Anlat hadi, tatlım."

"Mutfak lavabosu kurabiyeleri yapıyoruz!" diye gururla duyurur, mavi gözleri heyecandan kocaman açılmıştır. "Papa Beans'tekiler gibi. *Sürpriz!* Daha önce hiç kurabiye pişirmedim ama Sora bana nasıl yapılacağını gösterecek."

Forrest bana alaycı bir bakış atıyor. "Bu, körün körü yönlendirmesi değil mi?"

"Kapa çenenin. Gayet iyi gidiyoruz. Ayrıca aşçılık becerilerim de büyük ölçüde gelişiyor."

"Öyle," diyor Forrest. "Mikrodalgada Top Ramen'i Michelin yıldızlı bir şef gibi pişiriyorsun."

"Şu anda seni görmezden geliyorum," diye alaycı bir şekilde kıkırdayan Forrest'a sesleniyorum, sonra dikkatimi tekrar Dakota'ya veriyorum. "Mutfak lavabosu kurabiyeleri özeldir," diye devam ediyorum, tezgahın yanına koyduğum basamaklı tabureye tırmanmasına yardım ediyorum. Ahşap tabure hafifçe sallanıyor ve içgüdüsel olarak elimle dengeliyorum. Ebeveynlik, daha önce hiç karşılaşmadığım potansiyel felaketlerle dolu bir mayın tarlası. Ama bu konuda giderek daha iyi oluyorum. "Farklı şeyleri temsil eden küçük parçalardan oluşurlar. Temeli her zaman aynıdır, ama onları özel kılan şey, kendi kişiliğine uyacak şekilde nasıl özelleştirdiğidir."

"Bu yüzden tüm bu malzemelere ihtiyacımız var," diye ekliyor Dakota ciddiyetle, tezgahın üzerine dağılmış malzemeleri işaret ederek, küçük elini etkileyici bir

“Çünkü hepimiz en sevdiğimiz şeyleri koyabileceğiz! Kurabiyelerimizin hepsi farklı olacak, baba.”

“Neden öyle?” diye sorar Forrest, kızına kesintisiz bir dikkatle bakarak.

“Çünkü Sora öyle diyor... bana öyle söyledi...” Dakota, daha önce verdiğim kurabiye dersini hatırlamaya çalışırken küçük yüzünü buruşturur. Ne diyeceğini bilemez hale gelir ve yardım için bana bakar.

“Bu kurabiyelerin insanlara benzediğinden bahsetmiştik.” Kurabiye hamurunun bulunduğu kaseyi ona yaklaştırıyorum. “Temeli aynı. Hepimiz aynı malzemeden yapılmışız.” Mutfak tezgahının üzerinde sergilenen kurabiye dolgularının bolluğuna işaret ediyorum. “Ama bizi güzel ve benzersiz kılan, kendimize eklediğimiz küçük parçalar. Hiçbir iki kurabiye tam olarak aynı olmaz.”

Buzdolabının kapısına yaslanıyor, bakışları kızından uzaklaşıp bana yöneliyor. “Kurabiye benzetmeleriniz şaşırtıcı derecede şiirsel.”

“Par-y-bles nedir?” diye sordu Dakota ilgisiz bir şekilde. Dudaklarını yalıyor, bakışları jelibon solucanların bulunduğu poşete kilitlenmiş durumda. *Ben de öyle dostum.* Bu çocuk benim ruh ikizim.

“Sonra açıklarım, ukala,” diyor Forrest. “Şimdi, nasıl yardımcı olabilirim?”

Forrest’a dönüp koluna nazikçe dokunuyorum, gömleğinin kolundan onun sağlam sıcaklığını hissediyorum, sonra ona hafifçe dürtüyorum. “Sen *git*. İşini yaptın. Market alışverişi için teşekkürler. Dakota ve ben hallederiz. Aramızdaki bağı güçlendiriyoruz.”

Gece vakti Vegas gibi parlıyor, bana ilk maratonumu bitirmiğim gibi hissettiren bir gülümseme atıyor — çok gururlu. Çok etkilenmiş. “Dikkatli ol, kurabiye kız. Böyle devam edersen seni asla bırakamayacağım.”

“Kim senden bunu istiyor ki?” Onu nazikçe oturma odasına doğru itiyorum. “Bir bira al ve ayaklarını uzat. Sanırım maç var.”

Forrest tereddüt eder, Dakota ile benim aramda okunamaz bir ifadeyle bakışlarını gezdirir. Yaz gökyüzünün tam rengindeki gözleri yüzümü tarar. “Bütün bunların senin için sorun olmadığına emin misin?” diye sorar sessizce, sesini sadece ben duyabilecek kadar alçaltarak.

Ne sorduğunu hemen anlıyorum. Bu, haftalardır dile getirilmemiş ama hissedilebilir olan aynı soru; yastık kılıflarıma sinen kolonyasının kokusu kadar ısrarcı ve kaçınılmaz. Burada gelişmekte olan şeyin farkına varma — başlangıçtaki tüm niyetlerimize rağmen, yavaş yavaş bir aile birimi haline gelmemiz.

"Ne demek istiyorsun?" Sanki ne demek istediğini tam olarak bilmiyormuşum gibi.

Parmaklarım süveterimin kenarını oynuyor.

Elini saçlarının arasından geçiriyor, koyu renkli saç telleri tuhaf açılarda dikiliyor, bu da onu daha genç, daha savunmasız gösteriyor. "Bu çok fazla, çok hızlı. Geceleri odana gizlice girip, sonra Dakota uyanmadan kendi yatağıma dönmek için erken kalkmak zorunda kalmak. Cuma geceleri evde, dışarı çıkmak yerine kurabiye yapmak. Çok evcil bir hayat. Tüm hayatını ele geçiriyoruz."

Ne hayatı? Forrest'tan önce yaşıyor muydum? Yoksa sadece yaşamak hakkında mı yazıyordum?

"Siz olsanız da olmasanız da, cuma geceleri evde tek başıma kurabiye yapardım. Artık kendimi o kadar yalnız hissetmemek güzel," diyorum yumuşak bir sesle, bunu olması gerekenden daha fazla içtenlikle söylüyorum. Bu itirafın ağırlığı aramızda bir yer ediniyor, olması gerekenden çok daha ağır.

"Dakota ile burada ne kadar çok zaman geçirirsem, tam velayet istediğime o kadar çok ikna oluyorum. Sonunda kendimi tatmin olmuş hissediyorum, anlıyor musun? Ama bu demek oluyor ki..." Gözleri, şu anda çikolata parçacıklarını boylarına göre dikkatlice sıralayan, konsantre olmak için dilini dişlerinin arasına sıkıştıran kızına kayıyor.

"Çocuk odaklı bir hayat," diye onun yerine ben tamamliyorum. "Anlıyorum." Ve şaşırtıcı bir şekilde, gerçekten anlıyorum. Aylar önce anneme, çocukların beş yıllık planımın bir parçası olmadığını söyleyen ben. Başarıyı yakalamayı, aile kurmaktan önce düşünmesi gerektiğini düşünen ben. Yine de işte buradayım, mutfağımda basamaklı tabureler ve meyve suyu kutuları var, ama bu bana bir istila ya da kesinti gibi gelmiyor.

Sadece... doğru geliyor.

"Bu, kaçıp gitmek istemene neden oluyor mu?"

"Belki... eğer karanlıkta ve sen beni kovalıyorsan." Ona göz kırptım.

O sırtıyor, sonra kaba sesini daha da alçaltıyor. "Yeni bir fantezi mi keşfettin, hmm?"

Konuşacak çok şey var... açıklanacak çok şey. Ve her şey Forrest'ın yeni bir iş bulmasıyla başlıyor. Ama bu konuşmayı yapmaya hazır mıyız, emin değilim. Şu anda tek düşünebildiğim, bu gecenin ne kadar mükemmel olduğu ve huzurumuzu bozan ağır konuşmalarla ilgilenmediğim.

"Her şeyi şu anda çözmemiz gerekmiyor, tamam mı? Bu gece sadece *bu* anla ilgili." Rahat mutfak ortamını, tezgahın üzerine dağılmış malzemeleri, Dakota'nın şekerlemeleri ayırırken melodisiz bir şekilde mırıldanmasını işaret ediyorum.

O zorla gülümsüyor. "Tamam. O zaman sadece bu."

Tezgaha dönüp, göğsümdeki sıkışıklığın azalmasını ve düşüncelerimin netleşmesini diliyorum. "Bu arada, mutfak lavabosu kurabiyelerine ne koymak istersin?"

Cevap olarak verdiği gülümseme yumuşak ve samimidir. "Seni hayatıma sokan kurabiyenin aynısını istiyorum."

Bunu nasıl başarıyor? Tüm endişelerimi unutturup, her şeyi göze almamı sağlayacak doğru sözleri nasıl buluyor?

"Hemen geliyor," diyorum, göğsümdeki tehlikeli çarpıntıyı, çoktan çok fazla bulaştığımı fısıldayan o küçük sesi görmezden gelmeye çalışarak.

Forrest buzdolabından bir bira çıkarır, tatmin edici bir tıslama sesiyle kapağını açar ve tezgaha yaslanarak bizi izler. Gözleri donuktur, zihni açıkça başka yerlerde, sırayla kızını, sonra beni inceler.

"Dakota, çekmecedен büyük karıştırma kaşığı getirir misin?" diye soruyorum ve o, benim resmi yardımcım olmaktan açıkça heyecan duyarak, hemen yerine getirmek için koşturuyor. Adımları, hevesli küçük bir fare gibi fayansların üzerinde tıkr tıkr yankılanıyor.

Yüksek sesli bir zil sesi, kurabiye yapma telaşını keser. Forrest, mutfak tezgahındaki telefonumun arayan kimliğini kontrol eder. "Baban arıyor," der rahat bir tavırla, ben de hemen arkamı dönerim. "Cevap vermek ister misin?"

Başımı sallıyorum. "Bu gece olmaz." Bu, birkaç hafta önceki akşam yemeğimizi hatırlatan hoş olmayan bir şey. O akşamın acı tadı, ağızımda hala kaybolmayan bir tat gibi dolaşıyor.

"Eninde sonunda onunla konuşmak zorunda kalacaksın," diyor Forrest.

Ona bir bakış atarken, pretzel poşetini fazlasıyla hevesle açıyorum ve parçalar etrafa saçılıyor. "Sana da pek kibar davranmadı."

Forrest omuz silkiyor. "Bana karşı pislik gibi davranmaya hakkı var. Bu işin bir parçası. O gece sadece sana kaba davrandığı için sinirlendim."

Boş ve boğazımı ters yönde gıdıklayan küçük bir kahkaha atıyorum. "O kadar da kötü değildi. Bana daha önce daha kötü şeyler söylemişti. Babam kötü bir adam değil, ama bazen böyle anları oluyor. Tetiklendiğinde, filtre yok. Noel'deki Grinch gibi bir şey."

"Peki planın ne?" Telefon tekrar çalar ve Forrest'ın gözleri bir kez daha arayan numaraya kayar. "Kalbi birkaç beden büyüyene kadar onu görmezden gelmek mi?"

"Ha. İyimserim, ama aptal değilim. Babamın kalbi, öleceği güne kadar tavuk ciğeri büyüklüğünde kalacak. Ben sadece kendimi... daha iyi hissedene kadar bekliyorum." Babamla yüzleşip anında gözyaşlarına boğulmak istemiyorum, yüzünün her yerine büyük, kırmızı blok harflerle yazılmış hayal kırıklığını ve onaylamamasını tekrar tekrar yaşamak istemiyorum.

"Mantıklı. Bazen mesafe, olayları daha net görebilmemize yardımcı olabilir. New York'a taşınana kadar babamla sürekli çatıştım. Ondan sonra, ne zaman ziyarete gitsem zamanım kısıtlı olurdu, bu yüzden sadece iyi şeylere odaklanırdık."

Pretzelleri küçük bir kaseye paylaştırdıktan sonra, toffee parçacıklarına geçiyorum. "O nasıl biri?"

Forrest'in duruşu hafifçe değişti, omuzları neredeyse fark edilmeyecek kadar gerildi. "Boone mu? O..." Ağzının köşesinde küçük bir gülümseme belirdi. "Bilmiyorum, o babam işte, anlarsın ya? Eski kafalı. Kalbinde bir kovboy. Haftada yedi kez kırmızı et yer. Gençliğinden beri aynı marka birayı içer. Nadiren şehre geldiğinde, bir mucize eseri hâlâ çalışan doksan beş model bir Chevy sürer. Hâlâ kapaklı telefon kullanıyor, bu sana bir şey ifade ediyorsa."

"Kapaklı telefon mu?" Şaşkınlıkla tekrarlıyorum. "Hâlâ öyle telefonlar mı üretiyorlar?"

Forrest artık kahkahalarla gülüyor. "Kısacası, hâlâ dünyanın düz olduğunu ve şehrin bir hastalık olduğunu düşünüyor. Hayatı buna bağlı olsa bile uçağa binmezdi

Hayatı buna bağılı olsa bile uçağı binmez. Bu yüzden

Dakota ile hiç tanışmadı.” “Hiç mi?”

“Yani, fotoğraflarını gördü ve birkaç kez konuştu, ama hayır, resmi olarak hiç tanışmadı.”

Bu yeni açıklamaya tamamen kapılmış olarak, kurabiye dolgularımı bırakıp iki elimi belime koydum. “Forrest, bu inanılmaz. Boone uçağı binmeyecekse, neden Dakota’yı oraya götürüp ziyaret ettirmiyorsun?”

“Hannah izin vermez. Güvenlik nedenlerini öne sürüyor ama bence Dakota’nın benim ailemle bağı kurmasını istemediğı için. Hannah’nın küçük kasabalardan daha çok nefret ettiğı tek şey, küçük kasaba insanlarıdır.”

Forrest’in yüzünde bir gölge belirir, gözleri fırtınalı bir griye dönüşür.

“Yani Boone tek torunuyla vakit geçiremiyor mu? Bu çok kötü,” diyorum, otomatik olarak eline uzanıyorum. Parmakları alışılmış bir rahatlıkla parmaklarımın arasına giriyor. Başparmağı bileğimde küçük daireler çiziyor, sık sık yaptığı bir hareket, ve aniden onsuz yaşayamayacağımı düşünüyorum.

“Onu seversin,” der, gözleri anılarla uzaklara dalmış. “Biraz kaba saba ama samimi biridir. Muhtemelen sana bir bakış atar ve şehirde tıklıp kalmak için fazla güzel olduğunu söyler. Yine de seni bir köy kızı yapmaya çalışır.” Burnumun ucuna dokunur, kulaklarına kadar sırtarak. “Kovboy kız olarak çok yakışırın.”

“Bu, bir gün çiftliğı ziyaret etmem gerektiğini söylemenin pek de ince olmayan bir yolu mu?” diye soruyorum şakacı bir şekilde, ama aynı zamanda daha derin bir anlam arıyorum.

Gözleri benimkilere kilitleniyor, aniden gelen bir ilham gibi görünen bir şeyle dolu. “Orayı sevebilirsin. O kadar geniş alan. Geceleri gerçekten görebileceğın yıldızlar. Egzoz, idrar ve çok fazla insan kokmayan hava. Dakota da bayılırdı—koşup oynayabileceğı bolca yer, oynayabileceğı hayvanlar. Biliyor musun? Gidip ziyaret etmeliyiz.”

Uçsuz bucaksız gökyüzünün altındaki geniş açık alanların görüntüsü, beni şaşırtacak şekilde çekici geliyor. Ben her zaman bir şehir kızı oldum,

atlar ve samandan çok beton ve taksilerle daha rahatım. “Peki ya Hannah?”

Forrest, burun deliklerini genişleterek hafifçe nefes verdi. “Artık durum farklı. Sanırım kızım için neyin iyi neyin kötü olduğuna karar vermenin zamanı geldi.”

Sesindeki kararlılık, istememe rağmen içimi heyecanlandırdı. Bu, ne istediğini bilen ve bunun için savaşımaya hazır bir adam.

“Ben varım, Forrest. Ne zaman olacağını söyle yeter.”

Dudaklarında memnuniyet dolu bir gülümsemeyle başını salladı. Ama başka bir şey söylemedi.

“Koda, şimdi çikolata parçacıklarını ekleyelim,” derim, belki de fazla neşeli bir ses tonuyla, tezgaha dönerek. Kaseinin içindeki karışım kremsi ve mükemmeldir, bizim özel eklemelerimizi beklemektedir.

Dakota neşeyle sıralama işini bırakıp bir avuç çikolata parçacığı alır ve coşkusuyla birkaç tanesini tezgahın üzerine saçar.

"Hey, sakın ol, kaplan." Forrest gülerek ona yardım etmek için yanına gider. Elini kendine doğru açar ve onun coşkulu girişimine rağmen yapışkan avucundan düşmemiş parçaları çıkarır. "Onları kaseye koyman gerekiyor, mutfağı süslemek için değil."

"Ben sanatçı oluyorum," der Dakota, gözlerini babasına çok benzeyen o şekilde kıсарak.

"Sen pasta yapıyorsun," diye cevaplar Forrest düz bir sesle.

"Çık dışarı." Onu kovmak için oturma odasını işaret ederim. "Kurabiyeler sanattır. Yaratıcıların huzur içinde çalışmasına izin ver."

Kıkırdayarak parmaklarını yalayan Forrest, Dakota ile daha da yakınlaşabilmemiz için mutfaktan çıkıp merdivenlere doğru çekilir.

Pişirme sürecinin geri kalanı, karıştırma, dökme ve tatma ile geçen neşeli bir kaos. Mutfak, sıcaklık ve tereyağı ile şekerin zengin, rahatlatıcı aromasıyla doluyor; bu koku, bileşenlerinin toplamından daha büyük bir şeye dönüşüyor. Dakota, hamurun kendisine ait kısmına gökkuşağı şekerlemeleri eklemekte ısrar ediyor; tartışmalı sakızlı solucanlarla birlikte, küçük elleri, hijyen konusunda bir parça da olsa çaba göstermeme rağmen, heyecanla

karıştırma kabına dalıyor.

“Fazla yapma tatlım. Salmonella kaparsın,” diye uyarıyorum, o parmağıyla çiğ hamurdan bir kaşık çaldığında.

"Sal-ne?" Dakota soruyor, yalar parmaklarını
parmaklarını yalar belli bir zevkle

“Bu, karnını ağrıtan bir mikrop,” diye açıklıyorum ve onu nazikçe lavaboya yönlendirip ellerini yıkatıyorum.

Dehşet içimi onun melek gibi küçük yüzünü “Orada bazı
böcekler kurabiyelerde kurabiyelerde

“O tür böcekler değil.”

“Oh be,” diyor, “çünkü hepsini yemek istiyorum, anneciğim.”

Oh. Kurabiye kepçesini bir kenara bırakıp, Dakota’nın göz hizasına gelmek için çömelıyorum. “Az önce bana Anne mi dedin, Koda?”

Başını eğdi, utançtan alt dudağını büzüştürdü. “Özür dilerim. Kızma.”

“Ah, tatlım, hiç kızmadım. Sadece anneni özleyiyor musun diye merak ettim, belki de bu yüzden bana öyle dedin. Son zamanlarda onunla konuştun mu?”

Dakota alt dudağını ısırdı ve utangaçça başını salladı. “Bugün öğle yemeğinden önce FaceTime’da konuştuk, ama annem uyumak zorunda olduğu için çok uzun konuşamadı.”

“Eminim seni çok özliyordur. Sen de onu özleyiyor musun?”

Yüzünde çoğunlukla yürek burkan, ama biraz da sevimli bir ifadeyle tekrar başını salladı.

“Biliyor musun? Ben senin yaşındayken, ne zaman üzülsem ve babamı özlesem, ona ev yapımı bir kart hazırlardım ya da bir resim çizerdim. Annen için bir şeyler yapıp Tokyo’ya postayla gönderebiliriz. Birine onu ne kadar sevdiğini göstermenin en iyi yolu, ona özel bir şey yapmaktır.”

“Tıpkı babama kurabiye yaptığın gibi mi?” diye akıllıca soruyor.

“Aslında, senin için de yapıyorum tatlım.” Ona

ona

bur “Ama Sora... babamı seviyor musun?”

un Dakota inanılmaz derecede açık sözlü. O sorunun geleceğini

kıvrır

ıyor

um.

. “Şey, ben...”

“Dakota, bu kadar sohbet yeter. Kurabiyeler pişerken banyo yapıp pijamalarımızı giyelim, tamam mı?” Forrest, aniden mutfakta belirerek diyor. Dakota topuklarını döndürüp merdivenlere doğru koşuyor, muhtemelen bu gece oynayacağı yepyeni banyo oyuncaklarını hatırlamış.

“Üzgünüm, sana çok bağlandım, sınır tanımıyor. Sana böyle sorular sorarsa, ona yalan söylemek zorunda hissetmene gerek yok.”

Çıplak ayak parmaklarımı cilalı ahşap döşeme tahtalarına sürtüyorum. “Cevabımı dinlemeden sözümü kesmene şaşırdım.”

“Bilmek istemiyorum.”

Yüzüm gerilir, şaşkınlık, kafa karışıklığı ve dürüst olmak gerekirse biraz da incinmişlikle buruşur. “Neden?”

Derin bir nefes verdi. “Çünkü şu anda, cevabı kaldırabilir miyim, kaldıramaz mıyım, bilmiyorum.”

“Oh.”

Bana acınası bir gülümseme gösteriyor. “Banyodan sonra görüşür müyüz?”

Başımı sallıyorum ve ona sahte bir gülümsemeye karşılık veriyorum. “Evet, burada olacağım.”

Sadece yanık kokusunu takip et.”

“Kadın, lütfen kurabiyelerimi yakma,” diyor biraz fazla ciddiyetle.

Forrest'in kurabiyeleri, Papa Beans versiyonuna tıpatıp benziyor: M&M'ler, üç çeşit çikolata, karamel parçaları ve kraker parçaları, hassas oranlarda düzenlenmiş. Benimkilerde bol miktarda tarçın parçacıkları ve kurutulmuş kızılcık var, bu da Forrest'in kaşlarını kaldırmasına neden oluyor.

“Tarçın ve meyve mi? Mutfak lavabosu kurabiyesinde mi? Neden abur cuburları sağlıklı hale getirmeye çalışıyorsun?”

“Bazılarımızın damak tadı biraz daha sofistike,” diye gereksiz bir nezaketle cevap veriyorum, bu da Dakota'yı kıkırdatıyor.

“Evet, baba,” diye araya giriyor, bir müttefiki olduğu için açıkça çok mutlu. “Biz çok sofistikeyiz.” Dakota'nın benim kızılcık lezzetlerimi denemeyi reddettiğini bildiğim için içimden gülüyorum.

Forrest, sahte bir ihanetle göğsünü tutar. “Kendi kızım, kurabiye hanım yüzünden bana sırtını döndü.”

Kurabiyeler soğurken, evi tatlı kokularıyla doldururken — tereyağı ve şekerin karamelleşmesi, çikolatanın mükemmel damlalar halinde erimesi — Forrest yine üst kata kaybolur. Üstümüzdeki döşeme tahtaları gıcırıyor, evin içinden Dakota’nın odasına doğru ilerlediğini belli ediyor.

Birkaç dakika sonra, kızı için büyük bir prenses çadırı ve kollarında bir sürü yastık ve battaniyeyle geri döner; kumaşlar, lavanta deterjanımın hafif, temiz kokusunu taşır.

“Bunlar da ne?” diye soruyorum, kollarındaki yığını işaret ederek.

“Film gecesi,” diye ilan ediyor, sanki kraliyet bildirisi okur gibi otoriter bir ses tonuyla. “Sıradan bir film gecesi değil, *kale* film gecesi.”

Dakota sevinçle çılgık atıyor, yüksek tiz sesi mutfak fayanslarından yankılanıyor; soğuyan tepsileri dikkatle izlemeyi bırakıp babasına kahve masasını kenara çekmesinde yardım ediyor. Ayaklar parke zemine sürtünüyor ve normalde beni rahatsız edecek bir ses çıkarıyor, ama bu gece bunun umurumda olmadığını fark ediyorum.

Birkaç dakika içinde Forrest, oturma odasını rahat bir sığınağa dönüştürür. Prensес çadırı odanın merkezinde yer alır, ancak o, sandalyelerin ve kanepenin üzerine serdiği çarşafarla kaleyi genişletir ve geniş bir gölgelik oluşturur. İçeride, yastıkları ve battaniyeleri yuva gibi düzenler ve Dakota’nın en sevdiği peluş hayvanları nöbetçiler olarak yerleştirir.

Dakota, Forrest’in Mr. Flops’u unuttuğunu fark eder etmez, onu almak için merdivenleri tırmanıyor.

“Etkileyici mimari beceriler,” diyorum, o son köşeyi mandalla sabitlerken, çarşafklar elektrikli şömineden gelen ılık esintiyle hafifçe dalgalanıyor.

“O yazlar boyunca çitleri onarıp ahırları inşa etmek beni bu ana hazırladı,” diye cevaplıyor ve göz kırpmıyor. “Ama şunu söylemeliyim ki, prenses çarşafkları ahır kerestesinden çok daha affedici.”

Alt dudağımı şakacı bir şekilde ısırırken göz kapaklarım yarıya kadar kapanıyor. “Peki, Wyoming’de ahır inşa ederken... genellikle gömleğin üstünde miydi, yoksa üstünde değil miydi?”

Gülümsemesini saklamaya çalışıyor. “Mevsime bağlı.”

“Diyelim ki yaz...” Gözlerimi kapatıyorum. “Senin çok bronzlaşmış, gömleksiz, kafanda kovboy şapkası, belki de biraz terlemiş halini hayal ediyorum?” Parmaklarımı göğsümde, köprücük kemiğimin hemen altında gezdiriyorum. Terleme oyunumu arzu dolu bir titremeyle sonlandırıyorum.

Gözlerimi tamamen açtığımda, Forrest bana eğlenmiş ve şaşkın bir şekilde bakıyor. “Üzgünüm, orada gördüğün erotik rüyayı mı bölüyorsunuz?”

“Hayır.” Somurtuyorum. “Konuyla alakasız ama, eski kovboy şapkalarından hâlâ sende var mı, yoksa...”

Gürültülü bir kahkaha atar. “Çok ince.”

Dakota merdivenlerden aşağı koşarak gelir, bir elinde Mr. Flops, diğer elinde bir Barbie bebek.

“Daha ne kadar beklememiz gerekiyor?” diye soruyor, bir tarla faresini takip eden bir şahin gibi kurabiyelere yoğun bir şekilde bakarak.

Artık sıcaklığı azalan bir kurabiyeyi parmağımla dürtüyorum. “Sanırım hazırız.”

Onun sevinç çılgınlıkları ile karşılanıyorum. Kurabiye tepsisine dalıp, avuç avuç yutmasını bekliyorum ama bunun yerine, küçük bir hanımefendi gibi, basamaklı tabureyi kullanarak üç tabak alıyor.

“Bunun için teşekkür ederim,” diyor adam yumuşak bir sesle, sesi birden ciddileşiyor. “Hiç bu kadar kendine yeten olmamıştı. Bunun sebebi, kendini evinde hissetmesi.”

Ona doğru döndüm; bedenlerimiz o kadar yakındı ki, ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyor, giysilerine hâlâ sinmiş kış soğuğuyla karışan kolonyasının hafif kokusunu alabiliyordum. “Rica ederim. Ve teşekkür ederim.”

“Ne için?”

“Burası benim için de evim gibi hissettirdiğin için,” diye cevap veriyorum.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, benim dile getirmeye hazır olduğumdan emin olmadığım bir şeyi arıyor. “Sora...”

Ne söylemek üzereyse, Dakota'nın kurabiyeler sıcakken yememiz konusunda ısrarıyla sözü kesilir. İştahımı biraz kaybetmiştim, muhtemelen Forrest'ın ela gözlerinde bir yerlerde. Orada pek çok şeyi kaybetme eğilimindeyim: düşüncelerimi, direnişimin her türlü izini. Her şey, onun gözbebekleri dediği o güzel nükleer silahların girdabında süpürülüp gidiyor.

O anda kendimi daha fazla sevgi ve sıcaklıkla dolu hissedemezdim, özellikle de sıcak kurabiyelerin kokusu tatlı bir bulut gibi ortalıkta dolaşıp, brownstone'un her köşesini doldururken. Üçümüz, Dakota'nın şüpheli jelibon solucan yaratımlarını da içeren bir tabak sıcak kurabiye ve mikrodalgada çabucak ısıttığım bir kase patlamış mısırla kaleye giriyoruz; patlamış mısırın tereyağlı kokusu kurabiyelerle karışarak mükemmel bir film gecesi kokusu yaratıyor.

"Hangi filmi izleyelim?" diye soruyor Forrest, elektrikli şöminenin yanında durduğu için ısınmış plastik uzaktan kumandayı eline alırken. Dakota, ben ve babasının arasında, sırtları kanepeye yaslanmış, bacaklarını çaprazlamış oturuyor.

Bana, yaşına göre fazla düşünceli bir bakış atıyor, sonra şöyle diyor: "Sora seçsin. O çok iyi biri ve bize kurabiye yaptı."

"Bu çok cömert bir davranış," diyorum ona, düşünceli tavrından etkilenerek. Bu çocuk, karmaşık olmayan nezaketi ve içten sevgisiyle, şaşırtıcı bir hızla kalbime girmeyi başardı.

"En sevdiğin hangisi?" diye sordu, mavi gözleri kalenin loş ışığında genişlemiş ve samimiydi, televizyon ekranının parıltısını yansıtıyordu.

Bir an düşünürüm, bu küçük kararın ağırlığı garip bir şekilde önemli gelmektedir. "*Lilo & Stitch*'e ne dersin?"

"Sanırım onu izlemedim," diyor Dakota, merakla başını yana eğerek.

"Hanımefendi!" diye ciddiyet taklidi yaparak söylüyorum. "Çok şey kaçıırıyorsunuz."

"Mavi uzaylı köpeğin olduğu film mi?" diye soruyor Forrest, kaşlarını kaldırarak. Belli ki bu gece zor bir seyirci kitlesiyle karşı karşıyayım.

"Bu benim en sevdiğim film," diyorum onlara. "Ailenizi bulmakla ilgili bir film; sadece doğduğunuzda sahip olduğunuz aileyi değil, yol boyunca edindiğiniz aileyi de. Dünyanın geri kalanı sizi uyumsuz biri olarak görse bile, ait olduğunuz yeri bulmakla ilgili."

Forrest bana, sanki bu filmi neden seçtiğimi tam olarak anlıyormuş gibi, neredeyse fazla anlamlı bir bakış atıyor. Gözleri benimkilere bir an fazla uzun süre takılıyor, kelimelere dökmeye hazır olmadığımız şeyleri anlatıyor.

"Kulağa harika geliyor, değil mi Koda?" diye soruyor ona, ama bakışları hâlâ benimkilerde. Kızım şiddetle başını salladıktan sonra, ona bir anlığına gözlerini kapatmasını

. Küçük elleri itaatkar bir şekilde kapalı gözlerinin üzerine gider ve Forrest kızının üzerine eğilerek hızla dudaklarını bulur.

Öpücük beni şaşkına çeviriyor. Yeni bir his ve biraz fazla riskli. Dakota'ya ne olduğumuzu açıklayamayız, çünkü biz bile bilmiyoruz.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldayarak soruyorum.

"Bütün bunlardan sonra nasıl yapmazdım?" diye mırıldanıyor.

Film oynarken, rahat bir şekilde birbirimize sarılıyoruz. Kale bizi, paylaşılan sıcaklığın ve ekrandan gelen titrek mavi ışığın oluşturduğu bir balonun içine sarıyor. Dakota aramıza kıvrılıyor, Forrest'in denemeyi göze aldığı, ama Dakota'nın başını çevirince tükürdüğü jelibon kurabiyesini memnuniyetle çiğniyor. Kendimi filmde çok onları izlerken buluyorum; Forrest'in dalgın dalgın kızının saçlarını okşayışını, yüzlerindeki birbirine benzeyen konsantre ifadeleri.

"Odaklandığında kaşlarının arasında aynı kırıksıklık oluyor," diye Dakota'nın başının üzerinden Forrest'a fısıldıyorum.

Gülümsemesi tüm odayı aydınlatıyor. "Öyle mi?"

"Mhm. Çok sevimli."

"O, Hannah'nın minik bir kopyası," diyor. "Bazı özelliklerimin ona da geçmiş olması hoş bir düşünce."

"Kulak memelerini, gamzelerini, ayak parmaklarını senden almış"—alınma dokunuyorum—"ve o küçük konsantrasyon kırışıklığını da."

Yüksek sesle gülüyor ve Dakota'nın ciddi bakışlarıyla karşılaşır, hoşnutsuzluğu televizyonun ışığında parlıyor. "Şşş, *baba*."

"Nasıl olur Sora yapmadı sessiz sessiz O şakacı şakacı bir şekilde kırılmış gibi davranıyor.

"Çünkü o bir hanımefendi, *tabii ki*," Dakota, babası mahalledeki en cahil insanmış gibi onu savunur. "Hanımefendilere sus denmez."

Gülmekten karnıma tutunuyorum.

"Sadece birkaç ay oldu ve şimdiden bana karşı birleşiyorlar," Forrest hoşnutsuzlukla mırıldanıyor, yüzünde ise neşe parlıyor.

Gözlerim Dakota'ya takılıyor, Forrest'in koyu kahverengi saçlarıyla keskin bir tezat oluşturan, güneş kadar parlak sarı buklelerini inceliyorum. "Hannah'ya bu kadar benzemesi seni rahatsız ediyor mu?" diye soruyorum,

fısıldayarak soruyorum, Dakota'nın yeni favori filmi olduğuna inandığım şeyi bölmek için.

"Hayır. Hannah çok güzel bir kadın."

Ona bir bakış atıyorum. "Bu üçüncü vuruşun, bayım."

Elini yanağıma uzattı ama ben kızmış gibi davranarak geri çekildim. Tamam, belki birazcık... bir parça... bir fısıltı kadar... *sinirlenmişimdir*. "Hayır, öyle demek istemedim. Ben... bekle. Birinci ve ikisi neydi?"

Bir parmağımı kaldırdım. "On bin dolarımı elinde tutman." Bir parmak daha ilkinde eklendi. "Bana balık gibi öpüştüğümü söylemen."

Yine çok yüksek sesle kıkırdar, Dakota'dan bir kez daha *sus* işareti alır. "*Anladım*," der ona, fısıltısını bir kademe daha alçaltarak. "Demek istediğim, Hannah bir panterin güzel bir kedi olduğu gibi güzel bir kadın. Ve bir kelebeğin güzel bir böcek olduğu gibi."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Eğer kafa karıştırarak bombayı etkisiz hale getirmeye çalışıyorsan... başardın."

Gülümsüyor, başını eğiyor, sonra bana muhteşem köpek yavrusu gözleriyle bakıyor. "Güzellik sadece fiziksel bir tanım. Benim için duygusal bir bağ kurmak için bu gerçekten yeterli değil. Ve tüm varlığı şehvet üzerine kurulu bir adam için bunun ne kadar sığ olduğunu görebiliyorum."

Dakota'nın tepkisini kontrol ediyorum, belki bir felaket sonucu *şehvetin* ne anlama geldiğini biliyordur diye, ama gözleri filme yapışmış durumda.

"Yani, sana aşık olmanı sağlayacak kadar güzel değil miyim?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

"Sora," diyor, son derece ciddi bir şekilde. "Sen büyülüsün. Erkekleri sana sıırıslıkam aşık eden şey her neyse, o senin kemiklerinde... ruhunda. Yani senin muhteşem olman, çok daha iyi bir şeyin üstüne konmuş bir kirazdan ibaret."

Sanırım hayatımda ilk kez dilim tutuldu. Böyle bir ifadeye verilebilecek uygun bir cevap yok, belki şunu hariç...

"Son," diye fısıldadım.

Gözleri hafif bir endişeyle açılır. "Ne demek 'son'?"

"Bu, biri mükemmel bir replik söylediğinde benim söylediğim bir şey. Bir hikayeyi bitirmeye layık bir şey. *Son*."

"Bu hoşuma gitti," diyor Forrest, sanki tüm oda eriyip gitmiş de tek bir güçlü bakışla tüm kalbini dökmeye çalışıyormuş gibi bana bakarak.

Filmin geri kalanında sessiz kalıyoruz, gözlerimiz ekranda ama düşüncelerimizde kaybolmuş durumdayız. Dakota uykuya dalmaya başlıyor, uyanık kalmak için kararlı çabalarına rağmen göz kapakları ağırlaşıyor. Stitch "ohana aile demektir" konuşmasını yaptığında, o çoktan uykuya dalmış, memnun bir kedi yavrusu gibi babasının yanına kıvrılmış, nefes alışığı derin ve düzenli.

Forrest de ondan çok geride değil. Kalenin sıcaklığı, hikayenin duygusal rahatlığıyla birleşince onu uykuya daldırıyor. Baş yastıklardan birinin üzerine düşüyor, kolu hâlâ Koda'yı koruyacak şekilde kıvrılmış durumda. Onları birkaç dakika uyurken izliyorum, yüzlerindeki huzurlu çizgileri, uykuda bile birbirlerinin ifadelerini yansıtışlarını ezberliyorum.

Uyurken ne kadar farklı görüldüğünü hiç fark etmemiştim — savunmasız ama yükten kurtulmuş, erkeksi ama yine de çok narin ve güzel. Ama Forrest işte böyle biridir. Çelişkiler ve karmaşıklıklarla dolu. Ve bu yolculuğun her kilometresine değer.

Ve işte böylece, aylardır ilk kez ilham, kaçak bir tren gibi üzerime çöküyor.

Onları rahatsız etmemek için filmi kapatıp, uyuyan bedenlerini battaniyeyle daha sıkı sarıyorum. O kadar rahat görünüyorlar ki, bu gece kale içinde uyumasına izin vermeye karar veriyorum. Forrest muhtemelen bir ara uyanıp Dakota'yı yatağına taşıyacak, ama şimdilik yastık yuvalarında birlikte dinlenebilirler.

Parmak uçlarında ofise giriyorum, dizüstü bilgisayarımı alıyorum ve pencerenin yanındaki koltuğa yerleşiyorum. Dışarıda, şehir ışıkları kararan gökyüzünde parıldıyor, birkaç kar tanesi düşmeye başlıyor, sokak lambalarının ışığında dans ediyor.

Bu, aniden içimden akıp sayfada hayat bulmak isteyen kelimeler için mükemmel bir arka plan. Aylardır benden kaçan ilham dalgalanıyor, yazabileceğimden daha hızlı bir şekilde zihnimi dolduruyor. Plan yapmadan, fazla düşünmeden yazıyorum... Kafamdan değil, kalbimden yazıyorum.

Bazıları anlamsız, sadece Forrest'ın gözlerine bakarken hissettiğim mecazi doluluğun şiirsel betimlemeleri; sanki onun göz bebekleri galaksilermiş ve keşfedilecek sonsuz dünyalar varmış gibi. Bazıları ise anıları kaydetmek, bu akşamın mutluluğunun tadını, hissini, sesini ve kokusunu betimlemek. Konuşmalarımızı not alıyorum, sanki taşla hiyeroglifler kazıyormuşum gibi, böylece Forrest ile aramızdaki sihir efsanelerin ve mitlerin konusu olsun diye.

Saatler yaratıcı bir bulanıklık içinde geçiyor. Bu sarhoş edici, özgürleştirici ve kendimi çok canlı hissediyorum. Hayatımda ilk kez sadece... şey... *kendim için* yazıyorum.

Mutfaktan gelen hafif bir ping sesi beni yazma transımdan isteksizce çıkarıyor. Kaynağını belirlemem biraz zaman alıyor — mutfak tezgahındaki Forrest'ın telefonu, uyuduğu yerden bir taş atımı uzaklıkta.

Sesin onları uyandırmasından korktuğum için, sadece sesi kapatmak amacıyla mutfaka koşuyorum. Karanlık mutfakta ekranının ürkütücü mavi bir ışıkla parlaması, huzurumun bozulmak üzere olduğunun ilk ipucu olmalıydı. İçgüdülerimi bir kenara atıp, telefonu sessize alıp ters çevirme görevime devam ediyorum.

Elimi uzattığımda ekran bir kez daha aydınlandı ve bildirimleri görmemek için kendimi tutamadım.

RİNA

Yarın akşam 8'de iş var.

Yeni müşteri bir gecelik iş istedi.

Detaylar sonra.

Elim havada donar, sanki buzlu suyu çok hızlı yutmuşum gibi midemde soğuk bir ağırlık hissederim.

Elbette. Yeni filizlenen aşkımın senfonisindeki bu bariz uyarıyı nasıl unutabilirdim ki? Gül bahçemdeki üç metrelik diken. Forrest bir eskort. Müşterileri var. Bu onun işi,

geçim kaynağı. Dakota'yı geçindiren iş. Asla bırakmayacağına söz vermediği iş.

Öyleyse neden sanki ansızın yumruk yemiş gibi hissediyorum? Neden onun başkasıyla duygusuzca bile olsa seks yaptığı düşüncesi, sanki ciğerlerimdeki tüm hava sıkışmış gibi göğsümü ağrıtıyor?

Telefon yine titriyor, bu seferki ses saldırganlıkla keskinleşmiş.

RİNA:

Son şansın, Hawkins.

Lütfen en kısa sürede onayla.

Evdeki sıcak akşamımızın ısıltısı buharlaşıyor, yerini mide bulandırıcı, soğuk ve boş bir korku hissi alıyor. Telefonu titreşime ayarladıktan sonra tezgahın üzerine geri koyuyorum.

Çalışma odasına geri dönüp dizüstü bilgisayarına geçiyorum, ama az önce o kadar kolay akan kelimeler şimdi boğazımda düğümleniyor. İmleç ekranda suçlayıcı bir şekilde yanıp sönüyor, naif aptallığımın saniyelerini işaret eden görsel bir metronom gibi.

Ne düşünüyordum ki? Gerçeklik bir kasırga gibi her şeyi alt üst etmeden önce ne kadar daha evcilik oynayabilirdik?

Bu hayat — kurabiyeler, kaleler ve ailece film izlediğimiz geceler — gerçek değil.

Bu sadece... hikayenin küçük bir versiyonunu canlandırmak.

Telefonu titriyor, keşke o lanet şeyi tamamen sessize alsaydım diyorum. Bakmama gerek yok, yine Rina'nın cevap beklediğini biliyorum. Onu suçlamıyorum; ben de öyle istiyorum. Sormama izin verilmeyen soruların cevaplarını istiyorum. Bir anlaşma yaptım. Kendimi toparlayabileceğimi söyledim. Yalanım Forrest'ın yükü değil.

Dizüstü bilgisayarımı sessizce kapatıyorum, ses sessiz gecede doğal olmayan bir şekilde yüksek geliyor.

Bazı hikayelerin mutlu sonu olmaz. Bunu herkesten daha iyi bilmeliyim. Bir şeyi sevdiğin için, o şeyin sana uygun olduğu anlamına gelmez.

Aşk... Sonunda kendime itiraf ediyorum.

27. bölüm

Sora

*Legendary...
That's what I'll call it.*

Daphne, oturma odamdaki kanepede şaşkın bir sessizlik içinde oturuyor. En yakın arkadaşımın sessiz kalması zaten yeterince tedirgin edici, ama kaşlarını şaşkınlıkla çatması beni sinirden titretmeye yetiyor. Forrest'la yaptığım tüm anlaşma o kadar da saçma görünmüyordu... ta ki bunu birine yüksek sesle itiraf edene kadar.

Forrest, Rina'dan gelen mesajları gördükten sonra, duygusal olarak olgun bir erkek olarak, benimle bu konuyu konuştu. Kesinlikle fiziksel bir ilişkiyle sonuçlanacak olan bu randevuya gitmek istemedi. Ama Dakota'nın okul taksidi vadesi geldi ve görünüşe göre, Forrest'ın yatılı okul planlarını mahvetmesine hala kızgın olan Hannah'nın erkek arkadaşı, bu ayki paylarını ödemedi. Rina'nın Forrest'a net bir ültimatı verdiğini de unutmamak lazım. Çalışmaya başla ya da yeni bir iş bul.

Borçlu olduğu hukuk firmasına borcunu ödeyene kadar, mutfak aşçılığı ya da giriş seviyesi müşteri hizmetleri muhtemelen Forrest'ın tek seçenekleri. Ve ikimiz de biliyoruz ki bu işler geçimini sağlamak için yeterli değil. Ona bir milyon dolar teklif etsem bile kabul etmezdi. Dakota'nın geçimini sağlamak, Forrest için kişisel bir mesele. Ona bunu nasıl yapacağını söylemek bana düşmez. Bu yüzden, babası başka bir kadını baştan çıkarırken... yatağa atarken, bu gece Koda'ya bakmayı aptalca kabul ettim.

Bacaklarımı uzatıp, Daphne'nin turkuaz renkli havlu kumaşlı eşofmanının üzerinden dizine dokundum. "Lütfen bir şey söyle," diye yalvardım.

"Hala kafamda oturmuyor," diye cevaplıyor Daphne, kendine bir kadeh daha şarap doldururken, koyu renkli sıvı tehlikeli bir şekilde bardağın kenarına kadar yükseliyor. "O zaman bana bir daha anlat... Forrest bir eskort mu?"

"Doğru."

"Onunla düğünde tanıştın ve sonra seninle eve gelmesi için ona para ödedin, ama seks yapmadınız. Ama paranın karşılığını aldığından emin olmak isteyen o, senin erkek arkadaşınmış gibi davranıp kitap imza gününe gitti."

Gözlerimi kırpıyorum. "Doğru."

"Yani yatmadan önce bile, onunla seksi romantizm fantezilerini yaşaması karşılığında, onu ve kızını babanın konağına süresiz olarak taşınmaya ikna ettin mi?"

"Hepsi seksi değil... sadece..." Derin bir nefes veriyorum. "Tamam. O da doğru." "Ve o zamandan beri evcilik oynuyorsun, kızıyla vakit geçiriyorsun

kızıyla vakit geçirip, tavşanlar gibi sevişiyorsun ve bana ona aşık olmana *şaşırdığını mı* söylüyorsun?" Bir an durdu, teatral bir şekilde kaşını kaldırdı, etkisini arttırmak için iri gözlerini genişletti.

Şimdi onun sessizliğini biraz özlüyorum. "Biraz..."

"Ve şimdi senin coşkunun önündeki en büyük engel, Forrest'ın şu anda başka bir kadınla—pardon, yani müşterisiyle—dışarıda olması, sen ise evde oturmuş, somurtarak onun kızına gece boyunca bakıyor olman."

"Evet, Daphne, az önce satır satır tekrarladıklarına bakılırsa, hikayeyi etkileyici bir şekilde kavramışsın," diyorum alaycı bir şekilde, sonra yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Kanepenin minderlerine daha da gömülüyorum, umarım beni tamamen yutarlar. Babamın pahalı kanepesinin —artık benim kanepemin— yumuşak kadifesi, sanki sadece vücut ağırlığımı değil, daha fazlasını da emiyormuş gibi geliyor. Utancımı, kafa karışıklığımı, kalp ağrımı emiyor. Dakota'nın küçük pembe tavşan terliği minderlerin arasına sıkışmış. Bir saat önce onu yatağına taşıırken düşmüş olmalı. Diğerini hâlâ giyip giymediğini hatırlayamıyorum, "Dakota'nın dişlerini fırçalamayı unuttum," diye mırıldanıyorum, göğsüme sıkıca bastırdığım dekoratif yastığın üzerindeki gevşek bir ipliği çekiştirirken. "Yatma vaktindeki rutinlerde berbatım. Forrest

"Dakota'nın dişlerini fırçalamayı unuttum," diye mırıldanıyorum, göğsüme sıkıca bastırdığım dekoratif yastığın üzerindeki gevşek bir ipliği parmağımla çekiştirirken. "Yatma vakti rutininde berbatım. Forrest her zaman bunu yapar. Hiçbir adımı atlamaz."

Daphne öne eğilir, sarı saçları yüzünün etrafına bir perde gibi düşerken omuzlarımı sıkar. “Bir gece fırçalamadın diye dişleri düşmez... Sora, canım, onu bu gece bırakırken ne halt ediyordun?”

“Düşünmüyordum,” diye itiraf ediyorum, haklı şaşkınlığına karşı bir zırh gibi yastığı daha sıkı kavıyorum. “Sadece destek olmaya çalışıyordum.” Bu sözler ağızımdan çıkınca kulağa saçma geliyor. *Seni başka bir kadının kollarına doğru destekleyeyim.* “İtiraf edeyim, yaptığı iş hakkında bazı önyargılarım vardı, ama sonra onu tanıdım ve herkesin bir hikayesi var. Nasıl, neden... hepsi mantıklı geliyor. Forrest'ın hikâyesi, kıyafetlerini çıkarmak için para alan bir playboyun hikâyesi değil, kızı için ne gerekiyorsa katlanan bir babanın hikâyesi. Ama onun odak noktası Dakota'ya göz alıcı bir hayat sunmak değil, onu iyi bir insan olarak yetiştirmek. Bunun için pek çok fedakârlık yapmak zorunda kaldı.”

Şarap şişesi, aramızdaki sehpa yarı boş duruyor, benim çöküşümün sessiz bir tanığı. Her zamanki gibi, kadehime neredeyse dokunmadım. Göğsümdeki acı ve midemdeki burkulmalar, içkinin uyuşturucu etkisini daha çekici hale getirebilir diye düşünmüştüm, ama sanırım içmek için fazla üzgünüm.

Dışarıda bir taksi kornaya basıyor, ses brownstone'un kalın duvarları tarafından boğuklaşıyor. Şöminenin üzerindeki saat acımasızca tik tak ediyor, her saniye Forrest'ın başka biriyle olduğu bir anı işaret ediyor.

“Ah, tatlım.” Daphne'nin yüzü yumuşuyor, bana doğru kayıyor, kanepenin derisi altında gıcırıyor. Kolunu omuzlarıma doluyor, tanıdık parfümü — vanilya ve baharat kokusu — beni sarmalıyor. “Üzgünüm. Kafam çok karışık. Sanırım bu sefer sana yardımcı olacak hiçbir şeyim yok. Bir yandan seni bu halde görünce, onun kafasını koparmak istiyorum. Öte yandan, sizin durumunuzu ve nedenini bir şekilde anlayabiliyorum. Sadece bu durum beni biraz tedirgin ediyor.”

“Hoş geldin kulübe.” Gülüyorum, ama gülüşüm boş geliyor, sessiz oturma odasında yankılanıyor. “Sana daha önce söylemeliydim.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” Daphne gözlerini devirdi, bu hareket o kadar tipik bir Daphne hareketiydi ki, neredeyse gülümsememe neden oldu. “Onun yerine, onun bir düğünde tanıştığın bir finans dehası olduğuna inanmamı sağladın.

Onun, en yüksek teklifi verene bedenini satan bekar bir baba olduğunu fark etmemiştim.”

“Daphne,” diye tıslıyorum, ama onun bu açık sözlülüğü tam da onu sevmemin nedeni. “Öyle değil. Herkesle yatmıyor.” *Sanmıyorum?* “Bak, her şey çok karmaşık.”

“Karmaşık mı?” Daphne burun kıvrır, bir bacağını altına kıştırarak kanepeye yaslanır. “Kızım, son sınıf matematik finalimiz bile karmaşıktı. Bu ise bambaşka bir felaket boyutu.”

“Teşekkürler,” diye mırıldanıyorum. Felaketime en uygun benzetmeyi bulmak Daphne’ye kalmış.

“Peki ne yapacaksın?” diye sordu, sesi artık daha yumuşaktı, manikürlü parmağıyla şarap kadehinin kenarını okşuyordu. “Yani, bu gece ve... her şey hakkında.”

“Ne yapabilirim ki? Bunu ben istedim. Onun benim için tüm hayatını değiştirmesini talep etme hakkım yok.”

“Belki de yok,” diyor Daphne dikkatlice, annesel bir şefkatle bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. “Ama neyle yaşayabileceğine karar verme hakkın var.”

Parmaklarım, yastığın üzerindeki deseni izliyor, sanki beni buradan daha iyi bir yere götürecekmiş gibi ilmekleri ve kıvrımları takip ediyor. Şömine, gerçek alevlerin yerini tutamayan ama yine de içimi ısıtan yumuşak, elektrikli bir ışık yayıyor. Şöminenin düşürdüğü gölgeler duvarda dans ediyor, kalbimdeki savaşı taklit eden bir ışık ve karanlık koreografisi.

“Bununla yaşayamam,” diye itiraf ediyorum, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. “Onun başka biriyle olduğunu düşünmek...” Sesim kırılıyor ve boğazımda oluşan yumruyu yutmak için zorla yutkunuyorum. “Bu beni öldürüyor, Daph. Sürekli hayal ediyorum... ellerini, dudaklarını, vücudunu başka birinin üzerinde. Hoşuna gidiyor mu diye merak ediyorum. Bana davrandığı gibi onlara da nazik mi davranıyor? Aynı şeyleri mi söylüyor? Bunları içten mi söylüyor?”

“Ona bunu söyledin mi?” diye soruyor, parmakları artık dizimde küçük, rahatlatıcı daireler çiziyor.

“Hayır.” Başımı sallıyorum, bir damla gözyaşı kaçıp yanağımdan süzülüyor. Öfkeyle onu silip atıyorum. “Nasıl söyleyebilirim ki? ‘Hey, resmi olarak çıkmıyoruz biliyorum, ama ben kıskanç olduğum için geçim kaynağınızdan vazgeçer misin?’

kıskanıyorum diye geçim kaynağınızdan vazgeçer misiniz?’ Kitaplardaki tüm sahiplenici, kontrolcü kız arkadaş klişeleri gibi konuşmuş olurdum.”

“Ya da belki kendi sınırlarını bilen biri gibi konuşurdun. İhtiyacını isteyecek kadar kendine değer veren biri gibi.” Daphne ellerimi avuçlarına aldı, cildi soğuk parmaklarıma sıcaklık verdi. “Bak, yıllardır kendini küçülttüğünü izledim. Daha az yer kaplamaya çalıştığını. Var olduğun için özür dilediğini. Her bir trol eleştirisinin altında ezildiğini. Ama Sora, bu onu kontrol etmekle ilgili değil. Kendine karşı dürüst olmakla ilgili. Bu *senin* hayatın. Pişman olmayacağın bir şekilde yaşamalısın. Bu, bazı şeyleri susturmak, ama diğerlerini haykırarak ortaya çıkarmak anlamına gelir. Daha fazlasını *hak ettiğine* karar verdiğin anda hayattan daha fazlasını elde edeceksin.”

Sözlerinin gerçeği bana fiziksel bir darbe gibi çarptı. Hayatımın büyük bir kısmını kimseye rahatsızlık vermemek için yeterince küçük, kırılmadan başkalarının ihtiyaçlarına uyum sağlayacak kadar esnek olmaya çalışarak geçirdim. Uyum sağlamayı bir sanat haline getirdim.

“Ya dürüstlük bana her şeye mal olursa?” diye fısıldıyorum, en derin korkumu dile getirerek. Sözler, içerdikleri anlamla ağırlaşıyor. Forrest ile aramızda hissettiğim her şeyin uydurma olma ihtimali her zaman var. Bana kitaplara konu olacak anlar vaat etmişti. Ve ben de onları yaşadım. *Ama bunlar sadece hikâye miydi?* Bana karşı hisleri kurgu mu, gerçek mi?

“Ya dürüst olmamak sana kendini kaybetmene mal olursa?” diye karşılık veriyor Daphne, bakışları sarsılmaz. “Ayrıca, bu artık sadece Forrest ile ilgili değil, değil mi? Dakota ile de ilgili.”

Dakota'nın adı geçince göğsüm sıkışıyor. Aklımda onun tatlı yüzü belirliyor—o minik dişli gülümsemesi, odaya girdiğimde parlayan gözleri. Bana yanlışlıkla “Anne” demesi, o anı hâlâ o kadar taze ki kalbim sevinç ve dehşetin karışımıyla sızlıyor.

“Sanırım ben de onu seviyorum,” diyorum basitçe, bu kadar kısa sürede gelişen duyguların derinliğini ifade etmek için kelimeler yetersiz kalıyor. “Buna hazır değildim. Bu kadar hızlı olmasına.”

“Evet, şey, yumurtalıkların olgunlaşmış. Eğer o, evcil opossumunu da getirmiş olsaydı, ona da aşık olurdun. Bu gerçekten de mükemmel bir fırtınaydı, bebeğim,” diyor Daphne hüzünlü bir gülümsemeyle, ellerimi sıkarak

. "Aşıksın. Gerçek, karmaşık, korkutucu türden. Romantik romanların sattığı steril versiyonundan değil."

Kötü eleştirilerin bir montajı zihnimden geçiyor. *Benim* sönük eleştirilerim değil, Forrest ve ben bir aşk hikayesi olsaydık çıkacak olanlar. *O bir aldatıcı* — bir yıldız. *Islah olmuş playboy, bu klişeden nefret ediyorum* — bir yıldız. *Naif, beni seç kahraman* — bir yıldız.

Ama sonra birdenbire aklıma geliyor...

Forrest için, kendi kitaplarım için yapmama izin verilmeyen şeyleri yapardım. Ayağa kalkar, karşılık verirdim ve onu hararetle savunurdum. Anlamayan ya da kendinden bir parça bulamayan herkese nazıkçe oturup susmalarını söylerdim; çünkü benim aşk hikâyem hakkında ne hissettikleri önemli değil. Önemli olan benim ne hissettiğim. Önemli olan benim ne istediğim. Dünyadaki eleştirmenlerin kitaplarımı alaycı sözleriyle kirletmelerine izin vermektense, inkar içinde, umut dolu bir hayat yaşamayı tercih ederdim.

Benim hikayem. Benim hayatım.

"Onu durdurmalıyım," diyorum. Sehpadaki telefonumu kapıyorum.

"*Tanrıya şükür,*" diyor Daphne.

Numarayı çevirirken, onunla birlikte bu durumun içindeyim diye kafamda bir monolog hazırlarken, bir anlık umut ışığı belirir. Bunu birlikte çözeceğiz. Dakota'nın okul ücretinin bir kısmını karşılayabilirim. Daha fazla kitap yazacağım. Lanet olsun, gerekirse finans sektöründe bir işe girerim ve yazmaya devam ederim. Küçük, tuhaf ohana'mızın parçalanmasını önlemek için ne gerekiyorsa yaparım.

Ama telefonu kapalı.

"Doğrudan sesli mesaja düşüyor," diyorum şok içinde, sanki telefonun elleri çıkıp yüzüme bir tokat atmış gibi. "Ve nerede olduğunu hiç bilmiyorum."

"Teknik bir sorun," diyor Daphne, sesi birden otoriter bir hal alıyor. "Tekrar dene."

Ve deniyorum. Emin olmak için iki kez daha. Her arama doğrudan sesli mesaja yönlendiriliyor. Forrest telefonunu kapatmış... çünkü meşgul.

Daphne, ben tek kelime bile etmeden zihnimden geçen görüntüleri biliyor. Yenilmiş bir şekilde kanepeye yığılırım. "Kahretsin," diye fısıldarım. "Ne düşünüyordum ki?"

“Kötü günlerinin yüzde yüzünü atlattın, bebeğim. Bunu da atlatacaksın,” diyor Daph, ama yüzündeki acı dolu ifade bunun tam tersini söylüyor. Sanki onun da kalbi kırılıyormuş gibi görünüyor.

Dışarıda hafif bir yağmur yağmaya başlar, tereddütlü parmak uçları gibi pencerelere vurur. Kahverengi taş bina gıcırdar ve iç çeker, sırlarını saklayan canlı bir varlık gibi.

“Sırlardan bahsetmişken,” diyorum, konuşmayı göğsümdeki acı düğümünden uzaklaştırmak için çaresizce, “bana hukuk fakültesinden ne zaman bahsedecektin?”

Daphne'nin gözleri büyür, eli şarap kadehine uzanırken donakalır. “Nasıl bildin...”

“Forrest ağzından kaçırdı. Sana söylememem için yalvardı. Aramıza hiçbir erkeğin girmemesi konusunda ne oldu?” Sesime biraz neşe katmaya çalışarak ona hafifçe dokunuyorum.

“Ona söylemek istememiştim. Henüz karar bile vermemiştim...”

“Karar verdin,” diye araya girdim. “Ve doğru kararı verdin.”

Başını eğiyor. “Columbia Hukuk Fakültesi değil. Beni Nebraska’nın Lincoln şehrinde hayal edebiliyor musun? İnekler, mısır ve bir sürü taşralı delikanlı.”

Omuz silkerim. “Artık taşralı çocuklara karşı bir zaafım var. Bak, eğer bu hayalimiz değilse, hayallerimizi değiştiririz. Vizyon panosunu boşaltıp yeniden kurarız. Ben en çok satan bir yazar değilim. Bu, yere yığılıp öleceğimiz anlamına gelmez. Bizim işimiz, bunu mantıklı hale getirmek.”

Şarap kadehine bakıyor, parmağıyla kenarını okşuyor. “Moral konuşmaları benim işim.”

“Onlar benim de işim olmalı.” Suçluluk duygusu beni sarar, soğuk ve sert. “Bu yüzden mi bana söylemedin? O kadar bencil miydim? Yazılarım ve sorunlarımla o kadar meşgul müydüm ki, senin sorunlarına yer ayırmadım?”

“Hayır,” diyor kararlı bir sesle. “Bu yüzden saklamadım.”

“O zaman neden?” Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine bakıyorum.

“Çünkü işler değişiyor, Sora. İkimiz için de. Ve bu gerçekten korkutucu.” Bacaklarını altına çekip, bardağındaki içkiyi bir dikişte içti ve kararlı bir tıkırtıyla masaya bıraktı. “Sonsuza kadar

sonsuz kadar masaları ve barı idare edemem. Hukuk fakültesi her zaman planımdı, bunu biliyorsun. Hayat sadece... bir süreliğine araya girdi.”

“Hayat mı, yoksa ben mi?” diye soruyorum sessizce.

Daphne başını sallıyor, sarı saçları şöminenin ışığını yansıtıyor. “Sen değilsin. Belki de kendi korkularım. Senin hayallerinin peşinden gitmene yardım etmek, kendi hayallerimle yüzleşmekten daha kolaydı. Daha güvenliydi. Ama artık büyümek ve cesur olmak zamanı.”

“Büyüme zamanı,” diye tekrarlıyorum, sözlerin içime işlemesine izin vererek. “Yazılarım hakkında böyle mi düşünüyorsun? Garsonluk ya da barmenlik gibi olduğunu mu? Ben de büyümeye karar verene kadar sadece bir geçici iş olduğunu mu?”

“Kesinlikle hayır.” Elimi sıktı, tutuşu sıkı ve güven vericiydi. “Büyümek, hayallerinden vazgeçmek anlamına gelmez. Ne olursa olsun onları gerçekleştirmek için yeterince cesur olmak anlamına gelir.”

“İlk tercih ettiğin okul olmasa bile avukat olmak gibi mi?” “Daha çok, seni çok korkutsa bile

bu seni çok korkutsa bile,” diye karşılık verdi.

Gözlerimi kapatıyorum, sözlerinin gerçeğinin kemiklerime işlemesine izin veriyorum; rahatsız edici ama gerekli. “Ona hislerimi söylersem onu kaybedeceğimden korkuyorum. Ve ona söylemezsem kendimi kaybedeceğim.”

Daphne yumuşakça güldü, sesi sessiz odada sıcak bir yankı yarattı.

“Ne?” diye soruyorum, derin itirafıma verdiği tepkiye biraz şaşırılmış olarak.

“İroni. Bunun *Lovely*’den alıntı olduğunu biliyor musun? Bu kelimeleri daha önce yazmıştın, Sora. Biliyorum çünkü o paragrafı özellikle işaretleyip sekme koyduğumu hatırlıyorum. Şimdi, yazdığın kelimeleri yaşıyorsun. Tatlı şiirsel adalet. Bu, her zaman yaşaman gereken bir deneyimdi.”

“Ne zaman bu kadar bilge oldun?” diye soruyorum, dirseğimle ona hafifçe dokunarak. “Şarabın etkisi,” diye cevaplıyor, göz kırparak. “Alkol güçlerimi güçlerimi açığa çıkarıyor.” Omuz silkiyor. “Dünyanın en havalı süper kahramanı değilim, ama bazen işe yararım.”

“Belki o gece yenilebilirler yerine şarabı tercih etseydim, daha iyi kararlar verirdim.” *Aptal jelibonlar*. Başta kalbimi bu karmaşaya sürükleyen şey, o acı küçük meyve parçalarıydı.

İkimiz de gülüyoruz, bu ses göğsümdeki gerginliği biraz hafifletiyor. Bir an için eski günlerdeki gibi hissediyorum — sadece Daphne ve ben dünyaya karşı, yolumuzu bulmaya çalışıyoruz.

“Demek Lincoln’da hukuk fakültesine gidiyorsun,” diyorum, içtenlikle gurur duyarak. “Ne zaman başlıyorsun?”

“Gelecek dönem. Hızlandırılmış program.” Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor, bu hareket, rahat ses tonuna rağmen gerginliğini ele veriyor. “İş yükü çok ağır olacak.”

“O zaman sen de ona karşılık ver,” diyorum, durumun ciddiyetini kavrayarak. “Git Nebraska’yı olabildiğince çabuk fethet, sonra bana geri dön, tamam mı? O verandada uyumlu sallanan sandalyeler ve çift odaklı gözlükler için büyük planlarımız var.” Başparmağımı ön kapıya doğru uzatıyorum. “Sakin beni yüzüstü bırakma.”

"Asla." O sırtıyor. "NYU'daki ilk yılımızdan bu yana çok yol kat ettik, değil mi?"

“Anlaşmamızı hatırlıyor musun?” diye soruyorum, içimi nostalji kaplıyor. “İkimiz de beladan uzak duracak, zamanında mezun olacak, hamile kalmayacak ya da hapse girmeyecek ve otuz yaşına kadar iğrenç derecede zengin ve başarılı olacaktık, değil mi? Sen başarılı bir avukat olacaktın; ben de en çok satan yazar? Üniversite mezunlar toplantılarına küçümseyici bir tavırla gidecektik.”

“Hatırlıyorum.” Daphne yumuşak bir gülümsemeyle cevap verdi. “Hâlâ vaktimiz var, Sora. Hâlâ bize inanıyorum.”

“Ben de.”

Kapıya gelen ani bir vuruş bizi keser, üç keskin vuruş, brownstone binada yankılanır. Daphne ve ben şaşkın şaşkın birbirimize bakarız.

“Forrest mı?” diye sorar, koltuktan yarı kalkarak.

Başımı sallarım. “Olamaz. Anahtarı var.”

Uzun süre oturmaktan bacaklarım uyuşmuş, kapıya doğru sendeleyerek yürürüm. Gözetleme deliğinden, en son beklediğim kişiyi görürüm: babam, bir ayağından diğerine ağırlığını vererek, saatine gergin bir şekilde bakmaktadır. Nefesi soğuk gece havasında küçük bulutlar oluşturur ve duruşunda alışılmadık bir kırılma vardır.

Kapıyı açıyorum, şaşkınlığım yüzümden okunuyor. “Baba? Burada ne işin var?”

J.P. Cooper kapımın önünde duruyor, verandanın yumuşak ışığında garip bir şekilde küçülmüş görünüyor. Her zamanki heybetli duruşu kaybolmuş, omuzları Kasım soğuşuna karşı hafifçe kamburlaşmış. Bir elinde kahverengi bir kağıt torba tutuyor... belki bir özür hediyesi? Ki buna gerek yok, çünkü ondan gerçekten istediğim tek şey buydu. *Gelmesi*.

"Telefonlarıma cevap vermedin," diyor basitçe, sesinde her zamanki yankısı yok. "Ve seninle konuşmam lazım."

"Saat neredeyse on bir," diyorum, hem soğuktan hem de içgüdüsel savunma mekanizmamdan dolayı kollarımı kavuşturarak.

"Biliyorum." Başını salladı; bakışları bir anlığına ayakkabılarına —yağmur damlalarıyla lekelenmiş pahalı İtalyan derisi. "Ama bekleyemezdim."

"Hava soğuk, içeri gel." Omzumun üzerinden başımı sallıyorum, Daphne mi yoksa babam mı diğerini gördüğüne daha az sevinecek diye karar vermeye çalışıyorum. Tereddüt edince ekliyorum, "Forrest burada değil."

"Mesele o değil. Bu konuda pek iyi değilim." Bacağını yerinde sallayarak sözlerini kanıtlıyor. "Benimle yürüyüşe çıkar mısın? Belki bir tur atarız? Hareket edersek kelimeler daha kolay dökülür."

Durup, arkamda koridorda duran ve meraklı bir ifadeyle bana bakan Daphne'ye bakıyorum.

"Git." Elleriyle beni kovar gibi bir hareket yapar. "Ben Dakota'yla kalırım. Zaten derin uykuda."

"Önce ona bir bakayım," derim, daha çok kendime zaman kazanmak için. Daphne ve babamı girişte garip bir sohbetin içinde bırakıp, yukarıya koşarım.

Indiana Jones filmlerindeki kutsal bir kalıntıymış gibi kapıyı dikkatlice itip Dakota'nın odasına bakıyorum. Derin uykuda, küçük bir kolu başının üstüne atmış, diğer elinde Mr. Flops'u sıkıca tutuyor. Nefesi derin ve düzenli, yüzü huzurlu. Onu görmek içimdeki bir şeyi sakinleştiriyor, şu anda çaresizce ihtiyacım olan bir şekilde dengemi bulmamı sağlıyor.

Aşağıya inip paltomu alıp tüylü Muk Luks ayakkabılarımı giyiyorum. "Kısa bir yürüyüşe çıkacağım," diyorum babama ve gecenin karanlığına adım atıyorum.

Kasım havası serin ve keskin, ciğerlerimi canlandıran bir soğukla dolduruyor. West Village'ın sokakları her zamankinden daha sessiz, çoğu pencere karanlık, ancak birkaçı hâlâ sıcak bir ışıkla parlıyor. Adımlarımız nemli kaldırımında yankılanıyor, gecenin sessizliğinde sabit bir ritim oluşturuyor.

"Forrest bu gece nerede?" diye soruyor babam, yarım blok yürüdüktan sonra.

Yünlü montuma sıkıca sarılıyorum, soğuk yünün içinden geçip geliyor. "Çalışıyor."

"Sık sık geç saatlere kadar çalışır mı?" Sesinde şüphe var. "Neden?" diye mırıldanıyorum, kendimi en kötüsüne hazırlayarak.

"Senin yalnız yaşamaman fikrine ısındım. Birlikte yaşamaya başlamak için çok erken olduğunu düşünmüştüm ama öte yandan, küçük kızımın korunduğunu bilmek güzel." Babam garip bir şekilde kollarını kavuşturup omuzlarını okşuyor. "Güçlü görünümlü bir adam. Muhtemelen bir hırsız savuşturabilir."

Eminim ki babam, Sora'dan esprili bir cevap bekliyor. Ama pek çok nedenden dolayı canım buna pek yok. "Muhtemelen," diye mırıldanıyorum.

İçini çeker, sesi soğuk havada küçük bir bulut oluşturur. "Sana bir özür borçluyum, Sora."

Düz olmayan bir kaldırım taşına takılıp neredeyse düşüyordum. Yirmi yedi yıl boyunca babamın özür dilediğini belki üç kez duydum ve hiçbirisi pek samimi değildi.

"Geçen geceki akşam yemeği için mi?" diye soruyorum, sesimi rahat tutmaya çalışarak. "Sorun değil..."

"Hayır, sorun değil." Yürümekten vazgeçer, sokak lambasının ışığı altında bana döner. Işık, yüzüne derin gölgeler düşürür, daha önce fark etmediğim kırışıklıkları ortaya çıkarır. "Ve mesele sadece akşam yemeği değil. Her şeyle ilgili."

Uzakta bir köpek havlıyor. Bir yerlerde bir araba alarmı çalıyor, sonra tekrar sessizliğe bürünüyor. Şehir etrafımızda nefes alıyor, geç saatlerde bile canlı.

"Birçok açıdan berbat bir baba oldum," diye devam etti, sesi her zamankinden daha sert çıkıyordu. "Ama yazdıklarına, kariyerine karşı tavrım... bu affedilemez."

"Baba..."

"Bırak da bitireyim." Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir utanç var. "Kendime seni koruduğumu söylüyordum. Dünya zor olduğu için sert davrandığımı, senin de hazırlıklı olman gerektiğini." Yavaşça başını sallıyor. "Ama bu bir yalandı. Kendi korkularımı sana yansıtıyordum."

Yürümeye devam ediyoruz, adımlarımız yavaş ve ölçülü. Bir rüzgâr esintisi, kaldırımda ölü yaprakları tangoya davet ediyor ve ben ellerimi, buz gibi akşam havasında kağıt kadar ince hissetmeye başlayan paltoımın ceplerine sokuyorum.

"Ne korkuları?" diye soruyorum, gerçekten merak ediyorum. "Sen J.P. Cooper'sın."

Başarılı, arzu edilen, saygı duyulan, dokunulmaz birisin..."

"Depresif," diye sözümü keser, itirafı aramızda ağır ve kasvetli bir şekilde asılı kalır. "Her gün. Yazar olmanın tüm acı verici yönlerine karşı bağışıkmişim gibi davranıyorum, ama bu yüzden sen büyürken o kadar içine kapanıktım. Duygusal olarak işkence çekiyordum, sürekli okuyucuların beklentilerinin merhametine kalmıştım, ailemizi geçindirme baskısı, her gün bir başarısızlık olduğum hissi."

Şaşkınlıktan sessiz kalıyorum. Bu, hayatım boyunca özgüvenini kıskandığım, kendinden eminliği sarsılmaz görünen adam.

"Gerçek şu ki," diye devam etti, "kayıtsızlığım bir kalkan gibiydi. Aslında her eleştiri bir bıçak gibi geliyordu. Her eleştiri, her satış raporu, diğer yazarlarla yapılan her karşılaştırma... Hepsi acımasızca derinden kesiyordu. Bu kişiliği yarattım, çünkü mecburdum. Ya rock'ın kralı olursun ya da sırtlanlar tarafından parça parça edilirsin. Dünyaya gerçekte ne kadar savunmasız olduğumu gösterecek kadar cesur olamadım... Ama sen öylesin."

"Ne?"

"Kitabını *okudum—Harika.*"

Duruyorum. Ateşli bir korku beni baştan aşağı sarıyor. En korkutucu eleştirmenim nihayet kitabımı okudu ve endişeden çökebilirim. Çünkü babamın görüşü... *her şey* demektir.

Hemen savunmaya geçiyorum. “Bak, bunu ilk söyleyen ben olacağım—teslim tarihine yetişmek zorundaydım. Kabul ediyorum, biraz aceleye geldi. Ve *onun* bakış açısından birçok boşluğu dolduracak bir ikinci bölüm de geliyor. Mükemmel olduğunu söylemiyorum, ama—”

“Hikayeyi anlamam birkaç bölüm sürdü,” diye sözümü kesiyor. “O kadar tanıdık geldi ki, bir an için yıllar önce izlediğim bir Lifetime filminden çaldığını sandım...”

“*Hey!*” diye bağırdım. “Kaba.”

“Ama sonra neden tanıdığımı anladım.”

Gözlerimizi birbirine dikiyoruz ve her şey netleşiyor. Babam, bu kitapla ilgili kimsenin bilmediği sırrı biliyor. İnsanlara *Lovely’nin* ne hakkında olduğunu anlattığımda, onlara bunun yıllar sonra yeniden bir araya gelen lise aşıklarının hikâyesi olduğunu söylüyorum. İkinci bir şans hikâyesi. Umut vaadi. Bunun annemle babamın hikâyesi olduğunu hiç yüksek sesle itiraf etmedim.

Babam kahverengi kağıt torbadan kitabımı çıkardı. Kitap yıpranmış ve köşeleri kıvrılmıştı. Sayfalar bükülmüş ve kapağında kahve lekesi vardı. Kısacası babam, kitap sever kızların manifestosundaki tüm büyük günahları işlemişti. Ama bu bir kanıttı. Kitabı okumuştum. Kitabın durumuna bakılırsa, ona takıntılı gibi görünüyordu.

Kitabı ellerime veriyor, ama ben hala şoktan donmuş durumdayım, ellerim vücudumun duvarına yapışmış raflar gibi duruyor, bu yüzden kitap tehlikeli bir şekilde sallanıyor. Torbaya tekrar uzanıp siyah bir Sharpie kalemi çıkarıyor. “Yazarın imzasını almak istedim.”

Arkasını döndü, eğildi, omzuna hafifçe vurdu ve sırtını imza masası olarak kullanmamı söyledi. “Adını

J.P. Cooper’a yaz, ‘Baba’ değil. Meslektaşından meslektaşına.”

Kalemin kapağını açarken burnumu çekiyorum, elim o kadar titriyor ki imzamanın bir karalama gibi çıkacağını biliyorum. Eskimiş kitabı başlık sayfasına açtıktan sonra, onu babamın sırtına dayıyorum ve yazarlık hayatımın en önemli anı gibi hissettiren bu anın tadını çıkarmaya çalışıyorum.

“Bir şey daha var,” dedi, tam da siyah mürekkep başlık sayfasını lekelediği anda. Kalemi elimden çekip aldım.

“Ne?”

“Tam adınla imzala. Sora Cho-Cooper.”

"Tamam," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum. Tahmin ettiğim gibi, imzam okunaksız bir karalama oluyor. Soğuktan ve anın öneminden titreyen ellerimle, elimden gelenin en iyisi bu. "Bitti," diyorum ona, o dönmeden önce. Kitabı geri veriyorum.

"Teşekkür ederim," diyor, imzamı incelerken, soğuk, kızarık yanaklarında gurur parıltıyor.

"Sana daha iyi bir kopya getirebilirim," diyorum. "Bunu mahvetmişsin."

Başını sallıyor. "Hayır, teşekkürler. Kenar boşluklarına yazdığım notları tekrar okumak istiyorum."

Başımı sallıyorum, buz gibi dudaklarımı bir gülümsemeyle birbirine bastırıyorum. Aramızdaki sessizlik kulakları sağır edecek kadar gürültülü; tüm bozulmuş sözler, kaybedilmiş anlar ve kaçırılmış fırsatlarla dolu. Soğuk sessizlikte hepsini bir anda yeniden yaşıyor gibiyiz. Ve sonra kelime kelime, tarihimizi yeniden yazıyoruz. Bundan sonra her şeyin farklı olacağına dair sözsüz bir anlaşma.

"İkinci bir kitap daha var demiştin?" diye soruyor babam, kalın kaşlarını kaldırarak. "Evet. Kahramanın bakış açısından." Omuz silkiyorum. "Editörden geri aldım

ve pek hoşuna gitmemiş gibi görünüyordu. Hâlâ onun düzeltmelerini gözden geçirmem, kitabı formatlamam ve kapak tasarımcısından dosyaları son haline getirmesini istemem gerekiyor. Aralık ayına kadar yayınlamam gerekiyor ama içimden bir ses bunu istemiyor. Başarısız olduğunu görmeye dayanmamam."

İleriye doğru bir hareket yapar ve konuşmaya devam ederken yürümeye devam ederiz, bu saatte ıssız olan küçük bir parka varırız. Tek bir salıncak esintiyle hafifçe sallanır, zincirler gıcırdar. Babam beni bir bankın yanına götürür ve yan yana otururuz, ejderhalar gibi nefes alırız, nefesimiz gece yarısı havasında geçici beyaz duman bulutları oluşturur.

"Sana bir tavsiye verebilir miyim? Yazar olarak yazara?"

"Tabii. Sadece dört yıldır yalvarıyorum, ama hiç olmamasından iyidir."

Gözlerini devirdi ve bu beni rahatlattı. Sanki onun homurdanan rahatsızlığı, ruhuma doğrudan şifa veren tavuk çorbası gibiydi. "Bir hikaye başarısız olamaz. Var olduğu için görevini yerine getirmiştir. Eleştiriden korkma. Eleştiri gelecek, Sora. Her gün güneşin doğup batması kadar garantidir. Ama büyük resimde hiçbir anlamı yoktur. Hikayeni tam olarak doğru bulmadığın için ya da söylemek istediklerini tam olarak söyleyemediğin için yayınlamak istemiyorsan, erte. Acele etme. Yazar olmanın her

yazar olmanın tüm zorlu yanlarını yaşa: yazmayı, yeniden yazmayı, şüpheyi, korkuyu ve utancı aşmayı. Hepsini içine almalı ve nefes alması için ona yer vermelisin. Bu deneyimin her bir acı verici, ıstırap verici kısmı *gereklidir*. En iyi hikayeler kırık yerlerden yazılır.”

Ona sırtarak bakıyorum. “Kırık yerler mi? Bu yüzden mi tüm ana karakterlerini öldürüyorsun?” Babamın kitaplarını okumamış olabilirim. Ama onun övgü dolu eleştirilerini okudum.

Gülümsüyor. “Fanteziyi fantezi yazarlarına bırak. Ölüm, hayatın gerekli bir parçasıdır. Ama demek istediğim, bir hikâyeye kırık bir yerden başladığında, bu, kalbini onarmak için tuhaf bir yol izler. En iyi hikâyeler acıdan doğar, çünkü amaçları iyileştirmektir, Sora. Yazmanın tüm amacı *budur—bir şeyi iyileştirmek.*”

Hayatım boyunca hem hayranlık duyduğum hem de kin beslediğim bu adama bakıyorum ve aniden onu yeni bir gözle görüyorum. Aşılmaz duvarların arkasında, dünyanın ona verdiği tüm yaraları sarmak için yazan kırık bir adam vardı.

Gözlerim yaşarır, kirpiklerim gözyaşlarıyla ıslanır. “Teşekkür ederim, baba.

Senden tek istediğim buydu.”

“Seni yaşadığım cehennemden korumak için çok uzun süre uğraştım,” diyor, sesi artık daha yumuşak, daha şefkatli. “Ama şimdi anlıyorum ki, seni korumanın en iyi yolu seni ateşten uzak tutmak değil. Seninle birlikte ateşin içinde durmaktır.”

Bana imzaladığım kitabı uzatır ve kapağına hafifçe vurur. “Bu annenin bakış açısıyla yazılmış. İkincisi de benim bakış açımla mı yazılacak?”

Onun bu açıklamasına biraz utanarak, kısaca cevap veriyorum. “Bir nevi

.”

“Bunu okumanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Tüm sayfada belgelenmiş.”

“Üzgünüm. Seni incitmek istemedim. Bu sadece bir kurgu ve senin bunu asla okumayacağına emindim...”

“Hayır, Sora, demek istediğim şu ki, hatalarımı okumak onları nasıl düzelteceğimi anlamama yardımcı oluyor. Bak, ikinci kitabı yayınlaman gerekiyor, çünkü onların sonsuza dek mutlu yaşadıklarını bilmem gerekiyor. Siz romantik yazarlar hep bunu yaparsınız, değil mi? Sonunda gökkuşağı ve güneş ışığı?” Bana alaycı bir gülümseme atıyor.

“Bizimle dalga geçme,” diyorum, somurtarak.

“Alay etmiyorum. Gökkuşığı ve güneş ışığı kulağa harika geliyor.”

“Sonunu tam olarak belirleyemedim,” diyorum, beklenmedik bir duygu dalgasıyla boğazım düğümleniyor. Parmaklarımı kapağın üzerinde gezdiriyorum, parlak kaplamalı başlığın hafif girintilerini hissediyorum.

“Nasıl bitiyor?”

“Birlikte bitmiyor. Kendi yollarına gidiyorlar ve farklı türde bir mutluluk buluyorlar. Kız yeniden evleniyor. O ise yalnız kalıyor.”

Babam bana bir bakış attı. “Evet, bu hiç iyi değil.”

“Vay canına, teşekkürler,” diye mırıldanıyorum. “Gökkuşığı ve güneş ışığı gibi olmayabilir, ama gerçekçi.”

“Belki sana yardım edebilirim,” diye teklif etti. “Bırak da okuyayım. Yeni bir son yazalım... birlikte.” Elimi tuttu ve sert parmaklarıyla sıkıca kavradı. “Onun affedildiği ve bir mucize eseri ailesinin ona işleri düzeltmesi için bir şans daha verdiği bir son. İyileştirici bir şey.”

Ben de onun elini sıkıca sıkarım. “Bunu yapar mısınız? Hollywood’da meşgul olacağını sanıyordum.”

“New York’a geri taşıyorum. Yapımcı olarak diziden ayrılıyorum.”

“Ne? Peki ya hikayeni mahvederse? Onları biraz denetlemek için orada olduğunu sanıyordum.”

Hafifçe gülümsedi, bu ifade yüzünü değıştirdi, sert çizgilerini yumuşattı. “Bırakın mahvetsinler. Sadık hayranların tepkisiyle başları belaya girecek, ama bu yönetmenin savaşacağı bir savaş. Bana gelince? Başarı her şeyi çarpıtmadan önceki hayatıma geri dönüyorum. Herkesin omzunun üzerinden bakmam gerekmiyor.”

“Vay canına.” Gerçekten şok oldum. Babam, uyarlamanın her yönünü kontrol etmeye takıntılıydı, bunu mirası, ölümsüzlüğü gibi görüyordu. “Gitmeyi seçtiğine inanamıyorum.”

“Önemli olanı seçiyorum.” Yüzündeki kararlılık belirgin. Kararına tam bir güven duyuyor. “Mesela annen.”

“Annem mi?” Şaşkınlığımı gizleyemiyorum.

“O gece gözlerimi açtı,” itiraf ediyor. “Jennifer’ı tekrar görmek, seni savunmasını duymak... bana onun kim olduğunu hatırlattı. Birlikte

. Başarı, onay ve şöhret peşinde çok fazla yıl harcadım. Peki ne için? Boş bir eve dönmek için mi? Tek kızımın aramalarına cevap vermekten korkması için mi?”

"Korkmuyordum," diye itiraz ediyorum otomatik olarak, ama ikimiz de bunun tamamen doğru olmadığını biliyoruz.

"Benden kaçıyordun, Sora. Ve seni suçlamıyorum." Elini geri çekip, diğer eliyle öfkeyle ovuşturarak biraz sıcaklık yaratmaya çalışıyor. "En büyük hayranın olmam gerekirken, sana karşı sert bir eleştirmen oldum. Bu artık sona eriyor. O yüzden izin verirsen, hikayenle ilgili sana yardım etmek isterim."

"Çok isterim, baba." Daha doğru sözler söylenmemiştir.

"Ama tek bir şartla," diyor sert bir sesle. "Benim saygımı, sevgimi, onayımı kazanmak için bu kadar çabalamayı bırakmanı istiyorum." Sesi duygudan boğuklaşıyor, son kelimedede hafifçe çatlıyor. "Bunlara zaten sahiptin, Sora. Sana bunu gösteremediğim için üzgünüm. Ama bu da önemli değil. Olmak istediğin kişi ol. Başkalarının senin olman gerektiğini düşündüğü kişi değil."

Gözlerimden yaşlar süzülür, soğuk gece havasında sıcak bir his bırakır. "Tamam," diye söz veririm, burnumu çekerek. "Bundan sonra benim hakkımda ne düşündüğün umurumda bile olmayacak." Ona alaycı bir gülümseme atarım.

"Aferin kızım."

"Peki sen ve annem...?"

"Yavaş yavaş ilerliyoruz," diyor omuzlarını hafifçe silkiyor. "Ama bana bir şans daha vermeyi kabul etti. Dürüst olmak gerekirse, bu hak ettiğimden fazlası."

"Ve New York'a geri mi taşınyorsun?" diye tekrarlıyorum, ailemizin dinamiklerinde meydana gelen bu ani değişimi sindirmeye çalışarak.

O başını salladı.

"Brownstone'u geri istiyor musun?" diye soruyorum hemen, oturma odasında kurduğumuz kaleyi, pencere kenarında sıralanmış Dakota'nın peluş hayvanlarını, lavaboda duran Forrest'ın kahve fincanını düşünerek. Yeni bulduğum mutluluğu bırakmayı düşündüğümde midem kurşun gibi ağırlaşıyor.

"Hayır. Onu sana verdim. O *senin*," diyor babam, bilmiş bir bakışla, eski yaramaz gülümsemesinin bir hayaletini yüzünde belirterek. "Muhtemelen mahvolmuştur

, erkek arkadaşınla yaptığın tüm o oynaşmalar yüzünden.”

Soğuğa rağmen yüzüm kızarıyor, yanaklarımdan boynuma doğru yayılan bir kızarıklık. “Şey... hayır... yapmıyoruz.”

“Beni bu konudan muaf tut.” Diye kıkırdadı; sesi derin ve sıcaktı. “Ve şu Forrest denen adam, aramızdaki atışmaya rağmen, gayet iyi birine benziyor.”

“O beni savunuyordu,” diyorum, babamın Forrest’ın hayatımdaki varlığını ne kadar kolay kabul ettiğine hayret ederken, bunu açıklığa kavuşturma ihtiyacı duyuyorum.

“Biliyorum.” Babamın yüzü tekrar ciddileşir, gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşir. “Bu yüzden onu sevdim, ona yumruk atmak istesem bile. Kızımı korumak için J.P. Cooper’a karşı koyacak herhangi bir adam, etrafta tutulmaya değer.”

Keşke o basit değerlendirmenin altında gizlenen karmaşıklıkları bilseydi. Forrest’ın bu gece nerede olduğu, ne yaptığı düşüncesi içime yeni bir acı dalgası gönderiyor. Ama bu başka bir zaman konuşulacak bir konu. Kalbim, bu beklenmedik uzlaşma sayesinde hâlâ zayıf da olsa atıyor.

Birkaç kar tanesi düşmeye başlıyor, narin ve geçici, yere değdiği anda eriyip gidiyor. Karın yerde kalması için mevsim henüz çok erken, ama bu kısa süreli beyaz kar yağışı geceye büyülü bir hava katıyor.

“Geri dönelim mi?” diye soruyor babam, ayağa kalkıp bana elini uzatarak. “Geç oluyor ve sanırım düşünmen gereken çok şey var.”

Elini tutuyorum, parmak uçlarındaki tanıdık nasırlar — tıpkı benimki gibi bir yazarın nasırları — ortak DNA’mızın, ortak tutkumuzun küçük bir kanıtı.

“Baba,” diyorum, kahverengi taştan evimize yaklaşırken, yürüyüşümüz sona ererken. “İkili serinin ikinci kitabı...”

“Evet?”

“Adı *Lonely*. Kapak tasarımcısının muhtemelen sinirleneceğini biliyorum ve meta verileri güncellemek için yayın platformuyla bir sürü uğraşmam gerekecek, ama sonunu yeniden yazarsak, bu geceden sonra bu başlık pek uymuyor gibi geliyor.”

Lovely'yi yazdım çünkü annemi öyle görüyorum. Ve artık babamı yalnız olarak görmek istemiyorum.

"Sence hangisi daha uygun?" diye sordu, ön kapıma çıkan beton merdivenleri yavaşça çıkarken.

Onun arkasında, ilk basamaktan önce durup babamın silüetine bakıyorum. Benden üç basamak önde olduğu için çok daha uzun görünüyor. Bu bana küçük bir kızken onu nasıl gördüğümü hatırlatıyor. Her zaman hayran olduğum kahraman... sonunda gerçek bir kahraman gibi davranıyor. Döngü tamamlanıyor, içindeki şeytanlarla savaşıyor ve ailesinin onu özlemesinden kurtarmak için geri dönüyor. Yanlışları düzeltiyor ve pişmanlık canavarıyla savaşıyor.

"*Efsanevi*," diye cevap veriyorum. "Ben buna böyle diyeceğim."

28. bölüm

Forrest

*It doesn't feel like a bomb going
off in my intestines at all.*

Kasım soğuşu ceketimi delip geçerken saatime bakıyorum: 21:58. Neredeyse iki saattir Manhattan sokaklarında dolaşıyorum, aklımda bir hedef yok, sadece bir adım öteye gidiyorum. Telefonumu kapatmak zorunda kaldım, cebimde durmadan titremesinden bıktım.

Şu anda Marianne Wescott çok kızgın olmalı. Beni bu gece için ayarlamıştı — bir hayır galası ya da yanında gösterişli bir erkek arkadaşa ihtiyaç duyduğu bir sosyal etkinlik için değil, Rina'nın diplomatik bir şekilde "tam paket" dediğı şey için. Kendimi sunmaya ikna edemediğim hizmetler için beş bin dolar.

Daha önce hiç bir müşteriye eklememiştim. Dört yıl boyunca bir kez bile. Ama bu gece, Park Avenue'daki Marianne'in lüks gökdeleninin önünde dururken, içimdeki bir şey... reddetti. Yapamam. Başka bir kadınla birlikte olmak, profesyonel olarak bile olsa, bana ihanet gibi geliyor.

Sora yüzünden.

Tek görebildiğim, bu geceki "randevuyu" öğrendiğinde yüzündeki ifade. Çok parlak bir şekilde gülümsedi ve anladığını, bunun sadece iş olduğunu, sorun olmadığını söyledi. Ama gözleri—hiçbir şeyi saklayamayan o ifade dolu gözleri—farklı bir hikaye anlatıyordu. Cesur olmaya çalıştı, ama gözlerindeki acı

beni resmen mahvetti. Sora'nın, kimseye rahatsızlık vermek istemiyormuş gibi, ağlamak üzereyken gülümsemesi beni mahvediyor. Sonra da gözyaşlarını görmediğimi sanarak, yeni taslağı üzerinde çalışması gerektiğini söyleyip arkasını döndü.

Bu anı göğsümde bir bıçak gibi saplanıyor.

Sora'nın yüzündeki o ifadeyi bir daha görmektense tuvaletleri ovmayı ya da hamburger çevirmeyi tercih ederim.

Onu kaybedemem. Bu riski göze alamam. Hiçbir şey için. Sadece yeni bir plana ihtiyacım var. Hem de *acilen*.

Bir şekilde, amaçsızca dolaşmam beni Upper East Side'a getirdi ve şimdi kendimi Rina'nın zarif kahverengi taş evinin önünde, pencerelerinden yayılan sıcak ışığa bakarken buluyorum. Kendimi vazgeçiremeden parmağım kapı zilini basıyor.

Sanki Rina beni bekliyormuş gibi kapı hemen açılıyor. Kapının eşiğinde bordo renkli ipek pijama takımıyla duruyor, bronz teni giriş holünün sıcak ışığında parlıyor. Genellikle düz olarak şekillendirdiği koyu renk saçları, omuzlarına kadar uzanan gevşek bukleler halinde dökülüyor. Her zamanki güçlü takım elbisesi ve 7,5 cm topuklu ayakkabıları olmadan daha yumuşak görünüyor, ama yine de az da olsa korkutucu.

Kollarını göğsünde kavuşturur, mükemmel kavisli kaşlarından biri yukarı kalkar. "İçimden bir ses bu gece buraya geleceğini söylüyordu."

"Merhaba" yok. "Burada ne işin var?" yok. Beni her zaman hukuki dosyaları gibi okuyabilmiştir.

"Girebilir miyim?" Sesim istediğimden daha sert çıkıyor.

Kenara çekilir ve mermer zeminli girişe girmem için eliyle işaret eder; bu zarafet, zengin müşterilerinin onu neden bu kadar korkutucu bulduklarını ve onu sınamaya cesaret edemediklerini hatırlatır bana.

"Kendime bir bardak Macallan doldurmak üzereydim. Sanırım senin de bir bardağa ihtiyacın var." Cevabımı beklemeden dönüp beni, süslü şöminede ateşin çıtırdadığı çalışma odasına götürdü. Oda sandal ağacı ve eski kitap kokuyordu; bu koku, kafamdaki kaosla rahatlatıcı bir tezat oluşturuyordu.

"Marianne Wescott beni aradı." Rina iki kristal bardağa kehribar rengi bir sıvı döktü. "Dört kez."

"Üzgünüm." Bana uzattığı bardağı alıyorum ama içmiyorum.

“Üzülme. O kadın dayanılmaz.” Şöminenin yanındaki deri koltuklardan birine yerleşir, bacaklarını altına çeker. “Gerçi en güvenilir eskortumun, yüksek ücretli bir müşteriyi neden ekmiş olabileceğini merak ediyorum.”

Ayağa kalkamıyorum, oturmak için fazla gerginim. “İstifa ediyorum, Rina.”

İşte bu. Saatlerce dolaşırken prova ettiğim tüm sözler, sadece bu üç kelimeye indirgenmişti. Ama artık ağızından çıkmıştı. Geri dönüş yoktu.

Viskisini yudumlarken, bardağın kenarından bana bakıyor. “Bunun olacağını tahmin etmediğimi söyleyemem. Ama neden?”

“Birine aşığım.”

Yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılıyor. “Ah, özel *müşterin* Sora.” Omuzlarını silkiyor. “Taio,” diye ekliyor, sormadığım soruma cevap olarak.

Şaşırmamam gerekirdi. “Evet. O tipik bir müşteri değil, bu yüzden sana ondan bahsetmedim. Arkandan bir şey yapmaya çalışmıyordum...”

Elini kaldırarak beni durdurur. “Endişelenmemiştim, Forrest. Biriyle yıllar boyunca güven ilişkisi kurduğunda ne olur, biliyor musun?”

“Ne olur?”

Sanki hiçbir şeyden haberim yokmuşum gibi gözlerini kırıyor. “O kişiye şüpheye yer bırakmazsın. Burada yargılanmıyorsun, Hawkins.”

Sora para ödeyen bir müşteri değildi. Teknik olarak evet, öyleydi. Ama parasını almayı hiç düşünmemiştim. On bin dolar, onunla tekrar görüşmek için bir kozdu. Gerçi şimdi o paraya ihtiyacım olabilir.

“Teşekkür ederim. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez.” Elime dokunmadığım içkimi şömine rafına koydum. “Bunu bitirmem lazım. Hepsini.”

Rina öne doğru eğildi, yüzündeki ifade birden ciddileşti. “Peki tam olarak para için ne yapmayı planlıyorsun? Sean’ın şirketine olan borcun ortadan kalkmayacak. Dakota’nın okul taksitleri kendiliğinden ödenmeyecek. Ve babanın çiftliğini de unutmayalım.”

Saçlarımı elime alıyorum, içimden bir öfke yükseliyor. “Bilmiyorum, tamam mı? O kısmı henüz çözemedim. Ama bir

. Barmenlik, güvenlik görevlisi, ne olursa olsun, gerekirse paket dağıtıcılığı bile yaparım.”

“Bunların hepsi, kazandığının çok küçük bir kısmını öder.”

“Biliyorum,” diye ters bir şekilde cevap verdim, ama hemen pişman oldum. “Özür dilerim. Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Düşüncesizce. Sorumsuzca. Ama bu gece bir seçim yapmak zorundaydım ve Sora’yı seçtim. Gerisini bir şekilde halledeceğim.”

Rina’nın koyu renkli gözleri neredeyse fark edilmeyecek kadar yumuşadı. “Neredeyse hiç tanımadığın bir kadın için maddi güvenceni mi feda ediyorsun?”

“Mesele sadece Sora değil.” Pers halısının üzerinde bir aşağı bir yukarı yürüyorum. “Mesele benim. Kim olduğum. Kim olmak istediğim. Yıllardır bu işi, hayatımın parçalanmasını önlemenin tek yolu olduğu için haklı çıkarmıştım. Ama şimdi...” İçimde hissettiğim değişimi ifade etmekte zorlanarak sözlerimi yarıda kesiyorum.

“Şimdi ise bu iş, gerçekten istediğin hayatı kurmanı engelliyor,” diye sözümü tamamlıyor Rina.

Anlayışına minnettar olarak başımı salladım.

“Otur, Hawkins. Başımı döndürüyorsun.”

Sözünü dinleyip, karşısındaki sandalyeye çöküyorum. Ateş aramızda patlayıp tıslıyor, duvarları kaplayan kitap raflarına dans eden gölgeler düşürüyor. Rina’nın öğretmenlik günlerinden kalma, eski akademik kitaplardan oluşan koca bir sıra var. Onu Profesör Colt olarak tanıdığım günlerden.

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm,” diyorum sessizce. “Benim için yaptığın onca şeyden sonra. Başka seçeneğim kalmadığında beni kurtardın. Bunu asla unutmayacağım.”

“Ne düşündüğünü biliyorum ve bana borçlu değilsin. Bir iş yaptın, karşılığını aldın. Sana hiç acımadım Forrest ve seçimlerine saygı duyuyorum.”

Dudaklarımda küçük, isteksiz bir gülümseme belirmeye çalışıyor. Zar zor başarıyor. “Emin misin? Annemle yakın değilim, ama olsaydım, şu anda yüzündeki ifadenin, onu derinden hayal kırıklığına uğratmış olsaydım göreceğim ifadeye benzer olacağını tahmin ediyorum.”

Rina bardağını yan masaya koyar ve öne eğilerek gözlerime doğrudan bakar. “Aksine, seninle inanılmaz gurur duyuyorum.”

Bu beni hazırlıksız yakaladı. “Gurur mu? Seni, sorumluluklarımı bir kenara bırakıyorum...”

“Rahatlığı değil, dürüstlüğü seçiyorsun. Beni yanlış anlama, yaptığımız şeyin doğasında yanlış bir şey olduğunu söylemiyorum. Ama bu artık senin için doğru değil. Ve bunu kabul etmek cesaret ister.”

Göğsümdeki sıkışıklığın gevşemeye başladığını hissettim. “Yani... kızgın değilsin?”

“Oh, Marianne Wescott konusunda çok öfkeliyim. O felaketi kurtarmak için Saylor’ı ya da Marcus’u göndermek zorunda kalacağım ve onun bu konuda dayanılmaz olacağını çok iyi biliyorum.” Elini küçümseyici bir hareketle salladı. “Ama sana mı? Hayır, sana kızgın değilim.”

Zarif bir şekilde ayağa kalkıp odanın köşesindeki şık masaya doğru yürüdü. Bir çekmecedен manila dosya çıkardı ve koltuğuna dönmeden önce bana uzattı.

“Bu ne?” diye soruyorum, dosyayı açıp içinde yasal belgelere benzeyen şeyler buluyorum.

“Bir çıkış yolu,” dedi basitçe. “Haftalardır bunu düşünüyordum.”

İlk sayfayı gözden geçiriyorum, kafam giderek karışıyor. “Bunlar kredi belgeleri.”

“İş hesaplarımdan değil, kişisel hesaplarımdan.” Şaşkın bakışlarıma sakın bir şekilde karşılık veriyor. “Sean’ın şirketine borcunu ödemek ve Dakota’yı yıl sonuna kadar okulda tutmak için yeterli. Bu sana ayaklarını yere basana kadar zaman kazandırır.”

Şoktan bir an için dilim tutulur. Neredeyse bir milyon dolar. “Rina... Bunu kabul edemem.”

“Kabul edebilirsin ve edeceksin.” Sesi tartışmaya izin vermiyor. “Sean’a borçlu olmak yerine bana borçlu olacaksın. Aradaki fark, ben seni hukuk sektöründen dışlamayacağım. Git baro sınavına gir. İyi bir iş bul. Elimden geldiğince hasar kontrolü yapacağım. Şehirdeki her hukuk firması Sean’ın etkisi altında değil. Sana bir iş buluruz.”

“Ama bu *çok fazla*, Rina. Ne zaman geri ödeyebileceğimi bilmiyorum. Bu bir borçtan çok bir hediye gibi.”

“Bu sadaka değil. Sen artık büyüdün Hawkins, ve burası gerçek dünya. Faiz oranı uygun ama hayırseverlik değil. İkimiz de bunu bana uzun bir süre ödeyeceğini varsayalım.” Gözlerinde

yaramazlık parladı. “Seninle gurur duyuyor olabilirim, ama yine de bir iş kadınıyım.”

Kağıtlara bakıyorum, teklifini sindirmeye çalışıyorum. “Neden bunu benim için yapıyorsun?”

Rina uzun bir süre sessiz kalır, ateşe bakarak. Tekrar konuştuğunda, sesinde daha önce hiç duymadığım bir ton vardır — ham ve dürüst bir şey.

“Sean’dan boşandıktan sonra bu işi neden kurduğumu biliyor musun?”

Başımı sallıyorum. “İntikam mı?”

“Kısmen.” Kısa bir kahkaha atıyor. “Onun kibirli, asil ailesini skandalla sarsma fikrini seviyorum. Ama aslında başka bir şeyle başladı — dört yıl önce bir eskortla yaşadığım deneyim. Asla o kadar cüretkar ve riskli bir şey yapmazdım, ama...” Sesi kesiliyor, bir anıya dalıyor.

Gözlerimi kırkıyorum, kiralık bir partnerle geçirdiği müstehcen bir geceyle ilgili ayrıntıları anlatacağından korkuyorum. Garip bir şekilde, Rina beni hiç sorun yaşamadan pazarlayabilir, ama onun seks hayatını dinlemek, açıkçası kendi annemin seks hayatını dinlemek gibi bir şey. Daha rahatsız edici bir şey düşünemiyorum.

"Şey..."

"Şey, ben öpüşüp anlatmam..."

"*Tanrıya şükür,*" diye biraz fazla yüksek sesle mırıldanıyorum ve onun buz gibi bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Ama," diye devam ediyor, hala bana dik dik bakarak, "bir gece hayatımdaki bakış açımı tamamen değiştirdi. İnsanların eskort olmanın ne anlama geldiğine dair algılarını değiştirmek için ilham aldım. Her şey seksle ilgili değil. Bağ kurmak ve arkadaşlıkla ilgili. Bazen, içinde olduğunun farkında bile olmadığın bir rutinden çıkmak için doğru zamanda doğru kişiye ihtiyacın olur. İnsanlara, sadece bir gecelik de olsa, değer verilmek, önemsenmek, sevilmek, korunmak, uğruna mücadele edilmek gibi bir fırsat sunma fikrini seviyorum... Gerçek hayatlarındaki erkeklerin bu konuda çok yetersiz olması nedeniyle, bunu uydurmak zorunda kalan bu kadar çok kadın olması üzücü. Ama yine de, bu geçici olsa da, gerçek olmadığı anlamına gelmez. Anlık bir duygu bile büyük bir değişime ilham verebilir."

“Yani, o eskortla yatmadın mı? Sadece konuştunuz mu?”

Bakışlarını sabitleyip, yüzünü tamamen ciddileştiriyor. “Hayır, Hawkins. Onu deli gibi becerdim. Bütün gece. Sonra da ertesi sabah.”

“*Lanet olsun*, Rina.” Bir çocuk gibi ellerimi kulaklarımın üzerine koyuyorum, böylece onun kahkahalara boğulmasını izleyebiliyorum.

“Üzgünüm,” diyor nefes nefese gülerek. “Demek istediğim, bir kişi hayatımı tamamen daha iyi hale getirdi, sonunda kalbimi kırmış olsa bile. Yani, bu genç bayan hayatını değiştirmeye değer biri ise, yap.”

“Ama kalbini kırdı demiştin... o adam.” Gözlerindeki son mizah kıvılcımının kayboluşunu izliyorum, yerini biraz daha karanlık bir şeye bırakıyor.

Başını sallıyor. “Çünkü onu elimde tutamadım. Hepsi bu.” “Adı neydi?”

“Dalton,” diye cevapladı basitçe, kişisel hayatı söz konusu olduğunda yine ağzı sıkı Rina’ya dönerek. “Herkes yardım ederken kendini kaybediyorsun. Dakota, Hannah, baban ve şimdi de Sora. Kendine zarar verecek kadar özverilisin. Ama sürekli başını su üstünde tutmak için çabalamasaydın, nasıl bir adam olabileceğini görüyorum.” Dosyayı işaret etti. “Bunu o adama yaptığın bir yatırım olarak düşün.”

Adını tam olarak koyamadığım bir duygu boğazımı sıkıştırıyor. “Ne diyeceğimi bilmiyorum.”

“Bu konuda akıllı davranacağını söyle. Bunu, kendini harika bir şey için hazırlamak için kullanacağını söyle.” Yüzü sertleşiyor. “Ve sonra bana kesinlikle geri ödeyeceğini söyle.”

Yarı rahatlama, yarı inanamama karışımı bir kahkaha kaçıyor ağzımdan. “Sen başka birisin, biliyor musun?”

“Öyle söylüyorlar.” Tekrar viskisini eline alır. “Şimdi, şu Sora meselesine gelelim. Bana her şeyi anlat.”

Sonunda kendi bardağıma uzanıp minnetle bir yudum alıyorum. “O, şimdiye kadar tanıştığım hiç kimseye benzemiyor. Zeki, komik, en iyi anlamıyla tamamen nevrotik. Yeterince iyi olmadığını düşündüğü romantik romanlar yazıyor, ama aslında muhteşemler—duygu ve mizah dolu, karakterleri o kadar gerçekçi ki uydurma olduklarını unutuyorsun.”

“Ve o, iki hafta gibi kısa bir sürede hayatını tamamen altüst etti, değil mi?” Rina’nın ses tonu alaycı, ama gözleri nazik.

“İki ay.” Ama gerçekte? İki dakika. Papa Beans’te bana gözlerini kısarak baktığı andan itibaren, bu kadının öngörülebilir gelecekte rüyalarımın başrolünde olacağını biliyordum. “Çılgınca geliyor, biliyorum.”

“Çılgınca değil.” Rina bardağındaki kehribar rengi sıvıyı karıştırıyor. “Kesinlikle zahmetli. Muhtemelen pervasızca. Ama çılgınca değil.”

“Bu içimi rahatlatıyor,” diyorum alaycı bir sesle.

“Her şeyi riske atacak kadar senin için çok özel biri olmalı.” “Öyle.” Sesimdeki kesinlik beni bile şaşırtıyor.

Rina beni uzun bir süre inceler, sonra sanki kendine bir şeyi onaylar gibi başını sallar. “Peki o zaman. Sanırım geriye tek bir soru kaldı.”

“Nedir o?”

“O da sana karşı aynı hisleri besliyor mu?”

Bu soru, üzerime bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissettiriyor. Bu büyük adımı atmak, hayatımı Sora ile bir gelecek olasılığı etrafında yeniden şekillendirmek için acele ederken, onun da bu geleceği istediğini aslında teyit etmemişim.

“Sanırım... sanırım öyle,” diye kekeliyorum. “Henüz tam olarak bu konuyu konuşmadık.”

Rina’nın kaşları havaya kalkar. “Bu kadına hislerini söylemeden işinden mi ayrılıyorsun?”

Böyle söyleyince, gerçekten de son derece aptalca geliyor. “Bu akşam ona söyleyecektim. Seninle konuştuktan sonra.”

“Tanrım.” Şakaklarını ovuşturur. “Sen gerçekten romantik bir adamsın, değil mi? İşinde bu kadar iyi olmana şaşmamalı.” Kendini yakalar. “*Eski işinde.*”

İnleyerek yüzümü ellerimin arasına gömdüm. “Bu çok fazla, çok hızlı, değil mi? Aklımı kaçırdığımı düşünecek.”

“Muhtemelen.” Rina omuz silkti. “Ama bazen büyük jestler işe yarar. Sadece...” Tereddüt etti, ki bu onun için alışılmadık bir durumdu. “Bütün bunları sindirmek için zamana ihtiyacı olabileceğine hazırlıklı ol. Çok fazla şey var.”

Başımı sallıyorum, Columbia Hukuk Fakültesi'ndeki ilk günümünden beri hissetmediğim bir şekilde aniden gerginleşiyorum. “Herhangi bir tavsiyen var mı?”

“Dürüst ol. Kartlarını masaya koy.” Boş bardağını kenara koyar. “Ve belki de ‘Birlikte olabilmemiz için işimden istifa ettim ve büyük bir kredi çektim’ demeden önce ‘Sana aşık oluyorum’ diyerek başla.”

Her şeye rağmen gülüyorum. “Not aldım.”

Rina ayağa kalkarak konuşmamızın bittiğini işaret ediyor. “Beni haberdar et. Ve eğer işler yolunda gitmezse...” Bana anlamlı bir bakış atıyor. “Burada her zaman bir yerin var. Bunda utanılacak bir şey yok.”

Ben de kalkarım, kredi belgelerinin bulunduğu dosyayı sıkıca tutarak. “Teşekkür ederim. Her şey için.”

Dürtüsel bir hareketle öne doğru adım atıp ona sarılıyorum. Başta biraz sertleşir — Rina pek sarılmayı seven biri değildir — ama bir an sonra, geri çekilmeden önce kollarını kısa bir süre bana dolandır.

“Bu gecelik bu kadar duygusallık yeter.” İpek pijama üstünü düzeltir. “Git kızını al, Hawkins.”

Birkaç dakika sonra serin gece havasına adım attığımda, haftalardır, belki de yıllardır göğsümü sıkıştıran yük hafiflemiş gibi geliyor. Önümdeki yol belirsiz, mali zorluklarla ve reddedilme korkusuyla dolu. Ama Columbia Hukuk Fakültesi'nden, Dakota'nın doğmasından, Hannah'nın beni terk etmesinden bu yana ilk kez, kontrolüm dışındaki koşullara tepki vermek yerine bir seçim yaptığımı hissediyorum.

Telefonumu çıkarıp açtım ve bir Uber çağırdım. Sora'ya gerçeği, her şeyi anlatmanın zamanı gelmişti. Birdenbire her şeyden çok istediğim bu geleceğin, onun da istediği bir gelecek olup olmadığını öğrenmenin zamanı gelmişti.

Ön kapıdan içeri süzülürken brownstone ürkütücü bir sessizlik içinde. Gece yarısını çoktan geçmiş ve Rina ile yaşadığım duygusal konuşmanın ardından yorgunluk kemiklerimi ağırlaştırıyor. Ama bu gece yapmam gereken bir şey daha var; sabaha kadar bekleyemeyeceğim bir konuşma.

Merdivenleri sessizce çıkıyorum, sanki bir korku filmi müziği için seçmelere katılıyormuş gibi gıcırdayan üçüncü basamağı atlayarak. Dördüncü kattan, Sora'nın yatak odasından gelen bir ışık şeridi dışında ev karanlık. Hâlâ uyanık.

Kapısına yaklaşırken kalbim sanki roller coaster'da gibi göğsümde hızla atıyor. Yıllarımı kadınları etkileme sanatını mükemmelleştirerek geçirdim, ne söyleyeceğimi ve nasıl söyleyeceğimi çok iyi biliyorum, ama şu anda kendimi baloya davet etmek üzere olan beceriksiz bir ergen gibi hissediyorum.

Yavaşça kapıyı çaldım, sonra kolu çevirdim.

"Aaaahh!" diye bağıyor Sora, paslanmaz çelik su şişesini beyzbol sopası gibi sallayarak. Yatağında bacak bacak üstüne atmış, dizlerinin üzerinde dengesiz bir şekilde dizüstü bilgisayarı duruyor, saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış ve bir tarafa doğru dengesizce eğilmiş. Göğsünde "I like big books and I cannot lie" (Büyük kitapları severim ve yalan söyleyemem) yazan bol bir tişört giyiyor. "Tanrım, Forrest! Ödümü kopardın!"

Onu görünce gülümsemeden edemiyorum — gelecekteki en çok satan yazar Sora Cho, evine giren hırsızlara karşı kendini savunmak için su şişesiyle silahlanmış.

"Hırsızları boğmayı mı planlıyorsun?" Seçtiği silaha başımı sallıyorum.

Su şişesini indiriyor, yanakları sevimli bir şekilde kızarıyor. "Elime en yakın şey buydu, seni gizlice izleyen. Sen burada ne arıyorsun? Seni... bilirsin, sabaha kadar beklemiyordum."

Sözlerinin arkasında bir gölge var, bana bakışında dikkatli bir mesafe var. Başka bir kadının yatağından geldiğimi düşünüyor.

"Gerçekten bununla bir davetsiz misafiri savuşturmayı mı planlıyordun?" diye soruyorum, arkamdaki kapıyı kapatırken bir an için konuyu saptırıyorum.

"Bu şey sağlam çelikten yapılmış ve 1,2 litre buzlu su alıyor. Biraz hasar verebilirim." Çenesini meydan okurcasına kaldırıyor. "Yeterince polisiye dizi izledim. Diz kapaklarına, sonra kasıklarına vur, sonra kaç."

"Sağlam bir strateji. Ama belki bir beyzbol sopası almalısın. Ya da biber

sprey. Ya da kelimenin tam anlamıyla silah olarak tasarlanmış herhangi bir şey."

"Not aldım. Alışveriş listeme 'kendini savunma araçları'nı ekleyeceğim, 'süt' ve 'akıl sağlığı'nın hemen altına." Su şişesini

“Peki... neden bu kadar erken geldin?” “Erken mi?” diye soruyorum, saatin neredeyse sabahın biri olduğunu bilerek.

“Sabaha kadar seni göremeyeceğimi sanmıştım. Dakota’yla krep yapmayı planlamıştık. Sana da biraz ayıracaktık.”

“Ne kadar tatlı.” Yatağının kenarına oturuyorum, birdenbire yorganının desenine büyük ilgi duymaya başlıyorum. “Bu saatte ne üzerinde çalışıyorsun?” diye soruyorum, dizüstü bilgisayarına doğru başımı sallayarak.

Bana şüpheyile bakar ama konunun değişmesine izin verir. “*Legendary* için düzenlemeler.”

“*Legendary* mi? Yeni kitap mı?”

“*Lonely’nin* yeniden düzenlenmiş versiyonunun yeni adı.” Küçük, samimi bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. “Babam bu gece habersiz uğradı.”

“Baban mı?” Şaşkınlıkla dikleşiyorum. “J.P. Cooper bizzat edebiyat tahtından inip köylüleri mi ziyaret etti?”

Koluma hafifçe vurur. “Nazik ol. Güzeldi. Aslında *inanılmazdı*. Konuştuk... yani, gerçekten konuştuk... belki de hayatımızda ilk kez. Kitabımı okudu.”

Kalbim titriyor. Ama gülümsüyor, o kadar da kötü olmamış olmalı. “Ee?”

“Ve beğendi.” Sesi hayranlıkla yumuşadı. “O kadar beğendi ki, ikinci kitabımda tam olarak istediğim gibi olması için bana yardım edecek.”

“Böyle bir aşk hikayesi söz konusu olduğunda onun görüşüne güveniyor musun?”

Bana gülümsüyor, sırları kapalı dudaklarının ardında saklı. “Tahmin ettiğinden daha fazla.”

“O zaman bu harika. Senin adına çok mutluyum. Ailenin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.” Aramızda çok fazla mesafe var, tam bir kraliçe yatak kadar, bu yüzden ona bir öpücük gönderiyorum. Eminim şu anda ona dokunmamı istemiyordur.

“Bu, babam ve benim için yeni bir başlangıç gibi.” Gözleri, akmayan gözyaşlarıyla parlıyor. “Sonunda, bizi sonsuza kadar ayıracağını sandığım bir duvarı aştık. Çok özgürleştirici. Buraya gelebileceğimizi hiç düşünmemiştim.”

Mükemmel bir giriş. Derin bir nefes alıyorum.

“Yeni başlangıçlardan bahsetmişken,” diyorum, yüzümü tamamen ona çevirerek. “Acaba biz de bir tane yapabilir miyiz diye merak ediyordum.”

Kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Öncelikle, ortada duran sorunu halletmem gerekiyor,” dedim. “Bu bu gece.”

Yüzünde hafif bir gölge belirdi. “Peki. Akşamın nasıl geçti?” “Hiç geçmedi.” Gözlerini kaçırmadan ona baktım, gözlerimdeki gerçeği görmesini istedim

gözlerimdeki gerçeği görmesini istiyorum. “Yapmadım, Sora. Müşteriyle buluşmadım. Yapamadım.”

Şaşkınlıkla dudaklarını araladı. “Sen... ne?”

“Onun binasının önünde yirmi dakika durdum, sonra öylece uzaklaştım. Rina'nın evine gitmeden önce iki saat boyunca şehirde dolaştım.” Elimini saçlarımdan arasından geçirdim. “Onu ekledim.”

“Rina kızdı mı? Bir daha ekersen sana iş vermeyeceğini söylemişti.” Sesi bir oktav yükselir. “Forrest, bu konuda ne yapacaksın...”

“O yarının sorunu,” diye nazikçe sözünü kestim. “Bu gece, sadece bir şeyi bilmeni istiyorum.”

Bekliyor, koyu renkli gözleri iri ve kararsız.

“Beni sana bu kadar çeken şeyin ne olduğunu biliyor musun?” diye soruyorum.

Belirsizliğin yerini yaramaz bir ışıltı aldı. Bol tişörtünün üzerinden göğüslerini avuçlayıp hafifçe yukarı doğru itti. “Tabii ki bu çift D’ler,” diye şaka yaptı. Bana göre göğüsleri mükemmelliğin tanımı olsa da, ikimiz de C bedeni zar zor doldurabildiğini biliyoruz.

Gülüyorum, gerginlik bozuluyor. “Evet, tabii ki devasa göğüslerin. Ama başka ne var biliyor musun?” Yatağın üzerinde sürünerek yanına yerleşiyorum. Ellerini ellerime alıyorum, tekrar ciddileşiyorum. “Kendini ne kadar savunmasız hale getirdiğin. Yazdığın her kitapla dünyaya kanayan kalbini nasıl gösterdiğin. Acı verse de, zorlansa da, kalbini koluna takıyorsun. Bu çok cesurca.”

Birleşmiş ellerimize bakıyor. “Bu cesaret değil. Bu sadece başka türlü nasıl davranacağımı bilmemem.”

“İşte bu yüzden cesurca.” Parmaklarını sıkıyorum. “Sen samimisin. Naziksin. Şefkatlisin. Tatlısın. Dünya sana ne kadar çöp atarsa atsın, yine de kendin olmaktan başka çaren yok. Bu bana ilham veriyor. Ben de dürüst olmak istiyorum.”

“Ne konuda dürüst?”

“Hislerim hakkında. Ne istediğim hakkında.” Derin bir nefes alıyorum. “Yeniden başlamak istiyorum, Sora. Hikayemizin en başından.”

Merakla ama yine de temkinli bir şekilde başını eğdi. “Ne demek istiyorsun?”

“O gün Papa Beans’te, numaranı istemememin tek nedeni işimin getirdiği yüklerdi. Sana ilk göz attığım ana geri dönüp tekrar denemek istiyorum.”

“Yeniden başlamak gibi mi?” diye sordu, sesinde eğlenceli bir ton vardı.

Ellerini bıraktım ve ayağa kalktım. Sonra, abartılı bir resmiyetle elimi ona uzattım.

“Merhaba,” derim, en çekici gülümsememi takınarak. “Ben Forrest Hawkins. Seni odanın diğer ucundan fark ettim ve kendimi tanıtmak istedim.”

Gözlerinde bir anlama ışığı belirir. Duruşunu düzeltir ve elini nazikçe elime koyar.

“Sora Cho-Cooper,” diye cevaplar, oyuna katılır. “Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Hawkins.”

“Cho-Cooper mı?” Sahte bir konsantrasyonla kaşlarımı çatıyorum. “Sizi bir yerden tanıyor muyum? Siz çok ünlü bir bestseller yazarı değil misiniz?”

Gülüyor, sesi içimi ısıtıyor. “Bunu gerçeğe dönüştürmeye çalışıyorum.”

“Eminim çok da uzak değildir. Bu arada, çok güzelsin. Asyalı mısın acaba?” diye soruyorum, elini el sıkışmak için gerekenden daha uzun süre tutmaya devam ederek.

“Annem Koreli. Ve şimdiden seni uyarmalıyım Forrest, ben sadece acı yemek seven erkeklerle çıkarım.”

Sırıtiyorum. “Acılı yemekleri *severim*. Bağırsaklarımda bomba patlamış gibi hissetmiyorum hiç.”

Kız kıkırdar. “Bunu bilmek güzel.”

“Peki, bu aralar ne üzerinde çalışıyorsun?”

“Bir denizkızı savaşçı prenses ve aşık olduğu ejderha hakkında bir fantastik aşk romanı. Çok ateşli. Düşmanlardan sevgililere. Öfke dolu seks ve tüm o güzel şeyler,” diyor alaycı bir tonla.

“Kulağa ateşli geliyor. Kelimenin tam anlamıyla.”

Kötü kelime oyunuma inliyor ama gülümsemesi devam ediyor. “Peki ya sen, Forrest Hawkins? Ne iş yapıyorsun?”

Tereddüt ediyorum, oynadığımız bu oyunun birdenbire gerçek hayata kaymış olduğunu fark ediyorum. “Bu biraz utanç verici, ama eskiden eskortluk yapıyordum. Aslında bu gece istifa ettim.”

Aramızda sessizlik çöküyor. Şakacı tavırlarımız kayboluyor, gerçeklik yeniden kendini gösteriyor.

Sora'nın ifadesi ciddileşiyor. “Geçimini nasıl sağlayacaksın? Şimdi ne yapacaksın? Neden her şeyi bırakıp...”

“Dur, dur, bayan,” diye sözünü kesiyorum, konuyu daha hafif bir alana çekmeye çalışarak. “İlk tanışmamız için bu çok fazla kişisel soru.” Ona göz kırpiyorum. “Ama cesaretini beğendim. Başka bir şeyden konuşmaya ne dersin? Ateşli ejderha romantizm romanları yazmadığın zamanlarda eğlenmek için ne yaparsın?”

Ne yapmaya çalıştığımı anlıyor ve oyuna katılıyor, ancak gözlerindeki bakıştan, bu sorulara daha sonra tekrar döneceğimizi anlayabiliyorum.

“Stres atmak için pasta yaparım,” diyor.

“Yani mutfakta rahat mısın?” diye şüpheyile soruyorum. “Oh, evet. Tam bir profesyonelim.”

Ona dikkatle bakıyorum, tek bir bakışla bariz yalanlarını ortaya çıkarmaya çalışıyorum. “Tamam, Sora. Mikrodalgada pişirilmeyen ne pişirebilirsin?”

Gözlerini kısıyor. “Daha dün Creole aïoli soslu somon kroket yaptım.”

“Birincisi, kulağa lezzetli geliyor. İkincisi, yeni ilişkimizi *tam* bir saçmalıkla mı başlatmak istiyorsun? Seni yemek yaparken gördüm, kadın. Spagetti makarnasını ılık suda ‘haşladın’ ve çıtır çıtır çıkmasına şaşırdın.”

“Aman Tanrım,” diye sinirli bir şekilde çığlık atar. “Son kez söylüyorum, onlar pirinç eriştesiydi ve çok hassastır! Suyun çok sıcak olmaması gerekir.” Ben onun öfkesine gülünce, o sinirli bir şekilde inler.

“Gerçeği söyle, Bayan Cho-Cooper.”

“Peki. Yemek pişirme becerilerim mikrodalgada patlatılan patlamış mısırla sınırlı. Izgara peynirli sandviç yapmakta bile zorlanıyorum. Mutlu oldun mu?”

“Sorun değil. Ben yemek yapabilirim. İstersen sana öğretebilirim?” “Öğretebilir misin?” diye ciddiyetle soruyor. “Bunu bilmiyordum.”

“Şey, şu anki ev arkadaşım mutfakta oldukça hakimiyetçi, o yüzden ortalıkta görünmemeye çalışıyorum. Sanırım ev işlerindeki becerilerini kanıtlamaya çalışıyor.”

Gülüyor. “Muhtemelen bir erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer diye öğrenmiştir. Eminim ilgini kaybetmemek için yemek pişirme becerilerini geliştirmeye çalışıyordur.”

“Gerek yok,” diyorum. “Fıstık ezmesi ve reçelli bir sandviçi bile mahvedse, o kadının su üstünde yürüyebileceğini düşünürdüm.”

“Şey, Forrest, bu... sorunlu bir durum.” Dudaklarını büzüp başını sallıyor.

“Ne?”

“Konuşmamızın ikinci dakikasında, oda arkadaşına aşık olduğunu anladım. *Tehlike işareti*,” diye fısıldıyor.

Gülerek, ona saygılı bir mesafe bırakmaya özen göstererek yatağın yanında uzanıyorum. “Bir dakikalığına oda arkadaşımı unutalım.”

“Peki,” dedi Sora sevimli bir sırıtişla. “Buna daha sonra geri döneriz. Peki, buralı mısın?”

“*Yatak odan* mı?” diye soruyorum. “Burada doğmadım ama burayı iyi bilirim. Turistik yerler mi arıyorsun? Çünkü önemli olan yerler, komodin dolabının altındaki eşyaların arasına saklanmış vibratör ve yatağın altındaki kilitli kasada saklı gizli çikolata stoğu.” Banyoya açılan kapıyı işaret ediyorum. “Anahtar kapı çerçevesinin üstünde saklı.”

“Senden nefret ediyorum,” dedi ciddi bir ifadeyle.

Yine karnımdan gelen derin bir kahkaha patlar. “Cidden, Wyoming’de büyüdüm, ama büyük şehre gelip başarılı bir avukat olmak istedim.”

“Peki bu planın sonucu ne oldu?”

“Ahlaki bir kriz yaşadım, daha başlamadan kariyerimi mahvettim, onun yerine eskort oldum. Bilirsin, her zamanki kariyer yolu.”

“Elbette,” diyor ciddiyetle başını sallayarak.

“Peki ya sen?”

“Ben doğma büyüme şehir kızıyım. Yürürüm ya da taksiye binerim. Ehliyetimin tek amacı, R dereceli filmleri izleyebilmek ve ara sıra şaraplı içecekler alabilmek. Ama neyi hep pişmanlık duyduğumu biliyor musun? Manuel vitesli araba kullanmayı öğrenmemiş olmayı.”

Aniden heyecanlanarak doğruluyorum. “Öyle mi?

Sana öğretirim.” “Öğretir misin?”

“Kesinlikle. Eski kamyonetim hâlâ babamın çiftliğinde duruyor. Sadece tatlı dille ikna edip, otomobil tanrılarına bir litre yağ kurban edersen çalışır. Öğrenmek için mükemmel bir araç. O şeyi sürebilirsen, tır bile sürebilirsin.”

Kıkırdadı. “Kulağa harika geliyor. Tek sorun, en son haritaya baktığımda Manhattan’dan Wyoming’e taksi ücreti bütçemi biraz aşıyordu.”

“Uçmaya ne dersin? Gelecek hafta sonu?” Rina, kızlarımı eve uçurmak için fazlasıyla yeterli miktarda para ödünç verdi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ne?”

“İlk randevu için büyük bir adım olduğunu biliyorum,” diyorum, onu dikkatle izleyerek, “ama seni eve götürüp Boone ile tanıştırmak istiyorum. Wyoming kışın çok güzeldir. Çok soğuktur, ama güzeldir.”

Gülümsemesi, yanak kasları gerilecek kadar genişledi. “Çok isterim. Mükemmel bir ilk resmi randevu gibi geliyor.”

“Güzel.” Elini tekrar tutuyorum, başparmağımla avucunda tanıdık daireler çiziyorum. Bana doğru eğiliyor, kirpiklerini kırıştırırken dudakları gevşiyor. Dudaklarına kısa bir öpücük kondurarak onu hayal kırıklığına uğrattıyorum.

“Ne oluyor, Forrest?”

“Başka bir şey düşünüyordum... Uygulamamız gereken bazı kurallar.”

“Kurallar mı?”

Ağzımdan çıkacak sözlerden korkarak iç çekiyorum. “Bence seks yapmak için beklemeliyiz. En az üç resmi randevu. Gelecekteki bir çift gibi, şu anki gibi değil...”

“Bir eskort ve bir müşteri gibi mi?” diye sözümü tamamlıyor, ne demek istediğimi anlıyor.

“Aynen öyle.”

Gözlerini o kadar sertçe devirdi ki, göz bebekleri beynine çarpacak gibi oldu, sonra da etkilenmemiş bir şekilde bana bakmaya devam etti. "Forrest, beklemek neye yarayacak ki? Beni hayal edilebilecek her pozisyonda zaten becerdin."

"Hadi ama. Benim için?" Alt dudağımı büzerek, karşı konulmaz derecede sevimli görünmeye çalışıyorum. "Bu ciddi. Bunu doğru düzgün yapmak istiyorum."

Beni bir an inceledi, sonra başını salladı. "Tamam. Üç randevuya kadar yok, öyle mi?"

"Anlaştık." Saate bakıyorum: 01:23. "Şu andan itibaren."

"Şimdi başlıyoruz," diye tekrarladı, gözleri kısa bir süre benim yarı kabarık bölgeme indi, sonra tekrar gözlerime baktı. Uzun, gergin bir an boyunca birbirimize baktık.

"Bu berbat bir fikir," diye fısıldadı. "En kötüsü," diye onayladım, kıpırdamadan.

"Yani, birbirimizi zaten çıplak gördük." "Birçok kez," diye ekliyorum.

"Ve biz yetişkiniz." "Çok yetişkin."

"Ve ikimiz de açıkça rıza gösteriyoruz," diye vurguladı.

"Kesinlikle rıza gösteriyoruz."

Bir an daha sessizlik.

"Ama bu bizim ikinci şansımız ve bunu doğru yapacağız," diyorum kararlı bir şekilde, sanki kendime hatırlatır gibi.

Bu sefer, bebek gibi gözlerini deviriyor. İlk seferki kadar abartılı değil. "Peki," diye mırıldanıyor. "Yarıdan itibaren."

"Teknik olarak bugün, ama evet."

Dizüstü bilgisayarını kapatıp bir kenara koyuyor, sonra yorganının altına giriyor. "Kalabilirsin," diyor, yanındaki yeri okşayarak. "Sadece uyumak için."

"Sadece uyumak için," diye onaylıyorum, ayakkabılarımı çıkarıp yanına kayıyorum.

Yatağın başucundaki lambayı kapatıyor ve odayı karanlığa gömüyor. Vücudumun birkaç santim ötesinde onun vücut ısını hissedebiliyorum, rahat bir pozisyon bulmaya çalışırken yatağın hafifçe sallandığını hissediyorum.

"Forrest?" Karanlıkta sesi yumuşak. "Evet?"

"Bunu söylemek bencilce gelebilir ama işinden ayrıldığına sevindim. On bin dolarımı alabilirsin. Sanırım ona ihtiyacın olacak."

Yorganın altından elini tutuyorum, parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. "Eğer parasız olsaydım, bir köprünün altında yaşıyor olsaydım, yine de benimle olur muydun?"

Elimi sıkıyor. "Kesinlikle."

"Güzel." Onu başı göğsüme yaslanana kadar kendime çekiyorum, saçları çenemi gıdıklıyor. "Söz veriyorum, çok güzel bir köprü olacak. Bol bol renkli grafiti. Romantizmi artırmak için her gece lastik yakarak ateş yakacağız."

Gömleğime yaslanarak yumuşakça gülüyor. "Harika."

Başının üstüne bir öpücük konduruyorum, onu kucaklamak, konuşmak, gülmek ne kadar doğru hissettirdiğine hayret ediyorum. Beklenti yok, rol yapma yok, sadece biz varız.

"Forrest?" diye mırıldanıyor yine, sesi uykulu bir hal alıyor.

"Hmm?"

"Yeniden başladığımıza sevindim."

Karanlığa gülümsüyorum, bu anın basit mutluluğuyla dolup taşıyorum. "Ben de, benim küçük deniz kabuğum. Ben de."

Birkaç dakika içinde nefes alışını düzene girer, vücudu ağırlaşır ve benimkine yaslanarak gevşer. Bir süre daha uyanık kalırım, onu kollarımda tutmanın, yarının sadece sıradan bir gün değil, birlikte yaşayacağımız gerçek hikayemizin ilk günü olacağını bilmenin tadını çıkarırım.

İlk izlenim için ikinci bir şansım var. Ve bu sefer, bunu doğru yapmaya kararlıyım.

29. bölüm

Forrest

I make it wimpy-style for him.

"İşte o," diyorum, Jackson Hole Havaalanı otoparkında tozlu, kırmızı bir kamyonetin yanına yaslanmış, hiç şüphesiz tanınabilir siluete doğru başımı sallayarak.

Uzaktan bile babamın silueti etkileyiciydi; uzun ve zayıf, gözlerinin üzerine iyice çekilmiş, eskimiş bir Stetson şapkası takmıştı. Altmış yaşında olan Boone Hawkins, gümüş rengi bıyığı ve ergenlik çağındaki arkadaşlarımı dehşete düşüren "bana bulaşma" bakışlarıyla hâlâ *Yellowstone* dizisinde başrol oynayabilirdi.

"Dede!" diye bağılıyor Dakota, elini benimkinden çekip otoparkın karşısına koşuyor.

Kızımın, sadece fotoğraflarda gördüğü dedesine doğru koşmasını, boğazım düğümlenmiş bir şekilde izliyorum. Bu an — ikisinin ilk gerçek buluşması — çok uzun zamandır beklenen bir andı.

Babamın yıpranmış yüzünde, yaşını on yıl gençleştiren geniş bir gülümseme beliriyor. Hiç kucağına almadığı torununu nasıl selamlayacağını bilemiyormuş gibi, kollarını açmış ama tereddütlü bir şekilde çömeliyor. Dakota ise böyle bir tereddüt göstermiyor ve minik bir füze gibi ona doğru fırlıyor.

"İşte benim kızım," diyor, her zamanki sert sesi yumuşaklaşmış, onu dikkatlice kollarının arasına alıyor. "Fotoğraflardakinden bile daha güzel

daha da güzel, orası kesin."

Dakota tamamen rahat bir şekilde ona gülümser. "Fotoğraflarına tıpatıp benziyorsun, Papaw! Babam bana o kadar çok fotoğrafını gösterdi ki!" Hiçbir tereddüt göstermeden, sanki kendini alıştırıyormuş gibi bıyığının ucunu çeker. Babam komik bir yüz ifadesi yapar ve sonra, alışılmadık bir şekilde, Koda'ya bana hiç vermediği kadar fazla hoşgörü göstererek kıkırdar. Çocukken bıyığını çekseydim, beni odanın öbür ucuna tekmeyle fırlatırdı.

Babamın gözleri, kızımın başının üzerinden benimkilerle buluşur ve eski taşralı ruhunun duygusal sözlerle ifade edemediği her şeyi söyler: *O çok değerli, seni gördüğüme sevindim oğlum, onu eve getirdiğin için teşekkür ederim.* Yaklaştığımızda, onun söylenmemiş sözlerine başımı hafifçe sallayarak cevap veririm.

Yanımda, Sora ceketinin kolunu oynatıyor ve ben de elini güven verici bir şekilde sıkıyorum.

"Baba, bu Sora." Onu hafifçe iterek öne doğru yönlendiriyorum; ayakları, okulun ilk gününde heyecanlanan bir çocuk gibi betona yapışmış gibi duruyor. Onun bu kadar utangaç olmasına alışkın değilim, ama bu durum kalbimi ısıtıyor çünkü onun için önemli olduğu anlamına geliyor. "Sora, sana eşi benzeri olmayan Boone Hawkins'i tanıtmak istiyorum."

Babam dikleşir, sanki Sora ortadan kaybolacakmış gibi bir elini hâlâ Dakota'nın omzunda tutar. Keskin gözleri hemen Sora'ya odaklanır, her zamanki stoik ifadesinin yerini samimi bir ilgi ve sıcaklık alır.

"Demek sen şehirli kızsın," der ve nasırlı elini uzatır. Sora, babamın elini tutarken sudan çıkmış balık gibi görünür. "Evet, efendim. Manhattan'da doğup büyüdüm."

Gergin bir sessizlik olur, sonra babam hayal edebileceğim en büyük sürprizi yapar. "Şehirden de iyi şeyler çıkabileceğini bilmek güzel," der, gürültülü bir kahkaha atarak. Sora'yı beceriksizce göğsüne çeker ve ona sıkıca sarılır. "Oğlumu nihayet eve getiren kadınla tanışmayı dört gözle bekliyordum."

Sora bir milisaniye donakaldı, sonra kucaklaşmaya kendini bıraktı. İhtiyacı olan tüm kabul ve onay, tek bir kucaklaşmada akıp gitti. "Bay Hawkins, bizi ağırladığınız için teşekkürler. Sizin ve çiftliğiniz hakkında çok şey duydum," dedi Sora, babam sonunda onu bıraktığında.

"Boone deyin lütfen," diye ısrar eder, gülümsemesi gözlerinin etrafındaki kaz ayaklarını ortaya çıkarır. "Umarım duyduklarınızın bir kısmı da iyi şeylerdi."

"Hepsi," diye onu temin eder.

Babam biraz telaşlı olsa da memnun görünüyor. Doğası gereği az konuşan bir adamdır ve o kucaklaşma muhtemelen bir aylık sosyal ihtiyacını karşıladı.

"Pumpkin'in annesine hiç benzemiyorsun," der babam, Sora'yı baştan aşağı süzdükten sonra ona sinsi bir gülümseme atar, sonra dikkatini tekrar Dakota'ya çevirir ve onu kamyonete doğru yönlendirir.

"Bu kötü bir şey mi?" diye sorar Sora, sesini sadece ben duyabilecek kadar alçaltarak.

"Oh, bu Boone Hawkins'in bir iltifatıydı. Dikkat et, bunlar çok nadir olur ve çoğu zaman anlamsızdır," diye cevap veriyorum.

"Hannah'nın güzel olduğunu söylemiştin... ama ben ona hiç benzemiyorum."

Omuzlarından tutup beni görecektir şekilde döndürürüm. "Benim daha iyi seçimler yaptığımı söylüyor. Ama bunu açıkça söyleyemez çünkü..."

"Ah, evet. Kırsal kesimdeki erkekler, çocuklarının anneleri hakkında kötü konuşmazlar."

"Ve taşralı erkekler torunlarının annesi hakkında kötü konuşmazlar." Burnunun ucuna hafifçe dokunuyorum. "Bil diye söylüyorum, babamın kucakladığı insanları bir elin parmaklarıyla sayabilirim. Büyük bir onur. Senden hoşlanıyor."

"Güzel," diye mırıldandı. "Ben de onu seviyorum."

Ona göz kırptım. "Henüz erken ve babam en iyi halini gösteriyor. Huysuzluk dönemi yakında başlıyor. Kendini hazırla."

Babam bize seslenirken o kıkırdar.

"Gün batıyor. Hadi işimize bakalım, siz ikiniz," derken Dakota'nın kamyonetin arkasındaki araba koltuğuna binmesine yardım eder.

Bagajımızı kamyonetin kasasına yüklerim, sonra Sora'ya arka koltuğu gösteririm. O da Dakota'nın yanına oturur. Ben ön yolcu koltuğuna tırmanırım ve babam sürücü koltuğundan bana somurtarak bakar.

"Dur bir dakika," der, kaşlarını daha da çatarak. "Hanımı arkaya mı oturtuyorsun? Seni daha iyi yetiştirmedim mi?"

"Öndeki kemer hala gevşek, baba," diye açıklıyorum, emniyet kemerimin tokası hafifçe dokunarak, hiç direnmeden açılıyor. Bu emniyet kemeri daha çok göstermelik. Beni kaba bir kediden bile korumaz,

, kafa kafaya çarpışmadan bahsetmiyorum bile. "Sora ve Dakota'nın en güvenli yerde olmasını tercih ederim."

Bunu düşünür, sonra başını sallar, görünüşe göre mantığımdan memnun kalmıştır. "Aferin oğlum." Sonra Sora'ya: "Kusura bakma. Kamyonetin günleri geçmiş, küçük hanım."

"Karakterli bir araç," diye cevaplar Sora, içten bir gülümsemeyle. "Ve Dakota'yla birlikte buraya geri döndüğüm için mutluyum. Yol boyunca inekleri sayacağız."

Motor, döşeme tahtalarını titreten gürleyen bir homurtuyla çalışır. Babam park yerinden ayrılırken, kamyonetin süspansiyonu protesto edercesine gıcırıyor.

"Dinozor gibi ses çıkarıyor!" Dakota arka koltuktan sevinçle haykırır.

"Görünüşe göre tamiratlarını ihmal etmişsin," diye babama fısıldarım. "O gayet iyi. Bessie'nin epey bir yolu var," diye babam onaylar,

diye onaylar ve gösterge panelini sevgiyle okşar. "Ama güvenilirdir. Üstelik soğuk mevsimdeyiz, elimdeki her kuruşu yem için harcıyorum. Fiyatlar sürekli yükseliyor. Deacon beni soyup soğana çevirmeye devam ederse, daha iyi fiyatlar için Cheyenne'e gitmeye başlayacağım," diye acı bir şekilde söylenir.

"O zaman daha iyi bir kamyonete ihtiyacın olacak," diyorum, ona yardım etmek için ne kadar para ayırabileceğimi kafamda hesaplayarak. Açıkçası, her ay eve gönderdiğim para, onun ihtiyaçlarını karşılamaya yetmiyor.

Havaalanından ayrılırken, babamın gereğinden fazla sık arka aynaya baktığını fark ediyorum, gözleri her seferinde Sora'yı arıyor. Onu kontrol etmek için değil, daha çok onun gerçekten orada olduğuna kendini ikna etmek için. Hepimizin gerçekten burada olduğuna.

"Ee," diyor, üzerimize çöken rahat sessizliği bozarak, "uçuş nasıldı? Ben de o teneke kutuları hep nefret etmişimdir. Şu zamandan beri uçağa binmedim..."

"Büyükanneimin cenazesinden beri," diye sessizce sözünü tamamlıyorum. "Annemin annesi," diye aynadan Sora'ya hızlıca açıklıyorum.

"Bir kez ve bir daha asla," diye ekliyor babam.

"Arada bir o teneke kutulara binersen, Dakota'yla daha fazla zaman geçirebilirsin," diye mantıklı bir şekilde söylüyorum.

Babam başını salladı, yüzünde bir anlık bir gölge belirdi, sonra kasıtlı olarak tekrar neşelenmeye çalıştı. "Tatlım, uçmak nasıl bir şeydi? Korkutucu mu?"

“*Harikaydı!*” diye haykırır. “Kulaklarım tıkanıp açıldı. Pretzel ve elma suyu yedim, bulutlar vanilyalı pamuk şeker gibi görünüyordu ve pencereden minik arabaları görebiliyordum!”

Babam kıkırdar, bu sesin pek sık çıkmadığını ima eden paslı bir tondadır. “Öyle mi? Oldukça maceralı bir yolculuk olmuş gibi.”

“Öyleydi! Babam pencere kenarındaki koltuğu bana verdi, Sora da bana bulutlarda yaşayan gökyüzü ejderhaları hakkında hikayeler anlattı ve...”

Kızım, sanki ekonomi sınıfında dört saatlik bir yolculuk değil de destansı bir serüvenmiş gibi, uçuşun her ayrıntısını anlatmaya başlıyor. Babam dikkatle dinliyor, tam da doğru anlarda sorular sorarak kızımın daha heyecanlı anlatımlar koparıyor.

Genelde homurdanarak ve başını sallayarak iletişim kuran bir adam için bu etkileyici bir gösteri. Sora'nın onu şaşkınlık ve takdir karışımı bir ifadeyle izlediğini fark ediyorum, o da babamın gösterdiği çabayı fark ediyor.

“Akşam yemeği için kovboy çorbası yapalım diye düşündüm,” diyor Dakota'nın anlatımındaki nadir bir duraklamada. “Forrest'in en sevdiği yemek.”

"Chili senin en sevdiğin yemek, ama sen acı yemekleri sevmezsin, değil mi?" diye soruyor Sora. "Onun için hafif acılı yapıyorum," diyor babam ve Sora'nın kıkırdamasını kazanıyor

"Ah, işte sır bu. Forrest'in yemeğini 'korkak tarzında' yapmalıyız," diye vurguluyor.

"Umarım 'biz' derken kendini kastetmiyorsundur, çünkü ikimiz de biliyoruz ki senin yemeklerin *yenilebilir* bile denemez."

Omzuma bir şaplak atar. “Bu ne cüret,” diye bana sataşır, sonra babama hitap ederken ses tonunu yumuşatır. “Bana chili yapmayı öğretir misiniz, Bay Hawkins? Öğrenmeyi çok isterim.”

“Nezaketin için teşekkür ederim, ama Boone yeter, tatlım. Ve sana aile tarifimizi seve seve gösteririm. Bugün benimle birlikte yemek yapacaksın ve sana tüm adımları göstereceğim.”

Sora sevinçle ellerini birleştirir. “Harika.”

“Hala evin için iyi bir sigortan var, değil mi?” diye yüksek sesle soruyorum. “Yangın ve benzeri durumlara karşı koruma?”

Arka koltuktan yine bir tokat yiyorum, bu seferki biraz daha sert.

Yolun geri kalanında, çok iyi bildiğim manzara, rahat bir sohbetle doluyor; hem tanıdık hem de aynı zamanda yeni.

Babam her zaman yalnızlığına değer veren sessiz bir adam olmuştur, ama bugün onda yıllardır görmediğim bir neşe var. Dakota ve Sora'nın burada olması, onun varlığından haberdar olmadığım bir yönünü ortaya çıkarıyor.

Ana otoyoldan çıkıp, çorak bir arazinin içinden kıvrılarak geçen toprak yola saptık. Kamyonet engebeli arazide sarsılarak ilerliyor ve Dakota her sarsıntıda çığlık atıyor, bunu çok komik buluyor.

"Oğlum, eski odana yerleştik ve Dakota için oraya bir portatif yatak koydum. Yedek odayı da senin için hazırladım, Sora," diyor babam. "Bir de ısıtıcı koydum. Evin o tarafı sabahları soğuk oluyor."

"Bu kadar zahmete girmenize gerek yoktu," diyor Sora.

"Zahmet değil." Babam bir an durur, sonra alışılmadık bir samimiyetle ekler: "Bu kadar özen göstermeye değer misafirlerim olalı uzun zaman oldu." Babam duygularını açıkça gösteren bir adam değildir—hiç olmamıştır—ama kendi tarzında, bu ziyaretin kendisi için ne kadar önemli olduğunu herkese haykırmaktadır.

Yol keskin bir viraj yapıyor ve tarladaki bir açıklıktan çiftlik karşımıza çıkıyor — geniş bir ön verandası olan, daha iyi günlerini görmüş, tek katlı, geniş bir ev. Evden bir taş atımı uzaklıktaki ana ahırın boyası dökülüyor ve yolun yanındaki çitlerin bir kısmı onarıma muhtaç.

"İşte burada," diyor babam sessiz bir gururla. "Hawkins Çiftliği. Dört nesildir ailemize ait." Sora'ya bir bakış atıyor. "New York kadar lüks değil, ama..."

"Çok güzel, Boone. Çok etkileyici. Kaç dönüm?" diye soruyor ve sesindeki samimi hayranlık, babamın sırtını biraz daha dikleştiriyor.

"Yüzün biraz üzerinde."

"Vay canına. Bakımı çok zahmetli olmalı. Sürüyü gütmek için atlı ya da çoban köpekli çiftlik işçileri kullanıyor musunuz?"

Merakla Sora'ya bakmak için başımı çeviriyorum. Bana, "*Sakin ol*" anlamına gelen evrensel bir işaretle gözlerini genişletiyor.

"Çoban köpekleri mi?" diye sorar babam gülerek. "Tatlım, Hawkins ailesi benim hayatım boyunca hiç çoban köpeği kullanmadı. Eğitimeleri çok zaman alıyor. Hâlâ Redd var ama yaşlı ve şişman. Bu günlerde

şu aralar tek yapabildiği şey şekerleme yapmak. Çoğunlukla ATV'ler kullanıyoruz. Riggins Çiftliği'nin artık drone kullandığını duydum. Bana bir tane ödünç vermeyi teklif ettiler. Etkili olduğu söyleniyor, ama ben o teknoloji zırvalarıyla uğraşmıyorum.”

“Riggins’le mi konuşuyorsun?” diye soruyorum, babamın eski düşmanı, yolun biraz ilerisindeki daha iyi çiftliği kastederek.

Babam utancını gizlemeye çalışarak omuz silkiyor. “Zor zamanlarda rakipler daha dostane olur. Sonuçta hepimiz birbirimize göz kulak oluyoruz. Geçen buzağılama sezonunda bana birkaç işçi ödünç verdi.”

Çeviri: Babam parasız ve yardım almaya mecbur kalmış. Gururunun incindiğini biliyorum. Midem bir metre aşağıya çöküyor. *Kahretsin, kendimi berbat hissediyorum.* Bu, neden sık sık ziyaret etmediğimi hatırlatan bir başka şey. Eve son gidişimden bu yana iki yıl geçti. Suçluluk duygusu fiziksel olarak acı veriyor. Burada olmalıydım, ona yardım etmeliydim. Babam, masraflarını karşılayamadığı için çiftlik işçilerini birbiri ardına işten çıkarıyor. Bu yükü tek başına taşıyor, tek oğlu onu şehir hayalleri uğruna terk etmiş.

"Peki Boone, buzağılama mevsimin ne zaman? İneklerini kışın mı yoksa ilkbaharda mı doğuracak şekilde çiftleştiriyorsun?"

Yine Sora'ya dönüyorum. "Dişi buzağılar mı? Bu seyahate çıkmadan önce Google'da çok zaman mı geçirdin?"

Bana sertçe sus işareti yapıyor, çiftlik bilgisiyle babamı etkilemeye çalışıyor.

“Benim genç ineklerim yok, küçük hanım. Şu anki tüm ineklerim yetişkin.”

"Doğru... doğru," diyor Sora, babamın cevabından açıkça kafası karışmış bir şekilde tek gözünü kısarak.

“Dişi buzağı, henüz doğum yapmamış genç bir dişi hayvandır. Babamın şu anki ineklerinin hepsi en az bir buzağı doğurmuştur.” Daha doğrusu, babam pazarda para kazanmak için dişi buzağılarını erken satmak zorunda kalmıştı. Bakımı ve yetiştirilmesi pahalıdır.

“Buzağılama mevsimimiz kış,” diye ekler babam. “Onları erken başlatıyoruz ki pazara çıkmadan önce biraz daha büyüyeblsinler. Kilo ne kadar fazla olursa, para da o kadar fazla olur.”

Dakota, en uygunsuz anda konuşmaya tekrar dahil olmaya karar verdi. “İnekler neden pazara gidiyor?”

Bir kez daha dönüp Sora ile birbirimizin gözlerine bakıyoruz. “Dede, inekleri ihtiyacı olan diğer ailelere satmak için pazara gidiyor.”

“Evcil hayvan gibi mi?” diye sorar Koda.

“Evet,” Sora yalanımı kusursuz bir şekilde devralır. “Aynen öyle.”

Babam bana bir bakış attı. “Bana onun zeki olduğunu söylememiş miydin? Bu ufaklık hamburgerin ne olduğunu bilmiyor mu?”

“Sus,” diye tıslarım. “O daha dört yaşında. Ve günün geri kalanında onun ağlamasını istemiyorsan, bizim için sen inekleri köpek yavrusu gibi satıyorsun, tamam mı?”

Eve varırız ve babam motoru durdurur. Kamyonun sürekli gürültüsünden sonra ani sessizlik çok yoğun gelir.

“Evim güzel evim,” der babam, sanki birdenbire evin beklentileri karşılayamayacağından endişelenmiş gibi sesine hafif bir gerginlik karışır. “Hadi içeri girip ısınalım. Kasım havası sabahları bile oldukça soğuktur.”

Dakota’yı araba koltuğundan indirirken, hareketlerinde sert görünüşünün aksine bir şefkat var. Onunla yüz yüze daha yeni tanışmış olabilir, ama kızımın onu parmağında oynattığı çok açık.

“Ceketimi getirdim, Papaw. Daha sonra dışarı çıkıp çiftliği gezebilir miyim?” diye soruyor, etrafına meraklı gözlerle bakarak.

“Tabii ki gidebilirsin,” diye onaylıyor. “Sana büyük bir tur attıracağım. Ahır, eski tavuk kümesini, hatta arazinin arkasından akan dereyi bile göstereceğim.”

“Sonra da chili yapabilir miyiz?” diye soruyor kızım, parmak uçlarında zıplayarak.

“Aynen öyle,” diye söz veriyor. “Sen benim özel yardımcım olabilirsin.”

“Sora da! O çok güzel kurabiye yapar. Belki tatlı olarak kurabiye yiyebiliriz?”

Babam Sora'ya eğlenerek bakar. “Forrest, mutfakta biraz... deneyimsiz olduğunu ima etmişti.”

“Kurabiyeler benim tek istisnam,” diye itiraf etti Sora gülerek. “Diğer her şey felaket oluyor, ama nedense kurabiyeler her zaman başarılı oluyor.”

“Öyleyse,” der babam, “planımız belli oldu. Akşam yemeğinde chili, tatlı olarak kurabiye.”

Stoik babamın Sora ve Dakota ile birlikte yemek pişirdiği görüntü, kalbimi sevgi ve pişmanlığın karışımıyla sıkıştırıyor. Kaçırduğumuz onca yıl, tam da böyle olması gereken onca an...

Ama en azından şimdi buradayız.

Babam zıplayan Dakota'yı eve doğru yönlendirirken, onun sahip olduğunu hiç bilmediğim bir coşkuyla çiftliğin özelliklerini anlatırken, ben Sora'nın kamyonetten inmesine yardım ediyorum. Kamyonetin kasasından çantalarımızı indirmeye başlıyorum, ara verip onları birlikte izliyorum — babam, kızım ve Sora, evimin, *gerçek evimin* arka planında.

Kamyonetin kapısını kapatırken bir şey gözüme çarptı: kamyonetin camından araba koltuğunun yan tarafına hâlâ yapıştırılmış küçük bir plastik etiket. Merakla yaklaşıp okudum: 249,99 dolar.

Babamın neredeyse yarım aylık market alışverişi tutarı.

Midem daha da fazla suçluluk duygusuyla burkuldu. Bu günlerde paranın onun için ne kadar kısıtlı olduğunu çok iyi biliyorum. Çiftlik yıllardır kâr etmiyor ve benim gönderdiğim destek, orayı ayakta tutmaya zar zor yetiyor. Yine de, ne için kullanılacak ki, üç gün mü, bir araba koltuğuna iki yüz dolardan fazla para harcadı.

Ve Sora'nın odası için bir ısıtıcı. Ve kim bilir, geçtiğimiz hafta bizim ziyaretimize hazırlanmak için başka neler yaptı, bizi rahat ettirmek, bu eve dönüşü özel kılmak için kısıtlı kaynaklarını zorladı. *Onların burada olmaktan hoşlanmalarını istiyor, böylece onları tekrar buraya getireyim.* Ve o da kendini o kadar yalnız hissetmesin.

"Çantalara yardım edeyim mi?" diye sesleniyor babam verandadan. Dakota ise uzaktaki bir şeyi heyecanla işaret ederken, sabırla ne olduğunu açıklıyor.

"Anladım," diye bağıriyorum, boğazımdaki düğümü yutmaya çalışarak.

Sora yanıma gelip çantalardan birini alıyor. "Baban harika biri," diyor yumuşak bir sesle. "Kalbini kimden aldığını anlıyorum."

Onun sözlerine şaşırıp duygulanarak ona bakıyorum. "Gerçekten çaba gösteriyor. Genelde çok daha..."

"Çekingen mi?" diye tamamlıyor.

"Bu, kibarca ifade etmek için iyi bir yol," diyorum gülümseyerek. "Ama Dakota, insanlarda en iyi yanları ortaya çıkarır. Ve senden gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor."

“Ben de öyle hissediyorum.” Gözlerini eve çevirdi; orada Forrest, Dakota’ya içeri girmeden önce ayakkabılarındaki çamuru nasıl silkelemesi gerektiğini gösteriyordu. “Geldiğimize sevindim, Forrest. Bu çok önemli bir an gibi geliyor.”

"Evet," diyorum, o anın ağırlığı üzerimize çöküyor. "Öyle."

Birlikte çantaları eve doğru taşıyoruz, her adımda temiz ve ferah Kasım havası ciğerlerimizi dolduruyor. Bu hafta sonu başka ne olursa olsun, ne kadar rahatsız edici soruya cevap vermem gerekirse gereksin, ne kadar gerçeğe yüzleşmem gerekirse gereksin, şu an, tam anlamıyla eve dönmüş gibi hissediyorum.

Hayatımda ilk kez rol yapmıyorum. Sora’ya gerçek yüzümü, New York’tan neredeyse bir dünya uzaklıktaki mütevazı hayatımı gösteriyorum ve o hala bana sanki bir ödölmüşüm gibi bakıyor.

Hannah'nın benimle Wyoming'e gelmemesi yüzünden ne kadar çok kızmıştım. O zamanlar onun direnişi ve reddi beni çok sinirlendirmişti, ama şimdi minnettarım. Beklemek zorundaydım, çünkü mesele sadece eve dönmek değildi...

Mesele doğru kızla eve dönmekti.

30. bölüm

Sora

The story of this land.

"Normalde bunu acı biberle yaparsın, ama Forrest için koymuyorum," diyor Boone, çiftlik aletleri ve sığırlarla günlerini geçiren bir adam için şaşırtıcı bir zarafetle hareket eden yıpranmış elleriyle çeşitli baharatların ölçülerini göstererek. Parmakları, nasırlı ve el işçiliğinin küçük izleriyle dolu olsa da, narin baharatları beklenmedik bir hassasiyetle tutuyor. "Sırrı dengede yatıyor. Çok fazla baharat, etin tadını bastırır. Asıl yıldız et, biz sadece onu süslüyoruz."

Onun chili tarifine eski kutsal kitaplara duyduğum saygıyla yaklaşarak ciddiyetle başımı sallıyorum. Baharat kokusunun havada asılı kaldığı bu sıcak mutfakta, ilkel ve temel bir şeyle bağlantı kurduğumu hissediyorum.

"Şimdi esmer şekeri ekleyecek miyiz?" diye soruyorum, tahta kaşığım tencerenin üzerinde duruyor.

"Henüz değil," diye uyarıyor, kalın kaşları, Forrest'ın konsantre olduğu anları bana çok hatırlatan bir şekilde birbirine yaklaşıyor. "Şeker en son eklenir. Önce baharatların birbirine karışmasına izin ver." Çömleğin kenarına boğumlu parmağıyla hafifçe vuruyor. "Tanışmaları için onlara zaman tanımak lazım."

Mutfak penceresinden, Dakota'nın ön bahçede gerçek, yaban tavşanlarını neşeye kovaladığını görebiliyorum. Çimlerin arasında zikzaklar çizerek koşarken, ellerini uzatıyor ama avını yakalayacak kadar hızlı olamıyor; camın arkasından neşeli çığlıkları duyuluyor. Ceket — Wyoming manzarasının soluk kahverengileri ve gizli yeşillikleri arasında parlak pembe bir leke gibi — kısmen açılmış ve saçları bir bayrak gibi arkasında dalgalanıyor.

“Hayatının en güzel anlarını yaşıyor,” diyorum, bu manzaraya gülümseyerek.

Boone, torununu izlerken yüzündeki ifade yumuşuyor, gözlerinin etrafındaki çizgiler derinlemesine kırışıyor. “Şehir çocukları gerçek hayvanları kovalama fırsatı pek bulamıyor sanırım.”

“Brooklyn’de vahşi hayata en yakın şey — iki ayaklılar dışında — yabani sincaplar. Onlar temelde, turistlerden pretzel çalmanın yolunu bulmuş minik gangsterler.”

Boone kıkırdar, sesi sıcak ve o kadar beklenmedik bir şekilde gençtir ki, sanki Forrest bir anlığına gözümün önünden geçer. Chili’yi ustaca hareketlerle karıştırır, ekose gömleğinin kollarını sıvamış, mavi damarlar ve eski yara izleriyle kaplı ön kollarını ortaya çıkarmıştır. Her iz, kurduğu bu hayatın bir hikâyesini anlatır.

“Dakota bizim yardımcı şefimiz olacaktı, değil mi?” diye soruyor, torununun dört yaşındaki bir çocuğun yoğun konsantrasyonuyla ölüm çimlerdeki bir şeyi incelemek için durduğu pencereden tekrar dışarı bakıyor.

“Vahşi doğanın çağrısı karşı konulamayacak kadar güçlüydü,” diyorum dramatik bir iç çekişle. “Yaklaşık kırk yedi saniye sonra tavşan avlamak için bizi terk etti.”

“Onun yaşındaki çocukların dikkat süresi bir sinekkuşu kadar,” diyor Boone bilgece, ağzının köşelerinde sevgi dolu bir gülümsemeyle. “Bu onun için iyi. Kır havasına ihtiyacı var.” Chili’yi tadıyor, bir an düşünüyor, sonra aynı tarifi on yıllardır pişirmiş olduğunu gösteren bir el hareketiyle biraz daha tuz ekliyor.

Kaynayan tencereyi karıştırırken, baharatların ve yavaş pişirilmiş sığır etinin zengin aromasını içime çekiyorum. Mutfak, on yıllardır aile yemeklerine tanıklık etmiş, eskimiş tezgahları ve dolaplarıyla rahat ve yaşanmış bir havaya sahip. Buzdolabının üzerinde, çoğunlukla Forrest’in çeşitli

yaşlarında, dişleri aralıklı bir anaokulu öğrencisinden ciddi bir lise mezununa kadar. Bir köşede, yeni eklenmiş bir fotoğraf görüyorum: Forrest'in cüzdanından tanıdığım Dakota'nın okul fotoğrafı.

Onu tanımadan önceki Forrest'in hayatından bu karelere bakmak, göğsümde garip bir sızı yaratıyor — kaçırdığım anlar için, aşık olduğum adama dönüşen o çocuk için bir özlem. İşte burada, yedi ya da sekiz yaşında, neredeyse kendisi kadar büyük bir balığı gururla havaya kaldırmış. Orada, kararlı bir konsantrasyonla bir midilliye binmiş. Futbol forması giymiş sırık gibi genç Forrest, gülümsemesi belirsiz ama umut dolu.

"Biliyor musun," diyorum, Dakota'nın sıcak takibini görebildiğimiz pencereye doğru başımı sallayarak, "çocukken dışarıda pek oynamazdım. Yanlış anlama, kötü bir çocukluğum falan olmadı, ama çocukluk anılarım Broadway'de *Wicked*'a gitmek ya da şehirde akşam yemeği yemek gibi şeyler. Bunun gibi değil."

"Öyle mi?" Boone, mısır nişastasını dikkatlice ölçüyor, elleri hafif titremesine rağmen sabit duruyor — bu, daha önce fark etmediğim bir ayrıntı. Bana içten bir ilgiyle bakıyor, gözleri iç mekan şapkasının siperliğinin altından dikkatli bir şekilde izliyor; bu şapkanın dış mekan şapkasından farklı olduğunu öğrendim, ama benim eğitimsiz gözlerime ikisi de aynı görünüyor.

"Oh evet. Beyaz elbiseler, rugan ayakkabılar, her şey. Sosyal etkinliklerde minyatür bir yetişkin gibiydim." Gülüyorum, ama gülüşüm biraz boş geliyor. "Bu daha iyi olabilir," diyorum, çenemi Dakota'nın görünürde bir görünüp bir kaybolduğu pencereye doğru uzatarak. "Daha dağınık, ama... daha iyi."

"Biraz kirin zararı yok," diyor Boone, kahverengi şeker kutusunu uzatarak. Elini uzatırken elimle hafifçe temas ediyor, elleri pürüzlü ve sıcak. "Karakterini geliştirir." Tencereye doğru başını sallayarak, şekerin eklenme zamanının geldiğini işaret ediyor.

Pencereden, alet kemerini kalçalarının altına asmış olarak ahırın arkasından çıkan Forrest'ı izliyorum. Bu mesafeden bile, araziye incelerken omuzlarının kararlı duruşunu görebiliyorum; zihninde gerekli her onarımı listeliyor. Kahvaltıdan beri bu işle uğraşıyor; biz gelir gelmez ortadan kaybolup bir projeyi diğerinin peşine takılıyor.

Boone bakışlarını takip ediyor ve yavaşça başını sallayarak tsk sesi çıkarıyor. "Oğlum suçluluk duyduğu için üç aylık işi bir hafta sonuna sığdırmaya çalışıyor." Sesinde gurur ve endişe eşit oranda var; oğlunun kendini çok zorladığını gören bir babanın karmaşık duyguları.

"Suçluluk mu?" diye soruyorum, şekeri biraz daha, biraz daha eklerken, Boone yeterince olduğunu onaylayarak başını sallayana kadar.

"Burada olmadığı için." Boone, metodik, neredeyse meditatif hareketlerle chiliyi karıştırıyor. Gümüş rengi bir saç tutamı alnına düşüyor ve o, bileğinin arkasıyla onu geriye itiyor; geride, işaret etmeye gönlüm el vermeyen bir chili tozu lekesi bırakıyor. "Kendine her zaman çok sert davranırdı."

Chili'nin gözlerimin önünde renk değiştirmesini izliyorum. Domates sosundan gelen parlak kırmızı renk, baharatlar demlendikçe zengin bir kehribar rengine dönüşüyor. "Çiftliğin zor günler geçirdiğinden bahsetmişti."

"Zorlukları var," diye itiraf ediyor Boone, yüzünde bir gölge beliriyor. Bir an gözlerimden kaçarak tencereye bakıyor. Çiftliğin mali durumunu yabancılarla konuşmaya alışkın olmadığını sanıyorum, ama bir an sonra devam ediyor. "Ama bu onun üstesinden gelmesi gereken bir yük değil. Forrest için her zaman daha fazlasını istedim."

"Columbia Hukuk Fakültesi mi?"

Boone başını sallıyor, gözlerinde gurur parıltıyor ve duruşu dikleşiyor. "O havalı hukuk fakültesine gitmesini destekledim." Ağzı neredeyse bir gülümsemeye dönüşüyor. "Kabul edildiğinde daha fazla gurur duyamazdım. Okul masraflarını karşılamak için pek bir şey yapamadım, ama oğlum bir yolunu buldu." Durup, pencereden oğlunu izler. Forrest, Kasım soğuğuna karşı omuzlarını dikleştirmiş, çitin bir bölümünü incelemek için diz çökmüştür. "Hâlâ onunla gurur duyuyorum. Şehrin havalı adamlarından biri olduğu için değil, ne kadar iyi bir baba olduğu için. Benden daha iyi."

Sesindeki samimiyet göğsümün derinliklerinde bir şeye dokunur ve kendimi beklenmedik gözyaşlarını geri püskürtürken bulurum. Sert elleri ve az konuşan bu adam, oğlunu sessiz bir şiddetle seviyor.

"Dakota'ya karşı harika davranıyor," diyorum yumuşak bir sesle.

“Onu her zaman ilk sıraya koyar.” Boone küçük bir kaşıkla çorbayı tadar, düşünür, sonra bir tutam daha tarçın ekler. “Önemli olan da bu.” Kaşığı tencerenin kenarına iki kez vurur; bu hareketi sık sık tekrarladığını fark etmiştim, sanki küçük bir ritüel gibi. “Bu dünyada çocuklarının yanında olmak kadar önemli bir şey yok.”

Forrest’in kızına olan bağlılığını, onun ihtiyaçlarını karşılamak için tüm hayatını yeniden düzenlemesini düşünüyorum. Kız odaya girdiğinde yüzünün nasıl aydınlandığını. Benimle, *bizimle* gerçek bir şey kurma şansını tehlikeye atabileceğini anladığı anda işinden nasıl ayrıldığını.

Dakota pencerede belirir, yüzünü cama dayar, nefesi camda küçük bir buğu halkası oluşturur. Coşkuyla el sallar, sonra pembe ceketinin ve zıplayan sarı buklelerinin bulanık görüntüsü içinde tekrar kaybolur. Boone onun gidişini izler, yüzündeki ifade yumuşar ve her zamanki sert hatlarını değiştiren bir neşe belirir.

“Dürüst olmak gerekirse, biraz gerginim,” diye itiraf ediyorum; bu itiraf beni bile şaşırtıyor. Sözler ağzımdan dökülüyor; belki de konuşmaktan çok dinleyen bu adamın sakin tavırları beni cesaretlendirdi.

“Ne hakkında?” diye soruyor Boone, tuza uzanıp tencereye bir tutam daha ekliyor.

“Dakota’nın hayatındaki rolüm hakkında,” diyorum, bakışlarından kaçınmak için chiliyi karıştırmaya odaklanarak. “Forrest’la birlikte olmak, Dakota’yla birlikte olmak demek, ve ben buna tamamen katılıyorum ama bazen kendimi... yetersiz hissediyorum.”

“Nasıl yani?” Boone bana tam olarak dönüyor, kollarını kavuşturup tezgaha yaslanıyor. Duruşu rahat, ama gözleri dikkatli, hiçbir şeyi kaçırmıyor.

“Çocuklarla pek tecrübem yok.” Kaşığı bırakıp, bunun yerine bir mutfak havlusuyla oynuyorum. “Tek çocuğum. En yakın arkadaşımın çocuğu yok. Elimden geleni yapıyorum, ama Forrest’in Dakota ile olan bağı içgüdüsel. Belki de bu, sadece kendi çocuğun olduğunda olan bir şey, anlıyor musun? Ya ben, onun benden beklediği gibi bir anne olamazsam?”

Son cümle ağzımdan bir anda dökülür, kendime bile tam olarak itiraf etmediğim korkuları dile getirir. Romanlarımda herhangi bir sahneyi düzeltebilir, yanlış söylenmiş herhangi bir kelimeyi silebilirim. Gerçek hayatta böyle bir güvenlik ağı yoktur

ağı sunmaz. Forrest'ı uzaklaştıracak tek bir şey varsa, o da benim Dakota'yla işleri batırmamdır.

Boone bir an düşünür, sonra mutfak masasına oturmam için işaret eder. Yüzü düşüncelidir, yanıtını formüle ederken dudaklarını sıkıştırdıkça ağzının kenarındaki çizgiler derinleşir. Chili'nin altındaki ateşi kısıp yanıma gelir, ahşap sandalye ağırlığı altında hafifçe gıcırda.

"Sana Forrest'ın annesinden bahsedeyim," diye başlıyor, ellerini eski ahşap yüzeyin üzerinde birleştirerek. Yıllarca süren ağır işlerden dolayı parmak eklemleri şişmiş ve sol elinin arkasında soluk bir yara izi var. Alyansı hâlâ parmağında, zamanla aşınmış sade bir altın yüzük.

Forrest'ın nadiren paylaştığı bu hikayeleri dinlemek için sabırsızlanarak öne eğildim. Boone'un bana geçmişini, oğlunu şekillendiren hikayeyi emanet etmesi, sanki bir hazine gibi hissettirdi.

"Marnie ateşli bir kadındı. Güzel, vahşi, büyük hayallerle dolu." Gözleri uzaklara dalar ve bir an için, bir zamanlar olduğu genç adamı görebiliyorum; kalamayacak kadar parlak bir kadın tarafından büyülenmiş. "Ona delicesine ve anında aşık oldum."

O konuşurken mutfak arka planda kayboluyor, derin sesi genç Boone'un ve kalbini çalan kadının resmini çiziyor — koyu saçlı Marnie, huzursuz ruhu ve Wyoming'in uçsuz bucaksız ufkunun bile sığdıramadığı şehir hayalleriyle.

"Sorun şu ki, o şiddetli bir kabin ateşi yakalandı." Başparmağını masanın aşınmış kenarı üzerinde gezdirerek, sadece kendisinin görebileceği bir desen çiziyor. "Çiftlik hayatı ona yetmiyordu. Seyahat etmek, keşfetmek, daha fazla yaşamak istiyordu... benim sağlayabileceğimden daha abartılı bir şekilde." Gözleri kısa bir süre benimkilerle buluşuyor, sonra manzaranın sonsuzca uzandığı pencereye geri dönüyor. "Bu yüzden gitti. Forrest daha dokuz yaşındayken."

"Bu çok kötü," diyorum yumuşak bir sesle, küçük Forrest'ın annesinin uzaklaşmasını izlediğini hayal ederek.

"Gitmiş olsaydı daha kolay olurdu," diye devam eder Boone, çenesindeki kasları gerilir. Şapkasını çıkarır, masanın üzerine koyar ve gümüş rengi saçlarını eliyle tarar—bu hareket de Forrest'ı o kadar çok anımsatır ki kalbim sıkışır. "Ama başka yerlerde işleri yolunda gitmediğinde

. Birkaç ay evcilik oynar, Forrest'ın umutlarını yeşertir, sonra daha heyecan verici bir şey çıkınca yine ortadan kaybolurdu.”

Onun için her zaman yanında olması gereken kişi tarafından defalarca terk edilen genç Forrest'ı düşününce göğsüm sızlıyor. Zamanın ötesine uzanıp o çocuğu kucaklamak, bunun onun suçu olmadığını, daha iyisini hak ettiğini söylemek istiyorum.

“Bu durum, o yaklaşık on altı yaşına gelene kadar sürdü,” diyor Boone, anı yüzünden sesi kısılıyor. Boğazını temizliyor, hızla gözlerini kırıştırıyor ve ben gözlerindeki parıltıyı fark etmemiş gibi davranıyorum. “Çocukken ona, hoşuna gitse de gitmese de onun annesi olduğunu ve benim çatımın altında kaldığı sürece ona saygı göstermesi gerektiğini söyledim. Ama on altı yaşına geldiğinde, nihayet ona artık onu görmek istemediğini söyledi. Bu seçimi bir erkek olarak yaptı ve ben de buna saygı duydum.”

Şapkasını eline alır, ellerinde çevirir, siperliğin yıpranmış kenarını inceler, sanki on yıllardır kendine sorduğu soruların cevapları orada saklıymış gibi. Yüzüğünün altını, pencereden giren güneş ışığını yansıtır.

“Boşandın ama hâlâ yüzüğünü takıyorsun?” diye soruyorum, sonra hemen sözlerim boğazımda düğümleniyor. “Çok özür dilerim, Boone. Bu haddimi aştım, beni ilgilendirmez. Lütfen beni affet.”

Bana gülümsüyor. “Ne kadar da terbiyelisin, değil mi, şehirli kız?”

“Dikkatli ol. ‘Şehirli kız’ artık bir iltifat gibi gelmeye başladı.”

Ona göz kırparım.

“Öyle,” diye beni temin eder. “Ve haddini aşmadın. Marnie ve ben kağıt üzerinde hâlâ evliyiz. Bu yüzden yüzüğümü takıyorum. Ama diğer her anlamda...”

Açıklamasına gerek yok. Boşlukları kendim doldurabilirim. Marnie muhtemelen bir düzine başka ilişki yaşamış, Boone ise işinde teselli bulmuş gibi görünüyor.

Bu ifşanın ağırlığı üzerime çöküyor. Artık Forrest, hiç olmadığı kadar mantıklı geliyor. Her şeye rağmen Hannah'nın velayetini almasına bu kadar destek olması her zaman tuhaf gelmişti. Dakota'nın kendisinde olmayan şeye, yani annesiyle bir ilişkiye sahip olmasını istiyordu.

“Dakota’nın yanında olmanın en iyi yolu,” diyor Boone, gözlerime doğrudan bakarak, bakışları sabit ve net, “sadece orada olmaktır. Marnie’nin olmadığı gibi.” Sanki beni bir kitap gibi okuyabiliyormuş gibi içimdeki duyguları tekrarlıyor.

Aniden bir ışık gibi parlayan bir anlayışla başımı sallıyorum. Forrest’ın sonunda büyük bir değişiklik yapmasının nedeni bu. Hannah, Dakota’yı geride bırakıp erkek arkadaşıyla Tokyo’ya taşınarak onun gözünde en büyük günahı işlemiştir. Hannah’nın kibirli, her şeye hakkı olduğunu düşünen kişiliği tolere edilebilirdi, ama ailesini terk etmeyi seçtiğinde, Forrest’ın affedemeyeceği tek şey olan bir başka Marnie’ye dönüştü.

“Bunu yapabilirim,” diyorum kararlı bir şekilde, aniden ve tamamen kararlı bir şekilde. “Orada olmak, yani.”

Boone beni uzun bir süre inceler, gözleri sanki sözümün ağırlığını ölçer gibi benimkilerle buluşur. Gördüğü şey onu tatmin etmiş olmalı ki başını sallar, yüzündeki sert hatları yumuşatan küçük bir gülümseme belirir. “Yapabileceğini biliyorum.”

Ayağa kalkar, alışılmış bir hareketle şapkasını başına takar ve ocağa döner. “Hadi gel. Mısır ekmeğini hazırlayalım. Beslememiz gereken aç bir tavşan avcısı var.”

“Evet, efendim,” derim, sandalyemi geriye itip ayağa kalkarım.

“Bana kitaplarından bahset,” der, beni şaşırtarak. “Forrest, romantik kitaplar yazdığından bahsetmişti.”

Gözlerimi kırıştırarak, Forrest’ın sessiz babasıyla yazdıklarını konuştuğunu hayal etmeye çalışıyorum. “Yazıyorum.”

“Ben pek romantik roman okumam,” diye itiraf eder Boone, yanakları hafifçe kızarır. “Ama sanırım seninkiler iyidir.” Mısır ekmeği malzemelerini toplar; bu kırsalda, görünüşe göre iş sadece bir kutu Jiffy ile halledilebilecek bir şey değildir. “Son kitabın ne hakkında?”

Açıklamak gerçekten çok zor görünüyor. Bu yüzden, Boone’un tarzına uygun olarak olabildiğince basit bir şekilde cevap veriyorum. “Ailem. Ben büyürken aralarında gergin bir ilişki vardı. Ben gençken boşandılar. Ama on yıl sonra, tekrar çıkmaya başladılar.”

Boone hafifçe mırıldanır. “Vay canına. Sence bu sefer ilişkileri uzun sürecek mi?”

Kendi kendime gülümsüyorum, yanaklarım ve kalbim sıcaklıkla doluyor. “Evet, sanırım öyle.”

O anda Dakota kapıdan içeri fırlar, yüzü soğuktan ve heyecandan kızarmış, küçük ellerinde bir şey sıkıca tutmaktadır. “Bak, bak, bak! Özel bir taş! Parıldıyor!”

Boone hemen onun seviyesine çömelir, şapkasını geriye doğru eğerek, yüzünde içten bir ilgi ile. “Peki, hadi bir bakalım, Pumpkin.”

Dakota bulduğunu gösterirken, onu nerede bulduğunu ve tüm sihirli özelliklerini anlatırken, ben de çorbayı karıştırıyorum ve bu beklenmedik ikiliyi izliyorum — suskun kovboy ve minik, geveze şehirli kız — sıradan bir kuvars çakıl taşının üzerine başlarını eğmişler, sanki Kraliyet Mücevherlerini inceliyormuş gibi.

Onları izlerken aklıma gelen tek şey, bu yerin hikayelerime koyduğum ama kendim hiç yaşamadığım şeylerle dolu olduğu. Aşk, aile, sıcaklık ve güvenlik.

Ve belki de benim için yaşamaya başlamanın zamanı gelmiştir.

Büyük bir piknik sepetini kalçama dayayarak ahır kapısını itip açtığımda, kapı gıcırıyor. İçerisi loş ışıklı, yüksek pencerelerden süzülen öğleden sonra güneş ışığının eğik ışınlarında toz zerrecikleri dans ediyor. Saman ve eski ahşap kokusu, bana bir battaniye gibi sarılıyor; bu koku, alışılmadık olmasına rağmen topraksı ve rahatlatıcı.

"Forrest?" diye sesleniyorum, düz olmayan döşeme tahtalarının üzerinde dikkatlice adım atarak. "Burada mısınız?"

"Buradayım," sesi uzaklardan yankılanıyor.

Sesi takip ederek, üst üste yığılmış saman balyalarının ve terk edilmiş çiftlik aletlerinin arasından geçiyorum. Paslı bir traktör parçası. Tel bobinleri. Bir ayağı eksik, yaralı bir asker gibi duvara yaslanmış bir eyer sehpası. Her parça, bu toprağın hikâyesinin bir bölümü.

Onu, bir zamanlar ahır olmuş olabilecek, yem çuvalları ve çeşitli aletlerle çevrili bir yerde buluyorum. Tam anlamıyla kovboy moduna geçmiş: solmuş kot pantolon, yıpranmış iş botları ve bir günün dürüst emeğinin kırıyla lekelenmiş beyaz tişörtün üzerine açık bırakılmış bufalo desenli gömlek.

Kalbim saçma sapan bir şekilde çarpıyor. City Forrest, özel dikim gömlekleri ve tasarımcı kotlarıyla inkar edilemez bir çekiciliğe sahip, peki ya Country Forrest? Dağınık saçları ve kendi ortamında olmanın verdiği o rahat özgüveniyle?

Oturmam gerekebilir... Ve bacaklarımı çaprazlamam.

"Akşam yemeğini kaçırdın," diyorum utanmadan ona bakarken.

Saatine bir göz atıyor, yüzünde gerçek bir şaşkınlık belirliyor. "Kahretsin, gerçekten mi? Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim."

"Kahvaltıdan beri bununla uğraşıyorsun," diyorum. Aslında o kadar da geç değil. Saat beş biraz geçmiş. Burada akşam yemeğinin güneş hala tepedeyken yenildiğini çabucak öğrendim. "Akşam yemeği"nin genellikle akli başında insanların yatma saatine denk geldiği New York'tan çok farklı.

"Bütün gün ortadan kaybolduğum için özür dilerim," diyor yorgun bir iç çekişle.

"Baban, üç aylık çiftlik işini bir hafta sonuna sığdırmaya çalıştığını açıklamıştı." Piknik sepetini kaldırıyorum. "Artan yemekleri getirdim. İşte senin 'zayıf chili'n, içinde hiç baharat yok."

Forrest gülüyor, sesi geniş alanda yankılanıyor. "Beni kızdırmaya devam et, Sora. Bak ne olacak."

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Cesur hissediyorum, korkak çocuk. Elinden geleni yap."

O sırtıyor. "Üç randevu. Hatırladın mı?"

Lanet olsun onun kararlılığına.

"Baban Dakota'yı kovboy çizimleri almak için şehre götürdü," derim, sepeti nispeten temiz bir saman balyasının üzerine koyarak.

"Kamyonetin sesini duymuş gibiydim." Forrest'ın gülümsemesi sönüyor. "Bunun için para harcamasına gerek yok. Gerek yok ki."

"O istedi," diyorum nazikçe. "Ve bu gece ona bakıp yatırmayı kabul etti, böylece sen bana kasabayı gezdirebilirsin. Belki dışarı çıkarsınız?"

Yüzündeki ifade yumuşadı ve arka cebine sıkıştırdığı bir bezle ellerini sildi. "Çok düşünceli bir davranış."

Diz çöküp hazırladığımız piknik sepetini açarım. "Chili yaparken güzel bir sohbet ettik. Bana annen hakkında bazı şeyler anlattı."

Forrest hareketsiz kalır, vücudu hafifçe gerilir. "Öyle mi?"

“Mmm,” diye onaylıyorum, kapları tek tek çıkarıyorum. “Kovboy chili, kovboy tereyağı, kovboy mısır ekmeği ve kovboy kahvesi getirdim.”

Forrest köşede atılmış bir battaniyeyi alır. Battaniyeyi sertçe sallar, saman, toz ve kir bir toz bulutu oluşturur. Battaniyeyi ahırın zeminine serer ve bana oturmamı işaret eder. “Aslında tüm yiyeceklerimizin önüne ‘kovboy’ eklemediğimizi biliyorsun, değil mi? Kovboy chili ve kovboy tereyağı. Mısır ekmeği ise sadece mısır ekmeği.”

“Şşş, Vahşi Batı fantezimi mahvetme,” diye takılıyorum. “Bütün gün seni başıboş sığırları kementle yakalarken hayal ediyordum.”

“Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama ben çitleri onarıp malzemeleri kontrol ediyordum.” Yem çuvallarını işaret ediyor. “Çok göz alıcı işler.”

Battaniyenin üzerine yerleşiyoruz ve o, ona hazırladığım chili kabını nezaketle kabul ediyor. Birkaç dakika boyunca, rahat bir sessizlik içinde yemek yiyoruz; tek ses, ara sıra uzaktan gelen sığırların inlemeleri ve ağırlığımızı kaydırduğımızda battaniyenin altından gelen yumuşak saman hışırtısı.

Ahır şaşırtıcı derecede rahat, eski ahşap çerçeve içinde on yılların sıcaklığını barındırıyor. Eski fenerler kancalara asılı, camları zamanla bulanıklaşmış. Forrest bakışlarımı takip ederek ahırını inceliyor. “Burası mahvolmuş.”

“Hayır, değil. Sadece biraz eskimiş.”

“Kendimi kötü hissediyorum. Babam yaşılanıyor. Burada yardıma ihtiyacı var, ama ben ona yardım etmek için burada değilim.”

“O anlıyor,” diye onu teselli ediyorum. “Bana seninle gurur duyduğunu söyledi; ‘başarılı bir şehirli’ olduğun için değil, iyi bir baba olduğun için.”

Forrest’in gözleri yumuşadı. “Aslında ne iş yaptığımı bile bilmiyorum. Yapıyordum,” diye kendini düzeltir. “Geçimini sağlamak için *yaptığım* işi.”

“Bunun onun fikrini değiştireceğini sanmıyorum,” diyorum dürüstçe. “Dakota’ya nasıl davrandığını görüyor. Onun için önemli olan bu.”

Forrest başını sallar, sonra boş kabını kenara koyar. “Biliyor musun, düşünüyordum da. Neden şu anda New York’tayım? Eskort işi bittiğine göre, beni orada tutan ne? Dakota’nın okulu sanırım, ama başka seçenekler de var, değil mi? Burası çok hoşuna gidiyor gibi görünüyor. Sanırım babam eve titiz bir prenses getirdiğimi sandı, ama durum öyle değil.”

“Kıvırcık prenses derken Dakota’yı mı kastediyorsun, yoksa beni mi?” diye soruyorum, kaşlarımı çatarak.

“Hey, o kahve mi?” Forrest, bacağımın yanındaki teneke kutuyu işaret etti.

“Seni aptal,” diye şakacı bir şekilde mırıldanarak kutuyu uzattım.

“İkiniz de harika gidiyorsunuz,” diyor alaycı bir gülümsemeyle. “Burada kalmak istememi sağlıyor.”

Kalbim göğsümde tuhaf bir sıçrama yapıyor, kısmen heyecan, kısmen panik. “Wyoming’e geri dönmek istediğini mi söylüyorsun?”

“Geri dönmeli miyim diye düşünüyorum,” diyor dikkatlice, gözleri tepkimle ilgili herhangi bir işaret aramak için yüzümü inceliyor. Ahırın loş ışığında yüz hatları kısmen gölgede kalıyor, bu da ona sert ve gizemli bir hava katıyor. “Dakota ve ben taşınırsak... bizimle gelir misin?”

Tam iki dakika boyunca, bu soru büyük, ağır ve ezici bir şekilde aramızda asılı kalır. Ahır da Forrest kadar benim cevabımı beklerken nefesini tutmuş gibidir. Çatalımı bırakırım.

New York’tan ayrılmak ne anlama gelirdi? Dairem, az sayıdaki arkadaşlarım, alıştığım rutinlerim? Annem dehşete kapılırdı; benim iyi bir Koreli doktor ya da avukatla evlenmem hayalleri, yazma tutkum yüzünden zaten suya düşmüştü, Wyoming’in kırsalına taşınmamla bu durum daha da kötüleşebilirdi.

Ama sonra bu sabah Dakota’nın yüzünü düşünüyorum, tavşanları kovalamanın basit mutluluğuyla parıldayan yüzünü. Mutfakta bana sabırla chili tarifini öğreten Boone’u düşünüyorum. Şimdi, çocukluğunun yankılarını barındıran bu ahırda, güzel gözlerinde umut ve belirsizliğin karışımıyla bana bakan Forrest’ı düşünüyorum.

“İlk buluşma için bu çok büyük bir istek,” diyorum sonunda, ses tonumu kasten hafif tutarak.

Yüzü biraz düşer ve başını sallar, reddedildiğini düşünerek bunu kabul eder. “Haklısın. Henüz çok erken...”

“Üçüncü buluşmada sor,” diye sözünü kesiyorum, gözlerine bakarak. “Belki umduğun cevabı alırsın.”

Anlayışla doluyor yüzü, ardından midemi altüst eden yavaş bir gülümseme belirliyor. “Öyle mi?”

“Kesin bir şey söyleyemem. Ben çok öngörülemez bir kadınıam.”

Gülüyor, gerginlik dağılıyor. “Öylesin.” Elini uzatıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, parmakları

. Günün zorlu içine rağmen dokunu u nazikti ve ben içgüdüsel olarak ona yaslandım. “Ak am yemeğini getirdi in için teşekkürler. Ve bugün babamla vakit ge irdi in için.”

"Onu seviyorum," diyorum içtenlikle. "Bana seni hatırlatıyor—ya da sen ona, sanırım."

"Zavallı sen," diye  aka yapıyor Forrest.

"Aslında"—ona daha da yakla ırım, altımdaki saman hı ırdar—"bu ı ıkta ne kadar benzedi inizi düşünüyordum. Özellikle de tam bir kovboy kılığına girmi ken." Bakı larımı takdirle üzerinde gezdiririm. "Sana yakı ıyor, Hawkins."

Ka larını kaldırdı. “ yle mi?”

“Mmm,” diye onaylıyorum. “G r n  e göre kovboy benim yeni favori tamam.” “Henüz hiçbir şey görmedin, hanımefendi,” diyor derin, seksi kovboy aksanıyla duyurur. “Bu gece sana göstermek istediğim bir şey var,” der. “ lk resmi randevumuz için planlar yaptım. Yeme imizi bitirelim, sonra ben temizlenip sana ta ralı erkeklerin romantizmi nasıl ya adı ını göstereyim.”

Elimi uzatıp, açık g mle inin önünü ok uyorum. Pamuk, yıllarca yıkanmaktan yumu amı , vücudunun ısıısıyla ısınmı  ve altında g  s  sağlam ve gerçek. “Benim için zahmet etme. Seni böyle seviyorum.”

Dokunu umla gözleri kararır. “Samanla kaplı ve ahır gibi kokan halim mi?”

"Gerçek bir kovboy deneyimi," diye espri yapıyorum. "Alet kemeri ve flanel g mle i olan iri yarı, erkeksi bir doğa adamı. Romantik roman kapaklarına çok yakı ır."

“Yine rol yapma oyununa mı döndük?” diye soruyor.

Başımı sallıyorum. “Sanmıyorum. Bence... bu gerçek sensin. Değil mi? Eğer değilse, bana yalan söyle.”

Forrest gülüyor, elimi tutup dudaklarına götürüyor. Bu hareket eski moda ve tatlı, masumiyetine rağmen omurgamdan bir ürperti geçiyor. “Sen bambaşka birisin, kurabiye kız.”

“ yle duydum.”  ne doğru e ilip dudaklarına hafifçe bir öpücük konduruyorum. “Bana göstermek istediğin bu gizemli şey nedir?”

A zıma doğru gülümsüyor. “Yıldızlar. Onları daha önce hiç böyle görmedin— ehir ışıklarının parlaklı ıyla bo ulmamı  halde. Göreceksin

Göreceksin, tatlım. Seni deli gibi romantizmle saracağım. Bu gecenin sonunda, diz çökecek olan sen olacaksın.”

Gürültülü bir kahkaha attım, ama komik olan şu ki... bu geceki hali...

Bunu ihtimal dışı saymazdım.

31. bölüm

Sora

*Have you ever fucked
a jealous cowboy?*

"Sora, ellerin kayıyor," diye bağırdı Forrest, ATV'nin motorunun gürültüsünün üstüne.

"Biliyorum," diye mırıldandım, ama elbette beni duyamazdı. Arkasında oturmuş, kollarımı vücuduna dolamış, ellerimi seks kıtlığımız sırasında özlediğim o tanıdık çıkıntıya doğru gezdirdim.

"*Belime* tutun, kadın," diye bağılıyor. "Bana böyle dokunmaya devam edersen kaza yapacağım."

Kıkırdayarak, itaatkar bir şekilde beline sarılmayı sıkılaştırıyorum, engebeli arazide sallanırken yanağımı onun geniş sırtına bastırıyorum. Batan güneş, Wyoming manzarasını nefes kesici altın ve kehribar tonlarıyla boyuyor, bu uçsuz bucaksızlık hâlâ duyularımı alt üst ediyor. Hiç bu kadar devasa bir gökyüzü, sonsuza uzanıyor gibi görünen bu kadar geniş bir arazi görmemiştim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sesleniyorum, sesim rüzgarda neredeyse kayboluyor. "Sabır!" diye cevaplıyor, ancak sesindeki heyecan

motorun gürültüsünün üstüne bile çıkıyor.

Yaklaşık on beş dakikadır yol alıyoruz, ana çiftlik arazisini geride bırakıp, cılız çam ağaçlarıyla noktalı inişli çıkışlı tepelerden geçiyoruz. Kıyafet seçimimden pişman olmaya başlıyorum — New York'tan ayrılırken mavi kot şort ve beyaz bir tişört

uygun bir “kovboy kızı” kıyafeti gibi görünebilirdi. Wyoming’de kasım ayını ciddi şekilde hafife almışım. Özellikle ATV sürerken, soğuk rüzgar kemiklerime işliyor.

Küçük bir tepenin zirvesine ulaştık ve Forrest hızını kesip durdu. Önümüzde, gelirken fark etmediğim bir yapı duruyordu; karanlıklaşılan gökyüzünün silüetinde, yarısı inşa edilmiş bir ahır gibi görünen ahşap bir iskelet.

"Geldik," diyor Forrest ve motoru kapatıyor.

Aniden çöken derin bir sessizlik, sadece uzun otların arasından esen rüzgârın yumuşak fısıltısı ve tanımlayamadığım bir kuşun uzaktaki cıvıltısıyla bozuluyor. Forrest önce ATV'den iniyor, sonra bana elini uzatıyor.

"Burası neresi?" diye soruyorum, yardımını kabul ederek.

"Benim evim. Ya da en azından benim evim olması gereken yer. Bir ahır ev."

Merakım uyandı ve onu takip ederek yapıya doğru ilerledim. İçeri girdiğimizde, buranın bir ahırdan çok daha fazlası olduğunu görebildim; burası, açıkça tanımlanmış odaları ve nefes kesici dağ manzarasına bakan büyük pencereleri olan bir evin iskeletiydi.

"Lise son sınıfta babamla bu projeye başladık," diye açıklıyor Forrest, beni içeriye doğru iteklerken elini sırtımın alt kısmına koyuyor. "İstersem burada kendi evimi yapabileceğimi söyledi. O yaz başladık; temeli attık, iskeletini kurduk. Mezun olana kadar her yaz üzerinde çalışacaktık. Sonra da taşınacaktım."

"Ama hiç bitirmedin mi?" diye soruyorum, durumu yavaş yavaş kavrayarak.

"Hannah ile tanıştım. Hukuk fakültesine girdim. Dakota'ya hamile kaldım. Ve bunun artık mantıklı gelmemesi için bir milyon bir tane daha bahane."

"Bu harika olurdu," dedim hayranlıkla, yerinde dönerek, potansiyelin her santimini içime çekerek.

Elini destek kirişlerinden birinin üzerinde gezdiriyor. "Şimdi bu, yarım kalan bir iş."

"Bu kısım ne olacaktı?" Ayaklarımla yere hafifçe vuruyorum.

"Burası oturma odası olacaktı," diyor Forrest, beni odanın içinde gezdirirken. "Güneşin doğuşunu izleyebileceğin büyük pencereler. Mutfak

şurada... Babam, düzgün bir masa sığacak kadar büyük olması konusunda ısrar etmişti. ‘Kanepede yemek yok,’ demişti.”

Gülümsüyorum, genç Boone ve Forrest’ın yan yana çalışıp her şeyi birlikte planladıklarını hayal ediyorum. “Çok güzel, Forrest. Bitmemiş olsa bile.”

“Burası iki yatak odası olacaktı,” diye devam ediyor, beni bir koridor olacak olan yerden geçirerek. “Ve bu...” Yapının arkasındaki geniş bir alanda duruyor. “Burası ana yatak odası olacaktı. Gün batımını izleyebilmek için batıya bakan pencereler. Tam buraya bir teras yapmayı planlamıştık.”

Olacak olan yatak odasının ortasında durup gözlerimi kapatıyorum ve bitmiş halini hayal ediyorum. Açık iskeletten uzaktaki dağları görebiliyorum; güneş batmaya devam ettikçe dağlar koyu mor renklere bürünüyor. Tamamlanmamış olmasına rağmen bu yerin büyüğü bir yanı var; ertelenmiş ama unutulmamış bir rüya.

“Bana bir söz ver,” diyorum, ona dönerek.

“Ne?” Başını eğiyor, gözleri solan ışıktaki merakla parlıyor. “Bir gün bunu bitireceğine söz ver. Bu evi. Hiçbir şey için olmasa bile , tamamlanmayı hak ediyor.”

Yüzündeki ifade değişiyor; önce şaşkınlık, sonra gözlerine kadar uzanan bir sıcaklık. “Söz veriyorum,” diyor yumuşak bir sesle ve ben ona inanıyorum.

Açık yapının içinden bir rüzgâr esiyor ve titrememi engelleyemiyorum. Çıplak kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve soğuğu uzaklaştırmak için boşuna bir çabayla kollarımı kendime doluyorum.

Forrest başını salladı, ağzının köşeleri eğlenerek kıvrıldı. “Wyoming’de kasım ortasında neden şort ve kolsuz bluz giyiyorsun ki?”

Sıcaklıkla hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık yanaklarıma hücum eder. “Ben, şey, New York ile Wyoming arasındaki mevsimsel farkları hafife almış olabilirim. Kovboy kız kıyafeti olduğunu düşündüğüm şeyleri getirdim...” Kendi kıyafetimi işaret ederek alaycı bir omuz silkme hareketi yaparım. “Görünüşe göre yaz kovboy kızı kıyafeti.”

Evde yankılanan kahkahası sıcak ve dolgun. “Demek giyinip süslenmek için donmaya razıydın.”

“Kovboy kızı olarak güzel görüneceğimi söylemiştin. Elimden geleni yaptım,” diye itiraz ediyorum, ama ben de gülüyorum.

“Buraya gelirken sana milyon kez üşüdün mü diye sordum. Her seferinde yalan söyledin, değil mi?”

"Kesinlikle."

Forrest tereddüt etmeden ekose flanel gömleğini omuzlarından sıyrıyor ve göğsünün ve omuzlarının hatlarını hiç gizlemeyen daracık beyaz bir tişörtle kalıyor. Flaneli bana sarıyor, vücut ısısı hâlâ kumaşa yapışmış durumda.

“Daha iyi mi?” diye soruyor, sesi daha düşük bir tona iniyor ve bu da içimde farklı bir titreme yaratıyor.

“Çok,” diyorum, gömleğin eteğini belime bağlayarak yerinde tutuyorum. Kollar parmak uçlarımla çok ötesine uzanıyor ve ellerimi serbest bırakmak için onları kıvırmam gerekiyor.

Forrest kovboy şapkasını çıkarır ve dikkatlice başıma takar, kalbimi çarpıtan bir şefkatle şapkayı düzeltir. “İşte. Artık tam bir kovboy kızsın.”

"Nasıl görünüyorum?" Bir kalçamı öne çıkararak poz veriyorum.

Gözleri, üzerimde dolaşırken kararmaya başlıyor — onun bol gömleği, benim çıplak bacaklarım, kafamda duran çok büyük şapka. “Hiç bilmediğim tüm fantezilerim gibi.”

Bakışlarındaki yoğunluk nefesimi kesiyor. “Forrest Hawkins, benimle flört mü ediyorsun?”

“Tatlım, flört etmenin çok ötesindeyim.” Yaklaşır, parmaklarıyla gömleğin açık yakasını, köprücük kemiğime değen kısmı okşar. “Hadi. Sana gösterecek başka bir şeyim var.”

Elimi tutar ve beni dışarıya çıkarır. Güneş neredeyse batmıştır, kararan gökyüzünde ilk yıldızlar görünmeye başlamıştır. O anda, geldiğimizde gözümde kaçan şeyi fark ederim: Forrest’ın eski kamyoneti, evin iskeletinden yaklaşık elli metre uzakta, kasası açık manzaraya bakacak şekilde park edilmiştir.

Yaklaştıkça kamyonetin dönüştürüldüğünü fark ettim. Kasası, battaniye ve yastıklarla kaplı bir yatakla doluydu. Kenarlarına asılan ışık zincirleri, sıcak, altın rengi bir parıltı yayıyordu. En şaşırtıcı olanı ise, kamyonetin kasasının ucundaki direklere beyaz bir projeksiyon perdesi takılmış olması ve kabinin çatısında küçük bir projektörün durmasıydı.

“Bu da ne böyle?” diye soruyorum, hayretle.

Forrest'in gülümsemesi utangaçlıkla karışmış; bu, onda beklenmedik ve sevimli bir ifade. "Resmi ilk randevumuz. Yıldızların altında film gecesi."

"Bunu ne zaman ayarladın?"

"Çit onarımları ve yem envanterinin arasına sıkıştırdım," diyor, bunun ne kadar çaba gerektirdiğini tam olarak gizleyemeyen rahat bir omuz silkmeye. "Ama ciddi bir sorum var."

"Nedir o?"

"*The Princess Bride*'ı hiç izledin mi?"

Sevinçle gülüyorum. "Sadece bin kez falan. Westley'in ilk kitap erkek arkadaşı olduğundan eminim."

Gülümsemesi genişliyor. "Hiç izlemedim, ama Taio bana bunun randevu gecesi filmlerinin en iyi örneği olduğunu söyledi."

"Taio mu söyledi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ben kendi sözlerimle aktardım. O, filmin kadınları çılgına çeviren bir film olduğunu söylemiş olabilir. Her neyse, bu çok mu klişe?" diye soruyor, birdenbire kararsız bir ifadeyle.

Ellerimi uzatıp yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum. "Bu mükemmel."

Kesinlikle mükemmel. Zaten kırsal erkek romantizminin büyük bir hayranıyım."

Yüzünde rahatlama belirir. Kamyonetin kasasına tırmanmama yardım eder, sonra kabinden küçük bir soğutucu çıkarır. "İçecekler ve patlamış mısır," diye açıklar, soğutucuyu açarak içindeki gazoz şişelerini ve ev yapımı karamelli patlamış mısır gibi görünen bir kabı gösterir.

"Her şeyi düşünüyorsun."

"Elimden geleni yapıyorum." Yatağın yanına yerleşip, artan soğuğa karşı etrafımıza battaniyeleri seriyor. Uzaktan kumandaya bir tıklama ile projektör çalışmaya başlıyor ve tanıdık açılış sahnesi ekranda beliriyor.

Bir süre, battaniyelerin altında birbirimize sarılıp sadece filmi izliyoruz. Yumuşak yatak, sıcak battaniyeler, yanımdaki Forrest'in sağlam varlığı gibi konforun eşsiz birleşimi ve çevremizin vahşi açıklığı, hem güvenli hem de heyecan verici hissettiren bir samimiyet balonu yaratıyor.

Üzerimizde, gerçek karanlık çöktükçe daha fazla yıldız beliriyor. Hayatımda hiç bu kadar çok yıldız görmemiştim; şehir ışıkları veya yüksek binalar tarafından engellenmeyen, tüm gökyüzünü kaplayan ısıltılı bir duvar halısı. Film devam ediyor,

ama dikkatim giderek yanımdaki adama, yüzünün hatlarını aydınlatan ışık zincirlerine, yanağımın altındaki göğsünün düzenli iniş çıkışlarına kayıyor.

"Filmi izlemiyorsun," diyor Forrest fısıldayarak, sesi kulağımda hoş bir uğultu gibi.

"Dikkatim dağıldı," diye itiraf ediyorum.

"Neye?" Eli, flanel gömleğin üzerinden omzumda tembel desenler çiziyor.

Onu iyice görebilmek için dirseğime dayanıyorum. "Senin yüzünden. Bunun yüzünden. Burada olmanın ne kadar gerçeküstü hissettirdiği yüzünden. Hayatımda harcadığım en iyi on bin dolar."

"Affedersiniz hanımefendi. Artık kiralanabilir değilim," diye alay ediyor, sonra ifadesi ciddileşiyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. "Mutluyum Sora. Uzun zamandır ilk kez, gerçekten mutluyum."

Ekranada, Westley ve Buttercup ateş bataklığında yeniden bir araya geliyor, ama ikimiz de artık dikkatimizi vermiş değiliz.

"Sanırım," diyorum yavaşça, parmaklarımla tişörtünün yakasını oynarken, "üçüncü buluşma kuralımızı yeniden gözden geçirmemiz gerekebilir."

Kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi?"

"Mmm." Ona yaklaşıyorum, dudaklarım çenesine değiyor. "Yani, teknik olarak, uçakta bayat atıştırmalıkları birlikte yedik — bu birinci randevu sayılır."

Yüzü buruşur. "Eğer bunu randevu olarak nitelendirecek kadar aptal olursam lütfen benden ayrıl."

"Ve ahırda chili yedik — ikinci randevu."

"Daha iyi," diye onaylıyor, "ama pek de değil."

"İyi randevular olması gerektiğini hiç şart koşmadık. Odak noktamız kaliteden çok nicelikti, değil mi?"

"Hayır, seni azgın herif. Kalite her zaman planın bir parçasıydı." Elim yine onu aramaya başladığında şakacı bir şekilde elimi itti.

"Forrest Hawkins, cömert ol. Bu üçüncü randevu ve ben istediğimi alacağım."

Talebim üzerine ağzı küçük bir O şekli alıyor. "Otoriter, otoriter küçük şey." Eli yukarı kayarak enseme kavırıyor, başparmağı elmacık kemiğimi okşuyor, kulağıma fısıldıyor, "Ne olacak, Bayan Cho-Cooper? Liderliği ben mi alacağım, yoksa sen mi?"

Cevap olarak aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Öpücük yumuşak ve çekingen başladı, ama hızla daha acil bir şeye dönüştü. Forrest hemen karşılık verdi, kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekti.

"Bir kovboy ne yapardı?"

Gözleri karardı. "Seni bir saman balyası gibi savururum. Seni istediğim gibi alırım, tam burada, tam şimdi."

"Burada mı?" Bakışlarım inişli çıkışlı tepelere kayar, ama arkamızdaki gölgeli çitler ve yarısı inşa edilmiş evden başka görünürde hiçbir şey ve hiç kimse yoktur.

"Burada," diye tekrarlıyor yavaş, baştan çıkarıcı bir ses tonuyla, gözleri göğsüme sabitlenmiş.

Filmi, ışıkları, özenle düzenlenmiş yatağı işaret ettim. "Beni tam istediğin yere getirdin, kovboy. Şimdi bir şeyler yap."

Cevap olarak gülümsemesi hem çocuksu hem de kurt gibi. "Şu ağzın. Onu iyi bir şekilde kullanacağım."

Elimi tişörtünün altına kaydırıyorum, sıcak tenini ve sert kaslarını hissediyorum. "Çok seksisin, bunu sana hiç söylemiş miydim? Artık tamamen bana ait olduğuna inanamıyorum."

Göğsünden bir hırıltı yükselir, pozisyonumuzu değiştirir ve beni lezzetli ağırlığıyla yatağa bastırır. "Yeni bir şey değil. Seni gördüğüm andan beri ben seninim, Sora."

"Bunu bilmek güzel," diyorum, karnımın derinliklerinde arzunun birikmesini hissederken sesimi sabit tutmaya çabalıyorum. "Ben ise, seçeneklerimi açık tutmak istiyorum. Bütün bu çiftlik işçileri konuşmaları, belki de Riggins Çiftliği'ne gidip ne var ne yok bir bakmalıyım."

Forrest, ağızma sert bir öpücük kondururken kovboy şapkam başımdan düşer. "Hiç kıskanç bir kovboyla yattın mı, Sora?"

"Deniyorum." Gözlerindeki ateşli bakış, belki de ayıyı fazla kışkırttığımı söylüyor.

"O zaman, biraz oyna da öğren." Sonra, elleri her yere yayılıyor—saçlarıma dolanıyor, belimin kıvrımlarını izliyor, tank topumun eteğinin altından, beni ona doğru eğilip daha fazlasını aramaya iten kasıtlı bir yavaşlıkla kayıyor.

“Sen benimsin, *sadece benimsin*,” diye fısıldadı dudaklarıma, agresif öpücüğüyle nefes almama bile izin vermeden. “Bütün gece. Bütün gecelerin.”

Gözleri kısa bir süre benimkilerle buluşuyor, sonra niyeti değişiyor ve boynuma yumuşak öpücükler konduruyor. Kulağıma tatlı sözler fısıldarken, sakalları hassas tenimde lezzetli bir sürtünme yaratıyor. “Seni güvende tutacağım... seni sıcak tutacağım... ne zaman küstahlaşırsan, kalçalarını ayarlayarak tavrını da ayarlayacağım.”

Sanki Forrest'ın beni iyice sikmesi bir ceza sayılabilirmiş gibi, ona karşı kıkırdıyorum.

“Kendinden şüphe duyduğunda, ikimiz adına ben inanacağım. Kalbin kırıldığında, onu onaracağım. Konuştuğunda, dinleyeceğim. Yazdığında, okuyacağım.”

Bir anda, artık komik gelmiyor. Ortam değişiyor. Arzu yükseliyor, ama bu sadece göbek deliğimin altındaki ağrı değil. Kalbim şişiyor, çaresizce onun ellerinde kucaklanmak istiyor.

Flanel gömleğin düğmelerini açıyor, sonra bir kolunu, sonra diğerini sıyırarak çıkarıyor. Titrediğimi fark edince, vücudumun mümkün olduğunca büyük bir kısmını sıcak öpücüklerle kaplıyor. Dokunuşu çıplak tenimde elektrik gibi, eli tişörtümün altına kayıp başparmakları göğüslerimin altını okşadığında küçük bir inilti kaçıyor ağzımdan.

“Çok güzelsin,” diyor, sesi arzuyla boğuklaşmış. “Bana ne yaptığının farkında mısın?”

Cevap veremedim, tişörtümü başımdan yukarı doğru çekip çıkarır ve beni sadece sütyenim ve kot şortumla bırakır. Eğer üşüyorsam bile, bunu unutmuşumdur. Şefkatli dokunuşlarıyla ihtiyacım olan tüm sıcaklığı yaratıyor. Forrest'ın ağzı köprücük kemiğimi bulur, sonra daha aşağıya iner.

“İyi misin?” diye soruyor, nefesinin sıcaklığı tenime değiyor.

“Cennette,” diyorum, parmaklarımı saçlarına geçirip onu dudaklarıma geri çekiyorum.

Öpüşmelerimiz daha ateşli, daha çaresiz hale geliyor. Onu daha fazla hissetmek için gömleğini çekiyorum ve o da ondan uzaklaşarak gömleğini çıkarıyor. Gözlerim, ışık zincirlerinin altın parıltısı altında gömleksiz halini yutuyor — her yeri belirgin kaslar ve gergin, bronz ten. Sessizce, parmak uçlarımla göğsünün hatlarını izliyor, vücudunun kıvrımlarını

ve kıvrımlarını keşfediyorum. Kot pantolonunun bel kısmına ulaştığımda, beklentiyle kaslarının gerildiğini hissediyorum.

"Sora," diye inliyor, dudaklarından çıkan isminin sesi, dua ve lanetin birleşimi gibi.

Hiç bu an kadar güçlü, bu an kadar arzulandığımı hissetmemiştim. Wyoming'in uçsuz bucaksız gökyüzünün altında, yıldızların tek tanıklığında, daha önce hiç hissetmediğim bir özgürlük hissediyorum — tereddüt etmeden isteme, alma ve verme özgürlüğü.

Forrest'in elleri şortumun düğmesini bulur, gözlerinde bir soru vardır. Başımı sallarım, o şortu bacaklarımdan aşağı kaydırırken yardım etmek için kalçalarımı kaldırırım, beni sadece iç çamaşırım ve beklentiyle baş başa bırakır. Nefesimi tutarım, neredeyse başlamasını istemiyorum, çünkü eninde sonunda durmak zorunda kalacağız. Burada sonsuza kadar asılı kalmanın bir yolu var mı? Bu anın bir anıya dönüşmesini nasıl engelleyebilirim?

"Tanrım, şuna bak," diyor, sesi hayranlıkla dolu. "Sanki buraya aitsin."

"Ben buraya aidim. Yıldızların altında. Senin altında." Ona uzanıyorum, onu tekrar kendime çekiyorum, ağırlığının hissini tadını çıkarıyorum, beni sakinleştiriyor. Eli aramızda kayıyor, parmakları külotumun kenarını buluyor, sonra dikkatli bir şekilde altına kayıyor.

"Her zaman bu kadar ıslaksın," diye inliyor boynumda, dokunuşu en hassas noktayı kusursuz bir isabetle buluyor. "Benim için olduğunu söyle, bebeğim. Sadece benim için."

"Evet," diye nefes nefese söylüyorum, dokunuşuna doğru kıvrılıyorum. "Sadece senin için."

Yetenekli parmaklarıyla beni okşuyor, baskı ve hızını değiştirerek, ben onun altında kıvranıp, boşalmanın eşiğinde sallanana kadar devam ediyor. Artık daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda, elini çekiyor ve benden bir inilti çıkmasına neden oluyor.

"Henüz değil," diyor, sesi her hassas noktayı heyecanlandıran alçak bir emir gibi. "Önce ıslaklığını tatmak istiyorum."

Sözlerini sindiremeden, vücudumda aşağı doğru ilerliyor, yol boyunca ağzını açarak öpücükler bırakıyor. Göğüslerimde duruyor, ben arzuyla kıvranana kadar sütyenimin dantelinden her bir meme ucuna bolca ilgi gösteriyor. Sonra aşağı iniyor, karnımdan geçip, daha aşağı, *daha aşağı*.

Parmaklarını külotuma takıyor ve ruhumu anında ele geçirmiş o çarpıcı gözleriyle bana bakıyor. "Tamam mı?"

"*Lütfen.*"

İç çamaşırımı işkence edici bir yavaşlıkla aşağı kaydırıyor, nasırlı elleri cildimde ateş izleri bırakıyor. Sonunda bacaklarımın arasına yerleşiyor, nefesinin sıcaklığı merkezime çarpıyor.

Dilinin ilk dokunuşu elektrik gibidir, dudaklarımdan açık havada yankılanan keskin bir inilti koparır. Güçlü elleri uyluklarımı kavrar, beni onun için açık tutarken o ustaca keşfe çıkar, beni inlemeye, sonra titremeye sevk eden ritimlere odaklanır.

"Gösterişçi," diye gülümsüyorum.

"Mmm. Tadı çok güzel," diye mırıldanıyor, sözleri bana karşı enfes bir şekilde titreşiyor. "Tatlı ve seksi, ve lanet olsun bebeğim, tadının dilimde kalmasını istiyorum."

Parmaklarımı saçlarına doluyorum, kelimelerin ötesinde, düşüncelerin ötesinde, o beni daha da yukarıya taşıırken saf bir duyuma indirgeniyorum. Parmaklarını içime kaydırıp, tam doğru noktaya ulaşmak için kıvrırken, dili de acımasız ilgisini sürdürürken, içimde biriken gerilim patlar.

Boşalmam, ezici, hızlı ateş eden bir duyu saldırısıdır. Zevk dalgaları beni yok eder, orgazm sonrası şakacı alaylarına inlerken neredeyse acı verici hale gelir. Ben, içimden hâlâ ateşlenen coşkulu titreşimler sonunda dinene kadar, daha fazla temasa dayanamayacak kadar hassas olduğum için titrek elimle kafasını itmek zorunda kalana kadar ısrarla devam eder.

Vücudumun yukarısına doğru hareket ediyor, zevkten tamamen güçsüz kalmamış olsaydım çok tahrik edici olacak, kendini beğenmiş bir gülümseme takınmış. "Güzel," diye fısıldıyor, dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve bu sayede dilinde kendimin tadını alabiliyorum.

Bencilce, o kadar doyumum ki, yorganı çeneme kadar çekip yıldızların altında uykuya dalabilirim. Forrest bana izin verirdi. Bana karşı o kadar iyi ki. Yorgun olduğumu bilseydi, bayılana ve bu geceyi yeniden rüyamda görene kadar bana sarılırdı. Ama birkaç derin, hızlı nefes alıp kendime yeniden enerji veriyorum çünkü bana verdiklerini ona vermek istiyorum: *her şeyi.*

Kot pantolonunu açıp elimi içeri sokup onu sıkıca kavradığımda nefesi kesiliyor. Bileğimi çevirip kalın penisini tam ereksiyona getiriyorum. "Lanet olsun, Sora," diye tıslıyor, nefes verirken burun delikleri genişliyor.

"Sorun mu var?" diye masumca soruyorum, boxerının üzerinden onu okşayarak.

"Sadece, böyle devam edersen bu parti daha başlamadan bitecek." Bileğimi yakalıyor, elimi dudaklarına götürüp avucumu öpüyor. "Ve seninle işim henüz bitmedi."

Tek bir akıcı hareketle ayağa kalkıp kot pantolonunu ve boxerını çıkarır, sonra tekrar yanıma, yatağa gelir. Işık zincirlerinin parıltısı altında tamamen çıplak hali nefes kesicidir — her yeri sıkı kaslar ve mükemmel oranlarla kaplıdır, uyarılması bellidir ve etkileyiciden de öte. Dürüst olmak gerekirse? Belki de fazla. *Neredeyse* fazla.

Onu ağızıma aldığı mı izlerken gözleri karardı. Dilimin üzerindeki ağırlığı hatırı sayılırdı, tadı tuz ve tenin baş döndürücü bir karışımıydı ve az önce aşırı derecede doyduğum yere yeni bir arzu dalgası gönderdi. Boyunu aşağı doğru ilerledim, onu olabildiğince derine aldım, avuçlarımın altında gerginleşen uyluklarının tadını çıkardım.

"Tanrım, Sora," diye inliyor, bir eliyle saçlarımı avuçlayarak, yönlendirmek değil, kendini sabitlemek için. "Ağzın... *lanet olsun*."

Sesindeki ham arzu beni teşvik ediyor. Bir ritim yakalıyorum, uzun, yavaş vuruşlarla hassas başlığına odaklanmayı dönüşümlü olarak yapıyorum, elim ağızımın ulaşamadığı yerleri çalıştırıyor. Her geçişte nefes alışığı daha da düzensizleşiyor, karın kasları ışık zincirlerinin altın parıltısı altında geriliyor.

Kokusu suç derecesinde erotik—temiz ter ama içinde toprak kokusu ve ölçülemeyecek kadar arzuladığım, Forrest'a özgü bir şey var. *Bir kahraman bu kokuyu nasıl tarif ederdi...? Hayır—kes şunu. Çalışmayı bırak.* Başımı kaldırdığımda, gördüğüm manzara beni kendimden geçiriyor ve neredeyse tamamen mahvediyor — başı geriye atılmış, boğazı açıkta, dudakları aralanmış, boğuk sesler çıkarıyor. Yapabilirdim: bir bestseller yazmak, lanet olası ayı asmak, her şeyi. Bu güçlü, kontrollü adamı sözsüz bir zevke indirgemek kadar derin bir tatmin ne olabilir ki?

"Bebeğim, dur," diye sesini zorlayarak sonunda diyor. "İçine girmem lazım."

İsteksizce onu bırakıyorum, ucuna son bir öpücük konduruyorum, tuzlu ön sıvısının dilimin ucunda kaybolmasına izin verirken, onun beni kollarına almasına izin veriyorum. Ağzını ağzıma bastırıyor, öpücüğü çaresiz ve sahiplenici, elleri yenilenen bir aciliyetle vücudumda dolaşıyor.

"Arkanı dön," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Seni arkadan istiyorum, kovboy kız."

Bu emir, bacaklarımda yeni bir elektrik dalgası yaratır. Emrine uyarım, ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerim, kendimi aynı anda hem son derece savunmasız hem de güçlü hissedirim. Serin gece havası, ısınmış tenimde fısıldar, omurgamda tüylerimi diken diken eder, Forrest ise sıcak avuç içleriyle onları yatıştırır.

"Şu haline bak," diye nefesini tutarak söylüyor, sesinde açık bir hayranlık var, elleri kalçalarımda kıvrımlarını, belimin çukurunu izliyor. Kalçalarımda sallayarak onu kışkırtıyorum. "Aferin kızım. Beni istet. O kadar mükemmel ki."

Kendini konumlandığını hissediyorum, giriş arayan keskin baskısını. İçime girdiğinde, ikimizi de nefes nefese bırakan enfes bir yavaşlıkla yapıyor. Gerilme yoğun, neredeyse rahatsız edici, ama sonra tamamen yerleşiyor, kılıfından sapına kadar, ve rahatsızlık kemiklere işleyen bir tatmine dönüşüyor.

Bu kadar uzun süre seksten uzak kalamayız. Gerilen yerler geri çekiliyor, onun kalınlığı sanki yeniden bekaretimi kaybediyormuşum gibi hissettiriyor. Bir anlık ara ve sanki ilk kezmiş gibi hissediyorum. Ama belki de bu o kadar da kötü değil. Forrest'la bin kez daha ilk kez yaşamak için ne yapmazdım ki.

"İyi misin? Titriyorsun," diyor, kendini sabit tutmanın bariz zorluğuna rağmen sesi şefkatli.

"Evet," diyorum, kelime sesden çok nefes gibi çıkıyor. "Hareket edebilirsin."

O da itaat eder, geri çekilir ve sonra ölçülü bir hamle ile ileri doğru bastırır; bu hamle, içimden zevk kıvılcımları fışkırtmasına neden olur. Başlangıçta temposu kontrollüdür, her hareketi kasıtlıdır, ama

Yoğunluk hızla artıyor. Elleri, morartacak kadar sert bir baskıyla kalçalarımı kavırıyor ve vücudumu onun itişlerine uyum sağlaması için yönlendiriyor.

Kamyonet altımızda hafifçe sallanıyor, battaniyeler dizlerimin altında toplanıyor. Yukarıda, Wyoming'ın uçsuz bucaksız gökyüzü sonsuzca uzanıyor, yıldızlar birleşmemize sessiz tanıklık ediyor. Unutulmuş filmin uzaktaki müziği, seslerimizle karışıyor — onun çaba dolu inlemeleri, nefes nefese inlemelerim, kamyonetin süspansiyonunun ritmik gıcırtısı.

"Kendine dokun. Mükemmel küçük klitorisini okşa," diyor Forrest, eforla boğuklaşmış sesiyle. "Senin benim aletim üzerinde boşaldığını hissetmem lazım."

Tek kolumla dengemi sağlarken, boş elimi uyluklarımın arasına kaydırıp, şişmiş ve hassaslaşmış sinir demetini buluyorum. Çifte stimülasyon çok yoğun, beni hızla başka bir zirveye itiyor. Forrest'ın itişleri daha düzensiz hale geliyor, nefes alışığı gece havasında sertleşiyor.

Neredeyse doruğa ulaşmışken hızını kesiyor. Nedenini sormadan, kalçalarımı ayırıyor, herhalde beni baştan aşağı inceliyor. Arkanı dönmüş olduğum için mutluyum, böylece utangaçlığım biraz olsun bastırılıyor.

Sessizce tükürüyor, bunu sadece bir damla kayganlaştırıcı maddenin kış deliğine çarpıp oradan aşağıya, cinsel organıma damlamasından anlıyorum. "Merak ediyor musun?" diye soruyor tehlikeli bir sesle.

"Biraz," diye itiraf ediyorum, ama onu almam gereken yere zar zor sığdırabiliyorum. Daha dar bir delik mantıksız görünüyor. "Ama korkuyorum."

"Sadece parmağım," diyor, yeni hedefini daireler çizerek. "Hoşuna gitmezse söyle."

Parmağı nazikçe daireler çiziyor, alay edecek kadar baskı uyguluyor ama içeri girmiyor. "Benim için rahatla," diye fısıldıyor, sesi benim keskinleşmiş duyularımı okşayan kadifemsi bir dokunuş gibi. "Bana güven."

Derin bir nefes alıyorum, vücudumu gevşetmeye çalışıyorum. Diğer eliyle belimi yatıştırıcı daireler çizerek okşuyor, penisi hâlâ içimde derinlerde ama artık hareketsiz, bu yeni hisse alışmamı sağlıyor.

"İşte böyle," diye cesaretlendiriyor beni, ben de yavaş yavaş gevşiyorum. Parmağının ucu sıkı kas halkasını geçiyor ve garip, yeni bir

bir zevk dalgası içimi kaplıyor. “Aferin kızım. Harika gidiyorsun bebeğim. Keşke kendini görebilseydin. Çok seksi görünüyorsun.”

İkili his — parmağı bu yasak bölgeyi keşfederken, kalın penisi beni tamamen dolduruyor — baş döndürücü. İlkel ve dizginlenmemiş bir inilti ağzımdan kaçıyor, Wyoming rüzgârıyla uzaklara taşınıyor.

“Hoşuna gitti mi?” diye soruyor, ama vücudumun onun etrafında titremesinden cevabın ne olduğu bellidir.

“Evet,” diye nefes nefese cevap veriyorum. “Durma.”

Tekrar hareket etmeye başlıyor, kısa, ritmik darbelerle, parmağı penisiyle uyumlu çalışırken yoğunluğu artıyor. Baskı muhteşem, içimde zevk alabileceğini bilmediğim yerlere dokunuyor. Her hareket, kapalı göz kapaklarımda kıvılcımlar dans ettiriyor, o kadar tatlı bir gerilim yaratıyor ki, neredeyse aşırı geliyor.

Gece havası omurgamda biriken teri serinletiyor ve Forrest’ın vücudunun benimkine değdiği sıcaklıkla lezzetli bir kontrast yaratıyor. Birleşmemizin sesleri — kaygan tenlerin birbirine değmesi, düzensiz nefes alıp verme, yarım kalmış cesaret ve arzu dolu sözler — bizi çevreleyen sonsuzlukta daha da güçleniyor gibi.

“Lanet olsun, Sora,” diye homurdanıyor Forrest, boş eliyle kalçamı sıkıca kavriyor. “Beni çok sıkı sıkıyorsun. Çok mükemmel.”

Sözleri beni doruğa yaklaştırıyor. Parmağının baskısı hafifçe artıyor, daha derine, daha sert pompalıyor. Kamyonet altımızda sallanıyor, yaylar protesto edercesine gıcırıyor, ama ikimiz de umursamıyoruz. Bu anda, en ilkel hallerimize indirgeniyoruz — arıyor, sahipleniyor, veriyor, alıyoruz.

Kendimi desteklemenin zorluğuyla kollarım titremeye başlıyor, ama onlar pes etmeden önce Forrest parmağını çekip kolunu belime doluyor, beni dikleştirerek sırtımın göğsüne baskı yapmasını sağlıyor. Bu yeni açı onu inanılmaz derecede daha derine itiyor, boğazımdan manzaraya yankılanan bir çığlık koparıyor.

“Ben buradayım. Benim için boşal. Kendini bırak bebeğim. Seni tutacağım.”

Serbest elini karnımdan aşağıya, birleştığımız yere kaydırıyor, parmakları şişmiş klitorisimi kusursuz bir isabetle buluyor. Bu çok fazla —Onun etrafında paramparça oluyorum, ecstasy dalgaları içimden

gözlerimden yaşlar akıyor. İç kaslarım onun uzunluğu etrafında sıkışıyor, göğsünün derinliklerinden boğuk bir inilti çıkıyor.

"İşte böyle," diye övüyor, artçı sarsıntılarımla boyunca beni tatmin ediyor. "Hissedebiliyorum, bebeğim. Beni uçurumun kenarına iten şey bu."

Benim doruğum, onun da birikmiş boşalmasını tetikliyor. Hareketleri daha az hesaplı, daha çaresiz hale geliyor. Dişleri omzuma sürtünüyor, tam olarak ısırmıyor ama iz bırakacakmış gibi. Beni ele geçiriyor.

"Nereye?" Sesi, kendini tutmaya çalışmaktan gerginleşiyor. "Bu gece içime boşalma."

Haklı. Düzgünce temizlenebileceğimiz bir banyodan oldukça uzaktayız.

"Nereye istersen," tereddüt etmeden izin veriyorum.

Beni tekrar dört ayak üstüne itiyor ve birkaç zorlayıcı hamleden sonra, penisinin ucunu hassas kıcıma dayıyor, beni sıcaklığıyla kaplıyor. Bu his bende bir tepki uyandırıyor. Belki de bir zamanlar yasak gibi gelen bir şeyin artık bu kadar utanmadan keşfediliyor olmasıdır. Forrest'ın vücudumun her bir parçasını bilmesi fikri... Kalan tüm enerjimle tekrar orgazm oluyorum. Dizlerimden karnıma çöküyorum, son orgazmım gecenin karanlığına karışırken kendimi yatağa yapıştırıyorum.

Forrest yanıma yığılır, beni kollarında tutabilmek için beni döndürür ve soğuktan korur.

Bir süre birbirimize sarılıp kalıyoruz, nefeslerimiz yavaş yavaş sakinleşiyor. Sonra, sonsuz bir şefkatle, alnımdaki nemli saçları eliyle çekiyor, dokunuşu sabırlı ve saygılı.

"Nasıl oldu?" diye soruyor, sesi biraz boğuk. "Sana acı vermedim, değil mi?"

"Mükemmelim," diye onu temin ediyorum, avucuna bir öpücük konduruyorum. "O..."

"Evet," diye onaylıyor, uygun kelimeleri bulamadığımı anlıyor. "Öyleydi."

Vücudumuz soğurken rahat bir sessizlik çöküyor. Bir iniltiyle benden ayrılıyor. "Burada kal."

Hâlâ çırılçıplak olan o, kamyonetin kasasından atlayıp kabinden temiz bir bez alır. O beni silerken

. İşini bitirdiğinde, Forrest beni tekrar kollarına alır ve bizi yatağın üstüne yerleştirir. Eğilip üzerimize bir battaniye çeker, vücut ısılarımızın iç içe geçmesi için adeta bir koza oluşturur. Unutulmuş ekranda film devam eder, yanıp sönen mavi ışık, dize ışıklarının altın parıltısıyla dans eder.

Göğsünde boş boş desenler çiziyorum, teninin dokusunu, avucumun altındaki kalp atışlarının ritmini ezberliyorum. Parmakları karışık saçlarımı tarıyor, düğümleri nazikçe çözüyor.

"Filmi baştan izlemeliyiz," diyor bir süre sonra, sesi zar zor duyuluyor. "Her şeyi kaçırdım."

Yüzünü daha iyi görebilmek için dirseğime dayanıyorum. "İyi fikir." Göğsüne bir öpücük konduruyorum. "Baştan başlayalım. En başından. Bu sefer bir dakikası bile kaçırmayacağız."

"Tek bir dakika bile," diyor, gözleri ekranda değil, bende. "Her şeyi tam istediğimiz gibi yeniden yazacağız."

Ne kadar yol katettiğime bak. Aşk hikâyeleri yazan ama kendi hikâyesini yazmayı hiç bırakmayan yazar. En son ne zaman satış tablosuna baktığımı ya da kötü bir eleştiri yüzünden stres yaptığımı hatırlamıyorum. Son birkaç ay, anlamsız şeyler için endişelenemeyecek kadar anlam doluydu.

Forrest, bir bestseller yazmam için bana ilham vermeyi kabul etmişti. Bunun yerine, bana bir hayat yaşamam için ilham verdi.

The Princess Bride'ın açılış jeneriği bir kez daha çalarken ona sokuluyorum. Beni kendine yaklaştırıyor, başımı çenesinin altına sokuyor, kalp atışları kulağıma düzenli bir şekilde geliyor. Omuzlarımı şiddetle ovuyor. "Üşüdün mü? Giyinsek mi?"

"Kıpırdama bile kovboy. Benimle bu anın tadını çıkar."

Rahat bir sessizlik içinde uzanıyoruz, uzuvlarımız birbirine dolanmış, tenimiz gece havasında soğuyor ama battaniyenin altındaki ortak vücut ısımla ısınıyor. Üstümüzde, milyonlarca yıldız, kraliyet mavisi koyu mor gökyüzünde sessiz dansına devam ediyor.

"Teşekkür ederim," diyor Forrest aniden. "Ne için?"

"Gerçek ben olabilmem için bana bir şans daha verdiğin için. Eskiden yaptıklarına göz yumduğun ve yine de beni sevdiğin için..." Birden durur,

kelimeler boğazında düğümlenir. “Kahretsin, *sevmek* demek istemedim, demek istediğim...”

“Seviyorum, Forrest. Bu çok açık değil mi? *Seni* mantığın ötesinde *seviyorum*. Seni o kadar çok seviyorum ki, bunun ne anlama geldiğini bile artık bilmiyorum.”

"Ne?" diye sorar, yüzünde şaşkınlık belirir.

"Bir hikayenin son bölümlerine '*seni seviyorum*' yazmak çok kolay. Öyle olması gerekiyor. Romantizm için bir şablon var: birinci perde, sonra ikinci, sonra üçüncü. '*Seni seviyorum*' son bölümlere ait, ama biliyor musun? Artık bunun sadece hikayelerde böyle olduğunu anlıyorum. Gerçek hayatta, biz aşk ile başladık, onunla bitirmedik. Aşk bizi en başından beri bir araya getirdi. Belki de ilk başta hissettiğimiz şey sevginin yokluğuymdu. Sonra, sevginin tadını aldığımızda onu umutsuzca aramaya başladık. Sonunda, şimdi, başından beri nasıl hissettiğimizi kabul ediyoruz. Ama sevgi her zaman oradaydı, gizleniyordu. Pretzel arabasının önünde yaptığımız ilk dansımızdan itibaren, sevgi bir tohum ekmişti. Şu anda ise çiçek açıyor.”

Forrest filmi duraklatır ve sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca sessizce bana bakar. “O evi yapacağım,” der sonunda, “eğer bir kitap daha yazacağına söz verersen.” Yanaklarımı okşar. “Kelimelerini kağıda dök, Sora. Öleceğin güne kadar, kalbini dünyayla paylaş, bunu hak ettikleri için değil, dinlenilmeyi hak ettiğin için. Bu arada...” Dudaklarıma bir öpücük daha kondurur. “Ben de seni seviyorum. Hayal edebileceğinden çok daha fazla.”

Gülümsüyorum. “Eğer o kitabı yazarsam ve sen o evi inşa edersen, sonra ne olacak? Ya ondan sonra bir kitap daha yazarsam?”

“O zaman sana başka bir ev yaparım,” diyor. “Yazmaya devam ettiğin sürece bu lanet olası çiftliği tamamen doldururum.”

Göğsüne, tam kalbinin üzerine bir öpücük konduruyorum. “Çok meşgul bir adam olacaksın.”

Filmi tekrar oynatır, bir kez daha baştan başlatır, sonra tekrar kucaklaşmaya devam ederiz.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye soruyorum, sesim gecenin enginliğinde kayboluyor.

“Ne istersen.”

"Sanırım burada mutlu olabilirim. Yani Wyoming'de." Bu itiraf beni bile şaşırtıyor, ama sözler dudaklarımdan döküldüğünde, bunların doğru olduğunu biliyorum. "Bir gün."

Onun hareketsiz kaldığını hissediyorum, nefes alış bir kementle yakalanmış gibi duruyor, sonra yeniden başlıyor. "Öyle mi?"

"Evet," diyorum, aniden utangaç hissederek. "Seninle ve Dakota'yla.

Tabii sen de istersen."

Eli yüzümü kavrayarak, gözlerime bakabilmek için başımı yana eğiyor. Ardından gelen öpücük, daha önce paylaştığımız ateşli öpücüklerden farklı; daha yumuşak, daha tatlı, ama bir şekilde daha doyurucu. Umut dolu, bir başlangıç, bu olasılığı birlikte keşfetmek için sessiz bir anlaşıma.

Ayrıldığımızda, göğsüne yaslanıp kalp atışlarının düzenli ritmini dinliyorum. Bu sefer filmi sonuna kadar izliyoruz. Aslında, çoğunlukla Forrest'i izliyorum, çeşitli sahnelerde yüzündeki ince buruşuklukları ya da kaşlarını kaldırışını takdir ediyorum. Film, birkaç kıkırdama, birkaç göz devirme ve hatta Westley'in bir kılıç ya da dev bir fare tarafından kesilip yaralandığı sahnede bir irkilmeye neden oluyor — tam emin değilim. Ama beni gülümseten, son öpücük sırasında, filmin sonunda duyduğum o "ah" sesi. Forrest'i henüz romantik bir kız haline getirebilirim.

"Muhtemelen yakında geri dönmeliyiz," diyor isteksizce jeneriğin akmaya başlamasıyla. "Çok geç kalırsak babam endişelenir."

"Beş dakika daha," diye pazarlık yapıyorum, ona daha da yakınlaşarak.

Göğsünden bir kahkaha yükselir. "Beş dakika daha," diye kabul eder ve saçlarıma bir öpücük daha kondurur.

Ama zaman yavaşça akıyor ve ikimiz de yıldız ışığıyla aydınlanan sığınağımızdan ayrılmak için hiçbir hamle yapmıyoruz. Dışarıdaki dünya yok. Şu anda sadece bu an, bu bağ, değerli ve beklenmedik bir şey bulmuş olma hissi var.

Forrest'in sıcaklığına sarılıp uykuya dalarken, kendimi her zaman yazdığım ama gerçek olabileceğine hiç inanmadığım türden mutlu sonlara inanırken buluyorum.

Ta ki şimdiye kadar.

32. bölüm

Forrest

I did this. I caused this.

Hamur sıcak yüzeye değdiğinde tavadan buhar yükseliyor ve mutfağı vanilya ve çikolatanın tatlı kokusuyla dolduruyor. Sabah güneş ışığı pencerelerden içeri süzülüyor ve her şeyi yumuşak altın bir parıltıyla kaplıyor. Bunu tarif etmenin tek bir yolu var: mükemmel.

"Baba, daha fazla çikolata parçacığı lazım!"

Mutfak adasındaki tabureye tünemiş Dakota'ya bakıyorum. Küçük yüzü ciddiyetle benim krep yapma tekniğimi denetliyor. Saçları uykudan dolayı hâlâ dağınık ve Sora'nın geçen hafta ona aldığı tek boynuzlu at pijamalarını giyiyor. Bay Flops bir kolunun altına sıkıca sıkıştırılmış, sarkık kulakları tezgahın üzerine dökülmüş durumda.

"Daha fazla çikolata parçacığı mı?" diye soruyorum, şüpheliymiş gibi davranarak. "Bilmiyorum, Koda. Krep ve çikolata oranı zaten bu krepleri doyurucu bir kahvaltı olmaktan çıkarıp tatlı kategorisine sokuyor."

"Ama ekstra çikolata parçacıklarıyla çok daha lezzetli oluyorlar," diye itiraz ediyor, gözleri inançla parlıyor. "Öyle değil mi, Sora?"

Sora, tezgahta meyve keserken başını kaldırıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bu konuda Koda'nın tarafını tutmak zorundayım. Çikolata parçacıklı kreplerde çikolata oranı en az yüzde elli olmalı."

“İki karşı bir,” diye iç geçiriyorum ve çikolata parçacıkları torbasına uzanıyorum. “Kendi mutfağında sayıca azınlıktayım.”

“Aslında bu benim mutfağım,” diyor Sora, taze kesilmiş çileklerle dolu bir kaseyle yanımdan geçerken kalçasını kalçama hafifçe sürterek. “Ve bu mutfakta çikolatanın üstünlüğüne inanırız.”

Meyveleri masaya dizmesini izlerken yüzümden bir gülümseme yayılıyor — hareketlerinin o rahat zarafeti. Koda’nın yanından her geçişinde ona ne kadar tatlıca dokunuyor — saçlarını düzeltiyor, burnunun ucuna hafifçe dokunuyor, başparmağını yanağına gezdiriyor. Bir zamanlar annelik enerjisi konusunda endişeli olduğına inanamıyorum. O bu konuda doğuştan yetenekli.

Geçtiğimiz hafta, olabilecek en iyi şekilde geeküstüydü. Wyoming’den döndükten sonra, hem yeni hem de tamamen doğal hissettiren bir rutine yerleştik. Sora alışma odasındaki masasında çalışırken, ben baro sınavına hazırlanmak için hukuk kitaplarını inceliyorum. Dakota, artık buzdolabını kaplayan resimler çiziyor. Üçümüz birlikte akşam yemeğı hazırlıyor, film izliyor, yatmadan önce hikayeler okuyoruz.

Yıllar önce vazgeçtiğim rüyayı yaşıyorum.

Hamura bir avuç daha çikolata parçacığı ekliyorum ve Dakota’dan onaylayan bir baş sallama alıyorum. “Şimdi saat yönünde karıştır,” diyor, “yoksa krepler üzölür.”

“Üzgün krepler olmaz,” diyorum ciddiyetle ve onun talimatlarını uyguluyorum.

“Baba, kahvaltıdan sonra parka gidebilir miyiz?” diye soruyor Dakota, tezgahın altında bacaklarını sallayarak. “Sora’ya artık ne kadar yükseğı sallanabildiğimi göstermek istiyorum.”

“Dört yaşındaki bir çocuğun yasal olarak sallanmasına izin verilenden daha yükseğı,” diyorum, mükemmel altın rengi bir krep çevirirken. “Ve evet, sıkı giyinirsen ve hava bozulmazsa parka gidebiliriz.” Kasım ayının bu kadar geç bir döneminde parlak güneş ışığı olması tuhaf. Koda’nın bugün kaydırak ve salıncaklardan yararlanmasına tamamen varım.

Sora tezgaha geri döner ve Dakota’nın arkasından uzanarak bir peçete alır. Bunu yaparken Dakota’nın başına bir öpücük kondurur.

“Parktan sonra kitapçıya uğrayabiliriz diye düşünüyordum,” diyor Sora, hazırladığı tabakların yanına peçeteleri yerleştirirken. “Yatmadan önce okuduğumuz hikâyeler artık eskidi. Belki yeni hikâyeler almanın zamanı gelmiştir?”

Dakota'nın yüzü aydınlanır. "Gidebilir miyiz? Lütfen, baba?"

"Tabii ki," diye onaylıyorum ve ilk parti krepleri bekleyen tabağa kaydırıyorum.

“Sora, dükkânda senin kitaplarını da görebilir miyiz?” diye sorar Dakota masumca.

“Orada değiller tatlım,” der Sora hiç tereddüt etmeden. Bu aralar pek hassas değil.

“Henüz,” diye ekliyorum, Sora'nın bakışlarını kararlı bir şekilde yakalayarak. “Henüz orada değiller

henüz.”

İkinci partiyi tavaya dökerken kapı çalınır

—ön kapiya üç keskin vuruş, otoriter ve sabırsız.

"Ben açarım," der Sora, ellerini bir mutfak havlusuna silerek.

“Tatlım, ben hallederim.” Ona spatulayı uzattım. Şiddetli kapı vuruşu beni bir an duraksattı; iki kızımın da zarar görmesini istemiyordum. “Sadece bunların yanmasına izin verme.”

Brownstone'dan geçerken, artık burada yaşadığım gerçeğine bir kez daha hayranlık duymaktan kendimi alamıyorum. Misafir ya da geçici bir sakin olarak değil, buraya ait biri olarak. Ceketim koridordaki dolapta gururla duruyor. Dakota'nın oyuncakları kanepenin yanındaki sepetin içinde düzgünce istiflenmiş, minik spor ayakkabıları kapının yanında benimkilerle ve Sora'nınkilerle yan yana dizilmiş — ortak hayatımızın somut işaretleri beni sessiz bir memnuniyetle dolduruyor.

Sadece bir ay öncesine kıyasla her şeyin ne kadar farklı görüldüğünü düşünerek kendi kendime gülümsüyorum. Önümüzdeki hafta başlayacak bir baro sınavı hazırlık kursuna kaydoldum. Eski hukuk fakültesi notlarımı gözden geçiriyorum ve çok farklı bir mesleğe yönelmeme rağmen ne kadar çok şeyi hatırladığımı görünce şaşıyorum. Sonunda avukat olma, gurur duyabileceğim bir kariyer inşa etme umudu, çoktan gecikmiş gibi geliyor.

Kapıyı açtığımda, dünya eksenini üzerinde sallanıyor.

Hannah, her zamanki gibi krem rengi kaşmir paltosu ve tasarımcı botlarıyla mükemmel bir şekilde giyinmiş olarak kapının eşliğinde duruyor. Sarı saçları

tek bir teli bile yerinden oynamamış, kusursuz bir topuz halinde toplanmış. Ama gözleri —soğuk, sert mavi— kırmızı çerçeveli, dudakları sanki patlayacakmış gibi birbirine o kadar sıkı bastırmış ki ince ve kırılgan görünüyor.

Bir an için, sadece bakakaldım, onun varlığını sabahımın gerçekliğiyle bağdaştıramadım. *Hannah. Burada. Şimdi.* Kurduğum özenli bölmelendirme — Hannah ve onun temsil ettiği karmaşıklıklar bir kutuda, Sora ile yeni hayatım başka bir kutuda — anında paramparça oldu.

“Hannah?” diyorum, şoktan sesim zar zor duyuluyor. “İyi misin?”

Kahkahası kısa ve mizahsız. “Hayır, Forrest. Hiç de iyi değilim.” Davet edilmeyi beklemeden yanımdan geçip girişe doğru ilerliyor. “Henry ve ben ayrıldık. Dün gece Tokyo’dan döndüm.”

Kapıyı kapatıyorum, zihnim karmakarışık. Hannah burada. New York’ta. Sora’nın evinde. Bu karşılaşma, gerçekleşirse bile, aylar sonra olması gerekiyordu.

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” diyorum dikkatlice, kafamın içinde yangın alarmı çığlık atmasına rağmen tarafsız bir tonu koruyarak. “Ama neden önce aramadın?”

O, zarif omzunu silkiyor. “Cevap verir miydin?”

Gerçek şu ki, bilmiyorum. Hannah ve ben yıllar içinde temkinli bir dans geliştirmiştik; nazik ama mesafeli, tamamen Dakota’ya odaklanmış. Gerçek etkileşim ne kadar az olursa o kadar iyi.

Cevap veremeden, parke zeminde küçük ayakların hızlı adımları duyulur.

“Anne?” Dakota koridorun girişinde donup kalır, gözleri inanamama hissiyle büyür.

“Koda.” Hannah, kızımıza doğru eğilirken sesi yumuşar, kollarını açar. “İşte buradasın, tatlım.”

Dakota bir an tereddüt eder, sonra koşarak ilerler ve kollarını Hannah’nın bacaklarına dolanır. “Geri gelmişsin! Seni çok özledim!”

Hannah, Dakota’yı düzgünce kucaklamak için diz çöküyor ve alnına bir öpücük konduruyor. “Ben de seni özledim bebeğim. Bak ne kadar uzamışsın.” Dakota’nın saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltir, ancak gözleri

başka yerlere kayıyor, sevgisi zorlama gibi geliyor. Sevgi dolu bir kavuşmanın hareketlerini yapıyor, ama bir şeyler ters gidiyor. “Annenin halletmesi gereken bazı işler vardı, ama artık buradayım.”

Sora, mutfak havlusuyla ellerini silerek Dakota’nın arkasında belirir. Gözleri benimkilerle buluşur, sorgulayıcı bir bakışla. Çaresizce omuzlarımı hafifçe silkerim.

Hannah’nın bakışları Sora’ya kayar, yüzündeki ifade soğur; açıkça bana ait olan bol tişörtü, uyku şortunu, dağınık topuzu ve çıplak ayakları fark eder. Bu bakışı tanıyorum; Hannah potansiyel rakibini ölçüp biçiyor, zayıflıklarını değerlendiriyor, strateji planlıyor.

“Sen kız arkadaşı olmalısın,” der Hannah, sesi son derece hoş ama gözleri keskin bir bıçak gibidir.

"Sora Cho-Cooper," der Sora, elini uzatarak bir adım öne çıkar. "Tanıştığımıza memnun oldum, Hannah."

Hannah, el sıkışmayı mümkün olduğunca kısa tutarak kabul eder. “Ben de.” Sora’yı tamamen görmezden gelerek bana döner. “Forrest, seninle konuşmam lazım. Baş başa.”

Dakota annesinin kolunu çeker. “Ama anne, çikolatalı krep yapıyoruz! Sen de yiyebilirsin!”

"Sonra tatlım." Hannah, Dakota’nın elinden kolaylıkla kurtulur. "Annenin babamla yetişkinlerin konuştuğu şeyler hakkında konuşması gerekiyor."

Kararsız bir şekilde Sora’ya bakıyorum. Bana hafifçe başını sallıyor. "Dakota’yla birlikte krepleri bitireceğim," diyor. "Siz ikiniz çalışma odasında konuşabilirsiniz."

Hannah beni koridordan takip ederken sessizce “*Teşekkürler*” diye dudaklarımla yazıyorum.

koridordan beni takip ederken sessizce dudaklarımla “Teşekkür ederim” derim.

Çalışma odası Sora’nın çalışma alanı haline gelmiştir—masada açık dizüstü bilgisayar, raflarda referans kitapları yığılmış, not defterleri zarif el yazısıyla dolu. Baro sınavı materyallerim masanın bir köşesinde düzgünce yığılmış, önemli sayfalar yapışkan notlarla işaretlenmiş. Hannah’yı bu odaya getirmek bir istila gibi geliyor.

Arkamızdan kapıyı kapatıyorum, ona deri koltuğa oturmasını işaret ederken ben masanın kenarına çömeliyorum.

“Neler oluyor, Hannah?” Eski brownstone binada sesin nasıl yayıldığının farkında olarak sesimi alçak tutuyorum. “Gerçekten neden buradasın?”

Bir zamanlar beni büyüleyen akıcı zarafetiyle koltuğa çöküyor, bacak bacak üstüne atıyor ve paltosunu düzeltiyor. “Dediğim gibi... geri döndüm.” Karşılığında sessizlikle karşılaşınca, ayrıntılara giriyor. “Henry beni terk etti, tamam mı? Yirmi iki yaşındaki asistanı için.” Kahkahası kırılğan. “Ne kadar klişe, değil mi? Onun için yaptığım onca şeyden sonra... Tokyo’ya taşınmak, vazgeçmek...” Sözüünü bitirmez, ama ikimiz de ne söylemek üzere olduğunu biliyoruz. *Kızından vazgeçmek.*

“Üzgünüm,” diyorum, ve gerçekten üzgünüm. Her şeye rağmen, Hannah’nın incinmesini hiç istemedim. “Bu çok zor.”

“Zor olmaktan da öte, Forrest.” Soğukkanlılığı biraz çatlıyor, altındaki yıkımı ortaya çıkarıyor. “Bu aşağılayıcı. Henry’ye her şeyimi verdim. Onun, beklediğim o daha iyi versiyon olduğunu sanmıştım. Zengin, bağlantıları olan, hırslı.” Yutkunuyor. “Meğer ben, daha genç ve daha parlak biri gelene kadar sadece bir yedekmişim.”

Nasıl tepki vereceğimi bilemediğimden rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum. Hannah ve ben artık böyle konuşmuyoruz. İletişimimiz, Dakota’nın programı ve ihtiyaçları hakkında kısa mesajlarla sınırlı kalıyor.

“Ne yapabilirim?” diye soruyorum sonunda. “Kalacak bir yer bulmana yardım edeyim mi, yoksa...”

“Başka bir şans istiyorum,” diye sözümü keser, öne doğru eğilir. “Seninle. Bizimle.”

Sözler, imkansız ve absürt bir şekilde aramızda asılı kalır.

“Hannah...”

“Ne diyeceğini biliyorum,” diye aceleyle devam ediyor. “Benim uzaklaştığımı. Senden ayrıldığımı. Ama değiştim, Forrest. Paranın her şey olmadığını öğrendim. Bununla yetinebilirim.” Etrafımızı belirsiz bir şekilde işaret ediyor. “Yenilenmeye ihtiyacı olan bir brownstone. Daha sade bir hayat. Artık daha mütevazı yaşamaya hazırım.”

Sora’nın milyonlarca dolarlık brownstone evini “mütevazı” olarak nitelendirmesi, durum bu kadar acı verici derecede garip olmasaydı gülünç olurdu.

“Hannah,” dedim nazikçe, “bu olmayacak.”

“Neden olmasın?” Eski Hannah’ın havalı, otoriter hali bir anlığına yüzüne yansıyor, ama hemen gizliyor. “Bir geçmişimiz var, Forrest. Bir çocuğumuz var. Tekrar gerçek bir aile olabiliriz.”

Saçlarımı elime geçirip doğru kelimeleri arıyorum. “Bak, zor bir dönemden geçtiğini anlıyorum. Ve bunun için gerçekten üzgünüm. Hayatın planladığından farklı bir şekilde gelişmesinin nasıl bir şey olduğunu bilirim.”

Gözleri ilgiyle parladı. “Ne demek istiyorsun?”

Tereddüt ettim, sonra durumun ne kadar değiştiğini ona anlatmanın tek yolunun dürüstlük olduğuna karar verdim. “Ben finans danışmanı değilim, Hannah. O sadece bir paravandı. Son dört yıldır eskort olarak çalışıyorum.”

Ağzı açık kalır. “Eskort mu? Yani...”

“Evet, kadınlar bana randevu partneri olmam için para ödüyordu.” Gözlerine sabit bir şekilde baktım. “Bazen bundan daha fazlası da oluyordu. Bu, senin ısrar ettiğin o lüks okulda Dakota’yı okutmak ve diğer mali yükümlülüklerimi yerine getirmek için yeterli parayı kazanabilmemin tek yoluydu.”

“Sana inanmıyorum.” Ama yüzündeki ifade aksini söylüyor; şokun yerini hesaplamaya bırakıyor ve beni yeniden değerlendiriyor.

“Doğru. Yakın zamanda bıraktım. Sıfırdan başlıyorum, bundan sonra ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum.” Masadaki baro sınavı materyallerini işaret ediyorum. “Sonunda baro sınavına giriyorum. Meşru bir kariyer inşa ediyorum.”

“Avukat mı olacaksın?” Sesi gerçekten şaşırmış gibi geliyor. “Bunca zaman geçtikten sonra mı?”

“Evet. Ne de olsa okuduğum bölüm buydu.” Biraz öne doğru eğildim. “Demek istediğim, o karmaşadan sonra ben hayatımı yeniden kurabildiysem, sen de kurabilirsin. Henry gibi erkeklerin peşinden koşmana gerek yok. Akıllısın, yeteneklisin. Hep iç mimariden bahsederdin. Belki de şimdi bunu gerçekleştirmenin tam zamanıdır. Bu işte çok başarılı olursun.”

“Benim istediğim bu değil.” Yüzündeki ifade değişiyor; yumuşuyor, birlikte olduğumuz ilk günlerden beri görmediğim bir kırılmanlık belirliyor. Ayağa kalkıyor ve kararlı bir şekilde bana doğru geliyor.

“Belki moda tasarımı?” diye sordum
beceriksizce. “Benim istediğim,” dedi
yumuşak bir sesle, “sensin.”

Ben tepki veremedim, bana doğru eğildi, ellerini yüzümü çerçevelemek için kaldırdı ve dudaklarını benimkilere bastırmaya çalıştı. Geriye doğru sıçradım, mesafe yaratmak için aceleyle masanın üzerine neredeyse devrilecektim.

“Dur! Hayır, Hannah, dur.” Savunmacı bir şekilde ellerimi kaldırıyorum.

"Ama çok nazıksın, Forrest..."

"Yanlış anladın. Nazik olmaya çalışıyordum, sana geleceğın hakkında umut vermek istiyordum, *bunu değil*."

Yüzü utançtan kızarıyor. "Beni cidden reddediyor musun? Onun için mi?" *Söyleyişinde* küçümseme var. "Geçmişimizi bir kaçamak ilişkiye nasıl tercih edebilirsin?"

"Geçici bir ilişki değil. Sora'ya aşığım," diyorum kararlı bir sesle. "Onunla burada yaşıyorum. Birlikte bir hayat kuruyoruz."

Hannah alaycı bir şekilde gülüyor. "Lütfen. Onu neredeyse hiç tanı mıyorsun. Ne kadar oldu, bir ay mı? İki mi?"

"Ne kadar sürdüğü önemli değil. Onun için hissettiklerim..." Durup, Hannah'ı daha fazla incitmeyecek ama aynı zamanda Sora'nın benim için anlamını da küültmeyecek kelimeleri arıyorum. "Onu sevdiğim gibi kimseyi sevmedim. Seni bile, Hannah. Üzgünüm, ama gerçek bu."

Yüzündeki renk soluyor, sonra elmacık kemiklerinin üstünde iki öfkeli leke olarak geri dönüyor. "Bu... bu hiç kimsenin beni sevdiğinden daha çok sevdiğini mi söylüyorsun?"

"O hiç kimse değil. Ve evet, aynen öyle diyorum."

Hannah'nın gözleri kısıılır. "Peki. Dürüstlüğün için teşekkür ederim." Dikleşir, ceketini sarsak hareketlerle düzeltir. "Sanırım bu konuşma bitti."

Kapıya doğru büyük adımlarla yürüdü ve kapıyı sertçe açtı. O koridordan mutfağa doğru ilerlerken göğsümde panik yükseldi.

"Hannah, bekle..."

Beni görmezden gelerek, Sora ve Dakota'nın tabaklara krep dizdiği mutfağa girdi. Dakota başını kaldırdı, annesini görünce yüzü aydınlandı.

"Anne! Senin için fazladan yaptık! İçinde ikolata parçacıkları var ve Sora ilekleri kalp şeklinde kesti!"

"Eşyalarını topla Dakota," der Hannah sert bir sesle. "Gidiyoruz."

Dakota'nın gülümsemesi kaybolur. "Ama... kreplerimiz..."

"Hemen, Dakota." Hannah'nın sesi kemikleri sarsacak kadar sert. "Büyükannen ve büyükbabana gidiyoruz."

Öne doğru adım atarım. "Hannah, onu öylece götüremezsin." Boğazımı yakıp kavuran öfkeye rağmen sesimin tonunu sabit tutmaya çalışırım. "Anlaşmamız..."

"Yalanlara dayanıyordu. Çocuğumuza bakarken seks işçisiydin. Bir yargıç bunu nasıl değerlendirirdi acaba?"

Dakota ikimizin arasında bakışlarını gezdiriyor, yüzünde kafa karışıklığı ve üzüntü beliriyor. "Gitmek istemiyorum," diyor kısık bir sesle. "Artık babam ve Sora ile yaşıyorum."

Hannah, Dakota'nın seviyesine çömelir, yüzündeki ifade neredeyse samimi bir hal alır. "Eğer hemen şimdi annecikle gelmezsen," der, sesi nazik ama sözleri zehirli, "beni bir daha asla görmeyeceksin. İstedğin bu mu? Anneni sonsuza kadar kaybetmek mi?"

"Yeter artık," diye homurdanarak aralarına giriyorum. "Onu bu şekilde manipüle edemezsin."

Ama iş işten geçmiştir. Dakota'nın yüzü buruşur, kocaman gözlerinde yaşlar birikir. "Annemi kaybetmek istemiyorum," diye hıçkırır. "Ama babamı da bırakmak istemiyorum!"

Ağlaması içimi parçalıyor, sanki biri göğsüme elini sokup sıkıyormuş gibi fiziksel bir acı hissediyorum. Ağlaması feryata dönüşüyor ve hıçkırıklarının sefil bir kalp atışı gibi vücudumda yankılandığını hissedebiliyorum. Onun bu şekilde parçalanmasını, ihtiyaçlarını ön planda tutması gereken ebeveynleri arasında seçim yapmaya zorlanmasını izlemeye dayanamıyorum.

Yanına diz çöküp gözyaşlarını nazikçe siliyorum. "Hey, bebeğim, her şey yolunda. *Her şey yolunda.*" Koda güvenli bir şekilde kollarımda, gözlerimle Hannah'a öfke dolu bakışlar atıyorum. "Gerçekten bunu yapmak istiyor musun?"

Hannah bana buz gibi bir bakış atıyor. "Ne dedim o. Ya ben ya sen. Kararı o verecek."

Koda'nın minik bedeni, yaşına göre çok büyük görünen hıçkırıklarla sarsılıyor. "Se-seçmek i-istemiyorum."

"Seçmek zorunda değilsin," diye onu teselli ettim, her kelimeyi söylemek bana çok zor gelse de. "Şimdi annenle gidebilirsin, ben de mümkün olan en kısa sürede seni almaya geleceğim. Söz veriyorum."

Gözleri yaşlarla dolu gözleri benimkilere bakıyor. "Peki ya annem seni bir daha görmeme izin vermezse?"

“Öyle bir şey olmaz,” diyorum kararlı bir sesle, Dakota’nın başının üzerinden Hannah’ya sertçe bakarak. “Ne zaman ihtiyacın olursa, baban her zaman yanında olacak. Hiçbir şey bunu değiştiremez.”

Sora yanımıza eğilir, yüzü solgun ama sakin. “Dakota, hadi Mr. Flops’u ve en sevdiğin eşyalarını toplamana yardım edeyim mi?”

Dakota üzgün bir şekilde başını sallar ve Sora elini tutup onu yatak odasına doğru götürür.

"Bu çok acımasızca ve sen de bunu biliyorsun," diye söylüyorum, sesimi alçak tutmaya çalışıyorum ama öfkemi gizleyemiyorum. "Onu Henry için terk ettin ve şimdi de seni reddettiğim için onu bir silah olarak mı kullanıyorsun?"

"Kızımı, para için vücudunu satan bir adamla yaşamaktan koruyorum," diye karşılık verir. "Onu burada kalmasına izin vereceğimi mi sandın gerçekten?"

"O burada mutluydu, Hannah. Güvende ve seviliyordu. Bunu biliyorsun."

"Benim bildiğim tek şey, senin bir yalanı yaşadığın." Mutfağa küçümseyici bir bakış atıyor. "Kötü sırlarını saklarken, küçük kız arkadaşınla evcilik oynuyordun."

"En azından ben buradaydım," diye karşılık veriyorum, sözlerim yıllarca biriken kinle keskinleşiyor. "Dünyanın öbür ucundaki bir aldaticiyı takip edebilmek için onu yatılı okula göndermedim."

Hannah’nın gözleri tehlikeli bir şekilde keskinleşti. "Sakin beni yargılama. Bu dünyada bir kadın olarak geleceğini güvence altına almaya çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

"Kendi çocuğunu içermeyen bir gelecek mi?"

"İkimiz için inşa ettiğim bir gelecek! Henry, onun ihtiyaç duyabileceği her şeyi ona sağlayacaktı."

"En çok ihtiyacı olan şey hariç! Onu her şeyin önüne koyan bir anne. Onun yanında olan bir anne."

Bu sözler hedefine ulaşır ve bir an için, yüzünde gerçek bir acı belirir, ardından yüzü kararlılıkla sertleşir. "Onu bugün eve götürüyorum. Onu tekrar görmek istiyorsan, yasal yollara başvurman gerekecek."

Ben cevap veremeden, Sora Dakota ile geri döner. Elinde, Dakota'nın vazgeçilmez eşyalarıyla dolu küçük bir sırt çantası vardır: Mr. Flops, en sevdiği battaniye, birkaç resimli kitap ve son günlerde haftada en az üç gece giymekte ısrar ettiği dinozorlu pijaması.

Sora diz çöküp Dakota'ya sarılır. "Seni özleyeceğim tatlım."

Hannah küçümseyen bir ses çıkarır. "Tehdit değil," diye mırıldanır, benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. "O kız güzel bile değil."

Sonra bana dönerek, "Onu görmeye çalışmaya zahmet etme. Pazartesi ilk iş olarak bir avukatla iletişime geçeceğim. Mahkeme iş geçmişini öğrendiğinde, gözetim altında ziyaret hakkı alabilirsen şanslı sayılırsın. Aramızdaki bu küçük anlaşma bitti, Forrest."

Dakota'nın elini tutar ve sabırsızlığını zar zor gizleyerek onu kapıya doğru sürükler. Dakota omzunun üzerinden geriye bakar, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştır, boş eliyle Mr. Flops'u sıkıca tutmaktadır.

"Hoşça kal, babacığım," diye ciyakladı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim," diyorum, boğazım o kadar sıkışmış ki acıyor. "Çok, çok seviyorum."

Kapı arkalarından yumuşak bir tıklamayla kapanır, bu ses kulaklarıma bir silah sesi gibi gelir. Bir an donakalıyorum, inanamama hissi umutsuzlukla savaşıyor. Sonra yanmış krep kokusu burnuma gelir ve içimdeki bir şey parçalanır.

Dizlerim bükülür ve yere çöküyorum; boğazımdan acı dolu, hayvani bir ses çıkar. Sora anında yanıma gelir, ben tamamen dağılırken kollarıyla beni sarmalar.

"Onu aldı," diye nefes nefese söylüyorum, sesim tanınmaz halde. "Dakota'yı aldı."

"Biliyorum," diye mırıldanır Sora, beni nazikçe sallayarak. "Biliyorum." "Daha fazla mücadele etmeliydin. Yapmalıydım..."

"Doğru olanı yaptın," diye sözümü keser. "Dakota'yı öncelikli tuttun. Onu seçim yapmaya zorlamadın. Bu onu travmatize ederdi."

"Ne yapacağım ben? Neden Hannah'ya gerçeği söyledim ki?" Gerçeklik yeniden yüzüme çarptı, bir acı dalgası daha. "Mahkemede bunu aleyhime kullanacak. Dakota'yı sonsuza dek kaybedebilirim."

“Öyle bir şey olmayacak.” Sora ellerini yüzüme koydu, bakışları sert ve kararlıydı. “Bununla mücadele edeceğiz, Forrest. Birlikte. Hannah gelip senin inşa ettiğin şeyi yok edemez.”

Ona inanmak istiyorum. Onun bu kesinliğinden güç almak istiyorum. Ama tek görebildiğim Dakota’nın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü, tek duyabildiğim ise onun kırık bir veda sözü. Kızım, bedenimin dışında yürüyen kalbim, onu sevgiyle bakılması gereken bir çocuk değil, sahip olunması gereken bir mal olarak gören bir kadın tarafından benden alınmış.

“Onu kaybedemem,” diye fısıldıyorum, hem itiraf hem de dua olarak.

“Kaybetmeyeceksin,” diyor Sora, ben ona yaslanıp hıçkırıklarla titrerken beni daha sıkı sarıyor. “Bugün bir avukat arayacağız. Bu işin üstesinden geleceğiz. Mutlaka tanıdığın biri vardır, değil mi?”

Elbette tanıyorum. Ve onu aradığımda, Rina cehennemi yaşatacak.

Ama şimdilik tek yapabileceğim şey yas tutmak. Dakota’nın yokluğunun ağırlığı şimdiden dayanılmaz geliyor. Birkaç dakika önce o kadar sıcak ve hayat dolu olan bu taş ev, şimdi utanç dolu bir mezarlık gibi görünüyor. *Bunu ben yaptım. Buna ben neden oldum.*

Mutfakta krepler yanıyor, evi keskin bir dumanla dolduruyor. Ama ikimiz de onları kurtarmak için kıpırdamıyoruz. Bazı şeyler, bir kez kırıldığında kurtarılamaz.

Ve şu anda, korkarım ki kalbim de onlardan biri olabilir.

33. bölüm

Forrest

*From here on out...
meddle away.*

İki dakika içinde onuncu kez pozisyonumu değiştirirken, limuzinin deri koltuğu altımda gıcırıyor. Renkli camların arkasından, arabulucunun ofis binası beliriyor — kızımın hayatının gidişatını belirleyecek altı katlı gri beton yapı. Benim hayatımın.

“Kıpırdamayı kes,” diyor Rina, kaba bir şekilde değil. “Beni gergin yapıyorsun.”

“Üzgünüm.” Ellerimi kucağımda sabit tutmaya çalışıyorum. “Yirmi gün oldu.” Sözler boğazımda düğümleniyor. “Ya Hannah onu bana karşı çoktan kışkırtmışsa?”

Rina’nın yüzü yumuşar, genellikle heybetli tavırlarının sert çizgileri yumuşar. “Dakota sana bayılıyor, Forrest. Çocuklar dirençlidir, ama gerçek sevgi söz konusu olduğunda kolayca etkilenmezler. Ve o küçük kız, onu sevdiğini biliyor.”

Başımı sallıyorum, ama midemdeki düğüm daha da sıkılaşıyor. Dakota’sız geçen bu haftalar, hayatımın en uzun haftalarıydı ve mide bulandırıcı bir gerginlikle doluydu — hukuk fakültesindeki herhangi bir final döneminden daha kötüydü, yeni doğmuş bir bebekle baş başa kaldığım ve ne yaptığımı bilmediğim babalığın o korkunç ilk günlerinden daha kötüydü. Sorun sadece kahkahaları, bitmek bilmeyen soruları ve

kapının yanındaki küçük ayakkabıları olmadan boş hissetmesi değil; bir yabancıнын benimle çocuğum arasındaki ilişkiyi belirlemesine inanamıyorum. Bu çıldırtıcı.

Son birkaç haftadır kendimde değilim; düşüncelere dalmış, dikkatim dağınık. Sadece konuşmaktan kaçınmak için gecenin her saatinde ders çalışıyormuş gibi yapıyorum. Sora, cehennem gibi bir dönem geçirdiğimi biliyor. Beni en kötü halimde gördü, ama yine de yanımda kaldı. Son zamanlarda, benim eksik olduğum yerlerde o mükemmel. Hatta bir gece bana kovboy çorbası bile yaptı — babamınkinden daha iyiydi, ama ona bunu asla söylemeyeceğimize söz verdik.

“Konuştuklarımızı hatırla,” diyor Rina, beni tekrar şimdiki zamana çekerek. “Bugünün hedefi, bu konuyu mahkemeye taşımamak. Eğer bunu şimdi çözebilirsek, arabuluculuk herkes için çok daha keyifli geçecek.”

“Peki ya Hannah mantıksız davranırsa?” Bu soru aklımdan çıkmıyor. “Mahkemeye gitmek zorunda kalırsak?”

Rina’nın yüzünde soğuk bir gülümseme yayılır. “O zaman mahkemeye gider ve en zayıf noktasını hedef alırız.” Kusursuz takım elbisesinin yakalarını düzeltir. “Ama umalım da iş o noktaya gelmesin.”

Limuzin kaldırım kenarında durur. Pencereden binanın döner kapılarını görebiliyorum, her dönüş bizi gerçeğin anına biraz daha yaklaştırıyor.

“Forrest.” Rina, gözlerime bakana kadar bekliyor. “Her adımında yanımdayım. Başını dik tut. Hannah geçmişteki işini gündeme getirirse utanacak hiçbir şeyin yok.”

“Söylemesi kolay.” Hannah’nın üç haftadır süren tehditleri, ruhuma derin utanç izleri kazımişti.

“İnsanlarla bağ kurdun, Forrest. Yalnız kadınlara, kısa süreliğine de olsa, kendilerini değerli ve istenen hissettirdin.” Gözlerimi kaçırmadan bakışlarımı yakalıyor. “En azından bu kadınların hayatlarına bir şeyler katıyordun. Hannah’nın tek yaptığı ise insanlardan almak.”

Sözleri içime işledi, yıpranmış sinirlerime küçük bir merhem oldu. “Teşekkür ederim. Her şey için.”

“Elbette.” Saatine bir göz attı. “İçeri girmeliyiz. Dakiklik iyi bir izlenim bırakır.”

“Sora destek olmak için gelmek istedi,” diyorum arabadan inerken. “Ona gelmemesini söyledim. Bu stresi onun omuzlarına yüklemek istemedim. Üstelik Hannah ona o kadar acımasız davrandıktan sonra...”

Rina bana anlamlı bir bakış atıyor ama döner kapılara yaklaşırken hiçbir şey söylemiyor. Sessizliği her şeyi anlatıyor.

Binanın lobisi cilalı mermer ve yankı yapan alanlarla doludur. Asansörlere doğru yürürken ayak seslerimiz yankılanır, ses garip bir şekilde uğursuz gelir. Önümdeki piriç asansör kapılarına o kadar odaklanmışım ki, sağımızdaki küçük insan topluluğunu neredeyse gözden geçiriyorum.

“Forrest!”

Dönüp bakıyorum ve kalbim duruyor. Lobi beklediğim gibi boş değil. Tanıdık yüzlerle dolu: Taio ve Saylor, James Bond'u kıskandıracak takım elbiseler içinde, askeri bir disiplinle dik duruyorlar. Yanlarında, her zamanki gibi zarif görünen, şık giyinmiş Celeste var. Koyu renk saçları özenle taranmış. Daphne, garson üniformasını giymiş, ama önemli değil, burada ve yumruğunu sıkarak *"hadi bakalım, aslanım"* jestini yapıyor.

Ve sonra, grubun içinden öne çıkan Sora. Yalnız değil, anne babası da yanında.

"Sürpriz," diyor Sora, sanki tepkimden emin olamıyormuş gibi gülümsemesi hafifçe titriyor.

Bu destek gösterisi karşısında donakalmış, şaşkınlık içindeyim. Rina beni nazikçe öne doğru itiyor.

"Bunu biliyor muydun?" diye soruyorum.

"Birkaç telefon görüşmesi yapmış olabilirim," diye itiraf ediyor. "Gerisini kızın halletti."

Sora bana ilk ulaşan oldu, elleri benimkilerle buluştu. "Kızma. Gelmememi söylediğini biliyorum, ama bunu tek başına yaşamayı isteyemezdim. Sana engel olmayacağız," diye devam etti çabucak. "Biz burada lobide kalacağız, ama o odaya girerken arkanda ne kadar sevgi ve destek olduğunu bilmeni istedim."

Onun arkasındaki diğerlerine bakıyorum: Taio bana cesaret verici bir şekilde başparmağını kaldırıyor, Saylor dayanışma içinde başını sallıyor, Celeste elini kalbinin üzerine koymuş, bana gülümsüyor. Hatta Sora'nın el ele tutuşmuş anne babası bile arkamda kararlı bir şekilde duruyor.

"Boone da burada olmak istedi," diye ekliyor Sora. "Hemen sonra aramayı planlıyor. Ruhu burada."

Boğazımdaki düğüm beni boğmak üzere. Hayatımın büyük bir bölümünü tek başıma geçirdim; annemin terk edişine,

ezici borca, Hannah'nın reddedilmesine karşı. Benim için bir araya gelen bu insanları görmek neredeyse dayanılmaz.

“Teşekkür ederim,” diyorum, sesim boğuk çıkıyor. “Hepinize.” Sora parmak uçlarına yükselip alnını alnıma değdiriyor. “Başarabilirsin,” diye fısıldadı. “Orada ne olursa olsun, birlikte bir çözüm buluruz.”

Alnına öpücük konduruyorum, evimle özdeşleşmiş olan şampuanının tanıdık kokusunu içime çekiyorum — vanilya ve çiçeksi bir koku. “Seni seviyorum,” diyorum ona. “Burada olduğun için, her şey için teşekkür ederim.”

Cevap olarak gülümsemesi, en uzun gecenin ardından doğan güneş gibidir. “Ben de seni seviyorum. Şimdi git ve kızını geri getir.”

Bu beklenmedik topluluğa – refakatçiler ve müşteriler, iş arkadaşları ve dostlar, hepsi benim için bir araya gelmiş – son bir kez daha baktıktan sonra, arkanı dönüp Rina'nın peşinden asansörlere doğru yürüyorum.

Kapılar kapanıp beni Sora ve diğerlerinden ayırırken omuzlarımı dikleştiriyorum. Üç haftadır ilk kez, umutsuzluktan başka bir şey hissediyorum.

Umut hissediyorum.

Sora

Arabulucunun ofisinin lobisi hem çok büyük hem de çok küçük geliyor —içi boş mermer yüzeyiyle ucsuz bucaksız, ama tüm bekleme salonları gibi daraltıcı. Anksiyete ve gerginliğimin sığ tankında hapsolmuş, var olmaktan başka yapacak hiçbir şey yok.

Ailemin beklediği oturma alanının önünde bir o yana bir bu yana yürüyorum, bir yöne beş adım atıp sonra dönüp aynı yolu geri izliyorum. Annem, yirmi yedi yıldır bu tuhaf alışkanlığıma tanık olmuş birinin sabırlı-sayılabilecek bir kabullenmeyle beni izliyor. Babamın dikkati, kucağındaki not defteri ile bölünmüş durumda; orada kim bilir ne hakkında notlar karalıyor. Belki de kafasından çıkıp gerçekliğin uçurumunda kaybolmadan önce hikaye fikirleri.

“Sora, yerde iz bırakacaksın,” diyor annem sonunda, yanındaki boş koltuğu okşayarak. “Gel otur. Orada dolaşman zamanın daha hızlı geçmesini sağlamaz.”

“Elimde değil,” diye cevap veriyorum, ama duruyorum ve yerine asansörlere bakmaya başlıyorum, sanki kapıların açılıp Forrest’ın iyi haberlerle çıkmasını sağlayabilirmişim gibi. “Bir saatten fazla oldu.”

“Bu tür şeyler zaman alır,” der babam, not defterinden başını kaldırmadan. “Hukuki işlemler bilindiği gibi yavaştır.”

“Bu tam olarak bir hukuki işlem değil,” diye açıklıyorum. “Bu bir arabuluculuk.” Daha çok “Hannah’nın kafasını kışından çıkarması için umut et ve dua et” türünden bir şey. Ama bu tabii ki çok uzun bir cümle, o yüzden “arabuluculuk” diyorum.

Annemin derin iç çekişini görmezden gelerek tekrar odada volta atmaya başladım. Taio ve Saylor öğle yemeği yemek için dışarı çıktılar, her şey bitmeden döneceklerine söz verdiler. Celeste, Forrest’ın gelmesinden kısa bir süre sonra kaçırmaması gereken bir toplantıya gitti, ama gitmeden önce elime bir kartvizit sıkıştırarak, bir şeye ihtiyacımız olursa onu aramamızı söyledi — “herhangi bir şeye, canım” — ve göz kırparak, kaynaklarının hem önemli hem de isteğe bağlı olduğunu ima etti. Daphne işine dönmek zorundaydı.

Şimdi, sadece annem, babam ve ben bekliyoruz.

“Hannah’nın neden Forrest’ın geçmişini bu şekilde ona karşı kullandığını hâlâ anlamıyorum,” diyor babam, sonunda not defterini bir kenara bırakarak. “Tam olarak ne yaptı ki bu kadar korkunç?”

Çok fazla şey açığa vurmadan durumu açıklayacak kelimeleri ararken, yanağımın içini ısıırıyorum. “Durum biraz karmaşık. Forrest, bazılarının ahlaki açıdan tartışmalı bulabileceği bir işi kabul etmek zorunda kaldı. Ama yasaldı,” diye ekliyorum hemen. *Yani, çoğunlukla.* “Sadece velayet davasında iyi görünecek türden bir şey değildi.”

Kaşları yukarı kalkar. “Uyuşturucu falan satmıyordu, değil mi değil mi?”

“Hayır. Tabii ki değil.” Savunmacı bir tavırla kollarımı kavuşturuyorum. “O insanlara yardım ediyordu. Kendi tarzında.”

“Hmm.” Babam kalemini dizine vuruyor. “Ve şimdi daha geleneksel bir iş mi arıyor? Sorun bu mu?”

“O ve maddi durumu.” Saçımın uçlarını çekiştirerek iç geçiyorum. “Okuldan bir sürü borcu var ve şu anda düzenli bir

gelir olmadan...”

“Bu onu dengesiz gösteriyor,” diye babam cümlemi tamamladı. “En azından aile mahkemesinin gözünde.”

“Aynen öyle.” Aniden yorgunluk hissederek annemin yanındaki koltuğa çöküyorum. “Dakota’yı görmeyeli neredeyse üç hafta oldu baba. Bu onu mahvediyor. O, onun her şeyi.”

Annem elimi sıktı. “İyi bir babaya benziyor.”

“En iyisi,” diye onaylıyorum. “Her zaman onu ön planda tuttu, bunun için fedakarlık yapması gerekse bile. Hatta bu, şey anlamına gelse bile...” *Bundan hoşlanmazdı, ama kızına bakabilmek için mesleğini sürdürdü.* Ama sözlerim ağzımda kalıyor. Daha fazla soru doğurmayacak ne söyleyebilirim ki?

Babamın yüzünde düşünceli bir ifade belirir. Aniden ayağa kalkar, not defterini ve kalemını alır.

“Nereye gidiyorsun?” diye soruyorum.

“Yukarı,” diyor, sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi. “Arabuluculuğa.”

“Ne? Hayır baba, yapamazsın.” Hızla ayağa kalkıyorum. “Bu kapalı bir duruşma. Seni içeri almazlar.”

O çoktan asansörlere doğru ilerlemeye başlamıştır. “Beni içeri alacaklar.”

“Baba, ciddi, sadece işleri karmaşıktır ve Forrest’ı kötü gösterirsin.” Ama ben çoktan peşinden gidiyorum, çünkü deneyimlerimden biliyorum ki J.P. Cooper bir şeye kafasını takarsa, onu vazgeçirmek imkansızdır.

“Hangi kat?” diye soruyor asansörlere vardığımızda.

“Ben... mesele o değil! Oraya öylece dalıp...” “Hangi kat, Sora?” diye tekrarlıyor, bu sefer Baba Sesi ile.

Yenilgiyi kabul ederek inliyorum. “Üçüncü. Üç-on iki numaralı konferans odası.”

Asansör yolculuğu kısa ama gergin geçiyor. Onu, ne planlıyorsa ondan vazgeçirmeye bir kez daha çalışıyorum, ama o sadece o sinir bozucu gülümsemesini gösteriyor; on yıllardır yazar fotoğraflarını süsleyen, ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteren gülümsemeyi.

“Bana güven,” der kapılar açılırken. “Bir planım var.”

“Ben de bundan korkuyorum,” diye mırıldanıyorum, onu koridorda takip ederken.

312 numaralı konferans salonunun önünde, son bir çaresiz yalvarışta bulunuyorum. "Baba, lütfen. Bu önemli bir konu. Burada Forrest'in kızından bahsediyoruz."

"Biliyorum." Elini omzuma koyar, yüzündeki ifade birden ciddileşir. "Bana yardım et, Sora. Karmaşık ilişkimizde bir kez olsun, günü kurtaran ben olayım."

Sesindeki samimiyet beni durdurur. Bu bizim için yeni bir alan; babam ve ben, yıllarca süren uzaklığın ardından birbirimize yeniden ulaşmaya çalışıyoruz. *Legendary* üzerinde yaptığımız çalışmaları, yeniden inşa etmeye başladığımız köprüyü düşünüyorum.

"Tamam," diye kabul ediyorum. "Ama lütfen,..." Burada doğru kelime ne? "Aptal olma" demek istiyorum, ama bu çok doğrudan geliyor. "*Kibar ol.*"

Başını sallar, sonra kapıyı çalmadan açar.

Biz içeri girerken arabulucu endişeyle başını kaldırır. "Affedersiniz, burası özel bir..."

"Biliyorum, biliyorum." Babam elini küçümseyici bir şekilde sallıyor. "Kurallara uymakta hiç iyi olmadım. Ama burada herkesin bilmesi gereken bir şey var."

Önce Forrest'in şok olmuş ifadesini, sonra Hannah'nın sinirli bakışını, ardından da Rina'nın kaldırdığı kaşlarını görüyorum, ama babam konuşmaya devam edince bu ifade hızla anlayışa dönüşüyor.

"Forrest Hawkins benim menajerim," diye odaya duyurur.

Forrest tamamen şaşkın görünür. "Ben senin neyim?"

"*Menajerim,*" diye tekrarladı babam kararlı bir sesle. "Bir sonraki dizim için bir anlaşma yapmama yardım ediyor." Odaya göz gezdirdi, bakışları Hannah'nın avukatında durdu. "Merak ediyorsanız, en az yedi haneli bir rakam. Sesli kitap durumuna bağlı olarak muhtemelen sekiz haneli."

Forrest'in yüzünde bir anlama işareti belirir. Bana bir bakış atar, ben de ona küçük, cesaret verici bir baş sallama yaparım.

"Doğru," der Forrest, konuyu sorunsuzca devam ettirerek. "J.P. ve ben bir süredir şartları görüşüyoruz."

"Gerçekten de öyle." Babam ellerini arkasında birleştirir, sanki ders veren bir profesör gibi görünür. "Forrest'in komisyonu tek başına, ödenmemiş borçlarını karşılayacak ve kızına oldukça rahat bir yaşam sağlayacak." Hafifçe gülümser. "Peki, kaba olduğum için özür dilerim" —

bana sinsi bir gülümseme atar—"ama seni bu kadar sinirlendiren şey bu değil miydi?" Hannah'ya bakar. "Sorun çözüldü, değil mi?"

Zeki Rina, öne doğru eğilir. "Gördün mü? Sana daha önce de söylediğim gibi, elinde bir dava konusu yok. Forrest'ın önceki işi tamamen yasaldı." Anlamlı bir şekilde duraksar. "O, velayet günlerini hiç kaçırmadı. Ve gerçeklere bakarsak, Dakota'nın hayatı boyunca daha istikrarlı ebeveyn olan oydu."

Hannah'nın avukatı sarsılmış görünüyor. Hannah'ya bir şey fısıldamak için eğiliyor, Hannah isteksizce başını sallıyor.

"Eğer bu doğruysa," avukat Hannah'a yavaşça der, "ve eğer Bay Hawkins gerçekten Bay Cooper'ın temsilcisi olarak çalışıyorsa... O zaman mevcut işi sağlamsa, geçmişteki işi sorun teşkil etmez. Sabıka kaydı yok, Hannah." Derin bir nefes alır. "Mahkemede, bu muhtemelen Tokyo'ya gitme kararınıza bağlı olacaktır. Ve kanıtlar göz önüne alındığında — Bay Hawkins'in imzasının bulunduğu yatılı okul kayıt formları da dahil olmak üzere — tam velayet talep etme konumumuzdan emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Hannah düz bir sesle.

"Senin çok zeki avukatın, mahkemeye gidersek kaybedeceğini söylüyor," der Rina.

Hannah'nın avukatı kalemmini boş boş tıklatır. "Mesele kazanmak ya da kaybetmek değil, ama..."

"Bana patronluk taslama, Judith." Hannah, yüzündeki ifadeyi okunamaz bir şekilde, doğrudan Forrest'a dönüyor. "Kazandın. Tebrikler."

Forrest'ın yüzüne bakıyorum, zafer ya da en azından rahatlama bekliyorum. Bunun yerine, daha karmaşık bir şey görüyorum: çocuğunun annesine bakan ve kendi acısının ötesinde, gerçekten önemli olan şeyi gören bir adam.

"Hannah," der sessizce. "Bu kimseye galibiyet gibi geliyor mu? Ben bunu istemedim. İstedğim bu değildi."

Hannah şaşkın görünüyor. "O zaman ne istiyorsun?"

Forrest ayağa kalkar ve doğrudan ona hitap eder. "Velayeti adil bir şekilde paylaşmak istiyorum. Kızımız için en mantıklı olan neyse o." Ona doğru bir adım atar. "Seni incitmek istemedim. Ve kesinlikle Dakota'yı senden uzak tutmak istemedim. Onun annesine ihtiyacı var."

Hannah'nın soğukkanlılığı sarsılır, gözlerinde bir parça kırılmalık belirir. "Velayeti paylaşacağını mı söylüyorsun? Bütün olanlardan sonra mı?"

"Kızımız için en iyisini yapmak istediğimi söylüyorum." Forrest ellerini açar. "Ailemizi parçalamaya çalışmıyorum. Daha güçlü bir aile kurmaya, yeni bir aşka yer açmaya çalışıyorum." Kapının yanında sessizce duran bana bir bakış atar ve kalbim gurur ve sevgiyle dolup taşar. "Dakota, hayatında hem annesini hem babasını, ayrıca onu seven olabildiğince çok insanı hak ediyor. Ama bundan sonra, adil ve doğru olanı yapacağız. Artık bana tehditler savurmayacaksın. Artık sırf inat için çocuğumu benden uzak tutmayacaksın. Ya benimle işbirliği yaparsın, ya da bana karşı çıkarsın... mahkemede, eğer benim ağzımdan çıkan haklarıma saygı duymayacaksan, bir yargıç sana haklarımin ne olduğunu söyleyecektir."

Hannah'nın tavrında bir değişiklik olur; yumuşama, teslimiyet. "Onu görmek istediğini varsayıyorum?" diye sorar. "Bugün mü?"

Forrest'in yüzüne umut doldu. "Evet. Bugün. *Hemen şimdi.*"

"O benim ailemle birlikte. Onları arayayım. Bu akşam onu sana getirelim mi? Birbirinize yeniden alışabilirsiniz... O seni özölüyor."

"İyi. Ben de onu özledim. Ve Noel hakkında konuşmalıyız," diye ekledi Forrest. "İkimizle de vakit geçirebileceği bir program yapalım. Ailen her yıl o büyük Noel yemeğini veriyor, değil mi? O zaman sabahı ben alırım ve onu istediğin şık kıyafeti giydirip sana gönderirim. Uzlaşmaya son derece hazırım, tamam mı?"

Hannah yavaşça başını sallar. "Bu... adil görünüyor." "Adilden de öte," diye alaycı bir şekilde Rina.

Hannah ellerine bakar, sonra tekrar Forrest'a. "Özür dilerim. Yapmamalıydım..." Bakışları bana kayar, sonra tekrar ona döner. "Dakota'yı sana karşı kullanmamalıydım."

"Hayır," diye onaylar Forrest. "Kullanmamalıydın. Ama bundan sonra daha iyisini yapabiliriz. Onun iyiliği için."

Bu konuşmayı bariz bir rahatlıkla izleyen arabulucu, boğazını temizler. "Görünüşe göre ilerleme kaydediyoruz. Velayet anlaşmasını hazırlamaya hazır mıyız?"

"Evet," der Hannah ve Forrest aynı anda.

Arabulucu ve avukatlar lojistik detaylara dalarken, babam ve ben kapıya doğru geri çekiliriz. Babam, az önce son derece zekice bir hamle yapan bir satranç ustası gibi

“Baba,” diye fısıldıyorum. “Harikaydın. Karışmamamı söylemiştim ama bundan sonra... istediğin kadar karış.”

"Anlaşıldı," diye cevapladı ve göz kırptı.

Toplantı bundan sonra olağanüstü bir hızla sona erer, herkes bu beklenmedik atılımdan yararlanmak için can atmaktadır. Hannah'nın avukatı dostane bir çözüm bulduğu için rahatlamış görünür, Rina kendini beğenmiş bir şekilde memnun görünür ve Hannah ise önceliklerini yeniden değerlendiriyormuş gibi düşüncelere dalmış görünür

Toplantı odasından çıkıyorlar; Hannah ve avukatı bir yöne, Forrest ve Rina ise koridordan asansörlere doğru bize katılıyor.

"J.P.," Forrest bize yetiştiğinde diyor. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. O yalan bizi kurtardı."

Babam gerçekten şaşkın görünüyor. "Yalan mı?

Ne yalanı?" "Senin menajerin olduğumla ilgili."

"Oh, o yalan değildi evlat." Forrest'ın omzuna bir şaplak atar. "Umarım sözleşmelerden anlıyorsundur, çünkü yapacak işimiz var. Sora, hukuk geçmişinden çok övgüyle bahsediyor. Buna ihtiyacın olacak. Yayıncılık sektörü, kanlı balık yemi içinde yıkanıp sonra Avustralya'da çıplak yüzmek gibidir. Kemerini bağla."

Forrest şaşkınlıkla ona bakıyor. "Ciddi misin?"

"Kesinlikle." Babam elini uzattı. "Şartları sonra konuşabiliriz. Bir temsil sözleşmesi hazırlaman gerekecek. Ve iyi bir iş çıkar, dostum, çünkü her kelimesini okuyacağım. Ama şu anda, görüşmen gereken küçük bir kızın var sanırım."

Forrest elini tutar, yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılır. "Teşekkür ederim, efendim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Umarım hayal kırıklığına uğratmazsın." Bu gizemli veda sözleriyle babam, Rina'nın yanına katılıp asansörle lobiye iner ve Forrest'la beni koridorda yalnız bırakır.

"Bu gerçekten oldu mu?" Forrest şok olmuş bir ifadeyle sordu. "J.P. J.P. Cooper beni gerçekten menajeri mi yaptı?"

"Görünüşe göre öyle." Elimi onun eline kaydırıyorum. "Bununla bir sorunun var mı?

Bu tam olarak avukatlık yapmak sayılmaz."

"Dalga mı geçiyorsun? Mükemmel." Elimi sıkıyor. "Ruhumu parçalayan bir firmaya katılmak zorunda kalmadan diplomamı kullanmama izin veren meşru bir hukuk işi. Ve sekiz haneli bir anlaşmanın komisyonu..." Düşük sesle ıslık çalıyor. "Bu pek çok sorunu çözerdi. Hey, belki ben de senin menajerin olabilir ve seni kitapçılara sokabilirim."

Burnumu kıvrıp rahatsız olmuş gibi yaptım. "Eh, bilemiyorum. Oldukça deneyimsizsin. İyi misin ki?"

"Dinle bayan, en iyi şansın benim. Kimse senin için benden daha çok çalışmaz."

"Şey, bunu çok iyi biliyorum," diyorum.

Beni kendine doğru çeker, kolları belimi sarar. Etrafımızda arabuluculuk ofisinin işleri devam eder — telefonlar çalar, insanlar geçer, etrafımızdaki konferans odalarında hayatlar yeniden düzenlenir. Ama bu anda, sadece biz varız.

"Seni seviyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Wyoming'de, New York'ta ya da dünyanın başka bir yerinde olalım. Ev, senin olduğun yerdir."

"Ben de seni seviyorum," diye cevap veriyorum gururla, bu kelimelerin dilimden dökülüştünden hâlâ büyük keyif alıyorum. Sanırım bunu söylemekten asla bıkmayacağım.

"Bundan sonra işler daha az karmaşık olacak, sana söz veriyorum," diyor Forrest, elinden geldiğince samimi bir şekilde.

"Şüpheliyim," diyorum küstahça. "Tüm yolculuğumuz karmaşık ve kaotik geçti, kesinlikle masallardaki gibi değildi."

"Öyle mi?" Dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Hayır," diye onaylıyorum. "Daha iyiydi. Gerçekti." Elimi uzatıp tıraşlı yanağını okşuyorum. Hayatımı hâlâ keşfetmekte olduğum şekillerde değiştiren bu güzel, karmaşık adamın yüzüne hayranlıkla bakıyorum. "Anlatmaya değer bir hikaye."

Dudakları, bir söz gibi, bir başlangıç gibi hissettiren bir öpücükle benimkilere dokunur. Geri çekilirken gözlerime bakar ve benim sözlerimi tekrarlar...

"Son," diye fısıldıyor.

epilog

Sora

It's the beginning.

Mutfak lavabosu kurabiyeleri. Papa Beans. Hayatımın paramparça olduğu ve bir şekilde yeniden inşa edilmeye başladığı masa.

Arabuluculuktan beş ay sonra ve Dane Spellman ile o kader belirleyici buluşmadan neredeyse bir yıl sonra, kendimi yine o şirin kahvehanede buluyorum. Kalabalık masaların arasından geçerek ilerlerken, küçük bir tabağın üzerinde iki mutfak lavabosu kurabiyesi dengesiz bir şekilde duruyor.

"Şansımıza inanamıyorum," diyerek tabağı Forrest'ın önüne koyuyorum. "Vitrindeki son iki kurabiye. Ve etrafta ağlayan bir çocuk bile yok."

Forrest'ın yüzünde, her gün görmeme rağmen hala kalbimi kıpır kıpır eden gülümsemesi yayılıyor. "Bu, şanslı bir gün geçireceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Sanırım öyle." Karşısındaki sandalyeye oturuyorum, Dane Spellman'ın bana acımasızca reddedilme sözlerini söylediğı sandalyeye. "En son burada son mutfak lavabosu kurabiyesini aldığımda, seninle tanışmıştım."

"Hayatımın en güzel günüydü," diyor Forrest o kadar samimi bir şekilde ki, yüzüm kızarmadan edemiyorum.

"Gerçekten mi? Çünkü sanırım sana pislik demiştim," diye düşünürüm.

"Hak etmiş olabilirim," diyor gülerek, tatlımızdan bir parça koparıp ağzına atıyor. "Mm, seninkiler daha lezzetli."

Her şey o kadar tanıdık geliyor ki. Aynı barista, April, hâlâ tezgahın arkasında çalışıyor, hâlâ çok gürültülü sakız çiğniyor, hâlâ tezgahta beni görmezden geliyor ve kurabiyelerimi beklediğimi ona iki kez hatırlatmak zorunda kaldım. Mekânı dolduran aynı fısıltılı sohbet, espresso makinesinin hışırtısıyla kesintiye uğruyor.

Ama ben, geçen yazın sonlarında buraya giren, onaylanmaya muhtaç, zamanında gelmeye tenezzül etmeyen bir menajerle görüşmeye tutunan aynı Sora değilim. O Sora, uzak bir akraba gibi geliyor bana; iyi tanıdığım ama yıllardır görmediğim biri.

"Derin düşüncelere dalmışsın," diyor Forrest, masanın üzerinden uzanıp yüzümden sarkan bir saç telini çekerek. "Paylaşmak ister misin?"

"Sadece buraya ilk geldiğimden beri olan biten her şeyi düşünüyorum." Elini tutup avucuna bir öpücük konduruyorum. "Tekrar buraya gelip bir menajerle görüşmek biraz komik."

"Bir ajan mı?" diye soruyor Forrest, alaycı bir şekilde kırılmış gibi davranarak. "Ben *erkek arkadaşını* ya da *hayatının aşkını* tercih ederim, hatta *Sora'nın seksi kovboyu* bile olur. 'Ajan' derken sanki rütbem düşmüş gibi hissediyorum."

Ona kirpiklerimi kırıştırıp, kurabiyeden kocaman bir ısırık alıyorum. *Haklı*. Benimkiler daha iyi. Belki de şans için mutfak lavabosundaki kurabiyeleri kovaladığım günlerim sona ermiştir, özellikle de ihtiyacım olan tüm şans tam önümdeyken. "Tamam, benim seksi kovboyum."

"Teşekkürler. Tek istediğim bu." Tabağımızı kenara itti. "Wyoming için hazırlandın mı?" diye sordu, gözlerindeki alaycı ışıltı daha şefkatli bir ifadeye dönüştü.

"Neredeyse. Sadece birkaç şeyi daha kontrol etmem gerekiyor." Latte'mden bir yudum alıyorum — ekstra krem şanti ile karamel, tam da sevdiğim gibi. Artık sofistike kahve siparişleriyle kimseyi etkilemeye çalışmayacağım.

Forrest kaşlarını kaldırdı. "Yani? Henüz başlamadın bile, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum, ona dişlerimi göstererek gülümsüyorum. "Merak etme, yarına kadar her şey hazır olacak, söz veriyorum."

Yazımı Wyoming'de geçirme kararı basitti. Hatta Hannah'nın onayı bile, ki onu asi bir timsah gibi zorla koparmamız gerekeceğini düşünmüştük, kolayca geldi. Bu yaz seyahat ediyor,

yeni bir erkek arkadaşıyla seyahat edecek, görünüşe göre Henry'den bile daha zengin, çünkü bazı şeyler hiç değişmiyor. Ama en azından yeni çocuk çocukları seviyor. O ve Forrest yeterince iyi anlaşıyorlar.

"Babam çok heyecanlı. Dakota'ya pembe bir olta aldı. Bakalım nasıl gidecek," diyor Forrest alaycı bir şekilde.

"Ne demek istiyorsun?"

"Dakota'nın elinde sümüklü, ıslak bir balık çırpınırkenki yüzünü hayal et. Çiftliğe *bir kez* gitmişti. Benim küçük kızım hâlâ biraz titiz."

"Bunu düzeltmek için önümüzde bir yaz var, değil mi?"

"Sana da bir olta alalım mı? Balık tutacak mısın?" diye sordu Forrest.

"İğrenç. Islak, yapışkan bir balığın ellerimde çırpındığını . *Hayır, teşekkürler.*"

Forrest kahkahayı patlatır. "Tamam, şehirli kız. Seni düzeltmek için de bir yazımız var."

"Alabalık işini bana bırak, ama ahır evinde sana sadık bir yardımcı olacağım. Kalın iş eldivenleri aldım, böylece bütün yaz boyunca parmaklarım kıymık batmayacak."

"Bu çok tatlı. O zaman geldiğinde boyamaya yardım edebilirsin, ama içimdeki taşralı çocuk, kızını sıcak yaz aylarında çalıştırmayacak. Ayrıca, bu yaz bitirmen gereken bir kitabın var, değil mi? Menajerin seni bekliyor. Nasıl gidiyor?" Göz kırıyor.

Başımı eğip hafifçe kızarıyorum. "Bu sefer acele etmiyorum. Süreci tadını çıkarıyorum. Beni acele ettirme."

"Acele ettirmiyorum... sadece kıcını kaldırıp çalışman için sana *ilham veriyorum.*"

"Boş ver, kovboy. Önümüzdeki birkaç ay tamamen inşa etmek ve bağ kurmakla geçecek. Yazabildiğim zaman yazacağım, ama Wyoming yazının her saniyesini doya doya yaşıyorum. Manuel vitesli araba sürmeyi öğrenmem, ata binmeyi öğrenmem gerekiyor, ayrıca baban bana birinin kapısının önüne kırmızı bir heeler yavrusu bıraktığını ve onun oradan ayrılmadığını söyledi. Eğitmemiz gereken bir sığır köpeğimiz var."

"Oh, sen ve Boone büyük planlar yapıyorsunuz, ha?"

"Aynen öyle."

"Bu yaz seni hiç görebilecek miyim?" diye sordu Forrest alaycı bir şekilde. "Belki de kartlarını doğru oynarsan." Ona gülümsedim, kamyonetinde geçireceğimiz sonsuz film gecelerini, başımızın üstündeki yıldızları,

alacak.

Forrest'in telefonu bir hatırlatma ile çalar—Dakota'yı okuldan almamıza kırk beş dakika var. Ağzıma bir parça daha kurabiye tıktırıp hızla çiğniyorum. "Hâlâ vaktimiz var," der, sanki düşüncelerimi okumuş gibi. "Bolca vaktimiz."

Yüz ifadesi özenle tarafsız, ama ben o küçük ipuçlarını okumayı öğrendim—çenesindeki hafif gerginlik, parmaklarının masaya yumuşak bir ritimle vurması.

"Neler oluyor?" diye soruyorum. "Garip davranıyorsun."

"Öyle mi?" Gülümsemesi masumdur, ama gözleri onu ele verir. "Sadece kurabiyemin tadını çıkarıyorum."

Şüpheyle gözlerimi kısıyorum ama konuyu kapatıyorum. Ne planlıyorsa, yakında öğrenirim. Forrest benden uzun süre sır saklayamadı hiç.

"Peki, ahır evi için planlarından biraz daha bahset," derim, kurabiyemden bir parça daha kopararak. "Hâlâ ana yatak odasının önüne bir teras yapmayı mı planlıyorsun?"

Başını sallıyor. "Kat planını biraz değiştiriyorum. Ana yatak odası diğer tarafa geçecek ve o odayı senin ofisin yapacağım. Terası yine yapacağım, ama senin alanının dışında olacak. Batıya bakacak, böylece yazarken gün batımını izleyebilirsin."

Wyoming'de, uçsuz bucaksız açık alanlar ve temiz hava ile çevrili bir ortamda yazma düşüncesi içimde bir şeyler uyandırıyor. O geniş gökyüzünün altında, güzel Vahşi Batı'dan ilham alarak orada ne düşüneceğim merak ediyorum.

"Kulağa harika geliyor," diyorum ona. "Böyle bir manzarayla gerçekten yazabilirim."

"Yazılarından bahsetmişken..." Forrest postacı çantasından iki ince kağıt yığını çıkarır, her biri üçe katlanmış. Onları aramızdaki masaya koyduğunda kalbim bir an durur.

"Bunlar ne?" diye soruyorum, ama içimden bir ses ne olduğunu tahmin ediyor.

"Sözleşmeler," der basitçe, gözleri tepkimi dikkatle izlerken. "Düet için teklifler. Dürüst olmak gerekirse, bunlarla başa çıkmakta zorlanıyorum."

Bu bombayı bu kadar kayıtsız bir tavırla patlatmasına ağzım açık kalıyor. Ben burada kurabiyemle boğulmak üzereyim. “Ne teklifleri? Neden bahsediyorsun?”

“Oh, sana söylemedim mi?” O sırtıyor ve ben onları masadan kapma dürtüsüne direniyorum.

Forrest, erkek arkadaşım ve şimdi de birlikte yaşadığım partnerim olmasının yanı sıra menajerim olmayı kabul ettiğinde, ben şüpheliydim. Onun yeteneklerinden veya bağlantılarından şüphe duyduğum için değil, kişisel ve profesyonel hayatlarımızı karıştırmanın ilişkimizi zorlayacağından endişelendiğim için. Ama o, yanıldığımı kanıtladı. Menajerim olarak Forrest zeki, profesyonel ve azimli biridir. Manuskriptimin her taslağını okudu, düşünceli eleştirilerde bulundu ve sonra yaptığı her şeye gösterdiği aynı tutkuyla yayıncılara onu savundu.

“Birkaç haftadır her iki yayıncıyla da görüşüyorum,” diye açıklıyor Forrest, menajer sesiyle erkek arkadaş tonu birbirine karışıyor. “Biri daha yüksek bir avans teklif ediyor. Bu, Beş Büyük yayıncıdan biri.” Sağındaki sözleşmeyi işaret ediyor. “Diğeri ise daha küçük bir yayınevi. Çok daha düşük bir avans teklif ediyorlar —aslında karşılayabilecekleri tek miktar bu— ama telif oranı daha yüksek.”

Sanki kafasına ikinci bir kafa çıkmış gibi ona bakıyorum. “Peki neden bu konuda tereddüt ediyorsun? Beş Büyük Yayınevi açıkça en iyi seçenek.”

Aklım olasılıklarla dolup taşıyor. Büyük Beşli yayıncı. Yıllardır peşinde olduğum türden bir meşruiyet. Annemin nihayet bu zorlu yolu neden seçtiğimi anlamasını sağlayabilecek türden bir onay. Bazen, gece geç saatlerde, yeterince iyi olmadığımı fısıldayan kafamdaki sesi susturabilecek türden bir onay.

“Ben de ilk başta öyle düşünmüştüm,” diyor Forrest. “Ama her iki editör ekibiyle de konuştuktan sonra, o kadar emin değilim.”

“Ne demek istiyorsun?”

Öne doğru eğilir, yüzünde ciddi bir ifade vardır. “Küçük yayınevi senin çalışmalarına tutkuyla bağlı, Sora. Editör, doyamadığı için uzun bir hafta sonu boyunca el yazmanı iki kez okudu. Pazarlama planları var, okuyuculara ulaşmak için yaratıcı fikirleri var. Senin hikayene aşık.”

“Peki ya Büyük Beşli?”

“Elbette yayınlayacaklar. Ama öğrendiğim kadarıyla, kitapların bu yıl yayınlayacakları yüzlerce kitap arasında sadece ikisi olacak. Raflara çıkacaklar, belki kısa bir tanıtım kampanyası yapılacak ve sonra...” Elini aşağı doğru sallayarak bir düşüş hareketi yaptı.

Kaşlarımı çattım, heyecanım biraz azaldı. “Ama avans...”

“Daha yüksek, elbette. Ama senin menajerin olarak benim işim uzun vadeli düşünmek.” Gözleri gözlerime kilitleniyor, onlardan yoğun bir bakış yayılıyor. “Ve seni seven bir adam olarak içgüdüm, benim kadar sana inanan bir ekip kurmak. Bence bu sektörde istatistiklere göre değil, kalple alınacak daha fazla karar olmalı.”

Sözlerini düşünür, zihnimde tartarım. Eski Sora — masada bir yer edinmek için çaresiz olan Sora — Big Five sözleşmesini anında kabul ederdi. Ama şu anki halim, dışsal onaylanmanın mutlulukla eşdeğer olmadığını zor yoldan öğrenmiş olan kadın, o kadar emin değil.

İki sözleşmeyi de bana doğru itiyor. “Ama nihayetinde seçim senin. Ne seçersen seç, ben seni destekleyeceğim.”

Sözleşmelere bakıyorum, sonra tekrar Forrest’a. Yüz ifadesi dikkatlice tarafsız, ama gözlerinde umudu görebiliyorum. Bu adam, oda arkadaşım, dostum, sevgilim ve şimdi de menajerim ve ortağım, beni hiç yanlış yönlendirmedir.

"Hangisi Big Five'dı?"

Sağındaki sözleşmeyi işaret ediyor.

Ben soldakini alıyorum. “Menajerimin tavsiyesine güveniyorum,” diyorum, “ama erkek arkadaşımın kalbine daha da çok güveniyorum.”

Yüzünde beliren gülümseme, herhangi bir avans ödemesinden daha değerli. Teklifin ayrıntılarını görmek için sabırsızlanarak sözleşmeyi açıyorum, ama bir şey gözlerimi kamaştırıyor. Bu, standart bir yayıncılık sözleşmesinin kesinlikle bir parçası olmayan bir şey.

Bir yüzük.

Sıradan bir yüzük değil, her açıdan ışığı yansıtan küçük, yıldız şekilli bir elmasın yer aldığı zarif bir pavé yüzük. Aylar önce milyarder temalı randevumuzda hayran kaldığım yüzüğün aynısı.

Elimi ağzıma götürdüm. “Forrest...”

"Bu bir kopyası," der hemen. "Aslında bu Celeste'nin yüzüğü değil."

"Umurumda değil," diye fısıldayarak hıçkırırım. "Çok güzel... ne... ama... bu sözleşmeyi seçeceğimi nereden bildin?"

"Çünkü kalbini biliyorum, kurabiye kız." Gülümsemesi artık titriyordu, genellikle kendinden emin tavırlarının ardında nadir görülen bir kırılma belirliyordu. "Bir sürü sorunun olduğunu biliyorum ve hepsine cevap vereceğim," dedi yumuşak bir sesle, "ama önce benim soruma cevap verilmesini çok isterim."

Neler olduğunu kavrayamadan, yüzüğü alır, sandalyesinden kalkar ve masamızın yanında bir dizinin üzerine çöker. Kafedeki gürültü azalır, herkes başını bizim yönümüze çevirir. "Sora Cho-

Cooper," diye mırıldanır Forrest, yüzüğü

"Bir yıl önce bu kafeye girdiğimde, ben farklı bir adamdım. Kalbimin etrafına o kadar yüksek duvarlar örmüştüm ki, ötesini göremiyordum. Ama sen — kararlılığınla, yeteneğinle, tüm aksine kanıtlara rağmen aşka olan sarsılmaz inancınla — o duvarları sanki camdan yapılmış gibi aştın."

Göz yaşlarım çoktan yüzümden akmaya başlamıştır, ama onları silmek için hiçbir hareket yapmam.

"Yazılarla hayatıma girdin," diye devam etti, gözlerindeki duygulara rağmen sesi sabitti. "Ve şimdi, senin olmadan geleceğimin tek bir bölümünü bile hayal edemiyorum. Benim sonsuza dek mutlu yaşamımın bir parçası olma şerefini bana bahşeder misin?"

Soru aramızdaki havada asılı kalıyor, ama sadece bir anlığına. Çünkü daha kolay cevaplanacak bir soru hiç olmamıştı.

"Evet," diye ağlayarak cevap veriyorum.

Yüzüğü parmağıma takıyor ve tam oturuyor — elbette öyle. Bu adam her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamış. O ayağa kalkarken, kahve dükkanında alkışlar patlıyor, yabancılar da bizim mutluluğumuzu paylaşıyor.

Forrest beni ayağa kaldırıp kollarına alır, dudakları benimkilerle buluşur ve çikolata parçacıkları, karamel ve vaatlerin tadı olan bir öpücük paylaşıyoruz.

Onun kollarında, birlikte geçireceğimiz geleceğin güvenliği ve heyecanı içinde eriyorum.

Sonunda nefes nefese ayrıldığımızda, alnını alnıma dayadı. "Seni seviyorum, Sora."

"Ben de seni seviyorum."

Yerlerimize geri otururken, ikimiz de gülümsemekten kendimizi alamıyoruz, parmağımdaki yüzüğe bakarken buluyorum kendimi. Küçük yıldız ışığı yakalıyor, masanın üzerine dans eden prizmalar gönderiyor.

"Bunu ne zamandır planlıyordun?" diye soruyorum. "Bir süredir." Gülümsemesi yumuşak, nostaljik.

Hayatın bazen nasıl işlediğine hayret ederek başımı sallıyorum. "Ve yüzüğü bir yayın sözleşmesinin içine saklamayı mı düşündün?"

"Uygun olur diye düşündüm. Sonuçta bizi bir araya getiren senin yazdıkların." Hâlâ masanın üzerinde açık duran sözleşmeyi işaret ediyor.

"Peki bu yayınevi... kitaplarımı gerçekten seviyor mu?"

"Seviyorlar. Ve kitaplarına hak ettikleri değeri verecekler." Masadan uzanıp elimi tutar, başparmağı yeni yüzüğün üzerinde gezer. "Tıpkı benim sana hak ettiğin değeri vereceğim gibi."

Bir yıl önce, Büyük Beşli'den bir sözleşme için her şeyi verirdim. Tek düşünebildiğim buydu — prestij, nihayet "başardığımı" teyidi. Ama şimdi burada, mükemmel bir adamla, parmağımda bir yüzükle ve işime gerçekten inanan bir yayıncının sözleşmesiyle otururken, başarı tanımımın ne kadar değiştiğini fark ediyorum.

Başarı, büyük bir avans ya da adımı en çok satanlar listesinde görmek değildir, gerçi bunlar da hoş olurdu. Başarı, sana inanan, zor zamanlarda seni destekleyen, ne kadar küçük olursa olsun zaferlerini kutlayan insanlara sahip olmaktır. Başarı, sadece sonuçta değil, süreçte de mutluluk bulmaktır.

Başarı *şudur*: nevrozlarıma ve takıntılarıma rağmen beni seven, ben göremediğimde bile değerimi gören, iki farklı eyalette benimle bir hayat kurmak isteyen bir adam; çünkü ev bir yer değil, birlikte olduğumuz her yerdir.

"Gitmeliyiz," diyorum isteksizce. "Dakota'nın okulun son gününe geç kalamayız."

Forrest başını sallar ve eşyalarımızı toplar. Kalkıp çıkarken, kahve dükkanına son bir kez bakarım — hikayemdeki pek çok önemli

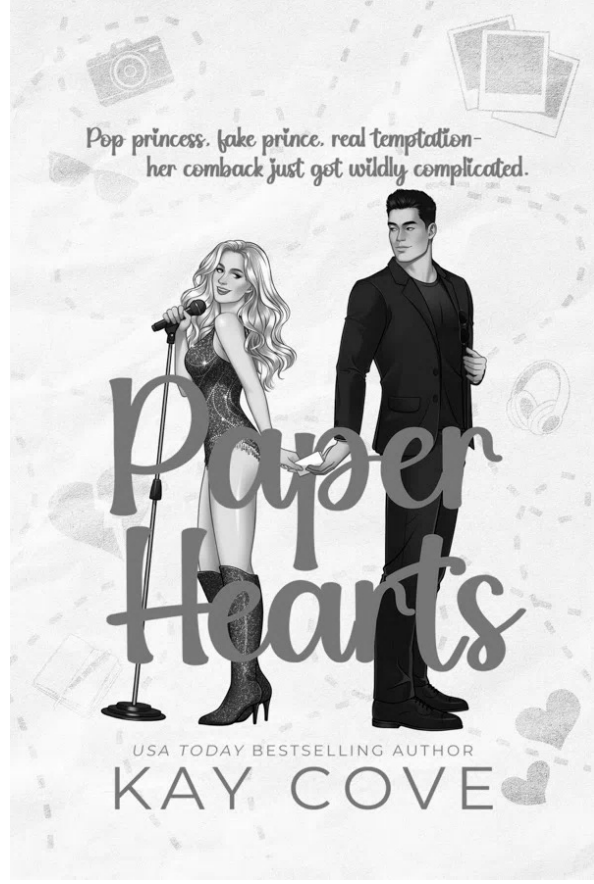
anlara sahne olan yer. Kendinden emin, yakışıklı bir baba ve sevimli kızının kurabiyemi çaldığı ve farkında olmadan hayatımın gidişatını değiştirdiği yer.

Bir yıl önceki halim, bu anı fısıldayarak “Son” diyerek bitirirdi; bu, benim mükemmel, masalsı bir sonu noktalama şeklimdir. Ama şimdi, Forrest’ın eli elimde ve parmağımda bir yıldızın ağırlığı varken, bu cümle artık uymuyor.

Çünkü bu hiç de bir son değil. Bu bir başlangıç.

Sora ve Forrest’ı daha fazla mı merak ediyorsunuz? Ücretsiz, heyecan dolu bonus epilogunuzu almak için [buraya tıklayın!](#)

Off the Books serisinin 2. kitabı olan Taio'nun hikayesini merak mı ediyorsunuz? [Paper Hearts'i](#) kaçırmayın.

Pop prensesi, sahte prens, gerçek cazibe... Onun büyük geri dönüşü bir anda çok karmaşık bir hal aldı.

TROPES

- Pop yıldızı x Koruması
 - Sahte İlişki
 - Bakire FMC
 - Baharatlı Dersler
 - Koruyucu MMC
- Dünyaya Karşı Biz
 - HEA

[Paper Hearts'ı bugün inceleyin!](#)

Okuduğunuz için teŖekkrler!

Role Play'i okuduğunuz için teŖekkrler! Umarım Forrest ve Sora'nın HEA'ya uzanan yolculuğunu beđenmiŖsinizdir.

Benim hakkımda, diğer serilerim hakkında ve Off the Books serisinin gelecek bölümleri hakkında merak mı ediyorsunuz? Erken eriŖim ve n izlemeler için [okuyucu grubuma katılın](#) veya gelecek kitaplar ve daha fazlası hakkında sizi bilgilendireceğim haber [bltenime abone olun](#)!

Sevgilerimle,

Teşekkürler

Suç ortağım ve tüm çılgın fikirlerimin en büyük destekçisi olan Bay Cove'a. Benim yaramazlıklarım karşısında gösterdiğin sonsuz sabır, canım istemese bile beni güldürüyor ve gülümsetiyor. En önemlisi, bu hayatın sonuna kadar yaşanmaya değer olduğunu bana her gün hatırlatıyorsun. Ayrıca, baharatlı yemekleri sevdiğin için de teşekkür ederim. Sanırım seni elimde tutacağım.

Bu hikayeyi sonuna kadar yönlendiren, inanılmaz editörüm Michelle'e. Bu kitabı her yönüyle yüceltmekten daha fazlasını yaptın; bana kendime yeniden inanmamı sağladın. Bu hikaye ve benim yazdığım daha pek çok hikaye, senin sayende var olacak dostum. Bir ahtapotu kavanoza tıktırmaya çalışıyormuşuz gibi hissettiğimiz zamanlarda bile (IYKYK), yazmayı keyifli bir maceraya dönüştürdün. "Teşekkür ederim" demek yetmez, ama yine de bunu tüm dünyaya haykırıyorum. *Teşekkür ederim.*

Son derece yetenekli kapak tasarımcım ve duygusal destekçim Kristin'e. Benimle birlikte gece yarısına kadar çalışıp bu özel projeyi hayata geçirdiğin için teşekkür ederim. Her aramama cevap verip, yolumdan saptığımda beni tekrar doğru yola yönlendirmeseydin bu mümkün olmazdı. Sana teşekkür etmem gereken onca şeyin arasında (ve liste uzun), özellikle "turuncu"yu kalbine sonsuza kadar kabul ettiğin için minnettarım. Birlikte yaşayacağımız daha nice maceraya şerefe.

Team Kay, Tatyana, Brooke, bu kitabı zamanında bitirmek için bir hayalet gibi ortadan kaybolmak zorunda kaldığımda bana verdiğiniz sarsılmaz destek için teşekkür ederim. Gökyüzümün başıma yıkılmaması için her gün yorulmadan çalışıyorsunuz. Hepiniz sayesinde tutkuma odaklanabiliyorum ve bu hediye için son derece minnettarım.

Aga'ya ve tüm güzel çalışmalarına. Ne zaman yorgun düşsem veya ivmemi kaybetsem, senin inanılmaz sanat eserlerin bana hikayelerimi

. Team Kay'e katıldığın için teşekkür ederim. Sana kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettarım.

Meredith'e ve tüm Page & Vine ailesine, bana ve hikayelerime inandıkları için. Yayıncılık yolculuğumda kolay ve net bir seçim olduğunuz için teşekkür ederim. Her birinize minnettarım.

Judy'ye, son dakikada kucağına bıraktığım devasa el yazmasını korkusuzca ele aldığı için. Kitabımı sihirli son dokunuşlarla cilalamama yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Shaima'ya, beni her zaman motive eden güzel ruhlu insan olduğun için. Bana son derece inanıyorsun ve bulaşıcı enerjin benim de kendime inanmamı sağlıyor. Teşekkürler, en iyi arkadaşım.

Sarah ve Literally Yours ekibine, coşkunuz ve kendi macera kitap kutularınızı seçme konusundaki yenilikçi fikriniz için teşekkür ederim. Zaman ayırdığınız ve tavsiyeleriniz için teşekkür ederim. Sarah, kafam çok karıştığında spreyci şişesini eline aldığı için sana ayrı bir teşekkür ederim.

Shaye, Lindsey ve tüm Good Girls'e, beni ve kitap bebeklerimi kitap sever ailenize kabul ettiğiniz için. Desteğiniz benim için çok değerli.

Valentine ve Valentine PR'a, bu lansmanı büyülü bir deneyim haline getirmek için devreye girerek teşekkür ederim. Hiçbir şeyim kalmadığını hissettiğimde toparlanmama yardım ettiniz ve sonsuz desteğiniz ve cesaretlendirmeniz için çok minnettarım.

Tüm okuyucularıma — başından beri benimle olanlara ve yeni tanıştığım kitap dostlarıma — TEŞEKKÜR EDERİM. Gerçekten. Bu hikayeden başka hiçbir şey çıkarmamış olsanız bile, şunu bilin ki yazarlık yolu engellerle dolu olsa da, siz muhteşem okuyucular benim ödülüm, nihai hedefim, gökkuşağının sonundaki dev altın potasınız. Hikayelerimle geçirdiğiniz her an için sonsuza kadar minnettarım.

kay cove'dan diğ er eserler

KAY COVE'UN Dİ Ğ ER ESERLERİ

Aşk Dersleri Serisi [Kamera](#)

Karş ısında [Utangaç](#)

[Anlık Selfie](#)

[Gerçek Hayat, Gerçek Aşk](#)

[Serisi:](#) Beni Mükemmel Yap

Kuralları Yeniden Yaz

Bana Bir Borcun Var

Sırlarını Söyle

Önce Sonsuzluk Gelir

PALADIN Serisi [İhbarcı](#)

[Dedikoducu](#)

[İspiyoncu \(2026\)](#)

Kanarya (2026)

